José Frèches

DISCUL DE JAD

Insulele Nemuririi

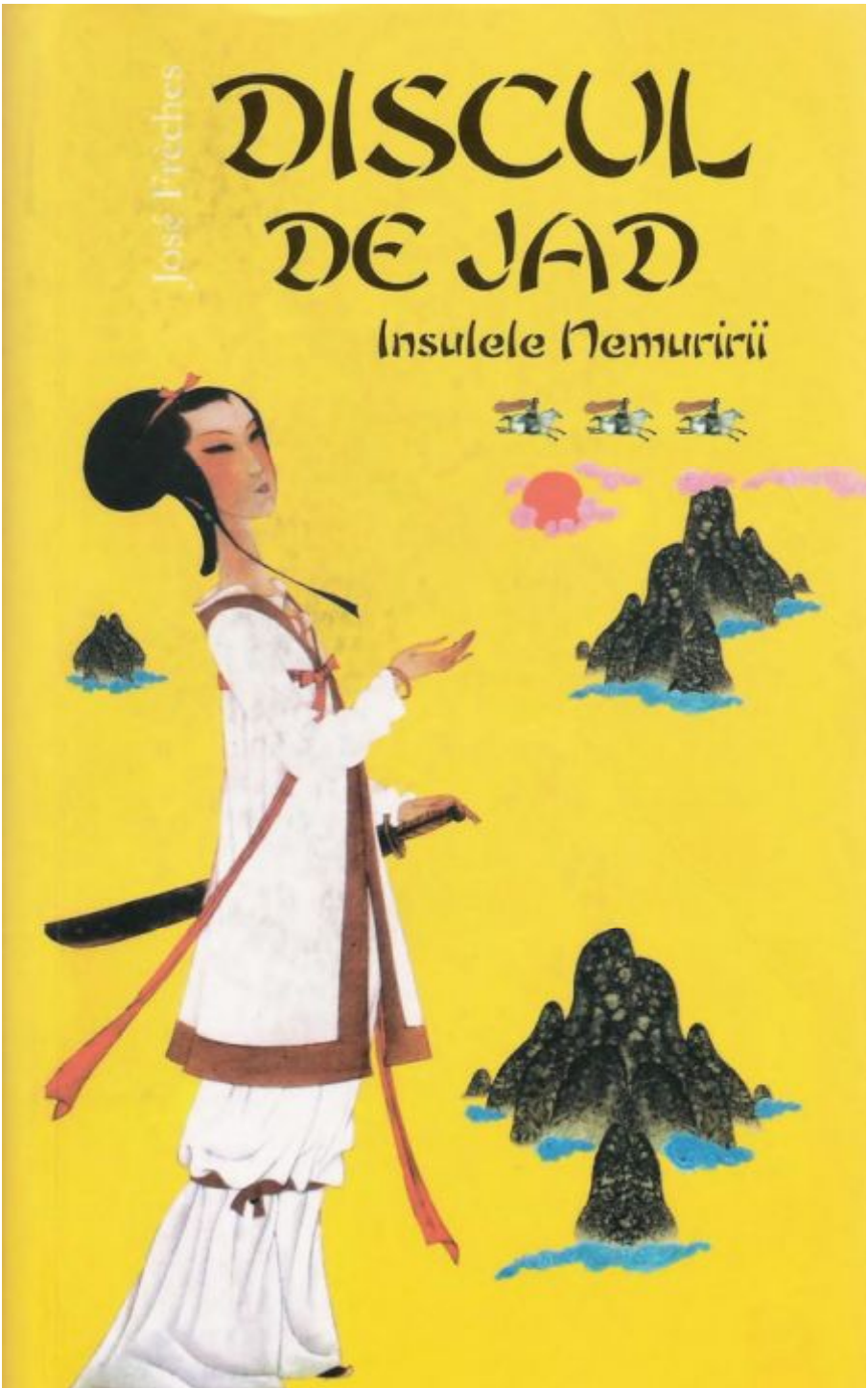

José Frèches

Seria: *DISCUL DE JAD #3*

Insulele nemuririi

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian
EDITURA ALLFA
— 2007 —

José Frèches
LE DISQUE DE JADE
Les Iles Immortelles
Copyright © XO Éditions, Paris
— 2002 —

Copyright © 2007 Editura ALLFA

Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.

The distribution of this book outside Romania, without the written permision of ALLFA, is strictly prohibited.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA. Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FRÈCHES, JOSÉ
Discul de Jad; Insulele nemuririi / José Frèches;
Trad.: Liliana Urian.
Bucureşti: ALLFA, 2007
ISBN 978-973-724-115-3
I. Urian, Liliana (trad.)
821.133.1-31=135.1

Când casa regală dă semne de slăbiciune, ți-e teamă să spui ceea ce gândeşti.

HANFEIZI

Partea a cincea

66

Noaptea fusese atât de răcoroasă şi odihnitoare, încât călătorii deschiseseră ochii fără greutate imediat ce Foc Arzător, eunucul fără voie, care îşi terminase cartul de veghe, îi bătuse uşor pe umăr ca să-i trezească.

Dormiseră unul lângă altul, pentru a-şi ține de cald, dar mai ales pentru a se apăra reciproc de eventualul atac al vreunui leopard al zăpezilor ori, mai probabil şi mai periculos, al vreunei colonii de maimuțe. Circulau nenumărate poveşti despre atacurile, în zona pantelor împădurite ale munților Emei, a acestor primate care se dezlănțuiau atunci când foamea le chinuia.

Pentru Peşte de Aur şi mica lui trupă, traversarea masivului muntos fusese mai puțin dificilă decât se anunțase. Acea noapte avea să fie ultima petrecută pe acest munte. Coborâseră pantele pline de grohotiş, de care doar ienupării erau în stare să se agațe, ajungând, aproape brusc, în mijlocul pajiştilor ierboase care dădeau spre o imensă câmpie unde, în depărtare, se puteau vedea animale păscând. După mărimea şi aspectul lor pufos, trebuie că erau oi şi capre cu lâna lungă.

Peşte de Aur termina doliul ținut după Floare de Soare, tânăra devorată, aproape sub ochii lui, de un tigru. Fusese

pe punctul de a se îndrăgosti de ea şi, în consecinţă, de a uita să se întoarcă la Roză Primăvăratică, rămânând la ferma cu duzi unde se cunoscuseră. Sfârşitul ei atroce îl făcuse, încă o dată, să meargă mai departe cu hotărâre. Văzuse în acest teribil accident încă un semn al destinului care părea să-l oblige să nu se dea bătut şi să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile care îi reveneau...

Sarcini care erau, ah, atât de grele!

Într-adevăr, îşi propusese, nici mai mult nici mai puţin, decât două obiective care păreau inaccesibile, într-atât erau de ambiţioase: primul era să o regăsească pe Roză Primăvăratică, fiica primului-ministru Lisi, de care era îndrăgostit din copilărie; tânăra femeie îl iubea şi ea, dar trecuse atâta timp de când nu mai primise – din motive evidente – nicio veste de la el... Al doilea prevedea să redea poporului Imperiului, strivit de nebunia dictatorială a suveranului său, demnitatea pierdută; în sistemul totalitar şi poliţienesc controlat la sânge de conducătorii regimului imperial, aşa ceva nu era tocmai uşor!

Dar ambiţiosul Peşte de Aur rămânea convins că cele două sarcini erau legate, chiar dacă nu prea ştia cum anume...

Deocamdată, prima întâlnire fixată era cea cu „Marele Dragon" descoperit de Anwei, bătrânul prinţ decăzut, pe înălţimile platourilor din apropierea primelor contraforturi ale inaccesibilului Acoperiş al Lumii.

Şi Peşte de Aur se pregătea cât putea el de bine pentru această întâlnire de temut.

*

În semiîntunericul fumoarului luminat doar de câteva torţe de bambus impregnate cu răşină, cele trei fructe de mango aranjate frumos pe un mic platou vopsit în roşu

străluceau în toată splendoarea lor. Ar fi decojit-o cu plăcere pe cea mai apetisantă, într-atât era de convins că pulpa acestor fructe, despre care încă nu ştia că sunt din piatră, nu putea fi altfel decât delicioasă.

Nu rezistă tentației de a atinge una. Atunci constată că era vorba de o înşelătoare replică din jad.

— Este incredibil cât sunt de bine imitate! exclamă el.

Lungit fără vlagă pe divanul la piciorul căruia se afla platoul lăcuit, bărbatul părea să nu fi auzit nimic. Cu privirea pierdută, el trăgea cu râvnă din pipă.

Apoi, pe un ton detaşat, îi indică proveniența fructelor de mango celui care tocmai mângâiase una din ele.

— Eşti sigur că aceste fructe provin de pe Insulele Nemuririi?

— Unde, dacă nu acolo, se găsesc, după părerea ta, fructe de jad atât de frumoase care cresc chiar în copaci? îi replică fumătorul, cu ochi sticloşi şi voce plictisită, tinerei ordonanțe a lui Zhaogao.

Tânărul amant al şefului de stat-major al armatelor Imperiului Centrului prinsese gustul localului Lună Verde şi, spre disperarea acestuia din urmă, îşi petrecea acolo majoritatea serilor, fumând opiu.

— Nu ți-e teamă că o să ți le fure cineva?

— Nu. Nu le scap din ochi. Le-am pus la picioarele mele cu bună ştiință. Când mă uit la ele, am impresia că sunt un pescăruş care survolează insulele Penglai... răspunse celălalt scuipând.

Priveliştea acestor fructe extraordinare excita atât de mult spiritul lui Fildeş Imaculat, încât se decise să aştepte ca bărbatul să-şi termine de fumat pipa pentru a-l întreba de unde le avea.

— Poți să-mi spui cine ți le-a dat? îl imploră el pe fumător, după ce acesta, ridicat în picioare şi pregătindu-se să plece, le pusese într-un săculeț de mătase neagră.

Ochii sticloşi ai fumătorului îl priviră cu o oarecare bunăvoinţă. Nu putea fi insensibil la farmecele unui băiat atât de bine făcut.

— Trebuie să mergi în vârful muntelui Taishan. Este muntele cel mai sacru al ţării noastre. Acolo sus, este un om care mai are câteva exemplare din astfel de fructe. Nu le vinde. Susţine că le-a adus din insulele Penglai pentru a-i ajuta pe unii din semenii lui să atingă stadiul Nemuririi, cel în care poţi trăi mai bine de zece mii de ani. Din acest motiv, el nu le oferă decât celor care-i sunt pe plac! În această privinţă, eu am avut mult noroc... A fost de ajuns să i le cer cu un surâs şi el mi le-a dat!

Tânăra ordonanţă era cu totul surescitată de vorbele fumătorului de opiu.

— Cum se ajunge pe acest munte? întrebă cu o voce tremurândă.

— Trebuie să înaintezi spre interiorul terenurilor cultivate şi să mergi două sau trei zile spre vest. Drumul către Muntele Taishan este marcat, aşa că este suficient să urmezi indicatoarele. Numeroşi pelerini se duc acolo. E uşor de găsit!

Fildeş Imaculat îl privea, cu gura căscată şi încântat, pe binevoitorul proprietar al acelor fructe de mango divine care păreau atât de uşor de obţinut. Acesta părea însă mai degrabă interesat de fizicul foarte plăcut al interlocutorului său, care, aşa cum se întâmplă în astfel de cazuri, era departe de a-şi da seama de acest lucru.

— Din vârful acestui munte, pe care l-a urcat cu greu, din cauza vârstei lui înaintate, venerabilul Confucius a pronunţat celebrele cuvinte: „Lumea este mică”, într-atât Taishan pare să se înalţe deasupra plafonului de nori. Se spune că acolo îşi are lăcaşul Bixia, divina şi milostiva Prinţesă a Norilor Azurii... Norii şi ceaţa învăluie foarte des muntele nostru sacru. Dar, din nefericire, în timpul

ascensiunilor mele, n-am avut niciodată ocazia s-o întâlnesc! adăugă fumătorul cu fructe de mango din jad, umflându-se în pene ca un cocoş.

— Şi dacă m-aş hotărî să escaladez şi eu muntele Taishan, cum l-aş găsi pe omul care posedă asemenea comori? Ar trebui să-i aduc o ofrandă specială Bixiei?

— Dacă vrei! Prinţesa Norilor Azurii are reputaţia de a fi atât de drăguţă, încât îi tratează la fel şi pe cei care îi aduc ofrande, şi pe ceilalţi... Cât despre pustnicul cu fructe de jad, nimic mai simplu să-l întâlneşti. Locuieşte într-un templu de lemn situat chiar în vârf. Edificiul este construit pe un fel de banchetă stâncoasă şi nu poţi merge mai sus. Este singurul de acest fel. E o joacă de copii să-l reperezi...

— Mulţumesc pentru toate aceste informaţii! spuse tânărul al cărui zâmbet îl făcea acum pe fumător să se topească de-a binelea.

— N-ai de ce. Numele meu este Guangwen, poţi să-i spui că vii din partea mea. Şi dacă vrei, sunt gata chiar să te însoţesc! zise acesta cu înflăcărare.

— Este într-adevăr foarte drăguţ din partea ta, răspunse tânărul părăsind în grabă localul.

Întors imediat la palatul care servea drept cazarmă regimentului lui Zhaogao, Fildeş Imaculat n-avea decât o idee în cap: să-l convingă pe general să organizeze o expediţie pe muntele sacru. Să obţină fructele de jad de la pustnicul de pe muntele Taishan era, aparent, floare la ureche şi era mult mai comod decât să încerce să plece pe marea Chinei în căutarea acelor insule, ca atâtea expediţii care nu se mai întorceau niciodată...

Ştia deja ce argumente decisive trebuia să folosească pentru a-l convinge pe Zhaogao:

— Înţeleg că împăratul nostru pregăteşte cu atâta grijă expediţia în Insulele Nemuririi! îţi dai tu seama, acele fructe de jad au forme şi culori atât de perfecte încât par

comestibile... în acele insule, se pare că ele cresc în copaci. Acolo, timpul nu mai are putere asupra creaturilor. Dar în loc să visăm la acele insule, ar fi mai bine să mergem la Thaisan şi să-l convingem pe pustnic să ne dea unul din acele fructe! Am putea, la rândul nostru, să devenim şi noi nemuritori, atunci îmbrăţişările noastre ar putea să dureze pe parcursul a zece mii de ani!

Vorbele lui nu erau lipsite de şiretenie. Fildeş Imaculat ştia că atingea o coardă foarte sensibilă a amantului său.

Zhaogao se arătase mereu mai degrabă neîncrezător în faţa credinţelor taoiste referitoare la poţiunile menite să confere nemurire celor care le foloseau. Pentru el, tentativa împăratului nu putea decât să fie sortită eşecului. El nu vedea nimic altceva în ea decât o fantasmă. Dar, ca bun soldat ce era, se supunea fără să crâcnească ordinelor, mai ales când acestea veneau de atât de sus.

Pe deasupra, se amorezase lulea de tânăra lui ordonanţă şi se temea de momentul în care avea să-l înşele cu altul. El ştia foarte bine că sentimentele pe care le avea pentru acest tânăr nu erau reciproce şi că, la prima ocazie, oricât de mare general era, o să-l piardă. Sprijinirea demersurilor acestui tânăr nepăsător îl va ajuta fără îndoială să şi-l mai apropie puţin. Şi perspectiva de a continua să aibă la dispoziţie un amant care îi plăcea atât de mult nu-i displăcea. În fond, ce avea de pierdut însoţindu-l în demersurile lui cam nebuneşti, dacă asta era o bună metodă de a-l satisface? în plus, asta îi va permite să se familiarizeze cu ideea acelor Insule aşa-zise ale Nemuririi cu descoperirea cărora îl însărcinase împăratul Centrului. La urma urmei, totul se potrivea cum nu se putea mai bine.

Astfel că Zhaogao nu stătu mult pe gânduri ca să răspundă favorabil cererii amantului său. Spre marea bucurie a ordonanţei, el îi promise chiar c-o să-l însoţească săptămâna următoare până în vârful muntelui sacru, în

fruntea unui detaşament de zece oameni.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, zise tânărul, legănându-şi şoldurile provocator în faţa generalului.

— Eu ştiu! răspunse celălalt chicotind.

Îi făcu semn să se apropie şi, după ce îl obligă să i se aşeze pe genunchi, îl sărută lacom, împletindu-şi limba cu a lui.

În zilele care precedară expediţia, Fildeş Imaculat era atât de exaltat, încât îi era aproape imposibil să-şi găsească somnul. Se şi vedea deja dispunând de ceea ce-i făcea să viseze pe atâţia băieţi şi fete, pe atâţia bărbaţi şi femei, dar şi pe atâţia bătrâni de ambe sexe. Mulţi dintre ei nu vorbeau decât despre asta, în şoaptă, în ciuda interdicţiei impuse în mod oficial de doctrina legistă care îi pedepsea cu lovituri de bici pe cei care îndrăzneau să discute în public despre un asemenea subiect devenit tabu: remediul care împiedică definitiv trupul să îmbătrânească. Întreg Imperiul Centrului era interesat, atât mediile dispunând de o oarecare educaţie, cât şi clasele muncitoare. Toţi vroiau să se sustragă condiţiei lor, plecând spre acele insule de unde, se spunea, nu te mai întorceai niciodată...

Aşadar, o intensă bucurie îi umplea inima tânărului amant al generalului când micul convoi se puse în mişcare pe traseul anevoios şi sinuos care ducea de la Dongyin la muntele sacru. Vârfuri stâncoase şi prăpăstii mărgineau drumul pe care o apucaseră, umbrit de pinii ai căror trunchiuri noduroase ca nişte degete bătrâne se agăţau de cea mai mică falie stâncoasă care era umplută de pământ şi humus. Ploile zilnice alimentau cascadele care ţâşneau, când clocotitoare, când vaporoase, înainte de a cădea cu vuiet în vascele naturale unde scânteia o apă verde perfect transparentă deasupra căreia se roteau roiuri de libelule şi de fluturi.

Călăreţii expediţiei aveau prestanţă, în ciuda multiplelor

cicatrici şi semne căpătate în diverse lupte, pe armăsarii lor roibi cu hamuri din piele roşiatică cu ţinte de aramă, ţinând în sus oriflamurile Imperiului. Pelerinii care se îndreptau, în şir indian, spre muntele sacru, pentru a-i aduce ofrande Prinţesei Norilor Azurii şi zeilor tutelari ai acestor locuri, în speranţa că vor deveni bogaţi, că vor zămisli un băiat sau, mai prozaic, că vor scăpa de o soacră insuportabilă, se dădeau la o parte cu respect atunci când îi vedeau apropiindu-se.

— E suficient să mergem cât mai sus posibil şi acolo să-i spunem bărbatului că venim din partea lui Guangwen. Acesta m-a asigurat că acest lucru va fi de ajuns cu condiţia să-i plac. După câte se pare, el nu dăruieşte fructele de jad decât celor care-i fac impresie bună, exclamă tânăra ordonanţă când, după două zile de mers, începură să urce primele pante ale muntelui.

— Nu te îngrijora, dacă acest om nu vrea să-ţi dea fructele, avem toate mijloacele de a-l convinge s-o facă, răspunse Zhaogao zâmbind.

El arătă spre mica escuadă de războinici înarmaţi până-n dinţi ale căror săbii lungi şi arcuite atârnau agăţate de şeile lor cu ţinte.

— Ştii că Marele împărat al Centrului este la fel de interesat ca tine să găsească remediile care să împiedice timpul să-şi exercite efectele asupra corpului? Pentru asta m-a însărcinat cu pregătirea marii expediţii maritime! îi spuse Zhaogao tânărului său amant, devenind dintr-odată mai serios.

Acesta abia dacă îl asculta. El privea fascinat spre vârful muntelui Taishan.

Drumul se oprea în acel punct, făcând loc unei scări tăiate în rocă ale cărei mii de trepte păreau să ia cerul cu asalt.

Vârful muntelui sacru era constituit din enorme mase

stâncoase care se imbricau unele în altele, asemeni trupurilor unor amanți înlănțuiți. Vegetația densă se oprea chiar dedesubt, ca şi când exact în acel loc copacii se hotărâseră să lase pietrei libertatea de a escalada norii.

Ascensiunea scării care nu se mai termina le tăiase răsuflarea când ajunseră la capăt.

Pe piscul muntelui sacru, se zărea acum acoperişul micului templu de lemn. Guleraşul de nori în spatele căruia se ascundea se destrămase, ca prin minune, asemeni unei bucăți de mătase a cărei urzeală s-ar fi desfăcut în mâinile țesătoarei.

Acolo, gândea tânărul a cărui inimă bătea să-i spargă pieptul, va găsi în sfârşit fructele de jad care o să-i permită să trăiască zece mii de ani.

Zhaogao nu îndrăznise să-i pretindă lui Fildeş Imaculat nici cea mai mică mulțumire pentru că acceptase să-l însoțească ca să ajungă cu bine. Implorând, el se mulțumea să caute în privirea lui un mic semn de recunoştință, care însă nu veni. Îl observa, impasibil, cum se îndreaptă spre templu în căutarea faimoaselor fructe... Cât de frumos era acest tânăr amant frivol care credea cu tărie – fericitul! – în Nemurire! Cum i-ar fi plăcut să-l păstreze lângă el mai bine de zece mii de ani pe acest băiat care suscita iubirea ca nimeni altcineva, pe acest efeb care se obişnuise atât de mult să fie iubit, încât era extraordinar de greu să-i refuzi ceva.

Zhaogao scepticul, manipulatorul, nu mai avea decât o obsesie: să nu-l dezamăgească pe acest amant atât de seducător.

Nestatornic din fire, şeful de stat-major al armatelor Imperiului, obişnuit cu iubirile pasagere alese din rândul soldaților care nu puteau să-i refuze nimic, înțelegea acum ce înseamnă „să te îndrăgosteşti”...

*

— Îi urăsc pe intelectuali şi pe toţi fanaticii lor! O asemenea lovitură nu poate veni decât de la literaţi! urla, scos din sărite, împăratul Centrului privind bucata de bambus nu mai lungă decât mânerul unui penel de caligrafie.

În ciuda unei nopţi petrecute cu o tânără concubină cu trup de liană, care făcuse risipă de mângâieri ca să-i potolească simţurile însetate de săptămâni întregi de abstinenţă, Qinshihuangdi era foarte prost dispus. De când Huayang îl iniţiase în viaţa sexuală, el chema din când în când în patul ei una din tinerele creaturi găzduite de Gineceul Imperial, alături de care încerca să pună în practică învăţăturile fostei regine.

El îl privi cu asprime pe primul-ministru, ca şi cum prezenţa acelui pamflet, descifrat cu o zi înainte într-o clipă, în ciuda scrisului cursiv aproape ilizibil, şi pe care tocmai îl rupsese furios în faţa lui în trei bucăţi cu augustele sale mâini, îi putea fi imputat primului său colaborator; ca şi cum ceea ce i se întâmpla era din cauza lui Lisi; ca şi cum această conştientizare a existenţei unei opoziţii intelectuale la tirania lui, care i se părea pur şi simplu ceva insuportabil, fusese isprava subordonatului său.

Împăratul Centrului tocmai descoperise ce vroia să însemne „a fi în toată goliciunea”, în timp ce Lisi se pregătea la rândul său să o facă pe ţapul ispăşitor.

Astfel că vocea suveranului care, grijuliu să nu-şi piardă cumpătul, încerca totuşi să se ridice la înălţimea aşteptărilor, suna cu totul fals atunci când se făcu auzită:

— Bagă de seamă, prefer să am cunoştinţă de acest tip de scrieri decât să-mi fie ascunse. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, n-aş fi ştiut niciodată că atât de mulţi literaţi complotau împotriva mea!

Totuşi, el îşi ascundea cu greu furia şi mângâia cu nervozitate micul său tripod de bronz ale cărui picioare trasau umbre deformate pe lacul roşu carmin al platoului pe care era aşezat.

Ochii îi spumegau de furie, şi mai mult decât gura.

— Majestate, dacă-mi permiteți, trebuie trase asemenea concluzii pornind de la un caz izolat? Nu cred. Autorul acestui minuscul şi derizoriu pamflet este cu siguranță un marginalizat. Nu există, după câte mi se pare mie, un pericol serios...

După examinarea rapidă a situației, Lisi considerase că nu avea altă alternativă decât să minimalizeze incidentul, chiar dacă acest pamflet părea să dovedească existența unei fronde îngrijorătoare care trebuia reprimată înainte de a se extinde, asemeni acelor minuscule focuri de paie care, încet-încet, fiindcă erau lăsate să se răspândească, ajungeau să distrugă sate, apoi oraşe întregi. Era, pentru el, singurul mod de a încerca să nu dea apă la moară criticilor virulente ale prințului său, care n-ar fi ezitat să-i impute laxismul care dusese la acest desfrâu inadmisibil.

— Aşa încep mereu revoluțiile. E de ajuns să citeşti scrierile despre strămoşii noştri din cărțile clasice! Nu supraviețuiesc decât prinții capabili să înăbuşe în faşă, fără milă, şarpele care se pregăteşte să-i muşte. Hanfeizi a scris coloane întregi pe această temă în *Şarade*-le lui! Trebuie să privesc acest textuleț mizerabil cu cea mai mare seriozitate. Insolentul care l-a scris şi a reuşit să facă să-mi parvină nu este probabil singurul care complotează împotriva regimului.

— O să mă informez, Majestate. Sunt sigur că o să-l găsim cât de repede pe fanfaron şi că o să-l pedepsim!

— Trebuie să acționezi neîntârziat! Nimic nu spune că în spatele fanfaronului tău nu se ascunde o armată de zeflemişti gata să mă lovească imediat ce o să mă întorc cu spatele! Trebuie să mă tem de toată lumea! Ai înțeles? urlă

suveranul care îşi pierduse controlul cu totul.

Lisi lăsă ochii în pământ. Referirea pe care împăratul o făcuse la Hanfeizi îi displăcea în cel mai înalt grad. Era pentru prima oară că îl auzea menționând astfel numele fostului său maestru, ştiind clar că primul său ministru îl detesta. Nu se putu împiedica să nu ia asta ca pe o foarte urâtă atitudine împotriva lui, dar se abținu, bineînțeles, să lase să se vadă cel mai mic semn.

— Majestate, voi face ceea ce doriți, se mulțumi el să spună pe un ton obosit.

— Pari mai puțin vioi ca de obicei... Poate că ştii mai multe şi nu vrei să-mi spui! sublinie suveranul.

Lisi avu impresia că descoperă în această presupunere o oarecare ironie amestecată cu suspiciune şi asta îl contrarie şi mai mult.

— O oboseală trecătoare, Majestate. Am dormit prost. O să-mi fie mai bine mâine! răspunse primul-ministru drept scuză, aranjându-şi centura.

El se străduia să se arate mai însuflețit decât era. Era absolut necesar să-l inducă în eroare dacă voia să nu fie făcut harcea-parcea moral de împărat care, datorită

Instinctului său de fiară plină de cruzime, putea să adulmece, mai bine decât oricine, cea mai mică slăbiciune la interlocutorul său.

Febril, şi având grijă să nu se dea de gol, Lisi căuta un pretext, un argument care să-i permită să-şi revină. Nu voia ca împăratul să rămână cu această impresie nefavorabilă, în care condescendența se amesteca cu neîncrederea, semn că el se afla de partea cea rea a raportului de forțe. Îi era prea frică să nu fie înlocuit, pe nepusă masă şi fără niciun preaviz. Ştia el, mai bine ca oricine, că nu-ți trebuia mult ca să treci de la lumină la întuneric şi îşi imagina deja legiunea candidaților care aşteptau nerăbdători ca el să greşească... Toți, bineînțeles, îi dovedeau prietenie şi respect. Dar în

spatele zâmbetelor lor largi şi curtenitoare se ascundeau ura şi invidia celor care visau să-i ia postul.

Afacerea cu pamfletul cădea, în consecinţă, cât se poate de rău.

La urma urmei, nu conţinutul mesajului, ci modul în care îl primise îl contrariase pe împăratul Centrului atât de mult, încât îi dezlănţuise furia.

Micul poem-pamflet se întindea pe două coloane de doar patru ideograme fiecare:

Suveranul Vidului, Vidul Suveranului;

Suveranul Absenţei, Absenţa Suveranului!

Ar fi fost posibil să iei acest poem ca pe un simplu joc de cuvinte, desigur de un gust îndoielnic, dar fără consecinţe. În schimb, modul în care fusese transmis avea o semnificaţie: cineva încerca, în mod evident, să-l sfideze.

Lamela pe care figurau cele patru ideograme fusese strecurată în mijlocul unui decret, care îi fusese adus ca să-şi pună sigiliul, destinat schimbării denumirii a o sută de titluri de funcţionari... Procedeul i se păruse a fi un afront deliberat: veninul fusese strecurat într-un text al Statului.

Gândul că cineva îndrăznise să-l sfideze astfel îl făcea să turbeze. Decretele de schimbare a numelor erau citite şi răscitite de o sută de persoane înainte de a-i fi prezentate la semnat. Un întreg lanţ administrativ, de la redactarea actelor la corectarea şi recitirea lor, trecând prin colaţionare şi contrasemnătură, fusese prins pe picior greşit.

Se străduise zadarnic să-l chestioneze toată dimineaţa pe Marele Şambelan, bietul Uneori Aşa, pe care această afacere îl aruncase în cea mai mare disperare, dar nu putuse să descopere nici cea mai mică anomalie în circuitul transmiterii decretului incriminat. Funcţionarii implicaţi fuseseră toţi supuşi interogatoriului, în zadar.

Unul dintre ei, mare fustangiu şi care părea să-şi fi petrecut ziua într-un mod mai dubios decât colegii lui,

fusese totuşi pedepsit, ca exemplu, tăindui-se un picior.

La amiază, după această anchetă eşuată, împăratul, stând în cabinetul său de lucru, se simţise lipsit de apărare şi neputincios. El care credea că găsise panaceul domnind în mod invizibil, tupilat ca un urs în fundul vizuinii lui, fiind cu atât mai de temut pentru supuşii săi cu cât aceştia nu ştiau niciodată unde se află, iată că era pus acum în faţa limitelor sistemului său de guvernare. Nearătându-se niciodată, nu ajunsese el să se facă uitat? Ce rămânea din intimidarea şi teroarea pe care trebuia să o inspire Marele împărat al Centrului supuşilor săi, atunci când sistemul pe care se baza autoritatea lui dădea asemenea semne de slăbiciune?

Lisi înţelese că trebuia să propună o soluţie imediată de natură să atenueze angoasa şi tulburarea pe care le percepea în privirea suveranului.

— Majestate, există un mod sigur şi eficace de a-i reduce la tăcere pe literaţi pentru totdeauna! zise el recăpătându-şi forţele.

— Care?

— Să ardem toate cărţile din proprietatea publică şi privată...

Uluit, împăratul ascultă cu cea mai mare atenţie vorbele premierului său.

— Da, să eradicaţi toate scrierile Imperiului Centrului, pentru a nu păstra decât legile şi decretele înălţ imii Voastre! în primul rând, acest lucru va contribui la intimidarea literaţilor; apoi, asta va împiedica transmiterea ideilor lor permisive şi nefaste... Veţi reduce la neant acţiunile mizerabile de tipul celei care i-a făcut pe tipii ăştia care se cred şmecheri să vă adreseze un asemenea gen de pamflet! adăugă Lisi cu emfază.

— Să punem toate cărţile pe foc?

— Bătaia de joc la adresa Augustei Voastre Persoane nu

va mai fi admisă! Cărţile răspândesc critica! Cărţile picură îndoiala în mintea celor care le citesc! Cărţile fermentul revoltei poporului şi al căderii Statului!

— Toate lamelele alea de bambus înghesuite până la plafon în bibliotecile noastre ar arde grozav...

Suveranul se mai gândea încă la un mai vechi proiect.

— În locul Domniei Voastre, n-aş viza doar cărţile din colecţiile publice, există numeroşi literaţi care au multe la ei acasă. Am auzit că unii dintre ei se reunesc în secret şi comentează textele străvechi!

— De unde ştii asta?

— De la Biroul Zvonurilor, Majestate! Situaţia a atins cote alarmante...

— De ce-mi spui abia acum aşa ceva? zise împăratul agasat.

Privirea lui aproape surâzătoare dovedea totuşi că era interesat în cel mai înalt grad de discursul premierului său.

— Aveam de gând să vă vorbesc mâine, dar prezenţa acestui pamflet mă face să o fac de astăzi, afirmă ipocrit Lisi, care putea să constate cu uşurare că avea, în sfârşit, un filon bun pentru a scăpa de furia imperială. Aţi putea, pe deasupra, să daţi un edict care să-i oblige pe toţi posesorii de cărţi să vină să le arunce în focul cel mare, cei care nu se supun riscând pedeapsa cu amputarea. Tagma literaţilor va înţelege repede care îi este interesul. Pun pariu c-or să vă fie aduse brişti întregi de cărţi!

Însufleţit peste măsură, Lisi constata cu satisfacţie succesul propunerii lui.

— Cât despre foştii nobili decăzuţi, simpatizanţi confucianişti şi nostalgici ai laxismului de altădată, a căror adeziune la Statul imperial este doar de faţadă, vor vedea, în ceea ce-i priveşte, în asta un avertisment serios din partea mea.

— Va fi un August Semnal tras de Marele împărat al

Centrului!

— Raționamentul tău este interesant, dar trebuie să reflectez... înseamnă să şterg cu totul trecutul... Ca să fiu sincer, m-am gândit adesea la asta!

Micul tripod de bronz încetase să se mai reflecteze în suprafața strălucitoare a platoului lăcuit în roşu carmin, semn că împăratul era satisfăcut.

— Majestate, veți deveni astfel referința ultimă a tot ceea ce realizați! Veți reprezenta, în ochii poporului, reîncarnarea împăratului Galben Original, cel care a trăit acum zece mii de ani!

— Perspectiva este seducătoare, o repet. Merită totuşi o punere în aplicare minuțioasă şi fără niciun cusur. Aici, ca şi în altele, trebuie să mă arăt implacabil.

Lisi răsuflă uşurat.

Aşa spunea mereu împăratul atunci când i se sugera o idee pertinentă: cerea mai întâi să reflecteze la ea, apoi şi-o însuşea şi, după ceva timp, vorbea despre ea ca şi când ar fi venit de la el.

Primul-ministru nu era nemulțumit de lovitura pe care o reuşise!

De luni întregi, tatăl lui Roză Primăvăratică căuta ocazia să-i învețe minte pe unii literați din Xianyang care nu aderau la legism şi afişau un scepticism notoriu cu privire la funcționarea instituțiilor imperiale. Ei erau mereu primii care, neîndrăznind să se ia direct de împărat, criticau ceea ce făcea primul lui ministru. Mediile intelectuale erau de asemenea cele mai rebele, ele rămânând cel mai adesea opace la noul mod de a acționa şi de a gândi pe care-l presupunea instaurarea Imperiului. Ele reprezentau exemplul rău care nu trebuia urmat, cel al nesupunerii la sistem, cel al refuzului primatului colectivității, cel al îndemnului la critică şi la vigilență, cel al acelei insuportabile reticențe care sfârşea prin a slăbi bazele

Statului.

Lisi era prea isteț ca să nu fie convins că legismul, această doctrină de fier pentru care scopul scuza toate mijloacele, inclusiv cele coercitive, era şi un sistem filosofic care nu avea să reziste nici celui mai neînsemnat demers critic de natură să convingă poporul că el era victima lui nedreaptă. Literații, cu penele lor, cu poemele satirice şi cu pamfletele lor, puteau reuşi ceea ce armatele regatelor cucerite nu obținuseră niciodată: să înfrângă Statul, arătând poporului că acesta se servea de el în loc să-l servească.

Pândea de mult ocazia să-i elimine pe gânditori, pe scriitori, pe poeți şi pe pictori, cu alte cuvinte pe toți cei care, mai interesați să critice şi să distrugă decât să construiască şi să susțină, nu se supuneau decât propriilor lor capricii. Toți aceşti creatori se îndoiau în permanență de tot şi ajungeau să nu mai respecte nimic!

Gândirea devenise un ireductibil duşman al Statului. Meditația asupra sistemului şi criticarea lui puteau, dacă nu aveai grijă, să-l submineze cu o uşurință deconcertantă. Gândirea era pentru Lisi răul absolut pe care se impunea să-l combată prin toate mijloacele.

Şi acest mic pamflet, strecurat de nişte complotişti insolenți printre decretele imperiale, îi furniza oportunitatea unică de a eradica definitiv, înainte de a se răspândi, acest rău încă latent care zdruncina autoritatea lui Qinshihuangdi.

Primul-ministru omorâse astfel doi iepuri dintr-o lovitură: restabilind in extremis situația în favoarea lui, el îi servea în acelaşi timp împăratului Centrului genialul proiect constând în distrugerea prin foc a cărților din biblioteci şi din colecțiile particulare.

— Organizarea expediției în Insulele Nemuririi şi arderea tuturor cărților, iată două sarcini hotărâtoare pentru viitorul

Imperiului Centrului pe care trebuie să le ducem la bun sfârşit! zise suveranul în momentul în care Lisi considera că e bine, după ce îi băgase în cap destule, să se retragă.

Augustul Suveran al Centrului părea mai degrabă mulţumit şi calm când prim-ministrul său, conştient că scăpase ieftin, ieşi din biroul său de lucru, îndoit de mijloc şi mergând cu spatele, conform etichetei.

*

Ajunseseră pe un promontoriu de unde priveliştea câmpiei cu pietriş era foarte frumoasă.

N-aveau să uite niciodată sosirea, la căderea nopţii, în faţa acelei întinderi imense presărată cu limbi de foc care ieşeau din pământ prin nişte găuri asemănătoare gurilor de cuptor.

— Iată câmpia focurilor telurice sub care somnolează Marele Dragon! exclamă mândru bătrânul prinţ Anwei.

El arăta cu un gest emfatic acea pădure de focuri care ţâşneau, ca nişte coloane răsucite, din întinderea acelui pământ deşertic pentru a se ridica în atmosferă unde se spulberau în minuscule particule incandescente.

— Dedesubt trebuie să fie un veritabil cuib de dragoni! exclamă Foc Arzător, uluit de indescriptibilul spectacol pe care îl aveau în faţa ochilor.

— Înţeleg mai bine acum de ce Floare de Soare dorea atât de mult să vadă aceste puţuri în flăcări... Sunt, fără îndoială, extraordinare! Ea avea, cu siguranţă, darul premoniţiei, murmură Peşte de Aur.

Se apropiară cu precauţie de focuri. În mijlocul jerbelor de foc, se simţea un miros dezgustător.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât percepeau mai bine suflul, asemănător celui al unei forje, care ieşea din acele puţuri. Din când în când, intensitatea vuietului slăbea, ca şi

înălțimea limbilor de foc ale căror flăcări albăstrii deveneau portocalii, cu dungi galbene, apoi se făcea roşii, după care se albeau atât de mult, încât te orbeau dacă te uitai la ele prea mult timp.

— Probabil că aşa respiră Marele Dragon, şopti cu o voce neliniştită Foc Arzător.

Peşte de Aur remarcă atunci că nişte țevi lungi de bambus plecau de la baza a trei dintre cele mai groase puțuri şi duceau peste pietriş spre stânga, în direcția unui sătuc din care se puteau vedea acoperişurile din țiglă, ale căror coame erau ornate cu animale. O dată ce privirea i se obişnui cu întunericul câmpiei, el constată că țevile şerpuiau, de fapt, pe pământ până la primul grup de căsuțe lipite de o faleză în care fuseseră probabil săpate locuințe troglodite.

Această instalație care, datorită branşamentelor şi derivațiilor sale, semăna cu un sistem de țevi de irigație, nu făcu decât să-i sporească uimirea.

— Ai zice că e vorba de un sistem de canalizare a apei... presupuse, deloc convins, fostul şef al Biroului Zvonurilor, Verigă Esențială, adresându-i-se lui Peşte de Aur.

— Al apei, asta m-ar mira peste măsură! Sunt desigur trunchiuri de bambus centenare, precum cele folosite de țărani la irigarea culturilor. Dar nu văd cum focul din puțuri ar putea să se transforme în element lichid! îi replică Peşte de Aur.

Vrând să fie sigur despre ce e vorba, el făcu câțiva paşi, îngenunche, apoi îşi lipi nasul de cea mai groasă țeavă de lemn care se târa pe sol. Se ridică brusc în picioare strâmbându-se.

— Duhoarea care se simte în aceste țevi de canalizare este de-a dreptul insuportabilă! Este o emanație putridă şi inflamabilă care se aprinde în contact cu aerul, dând naştere acestor limbi de foc! strigă el.

— Este pur şi simplu digestia Marelui Dragon care probabil că astăzi e mai greoaie, explică doct prinţul Anwei.

În jurul puţurilor, nu se vedea nici ţipenie de om. Satul spre care duceau ţevile era prea departe pentru a putea detecta vreo prezenţă.

— Să mergem să vedem mai de aproape ce-i cu satul ăsta troglodit. E de ajuns să ne luăm după ţevile de bambus. Poate vom găsi acolo cheia acestei enigme! le sugeră Peşte de Aur prietenilor săi. Dar mi-a intrat o piatră în încălţări. E de preferat s-o scot imediat...

Se aşezase pe pământ, nu departe de unul dintre puţurile mari de foc, pentru a-şi scoate mai uşor bandajele de piele, înfăşurate pe pulpa piciorului, ale cizmelor lui grele de drum.

— Ia te uită, m-am înmuiat tot, parc-ar fi ulei, ce ciudat! constată el o dată ridicat, simţindu-şi fesele Impregnate cu un lichid negricios cu miros sufocant.

— Flăcările capătă amploare, fii atent să nu iei foc! îl preveni Verigă Esenţială, trăgându-se repede înapoi.

Activitatea puţurilor aprinse părea dintr-odată mai intensă. Ele scoteau acum un vuiet îngrijorător.

— Cred că dragonii care dorm dedesubt fac un vacarm imens când se trezesc! zise Foc Arzător, ca să se afle-n treabă, nesimţindu-se prea în largul său.

— Nu te apropia prea mult de nările Marelui Dragon, ai putea să te frigi precum o bucată de carne, îl sfătui Anwei, înspăimântat şi el de vacarmul năucitor.

Puţul în apropierea căruia Peşte de Aur îşi desfăcea cizma era unul dintre cele mai impresionante. Avea diametrul de mărimea gâtului acelor mari vase-tripod Ding folosite pentru libaţii de către prinţi, adică de trei sau patru picioare lărgime. Căldura lui sufocantă era palpabilă, ca şi insuportabilul miros de ouă stricate care ieşea la suprafaţă. În centrul cavităţii, flacăra era acum de un albastru intens,

dovadă că activitatea telurică atinsese apogeul.

Peşte de Aur tot nu credea decât pe jumătate povestea asta despre Marele Dragon cu care se hrănea Anwei. Acesta merse până acolo încât, împreună cu Foc Arzător care-i sorbea cuvintele, se duse să inspecteze crusta solului ca să identifice poziția exactă a monstrului.

— Priveşte, dacă gura este acolo, coada trebuie să se întindă până la ridicătura aia!

— Crezi că dacă rămânem aici, va ieşi până la urmă cu totul din pământ? se nelinişti tânărul eunuc care era complet terorizat de idee.

— Tu ce crezi despre existența acestui Mare Dragon? îl întrebă atunci Peşte de Aur pe Verigă Esențială, ca şi cum ar fi vrut să-i verifice gradul de credulitate.

— Dar tu? i-o întoarse acesta.

— Eu văd nişte emanații arzătoare şi urât mirositoare care cred că provin din măruntaiele pământului. În contact cu aerul, aceste emanații iau foc precum câlții când îi apropii de o flacără, zise Peşte de Aur care se pregătea să se ridice.

În acel moment, el scoase un țipăt strident. Tocmai realizase că turul pantalonilor, impregnat cu lichidul negricios, îi luase foc. Totul se petrecuse foarte repede, flăcările începeau deja să-i brăzdeze spatele şi simțea cum căldura arzătoare îi frige ceafa.

— Nu te mişca, o să sting flăcările! strigă Verigă Esențială.

Panicat, bătrânul eunuc începuse să-l lovească pe nefericitul Peşte de Aur cu traista peste spate, încercând să stingă focul care, dacă nu se făcea nimic, avea să-l transforme într-o torță.

În ciuda eforturilor lui disperate, lichidul negricios continua să ardă imperturbabil, ba chiar, din cauza aerului vânturat de traistă, flăcările creşteau în intensitate. Căldura

devenea insuportabilă, Peşte de Aur urla de durere, în timp ce prietenul lui continua să se lupte, neputincios, cu acea pernă de foc care, dacă nu era stinsă la timp, avea să-l ardă de viu.

Toată această agitație din jurul puțurilor şi strigătele de disperare ale tânărului reuşiseră să-i alerteze pe locuitorii satului.

— Duceți-l acolo jos, n-o să reuşiți niciodată să stingeți acest bitum care arde! Urmați-mă repede, altfel n-o să scape! răcni un bărbat care apăruse dintr-odată în mijlocul lor.

Căldura flăcărilor care îi cuprindeau nu doar fundul, ci tot spatele, combinată cu fumul înnecăcios care se degaja, îl făcuse deja pe Peşte de Aur să-şi piardă cunoştința. El zăcea întins pe burtă, cu fața la pământ, ca un şomoiog aprins. Verigă Esențială şi Foc Arzător îl transportară în grabă în locul indicat de bărbatul care mergea înaintea lor, sărind peste țevile care împânzeau câmpia.

Țevile îi ghidară până în mijlocul satului, în fața unui vast edificiu de formă rotundă cu acoperiş de paie care probabil că servea de locuință comună pentru locuitorii lui. Se putea ghici poarta edificiului, pierdută În mijlocul a două coloane de piatră masive ca nişte elefanți, ale căror capiteluri erau delicat sculptate cu păsări şi fructe. Bărbatul le făcu semn celor doi eunuci să intre şi să depună corpul tovarăşului lor pe pământ. Câteva clipe mai târziu, suflând precum acele puțuri, prințul Anwei, cu răsuflarea tăiată, îi ajunse din urmă.

Interiorul edificiului rotund semăna cu un templu sau cu un loc de cult.

În centru stătea, în picioare, un om care ar fi putut să fie oficiantul. Avea distincție şi afişa o anume noblețe. De când îl văzu, Verigă Esențială avu senzația că fața binevoitoare a acestui necunoscut îi amintea de cineva cunoscut. Era mai

degrabă ceva liniştitor. Se străduia să-şi dea seama, dar n-ar fi ştiut să spună de cine... ocupat cum era să lase jos trupul inert al tânărului său prieten.

Fără să scoată niciun cuvânt, necunoscutul le arătă din privire că trebuiau să-l întoarcă pe burtă.

În timp ce Peşte de Aur zăcea întins chiar pe jos, în templul rotund, fesele lui continuau să fie pradă flăcărilor. Fără să mai aştepte, bărbatul puse deasupra lor o pătură de lână sub care nu ezită să-şi bage mâinile. Cu gesturi care trebuiau să fie precise, dar pe care le făcea fără să vadă, mâinile fiindu-i sub pătură, el începuse probabil să-i descheie centura şi să-i desfacă pantalonii rănitului, fiindcă reuşi să-i scoată de sub pătură şi să-i arunce, cuprinşi de flăcări, într-un colţ al încăperii unde continuará să ardă.

Mâinile lui experte, care păreau insensibile la foc, îl salvaseră pe Peşte de Aur de moartea atroce prin ardere căreia i-ar fi sucombat fără intervenția providențială a acestui necunoscut cu față amabilă.

Acesta îi făcu semn unei femei care stătea în umbră să se apropie. După privirea ei respectuoasă, probabil că era o servitoare.

— Du-te şi caută-mi, te rog, pomada pe care o folosesc pentru arsuri. E un vas în lada cu unguente.

Femeia pe care o chemase îi aduse o cupelă plină cu o cremă gălbuie. Bărbatul ridică cu grijă pătura.

Abia o dădu într-o parte că văzu apărând semnul în formă de disc pe pielea uşor înroşită a lui Peşte de Aur. Din fericire, flăcările nu-i făcuseră rău, țesătura pantalonilor protejase fesele rănitului. Bi-ul dermic era acolo, intact, perfect lizibil, puțin mai roşu ca de obicei, din cauza căldurii.

De emoție şi de surpriză, omul cu fața amabilă fu cât pe ce să verse vasul cu unguent.

Rămas cu gura căscată, el încerca să-şi stăpânească

tulburarea care-l cuprinsese, masând cu blândeţe pielea fragilizată a lui Peşte de Aur. Bucuria pe care o simţea era evidentă, ea i se vedea pe chip şi părea să-i inunde inima precum apele unui fluviu în creştere care acopereau ţărmurile uscate.

Era de neimaginat!

Niciodată, nici în visele lui cele mai nebuneşti, omul cu faţa amabilă nu îndrăznise să spere că va trăi într-o bună zi acea clipă. Şi totuşi, acest semn de pe pielea fesei era cât se poate de real. Era acolo, sub ochii lui, evident. Putea să-l atingă. Era semnul acela! Semnul pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie...

Pentru simplul motiv că şi el avea unul exact la fel.

Verigă Esenţială, observând scena, îşi dăduse în sfârşit seama cu cine semăna omul cu faţa amabilă: era leit Peşte de Aur, dar mai bătrân.

Astfel, necunoscutul cu faţa amabilă tocmai îşi regăsise singurul fiu pe care o namilă de om li-l furase, lui şi nevestei lui, în urmă cu treizeci de ani, la puţin timp după naştere.

De treizeci de ani, în fiecare zi, acest om retrăia teribilele clipe pe care avea să le păstreze pentru totdeauna în memorie, ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri.

Era seară şi tatăl lui Peşte de Aur se întorcea de la vânătoarea cu şoimi, care fusese bogată. Se gândea la petrecerea pe care urma s-o organizeze, la masa cu prietenii săi vânători. Ajuns în faţa casei, o găsise pe soţia lui scăldată în lacrimi. Ea plângea în hohote în faţa leagănului gol al copilului lor.

$ trebuise ceva timp până să înţeleagă că unicul lor bebeluş, un băiat, le fusese furat.

Îi povestise de atâtea ori cele întâmplate, încât avea senzaţia că le trăise el însuşi...

La începutul după-amiezii, în timp ce stătea liniştită la soare aşezată pe o bancă din piatră, de lângă spălătoria

publică, ea fusese abordată de o namilă de om care se prezentase ca trimis al suveranului dintr-o țară îndepărtată. Uriaşul, a cărui statură era suficientă pentru a o speria, o întrebase despre vârsta şi sexul bebeluşului. Ea tocmai îl alăptase şi îl mai avea încă la sân. Uluită, se uitase la uriaşul din fața ei. Ochii lui i se păruseră, în mod ciudat, lipsiți de orice răutate, ba chiar străluceau de bunătate. Astfel încât nu se temuse deloc atunci când el îi ceruse să-i dea copilul să-l țină în brațe. Abia ce îi dăduse băiețelul, care nu avea nici zece zile, că uriaşul, fără nicio explicație, îl împinse frumos într-o parte şi se ridicase, ținându-l cu mii de precauții ca pe un talisman. Nou-născutul, sătul după alăptare, dormea adânc. Înainte ca ea să poată striga după ajutor, uriaşul îl înfăşurase cu repeziciune într-o pătură pe care o luase din leagănul pus la picioarele lui, după care urcase pe un ditamai armăsarul, lăsat câțiva paşi mai încolo, şi plecase în galop fără să se uite măcar înapoi.

Răpitorul acționase cu rapiditate, dar şi cu o mare blândețe: copilul nici măcar nu se trezise. Ea îl văzuse, înfăşurat ca un pachețel, continuând să doarmă cu pumnii strânşi, ținut într-unul din brațele uriaşului în timp ce cu celălalt biciuia crupa calului.

Înnebuniți de durere, părinții rătăciseră săptămâni în şir în împrejurimile satului în căutarea fiului lor. Nimeni, în regiune, nu fusese în stare să le dea vreo informație. Hoțul se volatilizase. Niciodată nu mai auziseră vorbindu-se despre bebeluşul lor şi cu atât mai puțin despre răpitorul lui, acel trimis al unui rege dintr-o țară îndepărtată.

Şocul emoțional fusese teribil: adorata lui soție nu-l suportase. Ea nu întârziase să cadă în neurastenie şi, din cauza supărării, murise câteva luni mai târziu, după ce-şi pierduse somnul şi încetase să se mai alimenteze.

Distrus de pierderea, una după alta, a două ființe care îi erau cele mai dragi din lume, tatăl lui Peşte de Aur trebuise

să se înarmeze cu curaj pentru a continua să supravieţuiască.

Doar o intuiţie ciudată pe care o avusese neîncetat de la răpirea fiului său, o intuiţie care îl făcea să creadă că bebeluşul nu era mort şi că se afla în siguranţă undeva, lângă comanditarul răpirii lui, îl ajutase să treacă peste disperarea care fusese cât pe ce să-l răpună.

Descrierea pe care soţia lui o făcuse răpitorului nu era a unuia din acei traficanţi obişnuiţi de bebeluşi de sex masculin care răscoleau satele în căutarea prăzii pe care o puneau apoi în vânzare în pieţele de sclavi. Ea insistase pe blândeţea deosebită a gesturilor uriaşului faţă de copil şi pe bunăvoinţa pe care i se păruse că o citeşte În ochii lui. Răpitorul nu-şi luase, în plus, precauţia de a întreba ce vârstă are copilul înainte de a-l fura? Nu era asta o dovadă suplimentară că această răpire avea un mobil particular? Nu se înscria totul într-o enigmă a cărei cheie – cine ştie – poate avea s-o găsească în cele din urmă?

Astfel că preferase să se agaţe de intuiţiile pozitive ale soţiei lui, convinsă că hoţul nu fusese o secătură, chiar dacă pierderea singurului ei copil o făcuse să cadă într-o nebunie sinucigaşă.

Omul cu faţa amabilă supravieţuise în speranţa că-şi va revedea, într-o bună zi, fiul care-i fusese luat.

Speranţa şi tenacitatea nu fuseseră zadarnice fiindcă acest vis se realiza, în sfârşit.

Câtă dreptate avusese să aştepte acest moment!

67

— Au înnebunit! Vor să ardă toate cărţile străvechi! După câte se spune, nu vor păstra decât textele de legi şi decrete după care este guvernat Imperiul Centrului... Cât priveşte restul, *Yijingul*, *Shujingul, Cartea Odelor, Analecte*-le lui

Confucius, *Zhouli-ul*, romanele epice, poemele licențioase, cele care circulă pe sub mână şi fac abstracție de astea, pe toate au de gând să le facă scrum! Este de-a dreptul îngrozitor, murmură Zhaoji, absolut consternată de teribila veste.

— Am auzit şi eu acest zvon smintit. La început, n-am putut să cred, atât de aberant mi se părea acest proiect. Şi iată că tu mi-l confirmi! Să distrugi complet tradițiile scrise şi memoria strămoşilor noştri pare de necrezut! Este o adevărată crimă împotriva spiritului! Până unde o să meargă împăratul ăsta? gemu Huayang pe care furia şi indignarea o făceau să tremure.

Zhaoji plecă ochii în pământ. Pudoarea o împiedica să-şi exprime propria dezaprobare, întărind vorbele lui Huayang. Împăratul era fiul ei. Până atunci, ea se abținuse să-i reproşeze ceva şi, mai mult, să-şi arate în vreun fel ostilitatea față de deciziile şi acțiunile lui, chiar dacă era departe de a adera la toate.

Dar acum, era prea de tot! Cu toată indulgența ei de mamă, ea nu putea înțelege şi cu atât mai puțin să-şi explice acest proiect de a incendia cărțile care o revolta peste poate. Să vrei să faci tabula rasa din scrieri era un act de pură nebunie ucigaşă. Aşa ceva nu era cu nimic mai prejos decât o crimă împotriva spiritului. Aşa că hotărâse să se opună din toate puterile.

Îi venise o idee pe care i-o împărtăşi confidentei ei:

— Şi dacă l-am preveni neîntârziat pe Desăvârşire Naturală? Avertizat dinainte, poate că ar putea, dacă mai are forță, să ascundă într-un loc sigur cărțile mai prețioase pe care le are în grijă... Biblioteca Imperială are mii de cărți. Sunt acolo atâtea idei, maxime, poeme, versuri şi povestiri, opere ale celor de dinaintea noastră, care ar fi în acest fel salvate de flăcări...

— Ai dreptate. Dar trebuie s-o facem repede! În câteva

zile, dacă informațiile mele sunt exacte, decretul cu privire la arderea cărților va fi afişat în tot Imperiul... şopti bătrâna regină.

— Să mergem chiar acum! propuse Zhaoji.

Când dădură buzna în sala de lectură a bibliotecii din Turnul Memoriei, bătrânul literat era cufundat în citirea unui poem din *Cartea Odelor.*

— Eşti la curent cu proiectul de a arde toate cărțile şi scrierile din trecut? îl întrebă Huayang pe bătrân.

— Nu. Ştiu că împăratul vrea să continue să schimbe denumirea a numeroase lucruri şi numele unor persoane. Dar este prima oară când aud despre o acțiune atât de nefastă. Sunteți sigură? răspunse acesta din urmă, puțin uimit.

— De asemenea, literații care posedă documente scrise vor fi obligați să le aducă în aceeaşi zi şi să le pună pe rugurile care vor fi aprinse în cele patru colțuri ale oraşului. Împăratul Centrului vrea să împiedice orice gândire autonomă care nu este legistă să se răspândească în Imperiu. El vrea, de asemenea, să şteargă trecutul pentru a evita orice comparație defavorabilă cu fostele dinastii imperiale, cea a împăratului Galben şi cele două ale Sfinților Regi Yao şi Shun!

— Nu va reuşi! Aleargă după o himeră. Forțele spiritului nu pot fi încătuşate. Ele sunt invincibile din momentul în care fiecare le păstrează pentru el... Nu poți supune inteligența, replică Desăvârşire Naturală a cărui privire se întunecase brusc.

— Nimic nu este mai simplu decât să dai foc cărților... Bambusul uscat arde precum câlții. Fără cărți, inteligența este ca o plantă însetată: se veştejeşte şi, în cele din urmă, moare! Vă spun, există într-adevăr un pericol dacă stăm cu mâinile în sân şi aşteptăm...

— Îl văd pe primul-ministru mâine. Vrea să facem un

inventar al bronzurilor rituale din Turnul Memoriei. Îl voi întreba despre ce este vorba mai exact. Dar vă cred pe cuvânt, spuse bătrânul aranjând într-un sac de mătase prețioasele lamele ale unei cărți pe care tocmai o consultase.

— Ar trebui măcar să adăpostim într-un loc sigur cărțile cele mai valoroase din Turnul Memoriei. În felul acesta, generațiile viitoare nu vor fi definitiv private de comorile cunoaşterii, ale poeziei, istoriei şi de gândirea transmisă de glorioşii noştri strămoşi, sugeră Zhaoji.

Bătrânul literat privi cu oboseală miile de rulouri înghesuite pe etajere până la plafonul sălii de lectură. Punerea la adăpost a tot ce era acolo ar necesita zile întregi, iar el simțea că nu mai are puterea să o facă. Şi apoi, unde ar putea să le ascundă? în ce loc suficient de sigur? Niciodată o asemenea mutare nu s-ar putea face fără a trezi atenția agenților Biroului Zvonurilor care n-ar întârzia să-i avertizeze pe cei din anturajul împăratului Centrului. Această mutare era dintre cele mai riscante.

— Este imposibil, suspină el. Uitați-vă la toate rulourile astea! Cum ați vrea ca un biet bătrân de teapa mea să reuşească să le ascundă într-un loc sigur undeva? Înțeleg îngrijorarea voastră, dar mi-e teamă că nu sunt în stare să vă ajut. Este o sarcină supraomenească...

— Este totuşi singura soluție care se poate imagina! Va trebui să fim mai mulți ca s-o ducem la bun sfârşit. Va trebui ca în prealabil să alegi cărțile demne de Interes. Doar un literat excepțional ca tine va fi capabil să facă selecția. Va trebui într-adevăr să le alegi pe cele mai importante dintre ele, pe cele care, prin excelența textelor, vor fi indispensabile generațiilor viitoare, insistă Zhaoji.

— Dar am nevoie de cel puțin încă o persoană care să mă ajute să manipulez aceste mii de rulouri!

Bătrânul învățat arăta spre zidul plin de cărți.

— De ce nu i-ai solicita ajutorul micuței Roză

Primăvăratică, ea pare să ştie ca-n palmă toate lucrările Bibliotecii Imperiale. Nu este adeseori alături de tine? adăugă Huayang.

— Este adevărat că m-a ajutat să realizez compilaţia *Cronicele Primăverilor şi Toamnelor lui Lubuwei.* Cunoaşte bine biblioteca.

— Nici nu mă gândisem la asta! Selecţia este deja făcută! zise bucuroasă Zhaoji.

— Această tânără este curajoasă şi nu se teme de nimic. Dar dacă tatăl ei află că a lucrat împotriva lui, mă tem pentru ea!

— De ce nu vorbeşti urgent cu ea? Unde este? întrebă bătrâna regină.

— Este aici, chiar la etajul de deasupra. Repară cordeletele uzate de la o lucrare care are nevoie de aşa ceva. Nu voi îndrăzni niciodată să-i cer ajutorul! şopti, supărat, bătrânul literat.

El se temea să o implice pe tânăra femeie într-o aventură atât de riscantă, dar nu îndrăznea să le-o mărturisească vizitatoarelor lui.

— Trebuie totuşi să facem ceva, înainte ca totul să se transforme în fum! zise Huayang arătând cu degetul spre coloanele de cărţi din jurul lor.

Roză Primăvăratică, care auzise, prin podeaua de lemn, esenţialul conversaţiei, venise din proprie iniţiativă să se alăture celor două femei.

Acestea nu avură nevoie să-i explice pe larg obiectul vizitei lor la Desăvârşire Naturală.

— Dar este o crimă împotriva spiritului! Trebuie să ne opunem din toate puterile! Sunt dispusă să vă ajut! exclamă Roză Primăvăratică cu înflăcărare atunci când ele terminară.

— Să ne opunem, dar cum? o întrebă cu blândeţe bătrânul literat pe cea care devenise fidela lui discipolă.

— Să-i reunim mai întâi pe toți literații din Xianyang, apoi să punem la punct un plan de acțiune pentru a-i mobiliza pe toți cei din Imperiu care cred în importanța cărților şi în virtutea de neînlocuit a scrierilor. Sunt gata să mă lansez într-o asemenea bătălie!

— Din păcate, rişti să fii decepționată. Literații nu sunt războinicii pe care îi crezi... Ei au mai mult obişnuința de a mânui stiletul de scris decât spada... Curajul nu este, din nefericire, propriu intelectualilor, recunoscu cu tristețe Desăvârşire Naturală.

— Ne gândeam mai degrabă că ar fi de preferat să punem la adăpost cât mai multe cărți posibile pentru a le salva de arderea pe rug. Dar trebuie să ne mulțumim doar cu cele mai importante, altfel operația de salvare va trezi bănuieli şi va sfârşi prin a eşua, interveni Zhaoji.

— Care ar fi cărțile pe care ați vrea cu orice preț să le salvați de la dezastru? vru să ştie Huayang, întorcându-se spre bătrânul învățat.

— Peste o sută de cărți datând din perioada Celor O Sută de Şcoli. Fără a mai pune la socoteală cele trei volume ale dicționarului *Erya*, să nu uit, voi opta şi pentru *Shangshu, Zhouli* şi *Analele țării Lu,* unde a trăit venerabilul Confucius. Şi să nu uit nici *Cele Patru Cărți, la* care se poate adăuga *Cartea Riturilor* şi cea a *Muzicii.*

— N-ar trebui să adăugăm şi *Cronica lui Mu, Fiul Cerului* şi *Clasicele Munților şi ale Mărilor*? Sunt două texte neasemuite, unul care relatează marea călătorie către Vest a lui Mu, regele regatului Zhou, şi celălalt care povesteşte viețile zeilor care păzesc cele Cinci Direcții... zise cu o voce fremătătoare Roză Primăvăratică.

— Mă gândesc, de asemenea, la *Elegiile regatului* Chu, scrise de talentatul Quyuan, care sunt adevăratele Poeme ale limbii noastre, mult mai autentice şi sensibile decât strofele inspirate din *Cartea Odelor*... declară Desăvârşire

Naturală a cărui față se anima pe măsură ce enumera comorile literare care meritau să fie salvate.

— Cel mai eficace ar fi să mai păstrăm măcar un exemplar din *Primăverile şi Toamnele lui Lubuwei.* Această compilație este ea însăşi un rezumat exhaustiv a tot ceea ce s-a scris în China de când există cărți. Aminteşte-ți, Desăvârşire Naturală, bietul Lubuwei tocmai asta voia, să transmită această mărturie generațiilor viitoare, ca şi cum ar fi prevăzut exact ceea ce avea să se întâmple! îi aminti Roză Primăvăratică, bătând din palme.

— Aceasta era într-adevăr dorința lui Lubuwei. Îmi amintesc că mi-a spus că se teme ca, într-o bună zi, să nu-i căşuneze unui despot să şteargă orice urmă a trecutului şi să distrugă cărțile vechi! Bietul de el, nici nu se gândea cât adevăr grăieşte! bolborosi, foarte emoționat, bătrânul literat.

— Fiindcă tot vorbim de Lubuwei, am o idee. N-o fi existând, în palatul lui de pe colina cu cai, o ascunzătoare unde am putea să depozităm cărțile pe care vrem să le salvăm? Palatul este nelocuit de când statul a rechiziționat turmele, grajdurile şi pajiştile care aparțineau fostului prim-ministru. Locul este liniştit şi pustiu. Aproape blestemat. Dacă acționăm noaptea, luându-ne câteva precauții, nimeni nu-şi va da seama de stratagema noastră, zise tânăra femeie.

— Este o idee excelentă! De frica fantomelor, nimeni n-o să îndrăznească să se aventureze în fostul palat al lui Lubuwei. Tot ce are legătură cu memoria negustorului de cai este foarte rău văzut! zise Zhaoji.

— Ar fi de ajuns să facem o ascunzătoare într-un zid sau să găsim un loc izolat într-o pivniță. Suntem patru. Din două drumuri, am putea deja să punem la adăpost lucrările cele mai prețioase ale Bibliotecii Imperiale, chiar cele pe care tocmai le-ați menționat... Trebuie s-o facem repede, zise Huayang.

— La lucru! conchise cu o voce imperioasă Roză Primăvăratică.

Tânăra femeie nu-i dăduse de ales bătrânului.

Fără să mai aştepte, ea se urcase pe o scară şi întindea rulourile din lamele de bambus celor două regine care începuseră să le aşeze unele lângă altele, în timp ce Desăvârşire Naturală se ocupa să le pună în ordine pe masa de lectură.

După un timp, tot urcând şi coborând scara, triind şi clasând rulourile din lamele, masa fu în întregime acoperită de cărți.

— Sunteți la fel de eficace ca nişte bibliotecare experimentate şi perfect călite! într-o clipită, totul se va sfârşi. Nu mai lipseşte doar *Clasicul Munților şi al Mărilor*, pe care n-am reuşit încă să-l găsesc, le spuse Roză Primăvăratică.

— Este pus deoparte, în camera de deasupra. L-am văzut acolo ieri, răspunse Desăvârşire Naturală.

Ea se grăbi să urce la etaj ca să-l caute.

— E făcut ferfeniță, zise ea, dar fără el n-o să ne cunoaştem nici măcar istoria originilor noastre, cea a cuplului de creatori ai lumii omeneşti – Fuxi, bărbatul cu echerul, şi Nuwa, femeia cu compasul! Nici pe cea a Frimei fiică a lui Shennong, descendentul lui Yandi, împăratul Sudului, care s-a unit cu Stăpânul Pinului Koşu, funcționarul însărcinat cu Ploaia şi cu Roua, şi care, purificându-şi trupul, a devenit Nemuritoare. Nici pe cea a celei de-a treia fiică a lui care, după ce moare într-o furtună, se întoarce în chip de pasăre Jingwei cu pietricele şi ramuri în cioc şi, pentru a se răzbuna, umple peste măsură oceanele cu apă! Şi cu atât mai puțin pe cea a tatălui lor Shennong care a murit din cauză că a gustat şaptezeci de plante medicinale diferite al căror efect a vrut să-l testeze, reuşind însă să transmită, *in extremis,* concluziile lui

scribului care a redactat prea venerabila *Farmacopee a lui Shennong!*

Ea le arătă celor două regine care o ascultau, încântate şi uluite de atâta ştiinţă, un rulou înnegrit şi tocit de cât fusese studiat.

— Încă două reprize şi vom fi terminat trierea. După care, vom putea să transportăm cărţile în ascunzătoare!

Desăvârşire Naturală o privea cu duioşie, sedus complet de curajul şi voinţa ei. El nu mai avea nicio îndoială că Roză Primăvăratică va salva cărţile rare de Incendiile devastatoare care le ameninţa. Datorită acestei fete, care nu era decât o mână de om, literatura, poezia şi caligrafia Qin-ului aveau să scape de ancantizare şi uitare.

— Când mă gândesc la comorile pe care le ascund toate aceste lucrări şi la care unii ar vrea să împiedice generaţiile viitoare să acceadă, sunt pur şi simplu scandalizată! Lisi şi împăratul au înnebunit de-a binelea! zise Huayang.

Abia îşi termină fraza, că şi regretă că îl atacase aşa pe tatăl lui Roză Primăvăratică. Dar aceasta nu păru deloc şocată, ba dimpotrivă, fiindcă anunţă:

— Tocmai de aceea am de gând să le spun vreo două vorbe despre asta mai întâi tatălui meu şi apoi, dacă trebuie, împăratului însuşi. Mi-ar fi plăcut să nu fiu nevoită să ascund aceste rulouri la loc sigur!

Era de ajuns s-o auzi pentru a înţelege, din tonul pe care-l folosea, că tânăra Roză Primăvăratică nu glumea deloc.

*

În sfârşit, Roză Primăvăratică îl înfrunta pe tatăl său.

De trei zile încerca să aibă această explicaţie cu el. În privirea întunecată a tinerei femei, furia se întetea.

Se pregăteau să cineze, aşezaţi de o parte şi de alta a unei mese lungi din lemn negru, şlefuită precum o oglindă, pe

care servitorii puseseră o farfurie cu crap fript umplut cu ghimbir, a cărui aromă parfuma încăperea.

— O să mă opun din toate forțele acțiunii tale nebuneşti de distrugere a cărților! Trebuie s-o ştii!

— Nu este, cum ai spus, acțiunea „mea", ci a împăratului Centrului. Eu n-am făcut decât să-i pun în aplicare ordinele, îi replică sec tatăl ei, făcând-o pe în țe patul.

— Fals! Te-ai lăudat în fața lui Desăvârşire Naturală că i-ai fi sugerat ideea lui Zheng. Mi-a spus-o ieri! urlă ea, lovindu-l în piept cu pumnii pe tatăl său.

Era pentru prima oară că-l învinuia aşa.

— Unei fete îi este interzis să ridice mâna asupra tatălui ei! Este împotriva tuturor regulilor bunei-cuviințe... Unde ți-e respectul pentru cei mai în vârstă? fulmină el, indignat de atâta insolență.

— Credeam că disprețuieşti teoriile confucianiste! Şi iată că, pe deasupra, îmi vorbeşti despre interdicția care figurează în *Zhouli*, cartea pe care o s-o arzi în curând! Hotărând să dea foc cărților, Zheng nu are intenția să distrugă orice urmă a trecutului? în aceste condiții, nu văd cum ai putea să-ți arogi dreptul de a-mi impune interdicții ancestrale!

— Nu eşti decât o biată insolentă şi o contestatară neînsemnată...

— Te previn: am de gând să merg să-l văd pe împăratul Centrului în persoană pentru a-i spune ce gândesc despre această măsură!

— N-ai nicio competență pentru a-l solicita în această privință. De altfel, împăratul este inaccesibil şi asta cu atât mai bine! atacă tatăl ei din ce în ce mai ulcerat de turnura pe care o lua conversația cu fiica lui.

El se temea mai ales că, făcând acest demers, ea l-ar fi pus în încurcătură în fața suveranului.

— Nu va trebui să mişc decât degetul mic şi mă va primi!

Am motivele mele ca să fiu convinsă de asta...

— Dacă ai fi binevoit să ai un comportament inteligent, ai fi deja împărăteasa Centrului şi ai dispune de argumentele eficiente pentru a-l convinge să renunțe la un asemenea proiect, zise Lisi din ce în ce mai furios.

Această ultimă afirmație avu darul să-i provoace lui Roză Primăvăratică o puternică criză de disperare. Atâta cruzime din partea tatălui ei o revolta. Ea privea rictusul care îi afecta fața şi care îl făcea de nerecunoscut atunci când era furios şi văzu în el toată răutatea lumii şi un uriaş munte de acreală. Hotărât lucru, acest om era un monstru lipsit de orice sentiment uman, în afara acelui imens orgoliu care îl orbise deja având în vedere conduita lui. Nu mai simțea nicio legătură cu el. Mai era încă fiica lui? Ce mai aveau în comun? Îşi făcea el griji în privința fericirii ei? Evident, răspunsul la această ultimă întrebare era „nu”.

Atunci, pentru prima oară, ea începu să-l urască.

Tatăl ei nu vedea în ea decât un instrument suplimentar de cucerire a puterii supreme. Încercase s-o programeze ca să devină soția împăratului Centrului. Tot ce făcuse pentru ea, tot ce îi dăduse fiicei lui, făcuse în acest unic scop. Ea presimțise această maşinațiune paternală de mult, dar iată că acum ieşise la lumină: tatăl ei nu o iubea pentru ea însăşi; tatăl ei o iubea pentru propriile lui interese.

Roză Primăvăratică se simțea înjosită. Suferința ei era atât de mare, încât ar fi vrut să-l ucidă pe loc.

— Te urăsc. De altfel, nu m-ai iubit niciodată. Nu mi-ai acordat nici cea mai mică afecțiune, zise ea cu o voce pierită.

— Ajunge! Vorbele tale sunt smintite! Du-te şi calmează-ți furia în altă parte. N-am nevoie de isteriile tale! îi răspunse Lisi înainte de a desprinde din crapul cu ghimbir, cu ajutorul bețişoarelor, o bucățică pe care se pregătea s-o mănânce.

Dar furia tinerei femei era atât de mare, încât, după ce-şi scosese stiletul din etui, ea începuse să scrijelească cu el pe lemnul preţios al mesei negre. Mâna ei se mişca foarte repede şi stiletul părea că dansează. Roză Primăvăratică adoptase scriitura cursivă Coshu, cea a poeţilor şi a caligrafilor când dădeau curs inspiraţiei lor: o scriitură instantanee, ieşită dintr-un singur jet, fără cea mai mică remuşcare ori căinţă. Imediat ce termină cele patru ideograme, ea îi făcu semn tatălui său, care n-avusese timp nici măcar să înghită bucata de crap, să se ridice pentru a veni să le descifreze.

„Imperiul Centrului, Imperiul Răului!" se putea citi pe suprafaţa mesei, lucioasă precum o oglindă, pe care ideogramele cursive lăsaseră zgârieturile elegantei caligrafii ale Rozei Primăvăratice.

— Nefericito, ştii că asta ne-ar putea pierde pe amândoi? se înfurie Lisi, încercând cu greu să acopere cu mâinile urmele ideogramelor nelegiuite.

Nu era nicio îndoială că descoperirea unei inscripţii atât de blasfemitoare la adresa regimului imperial, gravată pe un obiect de mobilier aparţinând primului-ministru, i-ar fi condus pe amândoi la eşafod.

— Pe tine! Nu pe mine! Pe mine m-ai pierdut deja! zise ea.

— Fiindcă reacţionezi aşa, ai să vezi de ce sunt în stare! ţipă acesta din urmă apucând-o pe fiica lui de încheietura mâinii.

În ciuda strigătelor Rozei Primăvăratice care încerca să se zbată, el o târî spre grădina situată în spatele casei, acolo unde se afla biroul lui. Împinse uşa acestuia cu violenţă şi o îmbrânci pe fată cu toată puterea înăuntru, unde ea se lovi cu fruntea de un paravan pe care-l făcu să cadă. Apoi, după ce închise uşa cu violenţă, el o încuie de două ori.

— O să rămâi acolo până când o să revii la gânduri mai înţelepte! urlă el înainte de a se întoarce în camera de cină.

Trebuia cu orice preț să şteargă urmele lăsate de stiletul fiicei sale pe lemnul lucios înainte ca servitorii să vină să strângă masa. Cuvintele erau gravate în lemn. Atunci, constatând cu uşurare că ea lăsase suficient spațiu între fiecare ideogramă, intercală „învingător" în mijlocul propoziției. *„Imperiul Centrului, învingător al Imperiului Răului!"* era deja mai anodin dacă, din întâmplare, cineva era tentat să citească inscripția.

Închisă în birou, lângă rămăşițele paravanului, Roză Primăvăratică simțea o asemenea furie, încât îi venea să distrugă tot din acea încăpere şi să dea foc după ce va fi împrăştiat mobilele, bibelourile şi obiectele prețioase îngrămădite acolo.

Cu ochii în lacrimi, ea privea cu dezgust gheridoanele cu picioare delicat arcuite, cupoanele de mătase atât de încărcate de broderie încât nicio femeie elegantă n-ar fi îndrăznit să-şi facă din ele o rochie şi recipientele de bronz cu contururi ostentative, prea prețioase, după gustul ei, pentru a servi de vase rituale. Toate aceste comori simbolizau rolul tatălui ei în țesătura puterilor regimului imperial pe care îl reprezenta, chiar imediat după împărat care era piesa stăpânitoare. Ele formau o stranie pradă dar care nu provenea din război. Erau cadouri primite de la cei care-i rămăseseră îndatorați pentru obținerea protecției sau a sprijinului său. Bogăția conducea la putere, tot aşa cum puterea ajungea mereu să se îndrepte spre bogăție. În fiecare zi, primul-ministru primea zeci de dovezi de supunere sau de împotrivire la favoruri dintre care el nu le păstra decât pe cele mai prețioase. Nici măcar unul singur nu-i era pe plac fiicei lui, ca şi cum proveniența lor era suficientă pentru a le face pe cât de insuportabile, pe atât de urâte. Şi încă nu erau toate acolo, fiindcă Lisi le punea pe cele la care ținea cel mai mult într-un dulap din lemn de teck care îi servea de casă de bani şi ocupa un perete întreg

al cabinetului lui de lucru.

Ar fi fost liniştitor să ardă toate astea!

Dar cum să facă? N-avea nici amnar, nici cremene. Era singură, închisă într-o cameră încuiată, înconjurată de comori inutile.

Ea plângea atât de tare încât nici nu mai avea curajul să pună mâna pe ele şi să le distrugă. Atunci se aruncă pe dalajul rece şi începu să-l lovească cu pumnii. O striga pe mama ei, ca o fetiță pierdută, se simțea abandonată. Îşi dădu seama că-şi lăsase stiletul pe masa din sufragerie. Era pe punctul de a începe să caute, în harababura din jurul ei, un obiect tăios şi ascuțit pe care şi l-ar fi înfipt în stomac ca să termine cu tot. Ea se trezi chiar adresând pietrelor dalajului cuvinte de neînțeles.

Ajunsă aproape la capătul disperării, cel în care căința era în stare să comită actul propriei suprimări, când, dintr-odată, inima ei simți o senzație liniştitoare, începuse să se gândească la Peşte de Aur.

Acele cuvinte pe care le şoptise pietrelor fără să le înțeleagă sensul nu erau altceva decât amintirea acelui nume...

Peşte de Aur!

Ce-ar fi făcut în locul ei cel pe care ea continua să-l iubească din tot sufletul, cel pe care îl simțea alături în încercările grele prin care trecea, cel căruia îi jurase credință şi dragoste eterne? îl cunoscuse suficient pentru a şti că este un luptător curajos şi un combatant valoros. Desigur, în asemenea împrejurări, Peşte de Aur n-ar sta cu brațele încrucişate lamentându-se, cu fața lipită de dalele de piatră.

Peşte de Aur s-ar ridica; Peşte de Aur ar face ceva; Peşte de Aur şi-ar manifesta, fără îndoială, sfidarea!

Pentru a preîntâmpina orice acțiune de destabilizare, Imperiul Centrului hotărâse, nici mai mult nici mai puțin, decât abrutizarea tuturor cetățenilor săi. Să ignore o

asemenea josnicie era de neconceput. Revenindu-şi puţin din letargie, Roză Primăvăratică îşi spunea că şi ea acţionase, cu mijloacele de care dispunea, ca şi Peşte de Aur.

Cu două seri mai înainte, îl ajutase pe Desăvârşire Naturală să pună cărţile cele mai preţioase din Turnul Memoriei la loc sigur, într-o ascunzătoare din pivniţa palatului lui Lubuwei, mascând cu grijă intrarea cu un dulap. Graţie ajutorului celor două regine care, drapate în negru, îi ajutaseră toată noaptea, bătrânul conservator literat şi fata primului-ministru transportaseră astfel, din doar două drumuri, aproape două sute de rulouri din lamele de bambus. Asta însemna mai exact nouăsprezece cărţi dintre cele mai preţioase, după părerea lor, din biblioteca Pavilionului Pădurii de Arbuşti.

Această acţiune de salvare nu excludea deloc demersul pe care avea de gând să-l facă pe lângă împărat, pentru a-i spune ceea ce credea ea că e rău în acţiunile lui, şi care provocase mânia tatălui său.

Ea se ridicase şi rememora titlurile acelor lucrări imemoriale care, din fericire, datorită lor, erau salvate de foc când privirea i se opri pe dulapul din lemn de teck. Pe cele două uşi masive acoperite cu plăci de bronz figurau, în roşu carmin, frumoasele ideograme ale fericirii şi prosperităţii.

Fericire? Prosperitate? Când regimul provoca nenorocirea oamenilor de rând şi când prosperitatea de care se bucura un grup restrâns de indivizi se construia pe sărăcia celor mulţi?

Ea vedea o adevărată insultă în cele două caractere sculptate în lemn care păreau c-o sfidează. Da, acest dulap solid al tatălui ei era insultător!

Se pregătea să se năpustească asupra acestui blestemat obiect de mobilier pentru a-l lovi cu picioarele şi pentru a încerca să-l facă bucăţi dar, subit, realiză că ar fi mai bine

să-l deschidă. Într-adevăr, deschizând dulapul, l-ar fi sfidat o dată în plus pe tatăl său.

Căci, de când era ea mică, Lisi îi interzisese mereu, în mod expres, să-l deschidă. Ba chiar o obliga pe fiica lui să iasă din birou atunci când dulapul, în care îşi punea documentele secrete, era deschis. Docilă, ea nu încercase să afle ce ascundea un asemenea exces de precauţii.

Hotărându-se, în acea seară, să deschidă dulapul secret, ea nesocotea interdicţia. Îşi sfida tatăl. Iar acesta, când va constata că forţase încuietoarea, va înţelege mai bine ce voise ea să spună atunci când îl anunţase că îşi pierduse fiica definitiv.

Întrucât era închisă în biroul lui, avea tot timpul să-i inspecteze conţinutul.

Satisfăcută de găselniţa ei şi înseninată, Roză Primăvăratică simţea totodată că se dezbrăca încet-încet de hainele de fetiţă ascultătoare şi bine educată, incapabilă de cea mai mică revoltă; n-avea să mai fie copila docilă care-şi găsise refugiu în studiul textelor vechi şi în caligrafie. Nu era ăsta modul infailibil de a-l face pe tatăl ei să înţeleagă că, de acum înainte, între el şi fiica lui totul se terminase?

Ea îşi scoase unul din acele de păr şi îl introduse uşor în încuietoarea cu cifru. Puţin nervoasă, trebui să încerce de mai multe ori pentru ca broasca să cedeze, cu un mic scrâşnet.

Deschise încet uşile cu ţinte din bronz, mai întâi pe cea a Fericirii, apoi pe cea a Prosperităţii. Erau groase precum platoul unei mese mari, dar ţâţânele lor erau atât de bine unse încât păreau uşoare precum fulgii. Spre marea ei surpriză, Roză Primăvăratică realiză că dulapul era gol.

Atunci privirea îi fu atrasă de o uşă mai mică situată chiar în spatele celei dintâi, care trebuia să fie, în consecinţă, cea a unui dulap interior. După modelul uşii unei ascunzători secrete, ea nu avea nici broască, nici lacăt.

Tânăra femeie îşi trecu de mai multe ori mâna pe deasupra ei. Avea pe margini nituri de bronz. Se hotărî să-l atingă pe fiecare dintre ele cu degetul ca să vadă dacă nu corespundea unei clanțe sau unui buton imposibil de văzut cu ochiul liber şi care ar fi permis declanşarea mecanismului de deschidere. Constată decepționată că, din păcate, niciun nit nu se mişca. În clipa în care vroia să abandoneze, zări un mic țâmburuş de bronz un pic mai mare decât celelalte, dar mai într-o parte, în josul bordurii exterioare a uşii. Chiar în momentul în care îl apucă uşor între degetul mare şi arătător, ca şi când ar fi ridicat un capac, dintr-odată, uşa se făcu nevăzută.

Dulapul interior se deschisese.

Spre marea ei uimire, pe rafturi nu erau niciun fel de hârtii, ci doar, pe cel din mijloc, puse unul lângă altul, un sipet din cedru şi un săculeț de mătase.

Intrigată, luă sacul de mătase şi îl deschise cu o mână tremurătoare.

Închise ochii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Chiar înainte de a-l dezlega la gură, ea ghicise după pipăit ce conținea şi îşi dăduse seama de teribilul secret al tatălui ei. Distrusă şi uşurată în acelaşi timp, ea înțelegea perfect acum de ce Lisi îi ordonase să nu deschidă niciodată dulapul din biroul lui.

Căci ceea ce ascundea era, la drept vorbind, ceva de nearătat lui Roză Primăvăratică. El conținea dovada că tatăl ei era un mincinos şi că furase faimosul disc de jad pentru a-l acuza pe Peşte de Aur.

Nu se înşelase... Bi-ul negru înstelat era acolo, în săculețul de damasc, chiar lângă sipetul din cedru care avea pe el numele lui Neclintită Stea de Răsărit.

Roză Primăvăratică se năpusti atunci asupra sipetului şi-i ridică capacul. Conținea haine mototolite, încă murdare de sânge uscat, ca şi bijuterii şi o cingătoare din mătase

neagră, brodată cu fir de aur şi încrustată cu turcoaze, căreia îi lipsea catarama.

Semăna în mod straniu cu cingătoarea pe care o purta mama ei, îşi amintea ca şi când ar fi fost ieri. Cât despre hainele mototolite, nu puteau fi decât cele pe care le purta în ziua asasinării ei; judecătorul anchetator Wei i le dăduse, de altfel, tatălui ei după ce cadavrul, o dată identificat, fusese depus la morgă.

Tatăl ei era un hoţ! Tatăl ei era un hoţ şi un mincinos!

Şi această evidenţă, departe de a o ucide, o linişti în cele din urmă. Ea înţelegea în sfârşit multe din lucrurile care se petrecuseră între ei. Înţelegea acea ciudată aversiune pe care o avea faţă de el de când începuse să-l iubească pe Peşte de Aur. Înţelegea mai ales de ce îl ura de atâta timp, chiar dacă această ură rămăsese ascunsă în ea.

Evident, tatăl ei făcuse totul ca s-o împiedice să fie cu Peşte de Aur şi s-o împingă în braţele lui Zheng! Şi această ură veche reapăruse cu puteri înzecite.

Privindu-şi mâinile, ea îşi dădu seama că ţinea în ele Bi-ul negru înstelat. Obiectul ritual era al ei.

Văzut de aproape, discul de jad era de o frumuseţe stupefiantă. Ea îl sărută. Pe suprafaţa lui întunecată, minusculele stele din micacee îi dădeau o stranie strălucire care o orbea deja. Ea şi-l lipi de obraz. Contactul feţei cu piatra lucioasă care iradia o blândă căldură îi linişti inima. Apoi, cu sufletul din ce în ce mai senin în ciuda tragicei revelaţii pe care o avusese, ea îşi puse obiectul ritual pe piept şi se duse să contemple grădina interioară, plină de tufe de bujori înfloriţi, spre care dădea biroul tatălui său.

Aurora se înălţa. În aerul albăstriu, fluturi eleganţi zburau printre florile mari şi umflate a căror albeaţă imaculată oferea, în mijloc, o minusculă rană roz pal care se termina cu un punct roşu ca sângele.

Se simţea foarte calmă.

Ducându-se să pună săculeţul de damasc pe raftul lui pentru ca nu cumva să lovească discul, ea simţi că mai era ceva înăuntru. Îl întoarse pe dos ca pe o mănuşă. Atunci o altă piesă de jad se rostogoli pe jos. Semăna cu o monedă, din cauza formei rotunde. Ea se aplecă pentru a o lua. Era mult mai mică decât discul ritual. Era o simplă cataramă de cingătoare.

Roză Primăvăratică scoase un strigăt ascuţit şi fu nevoită să se sprijine de zid ca să nu cadă.

Ea recunoscuse catarama de jad reprezentând doi phoenicşi stând faţă în faţă de la cingătoarea pe care o purta Neclintită Stea de Răsărit pentru a-şi strânge rochiile lungi de mătase. Îşi amintea perfect că tatăl ei o asigurase întotdeauna că această cataramă lipsea atunci când fusese găsit trupul mutilat al mamei ei, adăugând că asasinul o luase probabil cu el.

Ea luă cingătoarea din sipet şi constată că acea cataramă corespundea perfect distanţei dintre cele două ţâmburuşe pe care trebuia să fie fixată.

Atunci, de disperare, fu cât pe ce să se prăbuşească.

Nu numai că tatăl ei era un hoţ, un mincinos, cel din cauza căruia se abătuse nenorocirea asupra lui Peşte de Aur, dar era mai ales un asasin, şi nu unul oarecare! Ţinea în mână dovada irefutabilă a acestui fapt...

Roză Primăvăratică închise cu cea mai mare grijă seiful pentru ca nimeni să nu-şi poată da seama, din exterior, că fusese deschis. Nu puse la loc discul ritual în săculeţul de mătase, nici catarama de la cingătoare mamei ei. Se hotărâse să păstreze cele două obiecte de jad.

Apoi, după ce le ascunse în corsaj, adormi, complet epuizată, pe banca de piatră din grădina interioară.

Dimineaţa, îl auzi pe tatăl ei descuind uşa de la birou.

— Aşadar, te-ai calmat? se mulţumi el să spună.

Ea se purtă ca şi cum nu se întâmplase nimic şi

răspunse, uşor îmbufnată, printr-o strâmbătură.

Acum că-i aflase teribilele secrete, ea se simțea total străină față de acest om. Nu-i mai datora nimic.

N-o să-i facă favoarea nici unei confidențe, nici despre sentimentele pe care le avea acum față de el, nici despre acțiunile pe care avea de gând să le pornească împotriva lui.

La rândul lui, Lisi nu-şi revenea din uimire. Se temuse ca fiica lui să nu-i facă vreo scenă şi când colo ea era cuminte şi docilă, blândă ca un mieluşel!

Nu bănuia nici pe departe că Roză Primăvăratică se hotărâse să aştepte momentul propice, cel când va putea în sfârşit să se răzbune pentru toate mârşăviile lui. Dar era încrezătoare şi aproape de nerecunoscut pentru cine o văzuse cu o zi înainte, când tatăl ei o târâse cu forța în birou fără să bănuiască ce avea să descopere ea acolo.

Acum că ştia despre ce e vorba, devenea şi mai important să-l găsească pe Peşte de Aur.

Era sigură că acest moment nu va întârzia să vină.

*

Aşezat sub streaşina micuțului său templu, omul părea să-i aştepte.

— Am venit la tine din partea lui Guangwen, îl anunță ordonanța lui Zhaogao.

Omul îl privi surprins. Purta în jurul gâtului un lanț de care atârna un medalion mare de aur cu încrustații de jad. Piatra era ornată cu ideograma lui Dao. Trebuie să fi fost un preot adept al Marelui Drum, inițiat în cele mai înalte grade de elevație spirituală. La picioarele lui, încă mai ieşeau rotocoale de fum dintr-un mic vas pentru ars mirodenii de tip Boshanlu pe care îl aprinsese probabil în momentul în care îşi începuse meditația în fața norilor care, la acea oră din zi, se risipeau.

— Guangwen cel Mare sau Guangwen cel Mic?

Începe bine! gândi tânărul care, departe de a se pierde cu firea, îi explică bărbatului că venea din partea unui tip care susținea că ar fi primit din mâinile pustnicului din vârful muntelui Taishan fructe de mango din jad culese din arborii de pe insulele Penglai.

— Chiar nu ştiu despre cine vorbeşti, murmură liniştit bărbatul aşezat în poziție de meditație.

Şi cu un gest elegant, aruncă în vasul pentru ars mirodenii puțină tămâie care nu întârzie să se transforme în fum.

— Trebuie să folosesc o manieră mai convingătoare ca să te fac să-i arăți fructele tale de jad Generalului cu Bicepşi de Bronz? răcni atunci Zhaogao cu voce de stentor.

La vederea uniformei generalului, cu labele de urs în chip de epoleți, şi chiar a sabiei lungi care înfricoşa, pustnicul nu se intimidă câtuşi de puțin.

— Nemurirea trebuie s-o meriți. Nu e suficient s-o doreşti. Eşti gata să plăteşti prețul? îl întrebă el pe tânărul şi vioiul său interlocutor.

Se purta de parcă nu remarcase prezența acelui militar de rang foarte înalt, cu epoleții lui ridicoli, care tocmai încercase totuşi să-l intimideze, amenințându-l în mod grosolan cu folosirea forței.

— Bineînțeles! Aş fi gata să renunț la tot, dacă trebuie! exclamă tânăra ordonanță.

— În aces caz, urmează-mă, zise bărbatul ridicându-se.

— Trebuie să vă însoțesc? vru să ştie Zhaogao, uşor nelinişt it.

— E mai bine să ne aştepți aici. Nu lipsim mult, îi răspunse celălalt cu asprime.

Generalul cu Bicepşi de Bronz, cu un aer ruşinat, nu îndrăzni nici măcar să protesteze. Bizareria situației îl făcea în mod vizibil să-şi piardă siguranța de sine.

— Nu-mi place grosolănia, îi şopti pustnicul ordonanței în chip de explicație, luându-l de braț.

Apoi îl conduse către micul templu care se ridica la câțiva paşi de acolo, la capătul platformei stâncoase sub care îl găsiseră meditând. Interiorul era în întregime tapisat cu mătase roşie. În această bomboniera încăpeau trei sau patru persoane, nu mai mult. Pe peretele din fund, o deschizătură dreptunghiulară găurea țesătura. Chiar la piciorul acestui perete, nişte figurine din lemn pictate în culori țipătoare ieşeau dintr-o ladă plină ochi.

— Sunt marionete, treizeci şi şase la număr. Pot purta două capete diferite, adică şaptezeci şi două de fețe. Treizeci şi şase plus şaptezeci şi două fac o sută opt; acesta e numărul exact al constelațiilor cerului, îi explică bărbatul tânărului său invitat, care rămăsese foarte uimit în fața acestor păpuşi articulate cu fețe atât de reale încât ai fi zis că sunt nişte copii adormiți.

— Sunteți mânuitor de marionete?

— Câteodată. Sunt, înainte de toate, preot taoist. Mă folosesc de acest mic teatru în fiecare an în timpul marii sărbători a Lunii de Toamnă. Oamenii îşi aduc aici copiii, plătesc o contribuție, iar eu îi învăț istoria lumii noastre...

— Trebuie să fie interesant!

— Cu aceste subsidii, trăiesc mai multe luni. Pari un tip de treabă şi lipsit de răutate. Ce cauți mai exact?

Interiorul roşu al micuțului templu în care plutea un miros amețitor de tămâie, acele marionete astrale pe care preotul ştia să le mânuiască, toate astea, în mod ciudat îi dădeau încredere tânărului care nu ezită să-i răspundă cu cea mai mare franchețe interlocutorului său.

— Mi-ar plăcea să zbor şi să ajung în arhipelagul Penglai. Acolo, aş culege fructe de jad care sunt, după câte se spune, la fel de hrănitoare ca şi piersicile pentru nemurire din livezile de pe muntele Kunlun... Aş vrea să trăiesc zece mii

de ani, zise el dintr-odată.

— Care este numele tău?

Preotul părea deja cucerit de farmecul acestui băiat cam naiv.

— Fildeş Imaculat. De câteva luni, sunt ordonanța generalului cu epoleți din labe de urs care a încercat să te intimideze. În ciuda aerelor lui de fanfaron, este drăguț şi mult mai blând decât pare. Şi tu cum te numeşti?

— Zhaogongming.

— De când locuieşti în vârful muntelui Taishan?

— În curând se vor împlini doi ani...

— Trăieşti aici ca un pustnic?

— Nu chiar. Suntem doi. Celălalt, Salt de Tigru, se ocupă de aprovizionare. Trebuie să cari totul până aici sus: hrana, uleiul, tămâia. Şi scările sunt greu de urcat când eşti încărcat ca un catâr! Din fericire, Salt de Tigru este vânjos! Câteodată, tot el îmi pregăteşte şi îmi dă la mână marionetele atunci când oferim un spectacol pentru copii şi părinții lor, îi explică Zhaogongming arătând spre un om cu față amabilă care tocmai intrase în micul templu.

— Bună, Salt de Tigru! zise jovial Fildeş Imaculat.

Acesta îi răspunse, făcându-i un semn discret cu mâna.

— Salt de Tigru este un specialist în divinația prin intermediul suflurilor, reluă Zhaogongming.

— Nu cunosc decât ghicitul în carapacele de țestoase şi în oasele de cerb sau de oaie ale căror striații, odată puse deasupra focului, provoacă apariția Jiaguwen-urilor!

— Ghicitul în sufluri constă în a scruta şi a asculta vânturile, în a examina culorile ascunse. Astfel, poți detecta, de exemplu, dacă o corabie va ajunge în port cu încărcătura cu mult înainte ca ea să apară la orizont sau dacă armata din fața ta este purtată de suflul victoriei sau de cel al înfrângerii, precizează Salt de Tigru.

— I-ai fi foarte de folos stăpânului meu! Este noul şef de

stat-major al armatelor Imperiului Centrului şi Marele împărat l-a trimis în misiune în regiune pentru a pregăti o expediție maritimă.

Ca de obicei, Fildeş Imaculat era sincer şi direct.

— De ce asemenea ciudățenie? Ca şi cum n-ar avea destule teritorii de administrat în Imperiul Centrului... zise uşor ironic Zhaogongming.

— Caută Insulele Nemuririi... Se pare că aceasta e ultima lui toană, acum că domneşte peste toate Cele Cinci Direcții! După cum vezi, am greşit dând impresia că mă deranjează aşa ceva, din moment ce chiar şi eu am venit la voi pentru a încerca să-mi procur faimoasele fructe de jad care cresc în copaci...

Preotul schiță un zâmbet. Măcar băiatul ăsta simpatic foc era mai puțin naiv decât părea.

— Din păcate, nu mai am fructe de jad. Singura soluție este să mergem să căutăm altele, iar expediția împăratului Centrului în Insulele Nemuririi cade la țanc!

Părea că se întristase. Cum i-ar fi plăcut totuşi să nu-l dezamăgească pe tânărul Fildeş Imaculat! Dar era mult de când nu mai avea nici măcar un singur fruct din cele pe care le făcea artizanul dintr-un sat situat la poalele muntelui Taishan şi pe care el le vindea din când în când pelerinilor creduli.

— Atâta drum pentru nimic! se auzi bombănind vocea groasă a lui Zhaogao a cărui siluetă se contura în contra-lumină prin deschizătura uşii.

El auzise o bună parte din conversație şi începea să fie agasat de complicitatea pe care o percepea între tânărul lui amant şi acest schimnic taoist.

— Ei nu se află aici degeaba, nu sunt eu singurul amator de fructe de jad! Călătoria noastră nu va fi fost totuşi inutilă: acest om practică divinația prin intermediul suflurilor. Poate detecta forța unei armate de la distanță, ca

şi şansele victoriei sau ale înfrângerii! zise Fildeş Imaculat arătându-l pe Salt de Tigru.

Ştia că atinge o coardă sensibilă a generalului. Când puteai detecta dinainte că urma să fii înfrânt, era de ajuns să nu mai porţi bătălia...

— Poți să precizezi în ce consistă această divinație? mormăi, neîncrezător dar totuşi interesat, Zhaogao.

Pe măsură ce asculta explicația amănunțită, însoțită de multe detalii pline de imagini, în care se lansase Salt de Tigru, privirea Generalului cu Bicepşi de Bronz se lumina. El înțelegea încet-încet avantajul pe care putea să-l aibă dintr-o asemenea divinație cu ajutorul vânturilor, fie pe mare, pentru a găsi acele Insule Nemuritoare atât de dragi împăratului Centrului, fie pe câmpul de bătălie, pentru a învinge armata adversă.

Ce strateg n-ar fi visat să dispună de informații precise despre ceea ce îl aştepta înaintea unei expediții sau al unui război?

— Spune-mi tinere, ştii să citeşti în culorile vânturilor care mătură suprafața oceanului?

— Vânturile sunt aceleaşi indiferent în ce loc suflă! Am şi câteva cunoştințe de geomanție...

Salt de Tigru nu bănuia că talentele lui vor servi într-o bună zi altui scop, fiind încă şi mai utile, decât celor la care se gândea acest general ai cărui epoleți din labe de urs tapotau acum cuirasa, semn al amestecului de excitație şi agasare provocat în acelaşi timp de cuvintele lui Salt de Tigru şi de atitudinea lui Zhaogongming față de Fildeş Imaculat.

68

Ea ceruse să fie primită în ajun şi împăratul îi acordase audiența fără întârziere, atât de tare ardea de nerăbdare să

o vadă după o lungă lună de tăcere din partea ei.

Zheng interpretase gestul lui Roză Primăvăratică ca pe un semnal pozitiv şi se grăbise să-i răspundă favorabil, deşi, în general, unui ministru îi trebuia mai mult de o lună ca să obţină o audienţă cât de scurtă. Dar îşi dăduse repede seama că nu era nimic şi că el continua să fie tulburat de sentimentele faţă de această tânără pe care nu încetase niciodată s-o iubească.

Acum, ea îl înfrunta.

— Am venit să te văd în problema cărţilor pe care te pregăteşti să le arzi ca să-ţi spun că această acţiune dementă mă şochează în cel mai înalt grad! zise ea.

— Şi eu, eu sunt pur şi simplu fericit să te revăd în sfârşit după atâtea săptămâni de tăcere! răspunse el surâzând, prefăcându-se că nu îi auzise reproşurile.

Împăratul Centrului părea sincer.

Ea îl privi în ochi, îşi adună puterile şi încercă din nou.

— Vreau un răspuns la întrebarea mea, o dată pentru totdeauna: de ce te înverşunezi aşa împotriva scrierilor şi despre trecut? Nu eşti conştient de ceea ce le datorezi? Fără exemplul celor din dinastia Zhou, ce ai fi tu astăzi? Fără ceea ce ai citit despre împăratul Galben, te-ai mai numi Qinshihuangdi? Fără scrierile lui Hanfeizi, ai fi organizat statul aşa cum ai făcut-o?

Faţa împăratului se posomorâse. Nu se aştepta la un atac atât de direct.

— Nu-ţi datorez nicio explicaţie. Dar ca să-ţi fac pe plac, o să-ţi răspund bucuros la întrebarea ta impertinentă: pur şi simplu pentru că literaţii au devenit un obstacol în bunul mers al statului nostru. Lipsiţi de cărţi, ei îşi vor pierde morga. În felul ăsta, li se va potoli avântul spiritului de frondă care începe să mă calce pe bătături! Poporul n-are ce face cu literaţi; poporul vrea să mănânce pe săturate; poporul vrea străzi fără hoţi. Singurii care contează sunt

soldații şi țăranii. Poporul iubeşte Imperiul Centrului!

— Dar ce faci cu memoria noastră colectivă şi cu moştenirea strămoşilor fără de care nici tu însuți n-ai fi nimic! strigă Roză Primăvăratică, ieşindu-şi din fire.

— Imperiul Centrului, aşa cum l-am vrut, este în întregime orientat spre viitor. Din trecut a moştenit deja ceea ce avea nevoie ca să se pună pe picioare. De acum înainte, cărțile străvechi i-au devenit inutile, replică el cât se poate de natural.

Ea se cutremură. El era perfect inconştient de enormitatea vorbelor pe care le spunea.

— Şi dacă mă hotărăsc să mă opun la aşa ceva?

El o privi oarecum amuzat.

— Ai tu o altă metodă în afară de a încerca să mă convingi să renunț?

Această ironie rău plasată avu darul de a o indigna pe tânăra femeie.

— Dacă e nevoie, o să mă arunc în foc pentru a scoate cărțile rare înainte să ardă. De acum încolo, va trebui să se treacă peste cadavrul meu pentru a se ajunge în Turnul Memoriei...

Ochii ei frumoşi în formă de nimb scăpărau de furie.

— Hotărât lucru, ai rămas la fel de adorabilă şi nesupusă! constată el, încercând să facă impresie bună.

— În împrejurările de față, umorul nu este potrivit, eu nu glumesc. Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-ți împiedica josnicia. Totul! înțelegi? izbucni ea.

— Împăratul decide ce e bine pentru poporul lui. Literații complotează când n-au ce face, şi nu prea au; lenea e sfetnic rău. Ei se cred puternici când, de fapt, nu se reprezintă decât pe ei înşişi. În fapt, nu cred în nimic şi se îndoiesc de tot. Aţâță spiritele. Vor ajunge să facă poporul să se îndoiască de legitimitatea acțiunilor mele. Desfăşoară o activitate nocivă împotriva statului şi a interesului general.

Crede-mă, este de datoria mea să-i fac să tacă, este în interesul popoarelor Imperiului! Deciziile mele sunt mereu chibzuite.

Văzându-i pumnii strânşi atât de tare încât falangele i se albiseră precum fildeşul, ea înțelese că nu-i va clinti câtuşi de puțin hotărârea.

Trebuia să încerce altceva.

— Nu te deranjează că, mai târziu, numele tău va fi asociat cu o întreprindere atât de nefastă? Vei rămâne în istorie ca împăratul care a îndrăznit să pună pe foc toată ştiința epocii lui!

— Şi dacă tocmai asta vreau? Cel puțin numele meu nu va cădea în uitare. Poporul Imperiului Centrului îmi va ridica într-o bună zi imense statui în semn de recunoştință... zise el sarcastic.

— Credeam că vrei să trăieşti mai mult de zece mii de ani şi iată că îmi vorbeşti de statui destinate să-ți păstreze amintirea? îi replică ea cu vivacitate, crezând că găsise o hibă în raționamentul lui.

Surprins de replica promptă a tinerei femei, el manifestă o uşoare iritare până să găsească răspunsul adecvat.

— Nu ştiu dacă am şansa să descopăr Insulele Nemuririi. Între timp, trebuie să mă port ca şi cum nu le-aş fi găsit. Un împărat trebuie să dea dovadă de prudență în toate.

— Vrei să spui că tu ai fi ultimul care crezi în această expediție pe care o proiectezi şi la organizarea căreia serviciile tale lucrează de luni de zile?

— Eşti, cu siguranță, la curent cu tot! în momentul de față, îi selectăm şi îi adunăm pe cei care trebuie să participe. Este o sarcină dificilă să găseşti o mie de tineri şi tinere care să corespundă criteriilor impuse. Fetele trebuie să fie nubile şi băieții puberi, toți virgini. Asta este condiția pentru ca efluviile lor interne să fie perfect nealterate... Expediția va fi puternică prin toată această energie intactă. Ea va avea, în

aceste condiţii, toate şansele de reuşită, explică el, dintr-odată calmat.

Se apropiase de ea şi o luase de braţ.

— De ce eşti atât de dură cu mine? îi şopti el la ureche.

— Vreau măcar să mă trimiţi cu cei care trebuie să se îmbarce, cu riscul vieţii, pe corabie pentru a atinge ţărmurile arhipelagului Penglai! Cred că mă încadrez în criteriile cerute! Poate voi găsi acolo liniştea pe care nu o mai am aici, îi şopti ea agasată.

Evocarea virginităţii lui Roză Primăvăratică îl făcu să se strâmbe. Era un ghimpe dureros înfipt în inima împăratului.

— Ai altceva mai bun de făcut decât să te alături acestei mulţimi de oameni. Locul tău nu este cu ei, pe o corabie despre care nimeni nu ştie dacă va ajunge acolo unde trebuie. Îţi va fi mai bine aici, alături de mine. Ştii asta... insistă el cu timiditate.

Ea îi simţea răsuflarea pe obraji.

— Unde vrei să ajungi?

— Poate vei accepta în sfârşit să mă priveşti altfel dacă Îţi spun în faţă: „Te iubesc!" Iată! Măcar am făcut-o! zise el fără ocolişuri, căzându-i la picioare.

Teribilul suveran care urma să arunce pe foc toate cărţile din Imperiu îşi tăiase singur craca de sub picioare declarându-i astfel, ca un umil îndrăgostit de rând, dragostea pentru Roză Primăvăratică, ceea ce nu îndrăznise niciodată să facă până atunci.

Părea mulţumit că reuşise să pronunţe cuvintele care rămâneau ascunse în el de atâţia ani şi pe care nu putuse niciodată să i le spună la fel de clar.

Fără martori, putea să şi-o permită foarte bine...

Suveranul avusese grijă, când ea intrase, să-i trimită de acolo pe servitori şi pe Marele Şambelan Uneori Aşa. Erau singuri în sala imensă unde lumina zilei nu intra decât indirect, printr-un savant joc de orificii ale plafonului

casetat, susținut de nişte coloane monumentale.

Odată surpriza trecută, ea cântări, nu fără nelinişte, situația nouă pe care această declarație de dragoste o crease acum între ei. Ezita. Trebuia oare să profite de accesul de sinceritate al lui Zheng pentru a-i dezvălui crimele şi delictele propriului său tată?

Se afla în poziția ideală pentru a o face. Privirea cu care o implora împăratul Centrului spunea mult despre supunerea lui față de ea.

Dar ceva o reținea pe fiica lui Lisi. Simțea că nu are suficientă încredere în el pentru a-l informa despre oribilele descoperiri. Sentimentele pe care Zheng le încerca pentru ea nu-l împiedicaseră să-i țină piept în privința proiectului de ardere a cărților. Personajul, destul de complicat, era mereu la fel de surprinzător. Era sigură că el era sincer declarându-i dragostea, dar, totuşi, era el oare gata să țină cont de vreuna din părerile ei?

Se îndoia. Dictatorii nu erau niciodată capabili să înțeleagă tot.

De fapt, ea nu reuşea să-şi imagineze care ar fi fost reacția lui dacă i-ar fi spus că Lisi o omorâse pe mama ei şi că furase discul de jad doar pentru a-l acuza pe Peşte de Aur. Cunoştea prea bine ostilitatea şi gelozia pe care împăratul Centrului le încercase mereu față de acesta din urmă. Ducând la reabilitarea rivalului său, dezvăluirea delictului tatălui ei ar cădea, în acest caz, mai degrabă rău.

Era mai bine, aşadar, să tacă în continuare.

Ea se mulțumi să-şi permită luxul de a-l părăsi pe împărat fără niciun cuvânt, cu fața impasibilă şi fără să-i arunce vreo privire. Trecu ostentativ, ca şi cum nu-i văzuse, prin fața ochilor uşor umezi ai suveranului.

După ce închise uşa în urma ei, Roză Primăvăratică n-avea decât un gând, să părăsească acel loc blestemat, acel loc unde, în curând, urmau să apară focuri la toate

intersecțiile!

Va părăsi capitala Imperiului, oraşul în care tatăl ei îşi exercita puterea.

Va pleca cât mai repede din Xianyang, capitala unei țări al cărei prim-ministru era un asasin.

*

Omul cu figură amabilă mângâia blând fruntea lui Peşte de Aur murmurând:

— Nu-mi revin! Nu-mi revin! Fiul meu aici! Ce bucurie imensă! Nu-mi revin...

Emoționat până la lacrimi, el ştergea uşor fața rănitului cu un tampon pe care îl umezise cu un pic de apă parfumată.

— Dar cum puteți fi atât de sigur că sunteți tatăl meu? zise acesta fără să înțeleagă încă ce se întâmpla.

Peşte de Aur îşi revenea încet-încet din inconştiență şi, durerea calmându-se, începea să-şi dea seama de caracterul extraordinar al întâlnirii pe care o avusese.

— E clar că semănați ca două picături de apă! strigă Verigă Esențială.

Foc Arzător şi Anwei asistau la scenă, la fel de uluiți ca şi el. Ei făcuseră cerc în jurul lui Peşte de Aur şi al omului care pretindea că e tatăl lui. Similitudinea fețelor era atât de evidentă, că nu puteai avea nicio îndoială!

— Există, în primul rând, „sigiliul" familiei: ca şi mine, tu porți pe față un semn în formă de disc ritual. Bunicul tău îl avea şi el, în acelaşi loc, poate un pic mai jos ca tine; mi l-a transmis şi mie, mărturisi cu blândețe omul care, după ce-şi desfăcuse centura, îşi descoperi la rândul său partea de sus a feselor.

Se putea vedea un semn identic celui pe care îl purta Peşte de Aur.

— Acest semn ne-a purtat mereu noroc. Tatăl meu m-a asigurat că strămoşii noştri fuseseră consideraţi nişte fiinţe supranaturale datorită acestei amprente a discului ritual întipărită pe această parte a corpului lor. Astăzi, ea îmi oferă şansa extraordinară să-l regăsesc pe fiul pe care-l credeam pierdut pentru totdeauna! mai spuse omul care continua să mângâie cu afecţiune ceafa lui Peşte de Aur.

— Care este numele dumneavoastră, domnule? întrebă Verigă Esenţială.

— Sunt marchizul Tigru de Bronz. Familia noastră domnea altădată peste acest ţinut înainte ca el să fie anexat ţării Ba. Astăzi, suntem sortiţi să aparţinem Imperiului Centrului, dar nimeni n-a venit vreodată să ne spună asta şi cu atât mai puţin să ne-o demonstreze!

— Nici măcar controlorii fiscali? întrebă Peşte de Aur.

— Sunteţi vânători, cultivatori sau soldaţi? se interesă cu naivitate Foc Arzător.

— Suntem turnători în bronz, specializaţi în săbii. Tatăl meu m-a iniţiat în topirea fierului. El era ultimul vlăstar al unei dinastii de producători şi negustori de sare, zise marchizul.

— Înţeleg mai bine acum motivul acestor imense ţevi de bambus care pornesc de la puţuri către sat; ele racordează puţurile de foc la mai multe cuptoare metalurgice! exclamă Verigă Esenţială.

— Este foarte exact. Acest sat dispune de mai multe cuptoare care permit topirea bronzului, dar mai ales a minereului de fier. Captăm emanaţia dezgustătoare care iese din pământ şi o aprindem când ajunge la baza unuia dintre cele trei cuptoare situate chiar în spatele clădirii în care ne aflăm...

Peşte de Aur îşi privi tatăl cu admiraţie. Tigru de Bronz se exprima calm şi în termeni perfect aleşi. Totul, în nobila lui prestanţă dar şi în manierele elegante, denota o educaţie

rafinată şi o solidă deprindere a codului bunei conduite.

— Eram sigur că Marele Dragon are virtuți incredibile. Să reuşeşti să topeşti minereul de fier! Eu credeam că este cu totul imposibil, zise prințul Anwei care se exprima pentru prima oară în fața oaspetelui lor.

— Dar cum v-a venit ideea să captați aceste efluvii venite din pământ care se aprind în contact cu aerul? se interesă Peşte de Aur.

El îi făcuse semn lui Anwei, care se pregătea să ia din nou cuvântul, să tacă pentru a-l lăsa pe Tigru de Bronz să vorbească.

— A fost găselnița bunicului meu. Ea l-a făcut să abandoneze negoțul cu sare pentru activitatea mai lucrativă a topirii bronzului şi a fierului... La început, el căuta saramură... Înainte de a se lansa în prelucrarea metalului, familia mea extrăgea sare din pământ. O activitate foarte nobilă care, din cauza rarității ei, şi chiar a prețiozității obiectului ei, era rezervată oamenilor de neam mare. Astăzi, statul deține monopolul asupra ei!

— Marele Dragon a salivat mereu mult, zise Imperturbabil Anwei, căruia nimic nu putea, se pare, să-i potolească elanul.

— Vreți să spuneți că exploatați mine de sare? întrebă Verigă Esențială.

— Nu ne-am dus să căutăm foarte departe, nici să săpăm imense galerii pe flancul muntelui. Aici, de cum sapi în locul potrivit, pământul are din belşug apă amestecată cu sare care țâşneşte ca un izvor. Exploatarea mergea atât de bine, încât, tot săpând mai adânc, într-o bună zi, bunicul meu a dat peste un jet care nu mai era saramură, ci un gaz urât mirositor.

— Marele Dragon se trezise în sfârşit! Sau încetase să saliveze! interveni Anwei.

— Spre marea lui surpriză, acest efluviu teluric se

aprindea în contact cu o scânteie provocată de lovirea unei pietre cu vârful hârleţului de bronz al bunicului meu. Eram încă un copil şi asistam, uluit, la acest fenomen extraordinar.

— Marele Dragon începuse să scuipe flăcări! interveni, la fel de imperturbabil, prinţul decăzut.

— Bunicul meu depuse atunci toate eforturile pentru a stinge aceste flăcări. Dar focul nu ceda ci, dimpotrivă, se întetea pe măsură ce muncitorii înfigeau în foraj tije de bambus.

— Eu am zis mereu că Marele Dragon nu e aşa de uşor de îmblânzit!

— După câteva zile, ajuns la capătul puterilor, văzând că nu va reuşi niciodată să stingă aceste focuri, bunicul meu a avut ideea de a se servi de acest gaz dezgustător ca de un combustibil pentru a efectua lucrări de metalurgie. Calculul fu rapid făcut. Era mult mai rentabil să fii fierar decât miner în ocnele de sare. Şi uite aşa, exploatând saramură, am devenit topitori şi metalurgişti.

— Şi această căldură ieşită din măruntaiele Dragonului care doarme sub pământul vostru vă permite să prelucraţi fierul! se minună Verigă Esenţială.

Peşte de Aur constată cu amuzament că eunucul părea să împărtăşească aceeaşi credinţă ca prinţul Anwei.

— Fără nicio dificultate... Acest suflu dezgustător este purtătorul unei energii imense: adesea se inflamează la primul contact cu aerul, preciză Tigru de Bronz.

— Se pare că sunteţi liberi să faceţi ce vreţi. Cum de aţi scăpat de anexarea automată a teritoriului de către armatele lui Qinshihuangdi, fiindcă spuneţi că faceţi acum parte din Imperiul Centrului? întrebă cu nelinişte fostul şef al Biroului Zvonurilor.

— De când cuptoarele noastre sunt în activitate, nicio armată n-a riscat să vină să ne caute gâlceavă aici. Toate

focurile astea care țâşnesc din pământ, mirosul fetid şi incredibila energie a suflului intern sunt cea mai bună protecție împotriva intruşilor: de cum ochii le văd şi nările le simt, li se face frică. Călătorii îşi văd de drum fără să se oprească. Cât despre expedițiile militare, menite să ne învingă, sau despre cele fiscale, mai insidioase, dar la fel de ofensive, ele se opresc în general foarte prudent la doi sau trei li de puțurile în flăcări, după care fac cale-ntoarsă...

— Dacă înțeleg bine, noi suntem primii care ne-am aventurat până aici! constată eunucul.

— Şi cât de bine ați făcut!

Spunând aceste ultime cuvinte, Tigru de Bronz, nebun de fericire, ca să fie sigur că nu visa, îşi strânse cu putere fiul în brațe, zâmbind linişti t.

Din delicatețe, Verigă Esențială şi Anwei, de frică să nu tulbure această regăsire nesperată, îi lăsaseră singuri. Numai Foc Arzător, în culmea bucuriei, rămăsese lângă cei doi oameni şi continua să le soarbă cuvintele ca şi când ar fi fost vorba despre un delicios nectar.

— Deci, sunteți ultimul bastion al Imperiului Centrului care n-a fost încă străpuns! zise Peşte de Aur.

— Un fiu trebuie să-şi tutuiască tatăl, îi şopti Tigru de Hronz la ureche.

— De ce n-ai ieşit niciodată de aici? Cu tot acest foc şi toată această energie venită din pământ nu e nicio îndoială că ai fi putut să te opui tuturor infamiilor care au loc în Imperiul Centrului!

— Acum că eşti alături de mine, pot să-ți răspund: îl aşteptam pe fiul meu ca să împlinească el un vis atât de grandios...

— Ştiam că trebuie să vin aici. Dacă mi-aş fi imaginat că în locul Marelui Dragon îmi voi găsi tatăl, n-aş fi întârziat atât! declară Peşte de Aur cu entuziasm.

— Am învățat că regretele sunt inutile. Doar ceea ce s-a

întâmplat contează!

— Am fost crescut împreună cu împăratul Centrului, la Xianyang. Îl cunosc de parcă mi-ar fi frate.

— Regele țării îndepărtate despre care cel care te-a furat i-a vorbit mamei tale, desemnându-l pe comanditarul răpirii, era aşadar suveranul din Qin?

— Nu chiar. În fapt, era negustorul Lubuwei care a devenit prim-ministrul lui. Acest om a fost tatăl meu spiritual.

— Este prima dată când aud vorbindu-se de acest Lubuwei!

— Popoarele Imperiului sunt oprimate. Pe acest imens teritoriu care se întinde de la mare până la Acoperişul Lumii domneşte neîncrederea şi delațiunea. Vorbesc în cunoştință de cauză fiindcă eu însumi am plătit oalele sparte de alții! Denunțat şi acuzat pe nedrept de o nelegiuire pe care nu am comis-o, n-am avut altă soluție decât să fug.

— Nu mă uimeşte asta. Calitățile şi prestanța ta trebuie să fi jenat, acolo sus, pe unii!

— Regimul imperial este o bardă de bronz care taie şi cele mai mici ramuri ale copacilor atunci când acestea nu cresc în direcția prescrisă!

— Este adevărat că persoana umană şi individuală nu constituie centrul preocupărilor lui...

— Fără a pune la socoteală impozitul pe care fiecare îl varsă statului legist care acaparează cea mai mică bogăție produsă de indivizi! Şi toate astea pentru gloria unui Imperiu şi în numele poporului său pe care pretinde că-l face fericit!

Peşte de Aur începu atunci să-i povestească în amănunt despre tinerețea lui alături de Lubuwei, despre educația primită, despre dragostea pentru fiica lui Lisi şi despre exilul brutal, despre fuga lui şi anii de muncă silnică pe şantierul Marelui Zid; îşi termină povestirea vorbind de Floare de

Soare şi moartea ei tragică, fără să se plângă şi fără să ridice vocea. Pe bună dreptate, avea ochii înlăcrimaţi atunci când îşi termină de istorisit povestea.

Această relatare a evenimentelor teribile era în acelaşi timp atât de sfâşietoare şi atât de simplă, încât sfârşi prin a-l tulbura peste măsură pe Tigru de Bronz. În faţa acestui fiu care îndurase deja atâtea, tatăl îşi dorea cu furie să-i dovedească că mai era capabil să-l ajute în lupta lui pentru dreptate şi libertate.

— Cât despre Floare de Soare, spuse el tandru, dacă tigrul ţi-a luat-o, înseamnă că nu era pentru tine! Nu Trebuie să ai regrete, nu puteai face nimic. Trebuie să accepţi această ultimă încercare, păstrând în inima ta toate lucrurile bune pe care le-aţi împărţit împreună!

— Dar aveam pentru ea sentimente atât de puternice! Când făceam dragoste, eram o singură fiinţă! Suflurile noastre Qi reuşeau să se contopească perfect! Când dorm, degetele mele mai simt încă formele şi căldura trupului ei!

— Nu contează. Nu te pregăteai, dacă am înţeles eu bine, s-o faci să înţeleagă că inima ta era promisă alteia?

— Nu vroiam s-o mint. Dar moartea ei m-a împiedicat să-i spun. Şi, ţi-o mărturisesc, a fost mai bine aşa.

— Trebuie, aşadar, s-o accepţi!

Peşte de Aur resimţea o irezistibilă dorinţă de a plânge, dar, grijuliu să facă impresie bună, se stăpânea vitejeşte. Nu voia să facă şi mai dificilă imensa emoţie pe care o încerca Tigru de Bronz.

— Înţeleg mai bine acum această sete de răzbunare şi de dreptate care îţi animă faptele şi-ţi luminează hotărârile. Sunt sigur că într-o bună zi îţi vei lua revanşa. Pe deasupra, meriţi s-o regăseşti pe acea tânără femeie pe care ai iubit-o întotdeauna, Roză Primăvăratică.

— Ea o merită la fel de mult ca mine! Eşti gata să mă ajuţi?

— Nici nu se pune problema. De acum înainte, eşti dragul meu Peşte de Aur, unica mea raţiune de a trăi. Voi merge cu tine oricât de departe vei vrea să mă duci. Să ştii că nu-mi doresc decât un lucru: să-ţi pot dovedi de ce sunt încă în stare!

În ochii tatălui său, Peşte de Aur văzu atâta iubire încât se aruncă fără reticenţă în braţele lui larg deschise.

Şi acolo, fără niciun fel de reţinere şi fără cea mai mică jenă, cu nasul lipit de pieptul tatălui său, pentru prima dată în viaţa lui, el, de obicei atât de vesel şi puternic, începu să plângă în hohote, asemenea unui copil.

*

Soarele se ridicase la orizont, irizând marginile întortocheate ale norilor albăstrii care încoronau maiestuos vârful muntelui Taishan.

Sub streaşina micului templu, cei doi discipoli ai marelui preot Wudong stăteau la taifas liniştiţi, râzând în hohote. În fapt, vizita tinerei ordonanţe şi a generalului său, graţie perspectivelor pe care le lăsa să se întrevadă pentru ei, îi făcuse să fie destul de bine dispuşi.

— Îţi dai seama ce şansă avem? Cu puţină şiretenie, am putea să-l convingem pe acest tânăr să ne ajute. Generalul lui pare atât de amorezat, încât nu-i va refuza nimic. Astfel, poate vom găsi, în sfârşit, modalităţile de a ne înrola şi noi în această expediţie care să ne permită să obţinem ceea ce căutăm de atâta timp! îi zise Zhaogongming lui Salt de Tigru.

— Afară numai dacă ne-am alătura expediţiei imperiale! Asta ar fi şi mai simplu, ne-am furişa pe una dintre corăbii şi i-am păcăli!

— Şi când te gândeşti că acest tânăr a venit până aici ca să-şi procure nişte banale copii de fructe de jad pe care

artizanul ni le fabrică în număr mare şi pe care noi le vindem bieţilor sărmani pentru câteva monede de bronz! Din fericire, am avut prezenţa de spirit să-i spun că rezerva este epuizată. Uită-te şi tu cu ce seamănă aceste biete fructe care ne-au mai rămas!

El îi arătă nişte pietre diforme care semănau vag cu nişte fructe mari.

— Şi eu care am crezut ce i-ai spus! Eşti un mincinos blestemat!

Sunt nerăbdător să le putem culege pe cele adevărate din copacii de pe Insulele Nemuririi! Sunt sigur că generalul va dispune de toate mijloacele necesare pentru a procura cele mai bune corăbii care să plece în largul mării... Dacă împăratul doreşte să descopere acest arhipelag, n-ar trebui să se calicească. Nu ne mai rămâne decât să ne alăturăm eforturilor lui.

— Cât de fericit trebuie să fie bietul Wudong, dacă ne priveşte de acolo de sus! A insistat atât ca să venim să ne instalăm aici, pe tărâmul Prinţesei Norilor Azurii, în apropierea portului de unde se face îmbarcarea pentru Insulele Nemuritoare! Ăsta a fost, într-un fel, visul lui pe care noi îl vom împlini!

Cei doi bărbaţi îşi aminteau de ultimele clipe ale marelui preot pe care îl slujiseră, şi unul, şi celălalt, fiecare în felul său.

Wudong murise în urmă cu trei ani, din cauza unor violente dureri de stomac ca urmare a faptului că înghiţise cu prea multă asiduitate capsule cu oxid de mercur. Conştient că abuzul de pilule de imortalitate putea să-i cauzeze moartea, marele preot taoist le ceruse celor doi discipoli să jure că-şi vor orienta, de acum înainte, căutările spre descoperirea insulelor Penglai care reprezentau, cu siguranţă, un mod mai eficace şi mai inofensiv de a atinge vârsta de zece mii de ani. Astfel, înainte de a închide ochii

pentru totdeauna, rezemat de peretele grotei lui Vale Adâncă, pe marginea mării miniaturale din care ieşeau cele trei pietre care simbolizau acele Insule ale Nemuririi, pe care nimeni nu avusese încă şansa să acosteze, îi îndemnase cu însufleţire să meargă pe muntele Taishan. Era muntele sacru al Răsăritului, ultima etapă înainte de a ajunge la marea cea mare a Orientului pe care pluteau Insulele Nemuririi.

Atunci, cu siguranţă, acel arhipelag magic le va fi în sfârşit la îndemână.

Apoi, încordându-şi stomacul, liniştit că reuşise să le murmure această poruncă, Wudong, al cărui corp fu scuturat de un spasm puternic, îşi dăduse duhul.

Cei doi discipoli ai săi nu ezitaseră să urmeze ultimele sfaturi ale marelui preot, într-atât li se păreau de fireşti. Abuzul de remedii alchimice ducea la moarte. Pentru a deveni nemuritor, nu era mai bine să încerce altceva, aşa cum îi sfătuise stăruitor maestrul lor?

Ajunşi pe muntele sacru, după un periplu care durase aproape o lună, ei construiseră acolo un templu din lemn, din trunchiurile a trei zade pe care le tăiaseră pădurarii, în acel templu îşi instalaseră teatrul de marionete.

Încet-încet, începuse să se ştie de prezenţa lor în împrejurimile muntelui Taishan, apoi în regiunile din jur. Zvonurile au făcut restul. Pelerini veniţi tot mai de departe nu ezitau să urce muntele sacru pentru a-i întâlni pe cei doi schimnici care deţineau fructe de jad culese din arborii de pe insulele Penglai. Lui Salt de Tigru i se datora găselniţa. El se aproviziona de la un tăietor în piatră care locuia într-un sat situat în vale, la o zi de mers de acolo. Modestul atelier în care lucra o familie de tăietori în piatră, sub ordinele tatălui, cunoştea suficient de bine arta tăierii pentru a face fructe de piatră care puteau fi luate drept fructe adevărate. Planul era rentabil. De luni de zile, numărul pelerinilor nu

înceta să crească. Din păcate, artizanul murise de friguri şi fiul lui îi succedase. Dar acesta era un tăietor în piatră nu atât de bun ca tatăl său, astfel că fructele de jad provenind din atelier erau atât de prost sculptate, încât cei doi schimnici nu mai puteau să le facă să treacă drept fructe culese de pe cele trei insule.

Astfel că Zhaogongming şi Salt de Tigru hotărâseră, cu moartea în suflet, să nu le mai vândă.

Pentru a supraviețui, fuseseră nevoiți să mărească tarifele la micul lor spectacol. Dar comedioarele lor cu marionete plăceau atât de mult copiilor, încât erau tot mai numeroşi cei care veneau, în familie, pe muntele sacru ca să le vadă. În unele zile de sărbătoare, o mulțime compactă se înghesuia pe platforma „celor doi pustnici de pe muntele Taishan" pentru a asista la spectacolul marionetelor lor cosmice sau pentru a încerca să obțină un sfat despre cum să trăiască mai mult.

Timpul trecea din ce în ce mai repede.

Erau aproape doi ani de când oficiau astfel, din înaltul muntelui sacru, înconjurați de credincioşi care nu-i lăsau niciodată în pace, şi tot nu ştiau cum aveau să urce pe o corabie cu care să plece în largul mării ca să-şi atingă scopul ultim pe care marele preot Wudong 1 i-l fixase.

— Trebuie să-ți mărturisesc că au fost momente când începeam să mă îndoiesc de temeinicia exigenței fostului nostru maestru. Ca să-ți spun drept, nu mă vedeam distrându-i în continuare, ani de zile, cu marionete pe copiii pelerinilor şi distribuindu-le părinților lor fructe false! zise Zhaogongming.

— Eu sunt, în fapt, mai răbdător ca tine!

— Doi ani! Doi ani lungi! îți dai seama?

— Wudong nu s-a înşelat niciodată! Dacă ne-a cerut să venim aici, înseamnă că avea motivele lui s-o facă. De acolo de unde se află, spiritul lui ne protejează. Vizita pe care am

primit-o, numai lui i-o datorăm! Când va afla că, în curând, vom păşi pe pământul Insulelor Nemuritoare, Vale Adâncă va fi foarte tulburată! Cât mi-ar plăcea să-i văd privirea mirată!

— Îți aminteşti cât de rezervată s-a arătat când am anunțat-o că ne hotărâsem să îndeplinim ceea ce Wudong ne însărcinase să facem atunci când el n-avea să mai fie în această lume? Ea a pretins că vârful Huashan avea aceeaşi valoare ca muntele Taishan şi că era inutil să ne ducem pe acest munte sacru şi îndepărtat...

— Cred că se temea mai ales să nu rămână singură, având în vedere vârsta ei înaintată. Ajunsese să prindă gustul companiei noastre. De altfel, voi păstra mereu o amintire emoționantă a practicilor noastre comune ale extazului.

Lui Salt de Tigru îi plăcea să evoce amintirea exercițiilor de alchimie interioară Neidan al căror secret Vale Adâncă îl deținea mai bine decât oricine altcineva, în timpul exercițiului Neidan, trupurile adepților, pregătite cu grijă prin ingerarea de mixturi de plante a căror compoziție şi dozaj doar preoteasa medium le cunoştea, se împleteau precum cozile unui dragon proteiform. În timpul Neidan-ului, fiecare îl mângâia pe celălalt, iar mângâierile erau din ce în ce mai precise, sfârşind prin penetrarea reciprocă a participanților. Exercițiul alchimiei interne se termina mereu apoteotic, printr-un lung extaz. Fiecare practicant trebuia să se stăpânească să elimine chiar şi o picătură din sucul vital, ca să nu risipească în mod inutil energia efluviilor interne provocată de exercițiu. Totul consista în a ajunge în pragul juisării fără a-ți da drumul niciodată. Îți era suscitată dorința, dar păstrai pentru tine însuți plăcerea.

Salt de Tigru învățase, din sfaturile lui Vale Adâncă, să savureze clipa în care se putea realiza fuziunea dintre Yin,

elementul descendent, care era asociat cu imaginea apei, a fetei, a tigrului, a pământului, a ploii, a țestoasei, a lunii, a corabiei, a petalei, a noroiului, şi Yang, elementul ascendent, care se materializa în bărbat, dragon, foc, soare, nor, fum, auroră, car şi floare.

— Adevărul e că Vale Adâncă n-a venit niciodată pe muntele Taishan. Dacă ar fi alături de noi, să privească orizontul acestor munți, spre est, acolo unde soarele îşi începe cursa diurnă, ea ar înțelege şi mai bine motivul care l-a făcut pe Wudong să ne îndemne să urcăm acest munte sacru!

În jurul lor, coroana cețurilor matinale care nimbau culmile înconjurătoare se risipise. Nu mai erau decât urme ici-colo. Vaporii se dizolvau pe măsură ce urcau în azur. Pantele muntelui sacru coborau spre vârfurile înfrunzite ale copacilor care, de jos, păreau că vor să ia cu asalt culmea. Formele lor rotunjite aminteau, în mod straniu, de cele ale norilor vaporoşi dimprejur care se destrămau. Cât vedeai cu ochii, culmi abrupte alternau cu trecători care încălecau una peste alta. Mai la est, în spatele crestelor ascuțite, acoperite de păduri care le făceau şi mai sumbre, se întindea Marele Ocean pe care ei nu-l puteau vedea, dar a cărui prezență se ghicea sub stratul de nori perfect neted care-l acoperea mereu în zori.

Şi mai departe, dincolo de orizontul mării, ieşeau din valuri, înălțându-se semețe, faimoasele Insule ale Nemuririi, pe al căror pământ cei doi pustnici îşi imaginau fericiți că vor păşi în curând.

— Spectacolul universului este într-adevăr extraordinar de pe vârful muntelui Taishan, se minună Zhaogongming.

— Va fi şi mai şi când vom fi pe puntea corabiei care va acosta la țărmul insulelor. În ziua aceea, ți-o jur, n-ai să mă mai recunoşti, atât voi fi de vesel şi lipsit de griji! murmură Salt de Tigru cu privirea pierdută către orizontul încețoşat.

Aşezaţi în poziţia lotusului, cu faţa spre cer, cu gura larg deschisă pentru a aspira primele efluvii ale zilei, cei doi schimnici taoişti erau departe de a bănui ce avea să-i aştepte după ce vor fi părăsit piscul acestui munte sacru unde îşi găsiseră refugiu.

69

Cu un gest precis, Huayang aprinse vasul din bronz, în formă de raţă, de ars mirodenii apoi, după ce rupse în bucăţi minuscule planşeta cu „corpul" scris al celui care devenise Marele împărat al Centrului, ea o fărâmiţă cu grijă în vasul Bonshanlu din faţa ei.

La contactul cu jarul, bucăţile „corpului scris" sfârâiră şi se ridicară în aer pentru a forma un mic nor de fum care ţâşni prin ciocul păsării înainte de a se risipi în atmosfera camerei.

Atunci, Huayang făcu o rugăciune şi chemă toate forţele efluviilor nefaste ale morţii să se pogoare asupra corpului risipit al împăratului. Ea rămase mult timp să contemple rotocoalele de fum care continuau să plutească prin aer, sub ochii ei. Când se risipiră cu totul, simţi satisfacţia datoriei împlinite.

Apoi se închise în camera ei, trase obloanele şi se întinse pe pat. Nu vroia să asiste la spectacolul scrierilor care ardeau şi al căror fum se ridica spre cerul Imperiului Centrului.

În aerul din Xianyang plutea un miros acru de lemn ars. În acelaşi timp, pe străzile oraşului, se auzeau, în mod bizar, râsete de copii.

Trecuseră două zile de când Marele Incendiu al Cărţilor începuse să facă ravagii. În centrul oraşului, fuseseră instalate zeci de ruguri, în jurul cărora copiii din cartierele sărace, nerealizând drama pe care acestea o reprezentau,

alergau dansând şi cântând, încântaţi de pomană.

Focurile fuseseră aprinse în cele patru colţuri ale capitalei, pe străzile ei principale şi în mijlocul acesteia, la intersecţia centrală unde drumurile se încrucişau. Imensul tripod de bronz al Mingtangului fusese şi el rechiziţionat pentru a servi de rug principal al funestei operaţiuni a cărei idee îi fusese sugerată împăratului Centrului de către Lisi. Acest vas gigant era destinat cărţilor celor mai rare, cele ale bibliotecii Turnului Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuşti. Era un du-te-vino lugubru de ajutoare de bibliotecari, care aduceau roabe întregi de cărţi şi le aruncau în foc pufnind în râs.

Preaînţeleptul Conservator încercase, zadarnic, să se opună năvălirii în Turnul Memoriei a gărzii imperiale venite să supravegheze bunul mers al operaţiilor. El fusese îmbrâncit fără menajamente de un subofiţer care îl scuipase în obraz. Noul nume cu care fusese împopoţonat în mod oficial fusese copios batjocorit de către soldaţi.

Într-adevăr, chiar în acea dimineaţă, pentru a-l face bine să înţeleagă că timpurile se schimbaseră şi că avea tot interesul să se supună, el primise copia unui edict imperial prin care i se schimba numele.

De acum înainte, n-avea să se mai numească Desăvârşire Naturală, ci trebuia să-şi ia numele de Cârlig-Seceră!

Ideogramele cârligului şi ale secerei erau printre cele mai simplu de caligrafiat fiindcă erau reprezentarea stilizată a instrumentelor pe care le denumeau. Această schimbare de nume, care îi afecta pe toţi literaţii de rang înalt ai Imperiului, urmărea să le arate tuturor că se intra într-o eră nouă, în care literaţii, gânditorii şi caligrafii deveneau inutili, fiindcă chiar numele lor puteau fi scrise şi pronunţate de acum înainte de analfabeţi. Fiind literatul cel mai mare în grad, Desăvârşire Naturală se căptuşise în mod logic cu numele cel mai ţărănesc şi mai caraghios dintre toate.

Bătrânul primise, la urma urmei, fără cine ştie ce emoţie infamia noului său calificativ – Cârlig-Seceră! – într-atât avea mintea în altă parte, distrus cum era de spectacolul tuturor acestor cărţi pe care soldaţii le luau fără menajamente, aruncându-le pe jos, călcându-le în picioare şi rupându-le înainte de a umple roabele cu care le cărau în faţa uriaşului tripod de bronz.

În curând, nu-i mai rămase nefericitului Cârlig-Seceră, altădată Desăvârşire Naturală, decât să contemple, disperat şi cu privirile rătăcite, rafturile goale care adăposteau, cu câteva clipe mai înainte, toate acele comori care aveau să dispară în curând fără urmă.

Pe străzi, soldaţii înarmaţi trăgeau roabe în care erau îngrămădite sute de rulouri din lamele de bambus. Oameni, purtând adesea în braţe o singură carte, veneau, unii cu capul plecat, alţii indiferenţi, alţii chiar veseli în mod făţiş, să arunce scrierile în flăcări.

Aceştia erau literaţii care ţineau să fie văzuţi. Astfel, ei sperau să facă dovada adeziunii lor la funesta directivă imperială. După care, nu le mai rămânea decât să găsească ofiţerul însărcinat cu punerea sigiliului imperial pe certificatul de distrugere în care figurau vechiul şi actualul lor nume, ca şi titlurile lucrărilor aflate în posesia lor şi care fuseseră aruncate în foc. Acest ruşinos certificat de bună purtare avea să le servească drept permis de liberă trecere. El era alibiul şi dovada că îşi şterseseră de pe creier orice idee personală.

Cu o săptămână înainte, edictul prin care li se ordona tuturor literaţilor Imperiului, de la cei mai umili până la cei mai savanţi, sub ameninţarea pedepsei cu amputarea picioarelor sau a braţelor, să-şi aducă lucrările şi să le pună pe foc, fusese afişat în toate intersecţiile. Din acest motiv, niciun om care ştia să citească nu putea să-l ignore.

Această infamie nu era neaşteptată. Era prevăzută de

ceva timp. Aşa că ea nu surprinsese pe nimeni dintre cei vizaţi. Atmosfera de teroare în Imperiul Centrului era atât de mare încât niciun protest nu venise din mediile intelectuale. Roză Primăvăratică era singura care îndrăznise – şi încă în ce mod! – să spună celui în drept tot ce gândea rău despre aşa ceva.

Dar curajoasa femeie nu mai era acolo ca să asiste la acel spectacol consternant.

De fapt, fiecare om, literat sau nu, îşi înăbuşea tristeţea şi revolta, cu excepţia curtezanilor obişnuiţi. Transformaţi în linguşitori ai măsurii scelerat, aceştia nu ezitau, lăsând orice ruşine la o parte, s-o ridice în slăvi, ca pe o binefacere pe cât de strălucită, pe atât de necesară, născută în mintea genială a Marelui Timonier al ţării, Marele împărat Qinshihuangdi.

Cât despre popor, cei mulţi şi proşti care erau deja, la vremea aceea, zeci de milioane, lor puţin le păsa de ce se întâmplă, privilegiul lecturii şi al scrierii fiind în mod esenţial rezervat clasei literaţilor şi a funcţionarilor. Condiţiile lor de viaţă erau atât de grele, încât ele îi determinau să suporte fără să protesteze vreodată, căci era mai bine, când vroiai să scapi de multiplele tracasări ale statului, să adopţi, în orice împrejurare, figura cea mai umilă cu putinţă. Abolirea memoriei, a gândirii critice şi a cărţilor era, în ochii lor, o afacere între cei avuţi, care îi depăşea.

Consecinţele acestei distrugeri erau cele mai evidente în capitală şi mai ales în faţa Mingtangului, acel templu venerabil unde împăratul primise mandatul Cerului. Enormul cazan rămăsese pe foc trei zile la rând. La căderea nopţii, el lumina austera faţadă a Palatului Luminii, făcând să danseze umbrele soldaţilor care-i păzeau intrarea.

— Nu voi uita toată viaţa un asemenea spectacol dezolant, îi şopti Huayang lui Zhaoji.

Cele două femei se duseseră incognito, îmbrăcate cu mantii lungi cu glugă, la poalele colinei pe care era construit palatul sacru. De acolo, ele aveau vedere spre dedesubtul enormei burți bombate şi înroşite a uriaşului vas Ding în care ardeau cărțile. Jerbe de scântei incandescente se ridicau trosnind prin enorma lui gură.

Cultura regatului Qin se transforma în fum. China era pe cale să-şi piardă memoria.

— Aceste lucrări scrise care ard seamănă cu iluziile inele... Şi când te gândeşti că fiul meu este cel care a îndrăznit să pună în aplicare această monstruozitate! Nu sunt sigură că ştie exact ce face, zise Zhaoji cu lacrimi în ochi.

Era tulburată şi nefericită. Din prima clipă a incendierii cărților, părea că îmbătrânise cu zece ani. După ce Marele Incendiu al Cărților începuse, tot trecutul său reapăruse brutal.

Ea nu înceta să se gândească la Lubuwei şi la Peşte de Aur, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla sau ce ar fi fost evitat, dacă incredibilul semn de pe pielea acestuia din urmă n-ar fi împiedicat substituirea lui cu propriul lor copil. Acest disc pe piele era, în definitiv, cauza teribilelor rele care se abăteau asupra Imperiului. Şi poate că fiul ei, dacă n-ar fi urcat pe tron, ar fi fost, într-o altă viață, o ființă binefăcătoare şi iubită de toți. Era evident că puterea corupea spiritul. Puterea te rupea de realitate şi conducea la tiranie, şi chiar la nebunie. Zhaoji regreta amarnic că îi sacrificase atâtea lucruri. Să-l părăsească pe omul pe care îl iubea pentru a se căsători cu un rege molâu, lăsându-l să creadă că-i făcuse un copil, toate astea nu serviseră la nimic în cele din urmă decât, în afară de moartea tragică a lui Lubuwei, la provocarea acestei abominabile arderi pe rug.

Pradă tulburării, ea ajunsese chiar să-şi imagineze că Peşte de Aur, ca împărat al Centrului, ar fi fost mai mult ca

sigur, fie şi numai datorită caracterului său, un suveran mult mai înţelept, mai puţin despotic şi în orice caz mai atent la bunăstarea poporului decât era Zheng...

Sfâşiată de durere, ea se pierdea în presupuneri. Căci nu se putea spune, la fel de bine, că acest disc pe piele era reflectarea – sau amprenta – Bi-ului negru înstelat, acel disc care, după vorbele lui Lubuwei, era aducător de fericire şi noroc?

Totul i se învălmăşea în cap, nu mai ştia unde era...

În faţa ei, Huayang tăcea. Evident, ea nu-i putea mărturisi că arsese „corpul scris" al fiului ei, invocând spiritele nefaste pe care le implorase să-i ia viaţa. Se hotărâse s-o facă pentru că ea, de acum înainte, nu-l mai credea capabil pe Qinshihuangdi să acţioneze pentru binele poporului său.

— Din fericire, am putut pune la loc sigur scrierile cele mai importante, îi aminti ea protejatei ei.

— Am făcut bine. Sper că într-o bună zi acele cărţi vor servi din nou cea mai nobilă cauză: aceea a spiritului şi a inteligenţei! Ele vor fi atunci singurele mărturii ale unui trecut care va fi reuşit să scape de uitare...

— Începând de azi, acele lamele de bambus au devenit comori de o valoare inestimabilă. Mulţumită micului grup pe care l-am format împreună cu Roză Primăvăratică şi Desăvârşire Naturală, ele sunt la adăpost. Dacă Lubuwei ar mai fi printre noi, asta l-ar face fericit, murmură Huayang.

În faţa celor două regine întristate, marele cazan plin ochi de jăratec continua să lanseze flăcări. Cohorta căruţe cu cărţi era pe sfârşite. În scurt timp, ultima lamelă a Turnului Memoriei va arde în marele tripod.

Vasul gigant deborda de cenuşă.

Câteva zile mai târziu, jandarmii care patrulau descoperiră corpul sfârtecat al unui om bătrân în prăpastia situată la piciorul Falezei Liniştii, nu departe de locul unde,

în urmă cu câțiva ani, prințesa ostatecă Xia, rivala lui Huayang şi mama regelui Yiren, fusese şi ea găsită moartă după ce fusese împinsă în gol de dama ei de companie, Vulpe Şireată.

În jurul gâtului, cadavrul bătrânului purta o minusculă tăbliță de bronz prinsă de un lănțişor de fier, pe care erau gravate două ideograme, a cârligului şi a secerei.

*

Peşte de Aur se desfăta cu carne de cerb la grătar, foarte gustoasă şi fragedă.

Flăcările trosneau în marele cămin unde marchizul Tigru de Bronz îşi încălzea mâinile. Un câine mare, fioros, cu părul lung, de mărimea unui viţeluş şi capabil să apere o turmă de atacul unui urs, se făcuse ghem la picioarele stăpânului său, asemeni acelor cuverturi de lână pe care ți le puneai pe picioare pentru a-ți fi cald în timpul nopților de iarnă.

Atârnat de o poliță, un ceainic de bronz fierbea, răspândind o delicioasă mireasmă de ceai de mentă.

— Acest semn pe care îl avem pe piele, care este, după tine, semnificația lui? îl întrebă Peşte de Aur pe tatăl lui.

— În familie, s-a crezut întotdeauna că semnifica întâlnirea Soarelui cu Luna. Bunicul meu vorbea de forma unui Bi. În ceea ce mă priveşte, eu aş fi mai degrabă înclinat să văd în el centrul unei ținte. După tine, ce semnifică?

— Lubuwei, tatăl meu adoptiv, vedea în el, ca şi bunicul tău, forma unui Bi ritual. Cât despre mine, mă voi abține de la orice altă interpretare, în afara aceleia că acest semn ne-a permis să ne regăsim!

— Într-adevăr. Şi asta e de ajuns ca să fiu fericit, îl asigură Tigru de Bronz înainte de a mai lua o gură de ceai.

Tatăl şi fiul petrecuseră ore întregi împreună, povestindu-

şi tot ca să se cunoască mai bine. Aveau deja impresia că se ştiau dintotdeauna. În această întâlnire nesperată, fiecare căuta forța şi liniştea necesare pentru a duce la bun sfârşit acel măreț vis care consta în a repara injustiția care domnea în Imperiu, fără a uita ideea de a o regăsi pe Roză Primăvăratică.

Namila de câine galben se ridicase şi, după ce-l abandonase pe Tigru de Bronz, îşi pusese încetişor botul pe genunchiul lui Peşte de Aur.

— De câți oameni vom dispune în ziua în care ne vom hotărî să ne strângem propria noastră armată? reluă acesta, mângâind blana deasă a animalului.

— Pot să strâng din țara Ba o sută de călăreți formați în artele marțiale ale mânuirii spadei şi ale trasului cu arcul. Sunt toți oameni proveniți din familii oneste şi devotate marchizatului meu. Am putea să-i luăm cu noi pe jumătate din ei. Ceilalți trebuie să rămână aici ca să sară în ajutorul femeilor, al copiilor şi bătrânilor în caz de forță majoră, răspunse Tigru de Bronz.

— Ar fi deja o armată bunicică! Vom pleca cincizeci, dar vom fi, sunt sigur, mai bine de zece mii când vom ajunge la capăt! declară cu înflăcărare Verigă Esențială care era aşezat puțin mai la o parte.

Ca şi Peşte de Aur, fostul şef al Biroului Zvonurilor nu visa decât un lucru: să se ia la harță cu autoritățile centrale ca să restaureze pacea civilă în Imperiul Centrului şi, mai ales, să termine cu acel insuportabil şi omniprezent sistem de delațiune şi spionaj care cangrena relațiile dintre cetățeni, făcându-i să se duşmănească unul pe altul.

Bătrânul prinț Anwei li se alăturase şi el, după ce se odihnise puțin. Părea obosit şi avea o figură tristă.

— Aveți un aer suferind, se nelinişti Tigru de Bronz.

— Am ajuns un bătrân chinuit de dureri articulare. Nu există decât acest remediu care să calmeze un pic focul care

îmi roade membrele, zise el, turnându-şi într-un pahar alcool de sorg.

— Trebuie să te odihneşti, să-ţi recapeţi forţele, altfel nu vei putea merge mai departe! îi spuse politicos Peşte de Aur celui care, cu treizeci de ani în urmă, fusese cât pe ce să urce pe tronul regatului Qin.

Anwei nu răspunse, el se mulţumi să schiţeze un surâs timid. Prinţul decăzut ştia foarte bine că puterile nu îi permiteau să meargă mai departe. El simţea că ajunsese la capătul drumului.

Toţi tăceau obosiţi. Tatăl lui Peşte de Aur fu primul care rupse tăcerea.

— Ce-ai spune dacă aş face, în acest caz, nişte săbii din oţel şi fier? Sunt mult mai solide decât cele ale căror lame sunt din bronz. Este o tehnică dificilă, căci fonta nu se transformă în oţel decât la temperaturi foarte înalte. Suflurile urât mirositoare ne permit totuşi să le atingem, îi propuse el lui Peşte de Aur.

— De-abia aştept să am o sabie din oţel făcută de tatăl meu! înarmaţi cu aşa ceva, cum am putea să fim învinşi?

— Am de gând să mă apuc chiar de mâine de asta...

— O să vin să asist la spectacol! spuse Peşte de Aur pe un ton jovial înainte de a saluta asistenţa şi a se retrage pentru a merge la culcare.

Chiar a doua zi dimineaţă, se reîntâlniră toţi, Peşte de Aur şi tatăl său, eunucii Foc Arzător şi Verigă Esenţială, ca şi prinţul decăzut, în faţa cuptorului cel mai puternic al turnătoriei.

În ciuda tuturor eforturilor muncitorilor lui Tigru de Bronz, care acţionau fără încetare foalele cu piston, fonta se îngălbenea, dar nu reuşea să treacă la stadiul de fier.

— Focul nu este destul de puternic. O să utilizăm cel mai gros dintre puţurile de foc. Procedez mereu aşa atunci când căldura cuptoarelor turnătoriei este insuficientă, spuse

Tigru de Bronz, antrenându-i spre câmpia unde flăcările țâşneau din pământ.

Ei ajunseră la marginea gropii celei mai largi, chiar aceea unde Peşte de Aur luase foc precum o torță. Căldura degajată de flăcările albăstrii era de nesuportat. Turnătorul îi făcu semn unui ucenic să plonjeze în foc găleata de pământ refractar plină cu minereul de fier coagulat care refuza să se topească.

— Suflurile sunt mult mai puternice când te afli lângă nara Marelui Dragon! anunță doct Anwei înfiorându-se.

Când o scoase, după timpul necesar topirii fontei, Tigru de Bronz nu putu decât să constate că minereul nu se mişcase mai mult decât în cuptorul turnătoriei. Rataseră din nou... Forjorul părea extrem de contrariat.

— Lipseşte catalizatorul, anunță el, foarte supărat.

— Ce vrei să spui? întrebă fiul său.

— În punctul în care am ajuns, numai prezența unui corp străin aruncat în foc va permite declanşarea fuziunii minereului ca să-l facă să treacă de la starea de fontă la cea de oțel. Acest corp străin serveşte de catalizator.

— La ce tip de corp străin te gândeşti?

— Nu există un catalizator tip. Ştii povestea lui Moxie, soția turnătorului Ganjiang?

— N-o cunosc, zise Peşte de Aur.

— În vremurile de altădată, această femeie, Moxie, a acceptat să se arunce în focul cuptorului soțului ei pentru a provoca fuziunea metalului destinat lamelor pentru săbiile prințului regatului Wu... Fără acest sacrificiu, turnătorul Ganjiang n-ar fi reuşit niciodată să ridice suficient de mult temperatura cuptorului, iar comanditarul său ar fi fost decepționat! adăugă în glumă Tigru de Bronz.

Nimeni nu remarcase că Anwei asculta fascinat povestirea marchizului. Peşte de Aur se duse să sară în ajutorul muncitorilor care se chinuiau să coboare cât mai adânc

posibil în puț găleata de minereu refractar la fuziune. În ciuda eforturilor lor neîncetate pe marginea puțului cu flăcări care le atingeau fețele, metalul continua să refuze să-şi schimbe starea.

Apoi totul se petrecu atât de repede, încât nimeni nu avu timp să reacționeze.

— Ei bine, o să te ajut eu să faci instrumentul răzbunării! Sunt la capătul drumului existenței mele! Iată singurul gest care îmi rămâne de făcut dacă vreau să mă arăt util, urlă deodată Anwei la Peşte de Aur.

Vocea puternică a prințului decăzut rezona ca un tambur de bronz în câmpia puțurilor de foc.

Pronunțând aceste cuvinte, Anwei îşi rememoră încă o dată clipa în care sabia lui se înfipse în gâtul regelui Yiren în timpul vânătorii de tigri, când îl urmărise pe ascuns. Sângele regelui țâşnise, ca şi când un caligraf trasase pe zăpadă o ideogramă necunoscută. El nici măcar nu încercase satisfacția de a-şi fi făcut singur dreptate. Plecase fără să se uite înapoi, lăsând cadavrul regelui la cheremul sălbăticiunilor.

După ce-l înfăptuise, actul său i se păruse complet inutil. Crezuse că această răzbunare, pe care o cocea de luni de zile, îl va elibera şi-l va ajuta să întoarcă lamelele cele mai negre ale cărții vieții lui. Nu se întâmplase nimic de genul ăsta. Asasinarea regelui nu zdruncinase câtuşi de puțin regatul Qin, prințul moştenitor Zheng fusese pur şi simplu urcat pe tron mult mai devreme decât fusese prevăzut. Era dovada că instituțiile se situau în mod irezistibil deasupra oamenilor şi că răzbunarea lăsa mereu în gură un gust amar şi o imensă frustrare. Căci istoria nu se refăcea niciodată...

Anwei dorea să-şi încheie viața într-o notă pozitivă; cu un gest care să-i fie util lui Peşte de Aur, ajutându-l să-şi înfăptuiască marele şi nobilul său scop. Va fi modul lui de a

participa la căderea finală a Imperiului Centrului, pe care – nu se îndoia – acest strălucit tânăr era perfect capabil s-o ducă la bun sfârşit.

Îl va întâlni pe Marele Dragon şi, în flăcările din gâtlejul său, se va contopi cu el.

Nu era asta cea mai frumoasă moarte?

Abia ce-şi termină fraza, că bătrânul prinţ îşi imagină că se afla pe Podul-Crocodil, acea fortăreaţă inexpugnabilă de pe râul Han şi pe care el ştiuse, cu atâta temeritate şi curaj, s-o cucerească. Se vedea pe parapetul podului, privind către valurile învolburate ale râului. Apa râului Han părea atât de limpede... Hotărâse să se arunce în ea, pentru ca trupul să-i fie luat de vârtejurile care se formau la piciorul piloanelor.

Brusc, sub privirea uluită a celorlalţi şi cu un strigăt turbat, Anwei sări în flăcări prin gura deschisă a puţului care se căsca în pământ. La contactul cu focul care ieşea din nara Marelui Dragon, corpul lui începu să sfârâie înainte de a se transforma într-o limbă de foc care urca la suprafaţă şi mai galbenă decât flăcările venite din adânc.

Dintr-odată, lingoul de fontă începu să tremure uşor deasupra micului creuzet de pământ refractar. Fu un fel de înfiorare a metalului care începu să strălucească, devenind o pastă vâscoasă pe care ucenicul nu trebui decât s-o verse, sub ochii îngroziţi ai asistenţei, în creuzetul adecvat unde formă un mic lac argintat care se răspândi sacadat în cele trei rigole săpate în nisip, de forma lamelor care urmau a fi forjate.

Atunci, ceea ce se numea „fier brut”, acel material greu dar casabil precum lemnul, îşi începu încetul şi progresivul proces de maturare care avea să-l ducă, datorită pierderii sucurilor, la „marele fier”, oţelul, cel care se îndoia fără să se rupă, cel în care lamele de bronz se spărgeau dintr-odată, cel care, pe scurt, te făcea invincibil.

— Ce om ciudat acest prinţ! Datorită sacrificiului lui, o să

aveți săbiile cu lame de oțel, recunoscu în cele din urmă Tigru de Bronz pe care această viziune de groază îl stupefiase.

— Cred că am intuit motivațiile lui. Ajunsese la capătul vieții şi dorea, prin acest ultim act, să sfârşească frumos şi să se facă util... murmură cu emoție Verigă Esențială care nu părea atât de uimit de sacrificiul pe care bătrânul prinț îl săvârşise sub ochii prietenilor săi.

Şocat, Peşte de Aur întorsese capul în altă parte în timp ce Foc Arzător se repezise, cu riscul de a se arde, pentru a se asigura că nu mai putea face nimic pentru corpul acelui nefericit.

Cataliza funcționase perfect. Lamele de oțel ale săbiilor nu mai trebuia decât să fie forjate şi şlefuite. Apoi, era suficient să le fixeze pe mânerele lor de jad pentru ca să aibă distincție. Vor face fărâme toate săbiile de bronz care vor avea nenorocul să se lovească de ele.

Cel puțin, sacrificiul prințului Anwei nu fusese inutil.

— De acum înainte, el va fi contopit cu acest Mare Dragon pe care părea că-l cunoaşte atât de bine, şopti Peşte de Aur.

*

În ciuda blândei călduri a trupului cu muşchi lucrați şi perfect lucioşi ai lui Fildeş Imaculat lângă care stătea întins, Zhaogao, care primise în ziua aceea o misivă amenințătoare de la Lisi, nu reuşea să-şi găsească somnul.

Generalul cu Bicepşi de Bronz se ridică cu infinite precauții pentru a nu-şi trezi camaradul şi se aşează pe marginea patului. Era lac de sudoare şi inima îi bătea cu putere.

Principala informație din scrisoarea primului-ministru era mai mult decât îngrijorătoare: împăratul Centrului începea să aşTepte! Or, nerăbdarea suveranului anunța cel mai

adesea o mânie oarbă care putea să se abată asupra cuiva fără o veritabilă justificare, ci doar pentru exemplu. Pe drept cuvânt, Zhaogao nu se considera ferit de arbitrariul imperial.

În memorandumul său, Lisi preciza că suveranul, a cărui nervozitate creştea tot mai mult, proiecta să trimită de la Xianyang convoiul celor o mie de tineri şi tinere virgine în mai puțin de trei săptămâni. De aici încolo, trebuia – şi fără întârziere – să aibă în vedere pregătirea corăbiilor necesare şi, în acelaşi timp, să termine lucrările de nivelare a terasei Langya, amenajată pe flancul muntelui care cobora abrupt spre ocean, de unde împăratul avea de gând să asiste la întoarcerea Expediției Celor O Mie.

Ținând seama de timpul făcut de scrisoare pe drum, convoiul celor o mie de tineri se punea în mişcare de la Xianyang în aproximativ o săptămână. Zhaogao făcuse rapid un calcul şi conchise că nu mai avea nicio clipă de pierdut dacă nu vroia să dezlănțuie tunetele imperiale.

Astfel că se hotărâse să-i cheme fără întârziere la Dongyin pe cei doi schimnici de pe muntele Taishan. Îl interesa mai ales cel mai tânăr, care practica divinația prin vânturi. Grație sfaturilor şi expertizei lui, el va putea să pregătească expediția maritimă în insulele Penglai în cele mai bune condiții posibile. În cazul descoperirii Insulelor Nemuririi de către Expediția Celor O Mie, lui îi va fi atunci îngăduit să revendice paternitatea în ochii împăratului.

El şi-ar fi câştigat atunci bastonul de mareşal care i-ar deschide larg porțile ministerului de război. Partida se anunța periculoasă din cauza răgazului acordat, dar şi plină de promisiuni.

Generalul îl privi pe Fildeş Imaculat. Amantul său era pe cale de a se trezi. Tânăra ordonanță se întindea ca o pisică, lăsând să se vadă acel tors lângă care el se simțea atât de bine...

Nemairezistând, Zhaogao îl zgâlțâi pe tânăr, murmurându-i cât mai blând posibil la ureche:

— Trezeşte-te, scumpul meu Fildeş Imaculat. Orele ne sunt numărate! Trebuie să te duci pe muntele Taishan şi să-i aduci aici pe cei doi schimnici. Eu nu am timp să te însoțesc, dar eşti destul de mare ca să te duci singur. O să ştii să găseşti, sunt sigur, argumentele care să-i facă să te urmeze.

— Voi avea poate nevoie de mijloace de persuasiune mai eficiente... răspunse Fildeş Imaculat căscând.

— Ofițerul de intendență îți va da o sumă mare de bani care îți va servi eventual să-i convingi. Dar nu cred că va fi necesar... Cât despre mine, am de supravegheat lucrările de construire a terasei Langya. Dacă nu mă duc la fața locului, contramaiştrii nu se vor arăta destul de severi cu salahorii şi terasierii, astfel că şantierul va fi în întârziere. De acum într-o lună, împăratul trebuie să vină aici în inspecție. Vai de noi dacă nu va fi totul gata la timp!

— Nicio problemă. Voi pleca imediat.

Perspectiva unei excursii pe muntele Taishan îl binedispuse pe Fildeş Imaculat, accelerându-i trezirea. Ochii lui veseli, încă înceţoşați de somn, îl făceau efectiv să se topească de drag pe general care trebui să se stăpânească să nu-l rețină pe tânărul lui amant.

Fildeş Imaculat îşi trase cu entuziasm pantalonii de piele şi jiletca de lână. Abia aştepta să facă drumul spre micul schit de pe muntele sacru.

A doua călătorie a ordonanței pe muntele Taishan se derulă şi mai rapid decât prima. Zhaogao îi asigurase compania unui alt călăreț, în caz că aveau să dea peste tâlhari. Fildeş Imaculat şi tovarăşul lui aveau cai rapizi şi antrenați să urce pe potecile anevoioase ale munților.

Ajunseră în fața micului templu a doua zi la căderea nopții. O făcuseră atât de repede, încât nici măcar nu-şi

dăduseră seama de distanța pe care o parcurseseră.

Salt de Tigru şi Zhaogongming mâncau sote de varză cu volbură de apă şi lăstari de mazăre.

— Este bucătăria vegetariană taoistă, sper că vă place, le spuse Salt de Tigru lui Fildeş Imaculat şi soldatului care-l însoțea.

— Nu e niciodată prea târziu ca să încerci lucruri noi! zise pe un ton vesel tânărul care nu gustase încă niciodată hrană vegetariană.

După ce mâncă pe săturate, Fildeş Imaculat hotărî să meargă drept la țintă.

— Generalul Zhaogao mi-a cerut să vă conving să-i faceți o vizită la Dongyin unde vă aşteaptă cu toată ospitalitatea şi onorurile necesare...

El privi cu atenție fața celor doi interlocutori pentru a încerca să vadă ce ecou avuseseră vorbele sale. Constată cu satisfacție că ei afişau mai degrabă o mare mulțumire decât reticență ori oarecare neîncredere.

Avea să-i fie mai simplu decât îşi imaginase să-i ducă pe cei doi ermiți.

— Acceptăm cu cea mai mare deferență o atât de nobilă invitație. Când intenționezi să ne duci acolo jos? zise Zhaogongming care se simțea în al nouălea cer.

— Vom pleca mâine dimineață şi vom încerca să fim la Dongyin chiar mâine seară. Generalul părea foarte grăbit să vă vadă!

— Dar noi nu avem cai! se îngrijoră Salt de Tigru.

— O să închiriem de la hanul din primul sat. Animalele lor par să fie convenabil hrănite, zise Fildeş Imaculat. Am toți banii necesari... crezu el bine să adauge cu subînțeles.

El nu vroia ca vreo obiecție cât de mică din partea lor să repună în discuție ceea ce tocmai stabiliseră.

— Trebuie doar să ne lăsați timp să ne pregătim bagajele. Eu nu călătoresc niciodată fără obiectele mele rituale şi fără

vasele-tripod de alchimist, explică fostul acolit al marelui preot Wudong.

— Alchimist? Este prima oară că aud acest cuvânt! zise tânăra ordonanță, arătându-se sincer mirată.

— Alchimia este aplicarea teoriei lui Bianhua la minerale, adică transformări şi transmutații care permit celor zece mii de ființe să se nască, să crească, să se dezvolte, să se transforme, apoi să piară. Astfel, se poate ca, plecând de la un pumn de pământ abject, să ajungi până la aurul pur. Înseamnă să supui materia ciclului celor Cinci Elemente şi al celor Cinci Planete. Prin operațiunile potrivite, ea trece dintr-o stare în alta, de la cea mai săracă la cea mai prețioasă şi invers!

Explicația lui Zhaogongming îi deschidea lui Fildeş Imaculat orizonturi nebănuite. Ochii i se rotunjiseră precum gâturile vaselor pentru libații. El se vedea deja bogat! Nu numai că tovarăşii lui practicau divinația prin sufluri, dar iată că erau capabili să transforme plumbul în aur!

— Cum înveți să devii alchimist? întrebă el surescitat.

Întrebarea nu era deloc dezinteresată. Dulciurile, podoabele şi hainele pe care şi le putea oferi făcând operațiunile corespunzătoare se îngrămădeau deja în mintea lui.

— Ştiința asta nu se învață din cărți. Ea se dobândeşte prin practică şi prin exemplu. Alchimiştii îşi transmit unii altora secretele şi metodele, îl asigură Zhaogongming, încântat de efectul vorbelor sale asupra lui Fildeş Imaculat.

— În acest caz, cum poți face ca să fii demn, în ochii unui alchimist, de a deveni şi tu unul?

Preotul taoist rămase o clipă tăcut.

El privi cu atenție figura drăgălaşă a tinerei ordonanțe pusă în valoare de un scurt breton de păr negru, de inelele de aur răsucite de la urechi şi de pielea arămie a brațelor musculoase pe care jiletca din lână le lăsa să se vadă.

Mâinile îi erau mari, unghiile perfect pilite. Se vede că erau fine atunci când mângâiau. Acestui tânăr îi plăcea, în mod vizibil, să aibă grijă de el.

Câtă distincție avea în uniforma lui militară cu epoleți ştampilați cu semnul aurit al Imperiului Centrului!

Zhaogongming era topit după el. El constată cu satisfacție că Fildeş Imaculat, la rândul său, nu părea să fie indiferent la interesul pe care i-l arăta şi credea că poate să-i dezvăluie înclinațiile lui fără teama de a-l supăra.

— Va fi suficient să fii drăguț cu mine şi te voi învăța toată alchimia pe care o vei dori, murmură el cu o voce tandră, atingându-i uşor umărul, după ce-şi apropiase fața de a lui.

El zâmbea, atent la răspunsul acestui băiat şarmant.

— Să-mi spui ce trebuie să fac! Nu mă pricep nici la vorbe, nici la fapte! răspunse celălalt pe neaşteptate.

Încântat, Zhaogongming izbucni în râs. Tânărul Fildeş Imaculat părea că înțelesese perfect unde vroia el să ajungă.

Viitorul se anunța promițător.

70

Când văzu silueta firavă profilându-se pe covorul de muşchi care ducea la intrarea în grotă, Vale Adâncă o recunoscu imediat pe nepoata ei...

— Ştiam că ai să vii aici! spuse ea strângând-o pe Roză Primăvăratică în brațe, după ce o sărutase tandru.

— Puținele informații despre bunica mea pe care am reuşit să i le smulg lui tata, când îl chestionam despre originile mele, au fost suficiente ca să-mi insufle dorința de a te cunoaşte, răspunse aceasta.

Tânăra femeie era atât de epuizată încât părea indiferentă la magia locurilor, la suava melodie a cascadei înalte, la acele jocuri de lumini şi umbre provocate de razele soarelui

în învălmăşeala de trunchiuri şi frunzişuri şi la acel plăcut concert muzical al multitudinii de păsări care îşi aveau cuibul în copacii înalți ca nişte coloane.

Ea tremura de frig şi de oboseală. Preoteasa medium o conduse în grotă şi îi puse o pătură de lână pe umeri.

— Am mers trei zile şi trei nopți ca o somnambulă, fără să mă opresc, ghidată de o stranie forță interioară pe care instinctul îmi cerea s-o urmez orbeşte. Sunt extenuată dar fericită să fiu aici lângă tine!

— Şi eu mi-am lăsat ultimele rezerve de energie în exercițiile de concentrare care ți-au ghidat paşii până aici. În urmă cu mult timp, am adus pe lume o fetiță care se numea Neclintită Stea de Răsărit... zise cu blândețe bătrâna femeie.

Înfăşurată în pliurile țesăturii care începea să o încălzească, Roză Primă văratică stătea linişti tă.

Era pentru prima oară că îşi vedea bunica. Părul bogat al preotesei, alb precum apa cascadei, îi cădea impecabil până la mijlocul spatelui, acoperind-o cu o impresionantă capă. Pe umăr, un papagal verde smarald, ale cărui aripi aveau pe margini o dungă turcoaz, îşi legăna capul.

— Înțeleg mai bine acum de ce acele forțe invizibile mi-au ghidat paşii până la tine! zise Roză Primăvăratică, aruncându-se deodată în brațele ei.

— Dacă ai şti de câți ani aştept acest moment! îi şopti bătrâna preotească, strângând-o uşor.

— Este un loc extraordinar! exclamă tânăra femeie.

Vale Adâncă o conduse atunci să-i viziteze caverna.

După care, îi arătă apa proaspătă a izvorului care se scurgea la piciorul stâncii din fund înainte de a se revărsa într-un jet strălucitor în micul bazin pe care preoteasa îl amenajase în chip de mare miniaturală.

— E bine aici. Energiile sunt calme. Te simți la adăpost de lume... constată Roză Primăvăratică.

— Ai dreptate, suntem un pic în pântecul pământului.

Ea o pofti să se aşeze pe bancheta din piatră de pe marginea micului lac şi îi întinse un pahar de apă pe care îl umpluse din locul în care aceasta ţâşnea, clară şi sclipitoare, ca o cascadă minusculă.

Roză Primăvăratică bău pe nerăsuflate, închizând ochii. Când îi deschise din nou, privirea îi căzu pe cele trei pietre care răsăreau din bazin. Se uită la bunica ei. Nici nu fu nevoie să deschidă gura, că bătrâna încuviinţa deja.

— Şi tu, bunico, faci parte dintre cei care cred în Insulele Nemuritoare? se miră Roză Primăvăratică.

— Cine n-ar dori să trăiască mai mult de zece mii de ani?

— Cu condiţia să trăiască fericit...

— Nu-mi fac griji în privinţa asta în ceea ce te priveşte, scumpa mea.

— Totuşi, până acum, viaţa mea n-a fost foarte atrăgătoare!

— Mai ai puţină răbdare şi vei vedea...

Roză Primă văratică venise să se cuibărească în braţele bunicii ei care o legăna ca pe un copil.

— În orice caz, sunt fericită că am putut scăpa de spectacolul consternant al cărţilor arse în cele patru colţuri ale Xianyangului în urma acelui incredibil edict imperial... împăratul Centrului vrea să se lipsească de literaţi. Deja viaţa nu mai avea niciun haz, iată că acum va deveni un infern. Vor să extirpe orice gândire pentru a scăpa de critică! Nu e dezolant?

— Acest gest mi se pare mai ales foarte înfumurat! Nu poţi niciodată suprima tot trecutul. Cât despre excesul de tiranie, într-o zi sau alta, se ajunge mereu să se plătească preţul ei, suspină Vale Adâncă.

Bătrâna femeie vedea cu tristeţe că lacrimile acopereau faţa frumoasă a lui Roză Primăvăratică.

— De ce plângi? se nelinişti ea, mângâindu-i obrazul.

— Port singură secrete pe cât de oribile, pe atât de grele.

De zile întregi îmi stăpânesc lacrimile.

— Ei bine, scumpa mea, trebuie să plângi şi să vorbeşti! De-aia există bunici, pentru a asculta.

Plângând în hohote, tânăra femeie povesti despre descoperirea cataramei de la cingătoarea mamei în sertarul secret al seifului tatălui ei, ca şi despre cea a Bi-ului negru înstelat.

— Tatăl meu a asasinat-o pe fiica ta, reuşi ea să bolborosească, nodul din gât lăsându-i cu greu vorbele să iasă.

Ea strânse braţele bunicii ei cum ar fi strâns ramurile unui copac în care s-ar fi urcat.

— Nu sunt surprinsă. Singura dată când l-am văzut pe tatăl tău, tu nu erai decât un bebeluş, am simţit că le va face rău tuturor celor din jurul lui. Am prevenit-o pe mama ta. Dar nu putea să facă altfel. Sedusă de inteligenţa lui, ea subestimase cinismul şi cruzimea pe care gustul pentru putere şi practica legismului avea să le genereze la soţul ei.

— De ce n-ai îndemnat-o să-l părăsească?

— Am simţit că n-am dreptul să fac asta. Soarta mi-o luase pe fiica mea chiar imediat după ce se născuse. Mă dusesem la ea pentru ca măcar o dată ea să vadă faţa mamei ei. Şi apoi, tu erai încă atât de mică... Dacă Neclintită Stea de Răsărit l-ar fi părăsit pe Lisi, ea ar fi devenit o paria. Soţiile n-au niciun drept în faţa soţilor lor.

— Este adevărat că legile Imperiului nu favorizează tagma feminină. Uneori îmi spun că noi constituim adevărata clasă oprimată a societăţii noastre! constată cu tristeţe Roză Primăvăratică.

— Atunci când, din viziunile mele, am ghicit uciderea mamei tale, am decis să-mi folosesc toate darurile pentru ca tu să fii protejată. Tu deveniseşi singura fiinţă care îmi mai rămăsese pe lume! De aceea, în fiecare zi, începând din acel moment, fac în aşa fel ca energiile pozitive să conveargă spre

tine. Îmi consacru cea mai mare parte a energiei acestui lucru...

— Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Nu mi-am făcut decât datoria de bunică!

Când terminară cu tristele lor confidențe, Vale Adâncă o trase din nou pe Roză Primăvăratică la pieptul ei şi o strânse cu putere, fără să spună niciun cuvânt. Ea contempla ceafa delicată a nepoatei a cărei frumusețe era şi mai emoționantă, acum că o avea în fața ei în carne şi oase. În gândurile şi în meditațiile ei, Roză Primăvăratică îi apărea mereu sub chipul lui Neclintită Stea de Răsărit pe când era mai tânără. Ea o descoperea acum uşor diferită. Nasul mic şi ridicat îi punea în valoare buzele şi mai senzuale decât ale mamei ei; cât despre ochii migdalați, ei aveau un licăr de orgoliu, evidențiind un caracter cel puțin la fel de integru.

Roză Primăvăratică era cu adevărat adorabilă.

— Cum îl cheamă pe băiatul căruia i-ai dăruit inima? reluă atunci Vale Adâncă, care dorea să abordeze un subiect mai vesel.

— Sunt uimită că ştii de existența lui!

— Am aflat de el de mult din viziunile mele. Erai încă un copil, dar sentimentele tale față de el păreau deja atât de puternice! Cu siguranță, dragostea ta nu este nouă, ea este deja rezultatul unei poveşti foarte lungi! V-ați cunoscut de foarte tineri... spuse bunica cu afecțiune.

— Într-adevăr iubesc pe un oarecare Peşte de Aur încă din fragedă pruncie. Noi am fost aproape crescuți împreună.

— Primele iubiri, atunci când sunt adevărate, sunt cele mai puternice. Când l-am iubit pe tatăl mamei tale, care a devenit puțin mai târziu rege al Qin-ului sub numele de Zhong, eram şi eu foarte tânără. El a fost singurul ales al inimii mele.

— Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva rău lui Peşte de Aur. Tatăl meu a făcut să fie acuzat de furtul acestui disc de

jad pe care l-am găsit ascuns în seiful din biroul său.

— Asasinul mamei tale a reuşit să-l îndepărteze de tine şi pe cel pe care îl iubeai?

— Din păcate, asta e trista realitate! E mult timp de când împăratul Centrului, cu care eu şi Peşte de Aur am fost crescuți împreună, încearcă să mă seducă. Tatăl meu a visat întotdeauna că voi accepta să mă căsătoresc cu el. Primul-ministru al unui suveran care ar deveni şi ginerele lui... cercul puterii ar fi complet închis. Dar asta presupunea mai ales să-l elimine pe Peşte de Aur.

Roză Primăvăratică izbucni din nou în hohote de plâns.

— Au trecut atâția ani de la exilul lui şi n-am avut niciodată veşti de la el. Sunt zile în care cred că trăieşte şi altele în care îmi spun că probabil o fi murit! reuşi ea să articuleze.

— Înțeleg mai bine acum de ce, în viziunile mele, acest băiat este mereu asociat, de atunci, cu imaginea unui Bi ritual...

— Este adevărat? Dar este extraordinar!

— Acest disc de jad are mereu aceeaşi formă. În viziunea mea de medium, el este ceva neschimbat. Astfel că pot să-ți spun că nu i s-a întâmplat nimic nefast lui Peşte de Aur al tău, aş fi văzut asta în gândurile mele. Or, niciuna din viziunile mele nu o atestă!

— Nici nu-ți dai seama cât de mult mă linişteşti şi îmi încânți inima spunându-mi aşa ceva!

— Te asigur că veți avea ocazia să vă regăsiți. În gândurile mele, liniile destinelor voastre converg mereu către acelaşi punct de întâlnire...

Roză Primăvăratică se uita uluită la Vale Adâncă. Ochii ei străluceau de bucurie.

— Cuvintele tale mă liniştesc. Dacă ai şti cum ard de nerăbdare să-l revăd! Am mereu în gură gustul ultimului sărut pe care mi l-a dat! Puținul pe care îl ştiam despre

trupurile noastre a fost suficient ca să ne dovedească că eram făcuți unul pentru altul, asemeni stelelor Țesătoarei şi a Văcarului...

— Comparația este bună. Precum cele două stele îndrăgostite, aveți şi voi amândoi dreptul la fericire.

— Uite ce am adus cu mine, mai zise atunci cu febrilitate tânăra femeie.

Ea răsturnase pe jos conținutul săculețului de mătase. Două cercuri de jad se rostogoliră pe piatră. Cel mai mic era catarama de la cingătoarea lui Neclintită Stea de Răsărit, în timp ce celălalt, un pic mai mare, era discul de jad.

Preoteasa medium tresări. Nepoata ei îi întinsese Bi-ul negru înstelat. Bătrâna femeie îl puse pe genunchi şi îl privi îndelung.

— Nu e nicio îndoială, este discul de jad negru... Ştii că mi-a fost deja prezentat de două ori?

— Ce extraordinară coincidență! zise, foarte emoționată, Roză Primăvăratică.

— Mai întâi de un tâlhar care trebuie să-l fi furat dintr-un mormânt şi care vroia să-i cunoască semnificația pentru a-l vinde mai bine. Apoi de Lubuwei în persoană, care i-l cumpără şi vru să ştie din gura mea ce spusesem despre el.

— Şi care fuseseră vorbele tale?

Vale Adâncă îi arătă lui Roză Primăvăratică un loc pe suprafața discului.

— Priveşte aici, în acest loc! Piatra poartă pe ambele părți reprezentarea Haosului originar Hongmeng.

— Este adevărat, din acest unghi, eu văd perfect această zonă unde piatra seamănă cu un soare!

— Acest Bi îl face nemuritor pe cel care îl posedă: asta e ceea ce am spus despre acest Bi, mai întâi lunganului, apoi acelui negustor de cai care avea o prestanță atât de nobilă!

— Haosul originar Hongmeng, aud prima oară despre aşa ceva. Despre ce este vorba mai exact?

— În cursul exercițiilor noastre spirituale şi al meditaţiilor, noi, cei care suntem taoişti medium, avem adesea viziuni ale acestui Haos care sunt de la începutul şi de la sfârşitul Universului.

— De la început şi de la sfârşit în acelaşi timp?

— Mai degrabă succesiv. Realitatea, aşa cum o percepem în mod normal, nu este decât o stare intermediară: ea corespunde momentului în care lucrurile tocmai s-au născut şi sunt pe punctul de a dispărea.

— Vrei să spui că realitatea ar fi provizorie?

— Exact. În starea de „dinainte", materia este ca un bulgăre de suflu şi de energie; în starea de „după", dimpotrivă, este ca umbra vidului şi a neantului. Conform credinţelor noastre, există mai multe feluri de Haos: Hundun, Haosul Originilor, pe care îl mai numim şi Marea Neprihănire; Tong, cel al Marii Linişti, Taiping; Hongmeng, cel pe care l-am evocat, este un Haos Galben şi Embrionar, asemănător cu gălbenuşul de ou care urmează să producă embrionul puişorului. Potrivit tradiţiei, din acest Haos Galben a apărut împăratul Galben...

— Cum de ai atâtea cunoştinţe despre toate aceste Haosuri? întrebă, fascinată, tânăra femeie.

— Unele sunt înnăscute, s-ar putea spune că le-am moştenit de la ploaie şi de la vânt. Altele, precum cea despre Haosurile originale, mi-au fost transmise de un mare preot taoist care a trăit mult timp aici înainte de a muri, acum aproape trei ani. Se numea Wudong. Înainte de a fugi din Xianyang, fiind persecutat de regim, el l-a iniţiat în secret pe regele Zhong în practica taoismului. Spre sfârşitul vieţii, tatăl lui Neclintită Stea de Răsărit era obsedat de Nemurire.

— Am în memorie fraza filosofului Zhuangzi pe care o ştiu de la un bătrân literat savant pe nume Desăvârşire Naturală, care a fost perceptorul meu: „La început, viaţa nu ţâşnise încă, erau doar muguri, contururi, germeni, absenţă

şi forfăială...". Nu este descrierea acestor Haosuri, aşa cum tocmai mi le-ai evocat tu?

— Exact. Constat cu satisfacţie că cunoştinţele tale filosofice sunt cel puţin la fel de întinse ca ale mele, în domeniul haosului!

— Am avut mult noroc, m-am hrănit cu cărţi din fragedă pruncie. Biblioteca Turnului Memoriei de la Xianyang a fost pentru mine o a doua casă. Desăvârşire Naturală era Preaînţeleptul ei Conservator.

— Cred că eşti singura femeie tânără literată a Imperiului Centrului! Cât te invidiez, eu care n-am avut niciodată şansa să învăţ să citesc.

— Nu e totul în cărţi... Tu ştii cu siguranţă mult mai mult decât mine despre adevărul Lumii.

Faţa bătrânei preotese se lumină.

— Dacă vrei, îţi voi transmite toată ştiinţa mea, îi propuse ea.

— Eşti convinsă, aşadar, că acest Bi ritual ar fi un fel de amuletă purtătoare de fericire?

— Aces disc de jad este mult mai mult decât atât. Este o sursă de putere şi de imortalitate. Ce bine ai făcut că l-ai luat cu tine! El te va ajuta să mergi până la capăt şi să-ţi realizezi visele... Este roata carului care te va purta spre fericire.

— Crezi deci că ne va favoriza, mie şi lui, regăsirea? întrebă ea îngrijorată.

Vale Adâncă se apropie de nepoata ei şi îi luă capul în mâini. Vedea în ochii ei migdalaţi toată iubirea pe care i-o purta lui Peşte de Aur.

Forţa şi energia acestei iubiri erau atât de mari, încât bătrâna preotească medium îi simţea suflul urcând de la Câmpul de Cinabru de sub pântec şi până la inima ei. Acest suflu pe care i-l transmitea nepoata ei era pentru ea o veritabilă cură de juneţe.

Regenerată, bătrâna femeie se simțea acum înviorată.

— Ți-am spus-o deja: până la urmă, o să trăiți fericiți! Asemeni Văcarului şi Țesătoarei, o să reuşiți să vă întâlniți, este o certitudine. Atunci, precum Yin şi Yang, Marea Cale vă va uni! La rândul vostru, veți fi uniți în Marea Pace! Crede-mă, bătrâna Vale Adâncă nu se înşală...

Preoteasa pusese Bi-ul negru înstelat pe marginea de piatră a mării miniaturale.

Din locul în care era aşezată, Roză Primăvăratică putea să vadă cele trei pietre ale Imortalității ridicându-se chiar deasupra suprafeței perfect netede a obiectului ritual, în care păreau că se reflectă.

Ea era acum mai sigură ca niciodată: discul de jad îi va purta noroc!

*

Trecuse o săptămână de când cei cincizeci de oameni care formau „Armata Revoltaților” mergeau călare în spatele lui Peşte de Aur şi Tigru de Bronz, în timp ce Foc Arzător şi Verigă Esențială închideau convoiul.

Trei săbii cu lame de oțel putuse să facă marchizul grație catalizei realizate prin sacrificiul prințului Anwei, prima pentru Peşte de Aur, a doua pentru Verigă Esențială şi a treia pentru Foc Arzător.

Tigru de Bronz în persoană îşi luase sarcina de a le fasona cu ciocanul, de a le ascuți şi lustrui. Spadele erau perfect plate şi lucioase ca oglinzile. Apoi, după ce au fost fixate în mânere de bronz cu încrustații de jad, li s-a încercat tăişul, aruncându-se în aer o eşarfă de mătase vaporoasă pe care lama săbiilor a reuşit să o taie, dintr-odată, în două.

— Aceste lame din oțel călit sunt capabile să taie dintr-o singură lovitură capul unui om gras ca un bivol, spusese el,

satisfăcut de rezultat, către fiul său şi cei doi eunuci.

Dintre cele trei săbii, una era puțin mai lungă şi mai ascuțită decât celelalte. Tigru de Bronz dorise să i-o ofere fiului său.

— Cele trei săbii invulnerabile realizate grație sacrificiului prințului decăzut ne vor ajuta cu siguranță să restabilim echitatea în Imperiul Centrului. Ele vor fi, de asemenea, simbolul revanşei bietului Anwei, îi explicase marchizul fiului său în momentul în care le terminase.

— Sper! Lupta va fi dintre cele mai dure. Dacă ai şti ce mare e setea mea de dreptate! suspinase acesta.

Apoi el luase spada şi despicase aerul cu ea. Şuieratul scos de lama strălucitoare nu mai avea nevoie de niciun comentariu. Cu siguranță, nimic nu va putea să reziste unui asemenea tăiş.

Totuşi, de când plecaseră, Peşte de Aur se abținuse să-i vorbească tatălui său, deşi călăreau unul lângă altul.

— Pari destul de trist... zise în cele din urmă marchizul.

— Memoria mea păstrează amintirea lui Floare de Soare, în timp ce inima mea se strânge să o ştie atât de departe de mine pe Roză Primăvăratică.

— Floare de Soare a fost pentru tine una din paginile Marii Cărți a Destinului. Nu tu eşti cel care poți s-o scrii. Ființa umană trebuie să ştie să treacă la pagina următoare. Nu se poate împotrivi cursului lucrurilor. Trebuie să ai umilința de a te supune.

— Dar regretele ies la suprafață, adăugând atâtea obstacole drumului meu.

— Nu trebuie să păstrezi decât clipele frumoase petrecute cu ea. I-ai dăruit fericirea pe care oricum n-ar fi întâlnit-o niciodată dacă destinele voastre nu s-ar fi încrucişat. Aşa că n-ai niciun fel de reproş să-ți faci.

— Trebuie să deduc din asta că nu sunt făcut pentru a iubi? întrebă Peşte de Aur cu vocea încărcată de angoasă.

— Cu Roză Primăvăratică este ceva diferit. Tu eşti Yang-ul ei, ea este Yin-ul tău şi o să ajungeţi în mod inevitabil să vă revedeţi, căci nimic nu se poate opune reunirii a două principii complementare: fuziunea lor stă la naşterea Universului, precum migdalul timpuriu al cărui arbore este Yang iar migdala lui este Yin...

Tigru de Bronz avea darul de a spune cuvintele liniştitoare pe care un fiu le aştepta de tatăl său.

— Îmi redai speranţa! îţi mulţumesc... suspină acesta, puţin mai înseninat.

În jurul lor, peisajul se schimbase încet-încet pe măsură ce înaintau spre orient.

Câmpurile cu puţuri de gaz erau deja departe în urma lor. Dacă ar fi întors capetele, ei n-ar fi distins decât minuscule puncte luminoase încrustate, asemeni unui colier de geme, pe linia orizontului. Cavalcada lor îi făcuse să părăsească şesurile netede, unde doar pietrele ascuţite ieşeau la suprafaţa solului, pentru ondulaţiile de teren mai ierboase unde arborii piperniciţi erau încetul cu încetul înlocuiţi de o vegetaţie din ce în ce mai densă şi înverzită, apoi tufişuri de bambus începură să alterneze cu tufe de azalee şi de rododendroni. Ici şi colo, amintind de deşertul mineral de unde veneau, mai apăreau enorme stânci, rotunde şi cu pete galbene, din cauza lichenilor care se agăţau de ele, semănând cu nişte ouă depuse acolo de o pasăre gigantică.

Spre înaltul colinelor, ei puteau să vadă, în mijlocul plantaţiilor de bambus, câteva perechi de urşi panda uriaşi, acei „urşi cu ochi negri", dedându-se cu delicateţe şi lentoare la degustarea de mlădiţe fragede după care se înnebuneau. Tigru de Bronz dăduse ordin oamenilor săi să nu le facă niciun rău şi să nu încerce să-i sperie. Spre deosebire de cea a urşilor bruni, mult mai agresivi decât verii lor bicolori, bila urşilor panda uriaşi nu era apreciată pentru virtuţile ei curative şi afrodisiace, ceea ce le făcea pe

aceste animale foarte calme, pacifiste şi caraghioase în acelaşi timp, să nu se sperie de braconieri.

Seara, în schimb, trebuia să fie atenţi să nu lase resturi de mâncare în jurul taberei, fiindcă macacii aurii ar fi dat imediat năvală. Un atac al maimuţelor era mult mai periculos decât cel al unui tigru sau al unui urs care nu erau agresivi decât atunci când erau deranjaţi.

În seara aceea, tatăl şi fiul stăteau unul lângă altul, în faţa unui foc pe care îl aprinseseră, ca să fie liniştiţi, puţin mai la o parte de tabără. Restul trupei, atât oamenii cât şi caii lor, epuizaţi de drumul din timpul zilei, adormiseră. Luna tocmai se ridicase pe cer. Razele ei alburii luminau vârful tufişurilor din jurul poieniţei unde hotărâseră să-şi petreacă noaptea.

— Acum, trebuie să elaborăm o strategie. Ne înhamăm la o partidă foarte grea! Trebuie să ştim să ne economisim forţele şi să nu ne aruncăm în lupte pierdute dinainte. Despre toate astea, aş vrea să vorbim amândoi cu calm, dacă eşti de acord, propuse Tigru de Bronz.

— Urăsc această opresiune prin care domneşte implacabilul Imperiu asupra poporului despre care pretinde că este al lui. Dacă eu nu mă mişc, cine crezi tu că va îndrăzni să o facă?

— Tu ai mult curaj, dar ai şi inconştienţa tinereţii. Eu am experienţă şi voi şti să-ţi temperez înflăcărarea legitimă. Amândoi, o să facem o pereche complementară şi eficace...

— Şi dacă m-aş duce la împărat să-i cer să înceteze opresiunea? în fond, am fost crescuţi împreună, sunt sigur că nu-mi va respinge argumentele c-un dos de palmă! Ar fi de ajuns să-l fac să conştientizeze condiţia reală a supuşilor săi. Nu-mi amintesc să fie un monstru! zise Peşte de Aur.

— Vârsta şi funcţiile exersate transformă uneori profund caracterul oamenilor care deţin puterea.

— Dar nu am capacitatea să-l conving, vorbind cu el între

patru ochi?

— Mai întâi ar trebui să poți ajunge la el... Se spune că e solitar, neîncrezător, rupt de tot, dar în acelaşi timp la curent cu cea mai mică greşeală ori chichiță. Cruzimea acestui suveran tipicar nu are limite, nimeni nu i-a rezistat vreodată. Portretul care i se face în Imperiu ar trebui să te incite la prudență. Nu uita că, în ochii lui, tu rămâi hoțul care a furat discul de jad!

Peşte de Aur nu putu decât să recunoască că avea dreptate.

— Şi dacă am ridica o armată imensă, armata tuturor celor oprimați, a celor care suferă şi vor ca situația asta să se schimbe? N-am ajunge rapid mai numeroşi decât trupele regale al căror efectiv nu încetează să scadă de când soldații luați duşmanului sunt deportați pe marile şantiere imperiale?

— Mai mult ca sigur că statul legist nu ne va lăsa să ducem la bun sfârşit un asemenea proiect. Să ştii că în spatele fiecărui cetățean se ascunde un spion şi un turnător. Fiecare se teme de celălalt. Ordinea polițienească domneşte peste tot. În asia rezidă eficacitatea înspăimântătorului sistem social instaurat de administrația legiştilor.

— Ai o viziune pesimistă. Ascultându-te, ai zice că n-am avea nicio ieşire, constată cu tristețe Peşte de Aur.

De dincolo de vârfurile copacilor, țipătul ascuțit al unui huhurez tulbură liniştea nopții.

— Ascultă pasărea asta, Peşte de Aur. Scoate un țipăt la fel de plăcut ca vocea unei femei. Nu trebuie, de asemenea, să te gândeşti să faci totul pentru a o regăsi pe Rozə Primăvăratică? Nu este pentru tine un obiectiv cel puțin la fel de important ca acela constând în doborârea regimului legist?

— Adevărat grăieşti. De altfel, dragostea este de

neînlocuit... Dar, în mod bizar, m-am gândit întotdeauna că cele două scopuri nu se exclud reciproc!

— Nu mă îndoiesc că vei face tot ce-ți stă în putință. Am încredere în tine, dragul meu copil.

— Viitorul este imprevizibil. Lucrurile bune vin mereu după cele rele. Uite cât e de ciudat! Destinele noastre s-au întâlnit când erau atât de puține şanse ca aşa ceva să se întâmple! murmură Peşte de Aur, rezemându-şi capul de umărul tatălui său.

— Fluviile reuşesc întotdeauna să găsească marea... Şi apoi, aşa cum scrie poetul „*Îmi doream atât de mult asta, încât într-o bună zi mi s-a întâmplat!*" Aşa este viața făcută. Când ai speranță, totul devine posibil...

— Eu sunt ca tine. Chiar şi în cele mai rele momente din captivitatea mea de biet sclav terasier pe şantierul Marelui Zid, când soarele îmi ardea ceafa încă din zori şi ploua cu lovituri de bici pe brațele mele obosite, nu mi-am pierdut niciodată speranța. Asta m-a ajutat să rezist şi să fiu în fața ta astăzi, în timp ce alții, care s-au dat bătuți, au fost luați precum praful de vântul deşertului.

Tigru de Bronz mângâia pletele fiului său. În fața lor, jeraticul focului avea să se stingă în curând. Huhurezul tăcuse. Trebuia să doarmă, căci a doua zi drumul va fi iarăşi lung.

— Eşti un om puternic. Ca toți cei care au privilegiul să poarte semnul nostru distinctiv. Tatăl meu era şi el ca tine şi mi-a spus acelaşi lucru despre tatăl lui.

— Şi eu, tată, simt puterea energiei tale interioare. Şi e foarte bine aşa. Sunt sigur, totul va fi cât se poate de bine, îl asigură liniştit Peşte de Aur.

— Totul va fi cât se poate de bine pentru tine, răspunse ca un ecou Tigru de Bronz.

— Şi pentru tine?

— Viața mea este în urmă... Doar fericirea ta contează.

Dacă ar trebui să fac pentru tine ceea ce a făcut Anwei ca să-mi permită să forjez săbiile de oțel, aş face fără ezitare!

— Nu vorbi prostii...

— Vorbesc foarte serios.

*

În dimineața aceea, Baya, prințesa sogdiană, ținută în continuare prizonieră de împăratul Centrului în Palatul de Nord, înțelese că un eveniment important urma să rupă monotonia existenței sale solitare.

Gardianul care îi adusese bolul cu supă şi turtele de orez coapte îi poruncise să se îmbrace cât mai repede.

— Împăratul vă vrea în fața lui imediat, spusese omul legat la cap cu un bandou roşu care dovedea că are dreptul să pătrundă în zonele cele mai ascunse ale palatelor imperiale.

Ea nu avea altă alegere decât să îmbrace în grabă o rochie şi, după ce-şi prinsese un ac mare în cocul pe care şi-l rulase, să urmeze gardianul care, temându-se să nu-l facă pe suveran să aştepte, începea deja să se impacienteze.

Pentru a ajunge la împărat, ei o luară pe unul din acele tunele subterane întunecate, luminate doar de câteva torțe, care legau între ele palatele imperiale şi îi permiteau acestui suveran invizibil să treacă de la unul la altul fără ca cineva să ştie vreodată. La vederea bandoului roşu, gărzile postate aproape la fiecare pas, pe tot parcursul, îi lăsau să treacă, bătând din călcâie.

În sala de audiență, era aproape la fel de întuneric când fu introdusă Baya Sogdiana. Încăperea era imensă, vastă precum un câmp şi înaltă ca un cedru centenar.

Tocmai în fundul sălii, pe o estradă, ea putea să distingă minuscula siluetă a suveranului Centrului.

Părea singuratic, ca o plantă unică a deşertului pe care o

întâlneşti după o oră de mers, la capătul acelei întinderi fără sfârşit.

Apropiindu-se, ea văzu că era aşezat pe un fotoliu din lemn preţios ale cărui braţe luau, la capete, forma unui cap de pasăre phoenix.

Ea auzi în acel moment un fel de hărmălaie care venea din partea stângă a imensei estrade unde se afla împăratul Centrului. Atunci văzu la marginea acesteia, după ce trecu de o coloană gigantică care o ascundea, fete tinere şi băieţi, toţi îmbrăcaţi în alb, dispuşi pe mai multe rânduri. Când toate acele priviri juvenile se întoarseră spre ea, se simţi intimidată.

Un gong de bronz rezonă, făcând să tremure coloana de care se rezemase.

— Iat-o pe prinţesa Baya a regatului Sogdiana, este cea de-a o mia dintre voi! exclamă vocea de stentor a împăratului Qinshihuangdi.

Ea se simţi luată de braţ. Era mâna unui majordom care o conducea spre primul rând, unde o aştepta un loc gol. Apoi omul îi dădu să îmbrace o tunică albă de aceeaşi formă ca cea purtată de ceilalţi tineri.

Biata Baya încă nu ştia că tocmai fusese încorporată cu forţa în Expediţia Celor O Mie de băieţi şi fete pe care împăratul hotărâse să-i trimită chiar a doua zi spre Dongyin, de unde se vor îmbarca pentru Insulele Nemuririi.

Apărut din spatele unei cortine, în fundul estradei imperiale, un om cu faţa severă se pregătea să ia cuvântul. Ea îl auzi pe vecinul ei şuşotind că era vorba de prim-ministrul Lisi.

— Fiţi cu toţii mândri! Marele împărat al Centrului v-a ales pentru virtutea voastră. Sunteţi în floarea vârstei şi sunteţi virgini. Suflurile voastre interne şi energia voastră sunt, în consecinţă, intacte. Mai târziu, după ce veţi pluti pe marea orientală, veţi păşi pe pământul Insulelor şi veţi

putea culege fructele de jad care te fac Nemuritor. La întoarcerea în Imperiul Centrului, o să fiți cu toții dotați cu această fabuloasă comoară al cărei nume e Nemurire... Atunci, fiecare dintre voi va putea trăi peste zece mii de ani! Sper că vă dați seama de norocul vostru! declară primul-ministru cu o voce sonoră, dându-şi silința să citească lamela de bambus pe care îi fusese scris discursul.

În ciuda surprizei pe care o încerca şi a nefamiliarității cu limba Imperiului Centrului, Baya găsea că vorbele primului-ministru nu erau deloc convingătoare. Acest Lisi nu avea aerul că se simte în largul său şi părea să declame pe un ton mecanic cuvintele scrise de altcineva, fără să creadă cu adevărat ce spune.

Dacă ar fi putut să înțeleagă detaliile, Baya n-ar fi putut să creadă nici măcar pentru o clipă într-un concept atât de abstract şi lipsit de sens pentru o sogdiană precum cel al Nemuririi. În regatul Sogdiana, să trăieşti zece mii de ani era o idee total străină de concepția pe care o aveau despre viață. Să respingi atâția ani intrarea în lumea paradisiacă de dincolo care îi aştepta pe cei care duseseră o existență pioasă nu prezenta nici cel mai mic interes.

— Dar n-am înțeles jumătate din ceea ce a spus ministrul, îi şopti prințesa tânărului care stătea lângă ea.

Acesta, înspăimântat de îndrăzneala vecinii lui, rotea ochii în jur terorizat.

— Eu nu înțeles ce spus Lisi! strigă sogdiana într-o chineză stricată, ridicând necuviincios mâna.

Insolenta ei reflecție, pronunțată suficient de tare pentru a fi auzită, provocă o situație jenantă în sala de audiențe imperiale. Murmure de dezaprobare începură să izbucnească ici şi colo. Apărură gărzile, până atunci ascunse în întuneric, care intenționau să înainteze spre tânăra femeie pentru a o constrânge să tacă. Lisi o privi înțepat. El se pregătea s-o pună răspicat la punct când

împăratul, cu un gest amplu, îl opri brusc.

Un muzicant lovi atunci de două ori cele opt pietre fonolite Qing. Încovoiate ca un brăzdar de plug, tăiate din jad şi marcate cu sigiliul regatului Qin, ele atârnau de marele clopot imperial Bianqing plasat chiar în spatele suveranului. Fiecare dintre ele corespundea uneia din cele opt categorii de „sunete ale rozei vânturilor", adică a lovirii pământului, metalului, pietrei, pielii, mătăsii, lemnului, tigvei şi bambusului, aşa cum erau ele descrise cu exactitate în *Zhouli.* Principala grijă a autorului cărţii rituale a dinastiei Zhou fusese, în schimb, să acorde operele şi gesturile împăraţilor acestei dinastii cu sunetele şi suflurile prezente în Univers.

Cele opt sunete duble anunţau că Suveranul Centrului urma să ia cuvântul.

În sala de audienţă era atât de linişte că s-ar fi auzit chiar şi o muscă zburând când Qinshihuangdi începu, cu o voce lentă, să vorbească.

— Lăsaţi-o în pace pe această femeie... Ea înţelege greu limba noastră. Ţara ei nu aparţine Imperiului

Centrului. Ea n-a fost crescută după tradiţiile noastre şi, în consecinţă, pe bună dreptate, nu ştie despre ce e vorba. Asta n-o va împiedica să participe, şi încă printre cei din primul rând, la expediţia noastră! Va fi prima creatură umană care refuză să trăiască mai mult de zece mii de ani!

El încerca să o umilească în public. Îşi jurase s-o facă să plătească scump indiferenţa pe care i-o arătase.

Prinţesa sogdiană, care înţelesese aproape exact sensul vorbelor împăratului, ieşi din rând şi îndrăzni să se plaseze chiar în faţa lui. Acum, îl înfrunta. Ochii ei mânioşi scăpărau scântei. Orgolioasa şi mândra Baya nu admitea să fie tratată astfel, nici măcar de împăratul Chinei. Ea ar fi vrut să-i spună asta în chineză! se pregătea, în lipsă de altceva mai bun, să-l blesteme în sogdiană. Dar înainte ca

ea să poată deschide gura, gărzile se repeziră s-o molesteze şi, apoi, s-o conducă înapoi, fără menajamente, la locul ei, în primul rând al celor o mie.

Atunci, ea începu să urle. Vroia să-şi strige ura şi revolta când un sbir îi dădu o palmă peste faţă ca să o facă să tacă.

Odată incidentul rezolvat, Qinshihuangdi îi făcu semn prim-ministrului său să-şi reia discursul.

— Dacă faptul de a fi fost aleşi de Marele împărat al Centrului Trebuie să rămână o onoare pentru voi toţi, veţi avea totuşi şi reguli foarte stricte de respectat pe tot parcursul periplului vostru. Mai întâi, vă va fi interzis să vă atingeţi, cei de sex opus, şi cu atât mai puţin să aveţi cel mai neînsemnat raport carnal; asta ar provoca în mod iremediabil eşecul Expediţiei. Apoi, nu va trebui să părăsiţi niciodată perechea pe care o formaţi, fată şi băiat; asta va distruge echilibrul dintre Yin şi Yang care a fost în mod savant realizat între voi toţi.

Perechile pe care le formaţi n-au fost alese la întâmplare, astrologii au ţinut seama de harta cerului la data şi la ora naşterii voastre. În sfârşit, când prima corabie va aborda cea dintâi Insulă a Nemuririi, nu uitaţi că cel care va păşi primul pe plaja ei va trebui să fie un băiat.

— Este esenţial, într-adevăr, ca primul contact cu solul acestei insule să fie natură Yang, altfel fructele de jad din copaci riscă să se strice şi să-şi piardă virtuţile. În consecinţă, vai de fata care nu va respecta această obligaţie! adăugă o voce stridentă venită din semiîntuneric şi care se dovedi a fi cea a lui îmbrăţişează Simplitatea care îmbrăcase veşmintele de ceremonie rezervate astrologilor şi geomanţilor.

Asistenţa asculta cu religiozitate preceptele lui Lisi şi precizarea adusă de eminentul practician al Fengshuiului.

Cei o mie de tinere şi tineri care erau acolo veniseră, în părţi strict egale, din Cele Cinci Direcţii ale Imperiului.

Pentru toți era o şansă unică de a fi fost aleşi să participe la expediția imperială în Insulele Nemuririi. Fuseseră mai bine de treizeci de mii cei care concuraseră pentru a fi chemați acolo, în urma unei selecții organizate de administrația imperială în toate provinciile din Imperiul Centrului. Anunțul şi regulile de concurs fuseseră afişate în şcoli şi în principalele intersecții, ca şi în teritoriile nou anexate. Ceea ce îi incitase pe participanți să se înscrie la probele de selecție era mai puțin posibilitatea de a trăi peste zece mii de ani, durată care rămânea complet abstractă, cât mai ales faptul de a putea, grație acestei expediții, să iasă din banalitatea şi anonimatul condiției lor.

În mijlocul acestei mulțimi îmbrăcată toată în alb, fervență, supusă şi atentă, convinsă că va beneficia de un privilegiu remarcabil, frumoasa prințesă sogdiană, rebelă şi insolentă, era astfel unica excepție.

Tamburul de bronz portativ în formă de butoi pe care un muzicant se pregătea să-l lovească avea două fețe. Pe o parte era ornat cu o bufniță, emblemă a împăratului Galben Huangdi despre care se mai spunea că fusese în acelaşi timp şi zeul Tunetului şi un valoros fierar, iar pe cealaltă parte cu un cocor, în amintirea lui Hong, acea ființă divină al cărei corp era galben, fără față, nici ochi, dar dotat cu şase picioare şi patru aripi. Trei lovituri seci bubuiră în instrumentul de percuție, urmate de răgetul unei orgi de gură Sheng, atribut al zeiței creației Niiwa.

Era anunțul că împăratul Centrului urma să ia cuvântul pentru ultima oară.

— Vă dau întâlnire pe plaja de unde voi asista la întoarcerea voastră! De acum încolo, vă doresc succes deplin în această expediție, declară el.

— Glorie împăratului Centrului care va trăi zece mii de ani! strigară în cor toți tinerii şi tinerele exact pe tonul ultimei note ieşite din orga de gură Sheng care le servise, în

acest caz, de diapazon.

Ei petrecuseră mai multe ore ca să repete această formulă şi să respecte cu scrupulozitate tonalitatea exactă a melopeei menită să reproducă sunetul rezultat în urma lovirii Clopotului Galben Imemorial Huangzhong al cărui volum trebuia să conțină exact şaizeci şi patru de obroace de grăunțe de mei.

În sunetul flautului sirinx[1] Paixiao, format din treisprezece bețe de bambus lăcuite de mărime descrescătoare, asamblate asemenea unei plute, pe un singur rând, şi legate cu trestie, împăratul părăsi sala de audiență prin fața Celor O Mie care i se închinară, punând un genunchi la pământ.

Din multitudinea de cefe, curbate din teamă şi din respect, ale tinerilor şi tinerelor încântați de ideea de a participa la o sărbătoare atât de mare, ieşea în evidență doar silueta zveltă a frumoasei sogdiene.

Rămasă în picioare, ea îl fulgera cu privirea pe Marele împărat al Centrului pe care îl disprețuia din tot sufletul.

71

Întreg Imperiul Centrului fremăta acum de vestea plecării celor o mie de tineri şi tinere virgine pe care împăratul îi trimitea să descopere Insulele Nemuririi.

În cel mai mic sat, în cea mai mică piață şi sub cel mai mic portic, poporul vorbea în şoaptă despre această expediție maritimă.

Cel mai adesea, se vorbea cu teamă şi respect, iar uneori, dar din ce în ce mai rar, cei mai rebeli şi mai lucizi o făceau cu consternare. Aşa că lui Peşte de Aur şi prietenilor săi, care trecuseră deja în periplul lor prin mai multe sate şi

[1] Sirinx (sau syrinx) – nai.

cătune, nu le trebuiră mai mult de câteva zile ca să afle despre existența acestei întreprinderi imperiale.

Organizând răspândirea veştii, Lisi spera să intimideze şi mai mult populația şi să împiedice apariția oricărui spirit de răzvrătire în sânul ei. După Marele Incendiu al Cărţilor care-i pusese cu botul pe labe pe toți literații, fiindcă aproape jumătate dintre ei fuseseră obligați să-şi schimbe numele, Expediția Celor O Mie era şi ea menită să intimideze imaginația, reprezentând în acelaşi timp un solemn avertisment şi o promisiune de recompensă pentru cetățenii cei mai merituoşi.

Într-adevăr, din momentul în care împăratul Centrului va fi atins fructele din aceste Insule, chiar fără să fi fost nevoit să stea el însuşi acolo, el avea să domnească mai mult de zece mii de ani peste Cele Cinci Direcții! Cine ar îndrăzni să se ridice, fie şi numai cu gândul, împotriva unei tiranii care se pregătea astfel să scape de influența timpului? Nu era mai bine să se supună sistemului legist, să colaboreze din plin cu fanaticii lui, să accepte să-i denunțe pe alții, să plătească impozit fără să crâcnească, să devină cât mai umil posibil, într-un cuvânt să accepte strivirea bărbaților şi femeilor de către maşina imperială? În schimb, şi ca răsplată pentru această colaborare, îi era permis să spere la o bucățică din aceste fructe aduse de Cei O Mie din Insulele Nemuririi.

Târgul era uşor de înțeles!

Expediția Celor O Mie era ocazia unică de a-i invita pe cei care credeau că într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, o scânteie va reuşi să aprindă această societate pe cât de oprimată pe atât de deprimantă să se gândească de două ori înainte de a se arunca într-o revoluție sau în orice altă manifestare de răzvrătire împotriva statului legist al cărui şef era chemat să trăiască atât de mult timp.

În satele prin care trecuseră, conversațiile despre acest

subiect erau în toi; Peşte de Aur şi prietenii lui nu mai aveau mare lucru de aflat despre această Mare Expediție. Îi cunoşteau scopul, componența şi, mai ales, punctul de plecare, acel port la marea Chinei care se numea Dongyin.

— Ce crezi despre planul împăratului de a-i trimite pe toți aceşti tineri în căutarea Insulelor Nemuririi? îl întrebă Foc Arzător pe Verigă Esențială care călărea cu el în spatele convoiului?

Celor doi eunuci le plăcea în mod deosebit să stea la taifas împreună, să-şi spună orice, să pună țara la cale, fără a fi deranjați de cineva.

— Asta ar trebui să ne dea de gândit, răspunse Verigă Esențială.

— De gândit în ce sens?

— Ar trebui să mergem şi noi la Liandong. Acolo avem cele mai mari şanse să-l găsim pe împăratul Centrului. În cele din urmă, se va duce el-însuşi pe această plajă, măcar ca să fie acolo la întoarcerea Expediției!

— Se spune că nimeni nu ştie niciodată în ce palat se află. De ce crezi c-o să se ducă într-o bună zi să respire aerul mării?

— De la cea mai fragedă vârstă, împăratul Centrului este obsedat de problema Nemuririi. Expediția Celor O Mie n-are drept unic scop edificarea poporului, că dacă corăbiile pe care vor pluti aceşti tineri vor reuşi să găsească arhipelagul, atunci împăratul îşi va îndeplini visul lui cel mai scump!

— Se spune că aceste Insule sunt populate cu Nemuritori capabili să trăiască mai bine de zece mii de ani...

— Când eram în fruntea Biroului Zvonurilor, regele Zheng, ca şi bunicul lui, bătrânul rege Zhong, era în stare să petreacă ore în şir ca să i se explice virtuțile comparate ale pilulelor de cinabru care se găseau pe tarabele negustorilor din Xianyang. Acum că domneşte, peste Cele Cinci Direcții, el vrea să meargă mai departe, în acel loc în

care timpul îşi suspendă funcţia. Aşteaptă atât de nerăbdător momentul, încât va dori să asiste personal la întoarcerea corăbiilor, sunt sigur. Pentru el, de acum înainte, asta e singura cauză care merită interesul.

— N-ar fi mai bine să le vorbim despre această eventualitate lui Peşte de Aur şi Tigru de Bronz, în seara asta la bivuac? Ai toate şansele să-i convingi cu pertinenţa argumentelor tale...

Chiar în seara aceea, în timp ce erau strânşi în jurul focului de tabără, eunucul îi împărtăşi lui Peşte de Aur presupunerile sale în legătură cu probabilitatea prezenţei împăratului pe ţărmul peninsulei Liandong.

— Cred că ne-ar fi mai uşor să-l încolţim pe această plajă şi, la nevoie, să-l capturăm, decât să încercăm să punem mâna pe el în propria-i capitală unde se comportă ca un împărat invizibil, ascuns în inima vreunuia din nenumăratele lui palate păzite de mii de oameni înarmaţi, adăugă el în chip de concluzie.

— Dar eu n-am spus nicidecum că aveam intenţia să atentez la viaţa lui! protestă Peşte de Aur.

— Chiar crezi că va fi posibil să restabileşti justiţia în Imperiul Centrului fără să treci peste cadavrul şefului lui? îi aruncă Tigru de Bronz.

Peşte de Aur se abţinu să răspundă. Remarca tatălui său avea meritul de a-l lăsa fără argumente. El descoperea până unde va trebui probabil să meargă ca să-şi atingă scopul pe care şi-l fixase.

— În acest caz, sunt de acord să mergem la Dongyin, fiindcă din acest oraş situat pe ţărmul Marelui Ocean care scaldă coasta orientală a Imperiului trebuie să plece, după cum se aude, Expediţia Celor O Mie, spuse el în cele din urmă. De altfel, visez dintotdeauna să văd marea. Mi s-a spus că este o privelişte magnifică!

— Iată o decizie judicioasă... zise Verigă Esenţială, fericit

de a fi fost primul care i-a dat ideea. Sunt sigur, efectiv, că împăratul Centrului se va duce să asiste la întoarcerea corăbiilor pe care le-a trimis pe mare.

— Aş dori doar să facem mai întâi o haltă la Xianiang. Roză Primăvăratică se ofileşte, probabil, tot aşteptându-mă, reluă Peşte de Aur.

— Capitala ne este practic în drum. Va fi de ajuns să facem un mic ocol prin nord şi gata, admise Tigru de Bronz.

— De-abia aştept să fim cu toţii în faţa împăratului Centrului, la ocean! Atunci vom putea să-l somăm să renunţe la tirania din Imperiul Centrului. De s-ar face odată Armata Revoltaţilor numeroasă ca un stol de vrăbii capabile să distrugă o livadă într-o clipită! exclamă Foc Arzător cu exaltare.

— Va trebui cu siguranţă să fim mai numeroşi pentru a ne îndeplini nobilul nostru scop. Astăzi, suntem abia cincizeci. Ce putem face noi în faţa armatelor imperiale? Nu mare lucru, suspină Tigru de Bronz.

— Dar suntem toţi animaţi de o forţă interioară gata să mute munţii din loc! protestă tânărul eunuc.

— Tatăl meu are dreptate. Am câştiga cu siguranţă dacă am fi mai numeroşi. De ce nu ne-am duce în faţa poporului să-i explicăm ce avem de gând să facem şi să-l încurajăm să se alăture cauzei noastre drepte? Chiar de mâine, ne-am putea începe campania de recrutare! propuse Peşte de Aur.

Toată lumea încuviinţă zgomotos şi fiecare îşi promise să înceapă, chiar din ziua următoare, să facă recrutările necesare.

Decepţia lui Peşte de Aur şi a prietenilor săi avea să fie, din păcate, la înălţimea speranţelor pe care şi le făcuseră. Acţiunea lor de prozelitism fu curmată brusc încă din primul sat.

Către amiaza zilei următoare, ei se hotărâră să facă haltă într-un mic târguşor al cărui nume remarcaseră că fusese

schimbat pe pancarta de la poarta zidului care îl împrejmuia. Unul din două nume ale celor care figurau acolo fusese într-adevăr interzis. Rectificarea numelor mergea deja repede în Imperiul Centrului...

Într-o piațetă, deasupra căreia plana un insuportabil miros de balegă de bivol, nişte localnici în zdrențe pregăteau uneltele pentru semănături. Peşte de Aur şi prietenii lui se duseră la ei, încrezători, gândind că revolta mocnea în ei şi că nu le va fi greu să-i convingă de temeinicia luptei lor. Când încercară să le explice demersul lor, ei nu obținură drept răspuns decât fețe crispate exprimând neîncrederea şi respingerea.

Puținii interlocutori care acceptară să vorbească cu ei se făcură nevăzuți chiar înainte de a fi putut să le explice unde vroiau să ajungă. Când Peşte de Aur îl întrebă pe un om mai bine îmbrăcat decât ceilalți, al cărui piept era barat cu o mică pancartă, ce simțea după schimbarea numelui care i-a fost impusă de administrația legistă, individul nu îndrăzni nici măcar să răspundă. El se mulțumi să plece capul şi îşi văzu imediat de drum.

Foarte repede, piațeta se goli de toți locuitorii. Nu mai erau decât câțiva copii mucoşi şi speriați care se jucau cu bilele, stând pe vine în mijlocul baligilor uscate şi privind la ei cu coada ochiului.

— Tot mai bine e să ne bazăm numai pe propriile noastre forțe... Descoperindu-ne prea mult, riscăm să atragem atenția jandarmilor şi a spionilor! îi zise Peşte de Aur lui Tigru de Bronz în momentul în care convoiul părăsea satul ai cărui locuitori înspăimântați îi luaseră probabil drept nişte provocatori grosolani.

Neîncrederea şi teroarea făcuseră deja ravagii în populația Imperiului. Peşte de Aur tocmai înțelesese că nu va mobiliza pentru nobila lui cauză, doar prin figura lui cumsecade şi prin discursuri frumoase, acest popor care suferea totuşi în

mod atroce şi pe spatele căruia dictatura legistă era solid fixată.

Ralierea de adepți va fi, prin forța lucrurilor, lungă şi dificilă, ba chiar imposibilă...

Dar asta nu îi afecta cu nimic motivarea.

Hotărârea lui era luată: vor merge către mare, acolo unde aveau şansa să se apropie de cel care era la originea atâtor nenorociri şi mizerii. N-aveau nevoie să fie o mie, precum Cei O Mie din Marea Expediție.

Le va fi suficient să se înarmeze cu curaj.

În ciuda gândurilor sumbre pe care acest orăşel i le trezise, Peşte de Aur se consolă, gândindu-se la următoarea haltă de la Xianyang.

Cel puțin era sigur că acolo o va găsi pe Roză Primăvăratică. Avea să-şi îndeplinească unul din cele două obiective ale epopeii lui.

El călărea înainte, încrezător şi fericit de această perspectivă, grăbit cum era să-şi strângă în brațe dragostea vieții lui.

*

— O, Bixia, divină Prințesă a Norilor Azurii, care ai drept locuință eternă acest munte sacru, veghează, te rog, asupra călătoriei noastre pe mare ca să ajungem acolo fără încurcături! clama Zhaogongming cu o voce puternică.

Apoi, el închise cu grijă uşa cu două batante a micului templu din lemn care avea să rămână gol acum că ei plecau.

— Când ne vom întoarce oare aici? se nelinişti Salt de Tigru.

Chiar dacă erau fericiți că pleacă spre marea cea mare, li se cam strângea inima că trebuie să părăsească aceste locuri liniştite unde ajunseseră să se obişnuiască cu norii şi cu splendidele apusuri de soare care se înflăcărau la

orizont.

Fildeş Imaculat hotărâse să-i însoţească neîntârziat pe cei doi ermiţi la Dongyin şi aceştia, profitând de ocazie, nu se lăsaseră rugaţi să-l urmeze.

La popas, ei îşi procurară fără dificultate caii necesari preotului şi acolitului său.

În timpul drumului, Zhaogongming nu încetase să-l devoreze din priviri pe tânărul Fildeş Imaculat. Acesta îşi dăduse seama perfect de acest comportament viclean care îl amuza şi îl flata în acelaşi timp. De când plecaseră din vârful muntelui Taishan, el suporta asalturile preotului taoist care, încercând acum fără ruşine să-l seducă, se încăpăţâna să-i arunce ocheade insistente şi să-i facă multe complimente pline de subînţelesuri.

Fildeş Imaculat găsea mai degrabă amuzante mimica preotului şi felul în care căuta să îl atingă atunci când descălecau pentru a-şi lăsa caii însetaţi de efort şi căldură să bea apă din cascadele şi torentele care coborau pantele abrupte ale masivului ce domina Muntele Sacru.

— Când vom ajunge la Dongyin, o să te iniţiez în practica Neidan, exerciţiul de alchimie internă prin care se amestecă suflurile şi corpurile, îi şopti pofticios Zhaogongming ordonanţei.

— Câţi ani în plus trăieşti cu exerciţiile Neidan? întrebă tânărul.

— Stăpânul Wudong spunea: un an în plus pentru fiecare exerciţiu realizat. Dacă le practici în fiecare lună, la sfârşitul unui an asta înseamnă totuşi doisprezece ani de viaţă!

— Genial! Sunt partenerul tău de Neidan când vrei! exclamă fericit Fildeş Imaculat.

Salt de Tigru, care găsea deplasată atitudinea lui Zhaogongming, stătea mai la o parte, încruntat. Era prima oară când îl vedea pe acolitul lui Wudong într-o asemenea stare de excitaţie faţă de un băiat, vrăjit cu totul de

sclifoselile tinerei ordonanțe. Acest Fildeş Imaculat părea să-i fi luat mințile tovarăşului său. Până unde, naiba, avea să meargă?

Chiar în seara aceea ajunseră la Dongyin unde Fildeş Imaculat îi conduse până la palatul rechiziționat de Zhaogao.

Generalul se afla pe balconul camerei lui şi se delecta cu activitatea lui favorită, îşi lucra muşchii corpului, ridicând multe greutăți de fontă pe care i le dădea ceremonios un subofițer aproape la fel de musculos ca şi el.

Fildeş Imaculat îşi dădu imediat seama că Zhaogao era prost dispus.

— Lucrările la terasa Langya, de pe muntele Erya, vor dura mai mult decât am prevăzut. Panta muntelui este friabilă ca nisipul! În plus, aproape peste tot apar stânci mari, împiedicându-i pe terasieri să niveleze pământul. Şeful şantierului mi-a mărturisit că nu a consultat în prealabil un geomant. Dacă împăratul va fi nevoit să constate că terasa nu este terminată, aşa cum mi-am luat angajamentul, va fi vai de mine! bombăni el.

— Generale, luați-mă pe acest şantier. Mai am destule cunoştințe de geomanție şi voi şti să vă spun dacă această construcție are şanse să reziste şi când va putea fi terminată, propuse imediat Zhaogongming.

Generalul cu Bicepşi de Bronz se uită la preotul taoist cu un aer mirat şi neîncrezător. Aceşti ermiți buni de gură pretindeau mereu că au răspuns la toate! Acestea fiind zise, având în vedere urgența, nu era mai bine să accepte propunerea?

— Cade la fix! O să mergem, aşadar, mâine! anunță generalul.

El nu-şi făcea deloc iluzii în privința ajutorului pe care Zhaogongming i-l putea da în legătură cu acest şantier imens unde întârzierea era atât de mare, încât inginerii

cifrau la trei luni bune termenul de încheiere a lucrărilor. Deci, n-avea nimic de pierdut lăsându-l pe acest ermit s-o facă pe expertul în geomanție.

Apoi, el se întoarse spre Fildeş Imaculat şi, imediat, expresia feței i se schimbă. Nu mai era cea a unui general neliniştit şi îngrijorat, era cea a unui îndrăgostit care se adresa amantului său.

— Vrei să le arăți tu camera celor doi prieteni ai noştri? Am pus să li se pregătească cea puțin mai mare, chiar la capătul culoarului, îi ceru el amabil.

Ordonanța îi conduse în camera lor.

De pe terasa un pic mai îngustă decât cea a generalului Zhaogao, privelişte spre port şi spre Marea Chinei era foarte frumoasă. Celor doi pustnici, care descopereau pentru prima oară ce este acela un orizont perfect plat, li se tăiase răsuflarea în fața spectacolului unirii imensității cu vidul în acel arc de cerc perfect.

— Nu credeam că Marele Ocean se întinde atât de departe şi că e aşa rotund! zise, uluit, Salt de Tigru.

— Noi nu vedem decât o infimă parte din el. Pentru a verifica existența Insulelor Nemuritoare, ar trebui să mergi şi mai departe, acolo unde marea se opreşte şi se varsă într-o prăpastie gigantică în care totul se aneantizează, explică Zhaogongming.

— Dar nu este riscant, în aceste condiții, să te apropii de ea cu corabia? întrebă Salt de Tigru.

— Trebuie, fără îndoială, să supraveghezi îndeaproape curenții şi vânturile, să fii atent cu ele dacă se întețesc. În această privință, grație cunoaşterii practicii divinației prin vânturi, tu vei fi de un mare ajutor, răspunse preotul.

Fildeş Imaculat nu pierduse nicio frântură din vorbele lor.

— Nu ştiam de povestea asta cu prăpastia! mărturisi el.

— E de ajuns să nu te apropii prea mult, micuțule! Totuşi, dragă Fildeş Imaculat, chiar crezi că e posibil să

atingi Nemurirea fără să-ți asumi nici cel mai mic risc?

Tânărul soldat părea din ce în ce mai neliniştit. El descoperea că i se ascunsese, cu siguranță, multe lucruri în legătură cu aceste faimoase Insule ale Nemuririi.

— Te asigur! Nimeni nu mi-a vorbit niciodată de vreo prăpastie în care s-ar vărsa Marele Ocean chiar în fața acestor insule! E ciudat, deja parcă nu mai simt dorința de a urca pe una dintre corăbiile care se vor îndrepta spre ele... bombăni el, devenind deodată circumspect.

Avea de gând să-i comunice generalului Zhaogao această informație capitală şi să aranjeze în aşa fel ca să nu fie obligat să urce pe una din corăbiile trimise de împăratul Centrului să supravegheze bunul mers al expediției.

— Nu trebuie să te nelinişteşti peste măsură. Insulele Penglai sunt fixate solid pe fundul mării. Nu alunecă spre prăpastie. Altădată, pe vremea când pluteau pe spatele unor țestoase gigantice, ele erau cu siguranță mult mai instabile, zise Zhaogongming.

— Ţestoase gigantice? întrebă, uluit, Fildeş Imaculat.

— Exact! Acum zece mii de ani, erau cinci insule, nu trei, care amenințau să cadă în hăul neantului. Împăratul Celest îi porunci zeului mării să facă ceva ca să le salveze. Acesta plasă cincisprezece țestoase negre uriaşe sub cele cinci insule, cerându-le să le mențină în afara curenților nefaşti. Totuşi, într-o zi, un grup de dragoni tembeli se răzvrătiră şi se duseră să pescuiască frumoasele țestoase, astfel că două din insule fură înghițite de prăpastie. Mânios, împăratul Celest îi pedepsi pe dragonii cretini, reducându-le dimensiunea până la cea a unei salamandre. Brusc, aceşti imbecili încetară cu relele. Iată de ce nu mai sunt decât trei Insule ale Nemuririi. Dar linişteşte-te, sunt cele mai frumoase!

— Înțeleg mai bine acum grija augustului nostru împărat de a-şi asigura sorți de izbândă, pregătind minuțios

expediția maritimă! declară Fildeş Imaculat pe care asigurarea lui Zhaogongming îl mai liniştise puțin.

— Împăratul Centrului nu poate fi decât un om care ştie ce face! recunoscu acesta.

Tânărul rămânea tăcut. El privea marea şi nu era, de fapt, decât pe jumătate convins de vorbele taoistului.

— Dar de ce n-a fost văzut niciodată nimeni întorcându-se din aceste insule, din moment ce sute de corăbii pleacă spre ele mereu? zise el în cele din urmă.

Răspunsul veni pe loc, imparabil.

— Cei care au şansa să pună piciorul pe aceste Insule au preferat să rămână, atât de bine e să trăieşti acolo: animalele şi păsările sunt de un alb imaculat, iar baluştrii caselor din aur pur; în copaci cresc perle şi fructe de jad din belşug! replică Salt de Tigru care învățase perfect lecția maestrului Wudong.

— Ştiu toate astea. Dar, în ceea ce mă priveşte, eu m-aş mulțumi bucuros cu o mică provizie de perle şi fructe de jad. Acum, vă las să vă aranjați lucrurile. Generalul Zhaogao mă aşteaptă alături şi probabil se impacientează, mărturisi zâmbind tânăra ordonanță, după care îi salută înclinându-se.

Cei doi pufniră şi ei în râs.

— Ce scump e! Nu se putu abține să nu adauge Zhaogongming, pe care Salt de Tigru, şocat, îl privi încruntat. Patul ăsta e imens! Va fi perfect pentru viitorul nostru exercițiu de alchimie interioară Neidan. Aştept să stabileşti momentul... îi şopti preotul la ureche tânărului, când acesta trecu prin fața lui ca să iasă din cameră.

*

Primele licăriri ale aurorei luminau cele patru pante de țigle lăcuite ale acoperişului piramidal al Palatului Luminii.

Cele două regine, care nu mai erau nimic în Imperiul Centrului, ţinuseră să asiste, din înaltul movilei Mingtangului, nu departe de tripodul gigant încă înfierbântat de jarul cărţilor, la plecarea Expediţiei Celor O Mie.

Cei cinci sute de tineri şi cele cinci sute de tinere, îmbrăcaţi toţi cu tunici albe, cu cingători de mătase galbenă pentru băieţi şi roşie pentru fete, fuseseră adunaţi pe suprafaţa pătrată de unde începea scara monumentală care ducea la clădirea în care Fiul Cerului primise mandatul său celest. Nişte funcţionari le distribuiseră fiecăruia câte două perechi de încălţări şi haine, întrucât aveau să facă drumul pe jos. Li se încredinţaseră, de asemenea, două imense oriflamuri, una galbenă şi una roşie, pe care să le desfăşoare pentru a-şi semnala trecerea pe drumuri şi prin oraşe, pentru ca toţi să ştie, din nord în sud şi de la vest la est, ca şi în centru, că trecea Expediţia Celor O Mie înfiinţată de împăratul Qinshihuangdi.

După un ultim salut adresat Marelui Geomant îmbrăţişează Simplitatea, venit, la cererea suveranului, să inspecteze ultimele pregătiri ale plecării şi să se asigure că Cei O Mie vor fi în armonie, pe tot parcursul drumului lor, cu pământul pe care păşeau, cu colinele şi cu munţii pe care-i treceau pentru a ajunge la marea cea mare a Insulelor Nemuritoare, procesiunea se puse în mişcare încet spre drumul de Răsărit.

Cei O Mie mergeau în rând doi câte doi.

Cele două regine aşteptară ca sfârşitul cortegiului, care se transformase între timp într-o panglică sinuoasă, să dispară după o cotitură a drumului pentru a părăsi şi ele movila Mingtangului.

Prinţesa Baya mergea în faţa procesiunii, alături de un tânăr căruia nu-i ştia nici măcar numele şi care vorbea un dialect ciudat din care ea nu înţelegea nicio iotă. Toate

tipurile fizice ale supuşilor Imperiului Centrului erau reprezentate, de la muntenii cu ochi mijiți ca nişte fante şi cu pielea lucioasă ca mătasea până la cei, veniți din pădurile sudice, a căror carnație era mult mai închisă, mergând de la culorile de foc ale lemnului de teck până la cele mai negricioase ale bătrânului abanos sau ale palisandrului şi a căror talie nu o depăşea pe aceea a unui adolescent născut în Nord.

Deşi profund neasemănătoare, cele cinci sute de tinere care mergeau alături de cei cinci sute de tineri erau mai frumoase şi mai atrăgătoare unele decât altele. În mod vizibil, criteriile selectării lor nu se rezumaseră doar la inspectarea virginității...

Tuturor celor care se întâlneau cu convoiul sau alergau pe marginea drumului pentru a asista la trecerea acestor fete, una dintre ele, totuşi, le provoca cele mai înfocate exclamații de admirație datorită farmecului şi semeției ei: era Baya, prințesa sogdiană.

Cât despre băieți, din rândurile lor emana o impresie de forță sălbatică şi de rezistență la orice încercare, atât de mândri se simțeau de a fi fost aleşi de Marele împărat al Centrului pentru a participa la Expediția spre Nemurire. Din această țară care tocmai îşi abolise memoria, incendiindu-şi cărțile străvechi, li se inculcase ideea că ei vor fi fierul de lance al viitorului, fiindcă, datorită lor, Augustul împărat va continua să domnească peste China mai bine de zece mii de ani.

Trei călăreți mergeau înaintea prințesei sogdiene. Doi dintre ei purtau lănci în vârful cărora fuseseră legate cele două oriflamuri, galbenă şi roşie, care fâlfâiau semețe în vânt. Ei îl încadrau pe cel care lovea într-un tambur şi impunea cadența de mers celor o mie de tineri care se pregăteau să parcurgă cei două mii de li care separau oraşul Xianyang de marea orientală. La fiecare zece rânduri se

interpuneau alți trei călăreți şi tot aşa până la ultimul rând unde cei care închideau convoiul erau înarmați cu arbalete destinate să-i descurajeze pe inoportunii atraşi de atâta tinerețe şi frumusețe reunite la un loc, dar şi pe cei din convoi care ar fi fost tentați să evadeze.

Procesiunea Celor O Mie înainta într-o cadență susținută şi regulată, scandată de bătăile de tambur.

Nu numai că drumul era foarte lung până la mare, dar terenul urma să se dovedească din ce în ce mai accidentat. Vor fi nevoiți, într-adevăr, să străbată una din regiunile cele mai muntoase ale Imperiului Centrului, să-i escaladeze culmile, să meargă de-a lungul torentelor, să parcurgă văile înalte şi să treacă, în cele din urmă, prin nenumărate pasuri înainte de a coborî din nou spre câmpiile traversate de râuri, din ce în ce mai largi pe măsură ce se vor apropia de mare, ca să urce apoi pante abrupte, căci munții se continuau practic până la țărmul mării Chinei, generând oboseală şi descurajare.

De asemenea, la un moment dat, erau nevoiți să traverseze imensul Fluviu Galben, a cărui apă căra atâta loess, încât avea culoarea muştarului. Trecerea lui se făcea pe corăbii ghidate prin frânghii aruncate de la un mal la altul. O dată ajunşi pe malul celălalt, vor începe ascensiunea pantelor care le permiteau să ajungă pe un soi de platou unde se întindea marele oraş Taiyuan, un important centru comercial ale cărui piețe şi locuri de plăcere atrăgeau o mulțime de oameni veniți din nordul şi din sudul Imperiului. Puțin mai departe, înaintând spre nord-vest, ei vor zări vârfurile înzăpezite ale maiestuosului pisc Feng, înălțat, precum o santinelă, în mijlocul altor patru culmi ascuțite pe care le domina prin înălțimea lui.

După mai puțin de treizeci de li parcurşi de când părăsiseră Xianyang, panta drumului era deja foarte abruptă.

Nu fu nevoie de mult timp pentru ca, în sânul procesiunii celor o mie de tineri şi tinere, mulţi s-o lase mai moale.

Într-adevăr, după câteva zile, marşul devenise cu adevărat istovitor. Pentru a respecta termenul, călăreţii însărcinaţi cu supravegherea şi călăuzele îi conduseseră pe Cei O Mie pe drumuri de trecere din ce în ce mai anevoioase. Ritmul tobelor nu slăbea niciodată. Seara, la bivuac, picioarele le erau umflate şi tălpile încălţărilor în fiecare zi mai tocite din cauza pietrelor şi stâncilor. Evident, nimeni nu îndrăznea să se plângă, de teamă să nu atragă atenţia...

Atracţia Insulelor rămânea mai puternică decât oboseala şi descurajarea.

Numai Baya se stăpânea cu greu şi visa să fugă.

Prinţesa sogdiană îşi jurase să nu meargă până la mare şi, la prima ocazie, s-o şteargă din acest convoi de sclavi subjugaţi prin reclamele deşănţate ale comanditarului său.

Baya nu se simţea din lumea lor. Pentru ea, aceste Insule ale Nemuririi nu erau decât o iluzie artificială care le fusese inoculată acestor băieţi şi fete, un subterfugiu destinat să-i facă să alerge la capătul lumii pentru a împlini visul unui despot cu inimă de piatră.

Cu atât mai mult cu cât ea nu suporta privirea libidinoasă a gărzilor călare care îi supravegheau cele mai mici fapte şi gesturi. Când se trezea, după o noapte de somn greu în care cădea imediat ce închidea ochii, atât de mare era oboseala după o zi epuizantă de mers, ea îi surprindea mereu, ca din întâmplare, pe doi sau trei aplecaţi asupra pieptului ei. Când îi respingea, ei pretextau că voiau doar să verifice dacă se simte bine.

Pe măsură ce procesiunea se apropia de mare, constata că iritarea ei creştea, ca şi pasivitatea celorlalţi nouă sute nouăzeci şi nouă de mărşăluitori, de altfel... Niciun suspin de oboseală, nici cel mai mic protest nu se auzea vreodată din rândurile Expediţiei. Până unde aveau să meargă astfel,

şi unii, şi alţii, cu picioarele însângerate şi cu hainele zdrenţuite, fără să-şi pună nici cea mai mică întrebare?

Într-o seară, ea hotărî că sosise momentul. Convoiul Celor O Mie pusese tabăra în vârful unei coline care domina un oraş imens a cărui pădure de acoperişuri se zărea în depărtare, în mijlocul unei câmpii mărginite de munţi cărora ea nici măcar nu le vedea piscurile.

— Poţi să-mi spui numele acestui oraş? îl întrebă ea, exprimându-se cu dificultate, pe un gardian călare.

— Baodang, răspunse imediat bărbatul căruia ea i se adresase pentru prima oară.

Avea faţa mâncată de vărsat şi părea încântat şi zelos.

Ea pretextă atunci că e foarte obosită şi se duse să se întindă sub un copac, mai la o parte.

Era întuneric beznă. Ea putea să audă sforăiturile gărzilor şi respiraţia uşoară a tovarăşilor ei care dormeau strânşi unii lângă alţii pentru a-şi ţine de cald.

Se strecură afară de sub pătură şi făcu câţiva paşi, având grijă să nu atingă nicio rămurică. Bărbatul cu faţa ciupită de vărsat, care, de când îl chestionase, nu încetase să-i arunce ocheade, adormise şi el.

Focurile şi felinarele făceau ca Baodang să scânteieze delicat ca o pânză de păianjen în mijlocul căreia s-ar fi prins licurici. Baya nu ştia că, după Xianyang, era unul din oraşele cele mai populate ale Imperiului, un centru comercial unde obiectele din bronz, mătasea şi jadul se schimbau pe mirodenii şi lemn preţios. Mai multe drumuri frecventate de negustori veniţi de peste tot convergeau spre această vastă aglomerare unde toate tipurile umane se amestecau pe străzile colcăitoare. În pieţele lui, unde tranzacţiile se derulau până la o oră târzie din noapte, totul se vindea şi se cumpăra.

Această lumină pâlpâitoare, care îi amintea de cea a pieţelor din Sogdiana pe timpul nopţii, o liniştea pe Baya.

Era o prevestire fericită, după atâtea nopți întunecate petrecute sub cerul liber, în mijlocul unor peisaje magnifice, dar lipsite de orice prezență umană. Ea vedea cu plăcere în asta o invitație de a se duce în acel oraş pentru a se ascunde, după ce va fi părăsit restul convoiului.

În jurul ei, totul părea calm. Se asigură că auzea încă sforăiturile paznicilor care dormeau mai la o parte, sub copacii de care îşi legaseră caii. De obicei, existau mereu unul sau doi care dormeau iepureşte, atenți la cea mai mică mişcare. Ea aruncă un minuscul con de brad spre ei, ca să vadă dacă se va produce vreo reacție.

Nimeni nu se mişcă. Drumul era liber.

Atunci, luându-şi infinite precauții, cu pantofii scoşi din picioare pentru a face cât mai puțin zgomot posibil, ea înaintă spre lumini. Sub talpa picioarelor, simțea blânda răcoare a muşchiului umezit de rouă nocturnă.

Puțin mai departe, ea constată că intra într-o zonă cu ferigi. Se afundă în ea şi dispăru cu totul, înghițită de plante. Deodată, ferigile dispărură, lăsând loc unei terase naturale la marginea căreia faleza se termina.

De acolo, miile de focuri intermitente ale oraşului comerțului, Baodang, se ofereau privirii.

Puțin mai în stânga, un drum îngust şerpuia spre poalele muntelui. Ea se încălță în grabă, se agăță de ienupări şi începu să coboare spre golul din fața ei.

Nici n-avu timp să-i fie frică, fiindcă panta se micşorase deja.

Era de ajuns să urmeze această lungă pantă ierboasă care cobora în fața ei până la câmpia unde scânteiau luminile oraşului...

Inima îi bătea puternic. Începu să alerge. Se grăbea să găsească un refugiu.

Capitala Imperiului Centrului se schimbase atât de mult, încât Peşte de Aur nu mai recunoştea oraşul în care îşi petrecuse copilăria.

Îl părăsise alunecos şi strident, cu accente seducătoare făcute din amestecul de lux şi mizerie care se temperau reciproc; uman, pe scurt. Şi iată că devenise gigantic şi somptuos, cu palate uniforme şi aliniate, glacial şi, în orice caz, impersonal.

Vremurile se schimbaseră într-adevăr. Xianyang avea acea trăsătură implacabilă a regimului al cărui centru era.

Oraşul de jos, pe unde intrase în zorii zilei, se întindea acum cât vezi cu ochii, de o parte şi de alta a râului Wei.

Peşte de Aur dorise să se ducă acolo însoţit doar de Foc Arzător. Lăsase Armata Revoltaţilor să staţioneze pe colinele din jur ca să se odihnească o zi-două, timp în care ei o vor găsi la Xianyang pe scumpa lui Roză Primăvăratică. Convins că oraşul-capitală era infestat cu spioni şi informatori şi conştient de pericolul pe care această situaţie îl prezenta, nu voise ca Tigru de Bronz sau Verigă Esenţială să meargă şi ei. Dacă avea să i se întâmple vreo nenorocire, era mai bine ca tatăl său să rămână în fruntea micii lor trupe.

El nu mai regăsea nici pajiştile pline de iarbă care se întindeau pe ţărmul maiestuosului Wei până la poalele colinelor din sud; ele fuseseră ocupate cu clădiri de marmură ale căror faţade îşi aliniau modelul monoton pe distanţe care nu se mai terminau. Mai la est, în vârful unei movile, se ridica o construcţie cu acoperiş piramidal în faţa căreia el remarcă un mare tripod din bronz, înalt cât un imobil cu trei etaje. Tot mai uimit, el înaintă pe ceea ce trebuia să fie, judecând după înălţimea parapetelor, un pod maiestuos peste râul care separa oraşul de nord de oraşul de sud.

Puţin mai departe, zărind un om bătrân îmbrăcat

impecabil care venea spre el, îl întrebă politicos cine stătea în acele locuințe imense, cu porticuri şi curți identice, pitite în fundul parcurilor, pe ale căror peluze întreținute cu grijă se plimbau păuni maiestuoşi. Acestea erau lipsite de ziduri de incintă, dar în spațiul întins lăsat gol nimeni nu putea să pătrundă fără să fie văzut de gărzile înarmate postate în cele patru colțuri. Bătrânul îl privi cu un aer în care surpriza se amesteca cu neliniştea şi-şi văzu imediat de drum. Foc Arzător îi aruncă o privire elocventă prietenului său. Hotărât lucru, nu erai bine văzut la Xianyang dacă dădeai dovadă de curiozitate.

Cum ar fi putut şti Peşte de Aur că acolo, în fața ochilor săi, se ridica unul din acele impozante palate separate prin străzi, pe cât de largi pe atât de lungi, încă goale la acea oră matinală, pe care împăratul le tot construia neîncetat, doar pentru el?

De cealaltă parte a râului Wei, căsuțele jegoase din vechiul cartier al oraşului fuseseră înlocuite cu imobile vaste, de formă cubică, aliniate perfect. Locuitorii lor fuseseră obligați să se mute la periferie pentru a lăsa locul serviciilor administrative ale statului care ocupau aceste clădiri standardizate. Pe Turnul Memoriei din fostul Palat Regal, drapelul împăratului nu mai flutura.

Dacă s-ar fi putut apropia, Peşte de Aur ar fi putut constata că zidurile lui erau încet-încet năpădite de iedera care urcase deja până la jumătatea etajului. El ar fi ajuns, pe bună dreptate, la concluzia că Pavilionul din Pădurea de Arbuşti fusese şi el abandonat în favoarea noilor construcții, standardizate şi impersonale, dorite de Suveranul Centrului.

În schimb, ca un eminent semn al triumfului birocrației legiste, arogantul Turn al Afişajului fusese înălțat pe mai multe nivele. Îi fuseseră lărgite balcoanele unde erau mereu agățate cu grijă, precum rufele la ferestre, miile de edicte imperiale emise zilnic de autoritățile legiste. Acest edificiu

ridicat întru gloria Legii şi a Regulii continua să domine semeț acoperişurile capitalei imperiale.

Încet-încet, luminându-se de-a binelea, bulevardele şi străzile din Xianyang se umpluseră.

Peşte de Aur constată cu spaimă că erau aproape tot atâția oameni în uniforme câți civili îmbrăcați normal.

— În curând, vor fi tot atâția jandarmi câți locuitori în acest oraş! Şi nu pun la socoteală nici spionii, nici informatorii care poartă haine civile! murmură Foc Arzător.

— Să mergem, fără să vorbim, pe lângă ziduri. Nu trebuie să ne facem remarcați, altfel, riscăm să fim controlați de nenumărate ori! îl sfătui Peşte de Aur în şoaptă.

— Unde trebuie să mergem? întrebă Foc Arzător.

— Cel mai simplu, acum, ar fi să ne ducem la locuința lui Lisi şi acolo să găsim un mijloc de a o preveni pe Roză Primăvăratică.

El îşi amintea că locuința primului-ministru se ridica la colțul unei străzi care ducea la poarta principală a fostului Palat Regal.

Înaintând în direcția Turnului Memoriei care le servea de punct de reper, ei ajunseră, fără să-şi prea dea seama de asta, la piciorul Turnului Afişajului.

Zăriră atunci, cu oarecare spaimă, decretele de schimbare a numelor. Aliniate unele lângă altele, ele conțineau sute de nume de lucruri şi de persoane destinate a fi înlocuite cu altele. Erau o mulțime de ideograme. În partea dreaptă, erau marcate numele vechi, proscrise, iar în stânga cele noi, care urmau a fi adoptate. De fiecare dată, era indicată pedeapsa prevăzută pentru contravenienții care nu vor respecta noile denumiri. Aceasta mergea de la un tael de bronz amendă la opt lovituri de bici, date în mod obligatoriu în public, în caz de recidivă. Pentru literați, pedeapsa maximală putea ajunge până la amputarea mâinii, ceea ce i-ar împiedica definitiv să scrie.

Erau şi patronime şi tot felul de nume comune al căror sens fusese astfel, în mod brutal, schimbat. Familii întregi, de exemplu, care se numeau „Nor” deveniseră „Bujor” sau „Cal. Pentru denumirile de lucruri, fără îndoială ca să faciliteze înțelegerea de către analfabeți, mult mai numeroşi decât cei care ştiau să citească ideogramele, se avusese grijă să se păstreze pronunția fonetică, dar se schimbase reprezentarea grafică, astfel că, de exemplu, „familie” se spunea tot „shi”, dar se scria ca „piatră”, în timp ce „lance” se pronunța „mao”, dar se scria acum ca „păr”.

Peşte de aur îşi imagină fără greutate harababura şi chinul pe care politica de Rectificare a Numelor le generase în sânul Imperiului. Ea nu avea alt scop decât acela de a semăna confuzie şi de a şterge reperele, pentru a-i obliga pe toți să gândească altfel ca până acum. Fie că erau sau nu capabili să scrie şi să citească, statul hotărâse să le modeleze creierele! Fiecare trebuia să fie obsedat de noua denumire a lucrurilor şi a ființelor şi, la fel, fiecare, în orice împrejurare, trebuia să fie convins de puterea statului legist asupra spiritului. Monstruoasa Rectificare a Numelor era stadiul ultim al tiraniei impuse de Qinshihuangdi poporului său căruia intenționa să-i controleze, nici mai mult nici mai puțin, decât modul de a gândi.

Împăratul Invizibil voise astfel să domine inteligența supuşilor săi. Dar această nouă modalitate de a numi, a cărei dovadă erau aceste litanii de ideograme afişate în văzul tuturor, avea o cât de mică şansă de a fi aplicată?

Era puțin probabil. Un limbaj nu se lăsa schimbat atât de uşor. Cel mult asta incita la tăcere atunci când erai în afara casei, de unde mutismul trecătorilor cu care se întâlnise Peşte de Aur, în timp ce, în intimitatea locuinței sale, fiecare continua să vorbească normal.

La capătul unei străzi, el recunoscu, în sfârşit, austera fațadă a locuinței primului-ministru. Oare Lisi mai locuia

încă acolo?

Privi în jur şi nu văzu decât gărzi înarmate. Cine putea să-i dea nişte informaţii? Să se ducă să bată la poarta palatului lui Lisi, unde zărea acum soldaţi care păzeau cu severitate intrarea, era exclus. Cu inima strânsă, îşi imagina ce trebuia să îndure scumpa lui Roză Primăvăratică, prizonieră între acele ziduri a căror ostilitate o putea simţi.

Se aşezară consternaţi pe una din băncile de piatră situate la piciorul Turnului Afişajului. În jurul lor, mulţimea de gură-cască veniţi să-i asculte pe scribii care citeau cu voce tare edictele din ajun, care tocmai fuseseră afişate, începea să-i privească cu suspiciune. Sub aceste priviri ostile, Peşte de Aur începu să se gândească la cel mai bun mod de a relua legătura cu cea pe care continua s-o iubească fără să atragă totuşi atenţia şi cu atât mai puţin s-o bage pe tânăra femeie în vreo încurcătură.

— Trebuie să plecăm de aici! Se uită la noi cu răutate. Ce ai de gând să faci acum? îi şopti lui Peşte de Aur tovarăşul său.

Acestuia tocmai îi venise o idee.

— Şi dacă ne-am duce s-o vedem pe Yaomei, fosta mea guvernantă? Ea ar putea să ne spună unde locuieşte Roză Primăvăratică. La nevoie, i-ar putea duce un mesaj din partea mea.

— Genial! După care, nu-ţi mai rămâne decât să-i dai întâlnire într-un loc discret şi atunci o s-o luăm cu noi.

— Când eram copil, o adoram pe Yaomei şi era ceva reciproc. Este o femeie generoasă şi discretă. Nu se va duce niciodată să spună cuiva că am fost s-o vedem!

Porniră la drum spre cartierul unde locuia Yaomei în perioada când se ocupa de el. Recunoscu fără dificultate străduţa de lângă zidul fostului Palat Regal la capătul căreia se afla altădată un mic imobil cu faţadă vetustă şi îngustă. Ajuns la locul cu pricina, el constată cu uşurare că acea

clădire era încă în picioare. Spre deosebire de altele, mult mai recente, nu părea să fi fost destinată administrației. Ei puteau chiar auzi zgomot de veselă şi țipete de copii provenind de la primul etaj.

La Xianyang, era ora la care oamenii îşi luau micul-dejun.

Îşi aminti că guvernanta lui locuia la ultimul etaj şi începu să urce, apoi bătu la uşă. Când aceasta se deschise, Peşte de Aur recunoscu fără greutate fața rotundă, chiar dacă mai ridată, în mijlocul căreia strălucea privirea plină de căldură a lui Yaomei. În ciuda vârstei, ea nu se schimbase decât puțin. Părul îi albise, dar jovialitatea ei părea intactă. Nu-i luă mult timp să-l recunoască, în silueta nobilului individ care-i bătuse la uşă, pe micuțul ei Peşte de Aur.

— Peşte de Aur! Dar este extraordinar! Ce-i cu tine aici? Intră repede, scumpul meu!

Ea închise după ei uşa mâncată de carii, încuind-o de două ori. În încăpere, plutea un plăcut miros de ceai verde.

— Sunt la fel de căutat în oraşul ăsta pe care nu-l mai recunosc, de încui uşa? o întrebă, zâmbind, Peşte de Aur.

Ea întinse fiecăruia câte un bol fierbinte şi îi invită să se aşeze.

— Din păcate, trebuie să afli că s-a pus un preț pe capul tău de când ai părăsit Xianyang... Şi trebuie să fiu atentă cu vecinul meu de dedesubt. Toată lumea din clădire crede că e plătit de Biroul Zvonurilor! şuşoti ea cu o voce atât de scăzută încât el trebui să ciulească urechea ca să înțeleagă ce le spune. Trebuie să vorbim mai pe ocolite. Scândurile de lemn sunt atât de putrede, încât se aude prin ele şi cel mai mic zgomot! adăugă ea.

— Ce mai face scumpul meu Desăvârşire Naturală? Probabil că nu mai e aşa de tânăr... se hazardă să întrebe Peşte de Aur, dregându-şi glasul, ca să intre în subiect.

Ajuns atât de aproape, începea să se panicheze. Conştient

de pericolul reprezentat de acea vecinătate cam nesigură, el hotărâse, pentru a bruia toate pistele, să se intereseze mai întâi de soarta bătrânului literat. Se temea, de asemenea, ca bătrâna femeie să nu-l anunțe că Roză Primăvăratică intrase în Gineceul Imperial sau, şi mai rău, că fusese răpusă de friguri.

— Nu eşti la curent? Bătrânul literat s-a aruncat de pe Faleza Liniştii. N-a suportat Marele Incendiu al Cărților, nici schimbarea de nume la care fusese obligat, spuse ea înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

Văzând uimirea lui Peşte de Aur, bătrâna femeie îi povesti despre nebunia distructivă care îl apucase pe împărat, condamnând toate cărțile la arderea pe rug, indiferent dacă aparțineau literaților sau bibliotecilor publice, ba chiar particularilor bogați amatori de cărți vechi de magie.

— Trebuie ca împăratul Centrului să fie nebun ca să ordone o asemenea mârşăvie! se indignă el cu o voce înăbuşită.

— Aici nu domneşte decât teroarea. Niciun literat n-a îndrăznit să-i aducă un omagiu celui mai venerabil dintre ei atunci când i s-a găsit trupul la piciorul falezei... îți dai seama, împinseseră cruzimea şi josnicia până la a-l obliga să se numească Cârlig-Seceră! continuă ea, aruncându-se în brațele celui pe care îl răsfățase atâta când era copil.

Disperarea bietei Yaomei era suficientă pentru a-i reda încrederea. Era evident că nu trecuse de partea cealaltă.

Urechea bătrânei fiind în dreptul gurii lui, venise momentul să-i mărturisească motivul real al vizitei lui.

— Trecând prin Xianyang, am venit s-o caut pe Roză Primăvăratică ca s-o smulg din această teroare. Poți să-mi spui unde se află? îi şopti el.

Vestea morții lui Desăvârşire Naturală îl eliberase de reticențele pe care le avea în a cere veşti despre iubita lui.

— Ştiu că vă iubiți dintotdeauna. Remarcasem asta de

când vă jucați cu bilele, foarte mici fiind. De la plecarea ta, se închisese în studiu şi caligrafie. Abia dacă mai puteai s-o vezi. Împăratul a tot încercat s-o seducă, dar ea a rezistat mereu avansurilor lui. Vroia să-ți rămână credincioasă.

— Dar vorbeşti despre ea la trecut? o întrebă el, înnebunit de îngrijorare.

Ridicase tonul, lăsând la o parte orice precauție,

— A trebuit să părăsească Xianyang în timpul Marelui Incendiu al Cărților. Cel puțin aşa se spune... În orice caz, eu n-am mai văzut-o de câteva săptămâni în locurile unde obişnuia să meargă. Pe deasupra, tatăl ei este tras la față. Se spune că îşi adoră fiica. Iată de ce nu m-am putut împiedica să vorbesc despre ea la trecut. Dar, bineînțeles, asta nu înseamnă nimic! explică ea cu dificultate.

— Roză Primăvăratică a plecat fără să mă aştepte! Şi eu care sunt aici după un drum atât de lung! Dar e îngrozitor! se lamentă Peşte de Aur cu nasul îndesat în gâtul bătrânei femei.

Dacă n-ar fi fost vecinul suspicios, el şi-ar fi lăsat cu plăcere furia să izbucnească! Vorbele lui Yaomei îl copleşeau ca niciodată. Incendierea cărților, curățenia dubioasă a acestui oraş, acele milioane de nume schimbate, dispariția, vai, a scumpei lui Roză Primăvăratică, era prea mult! Toate aceste elemente nefaste i se amestecau în cap, provocând un haos de revoltă şi disperare.

Incendierea cărților data de câteva săptămâni. Mirosul de lemn ars se mai simțea încă în unele intersecții. Cu câteva zile mai înainte, întâlnirea dintre Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică ar fi putut avea loc şi el ar *fi* smuls-o pe tânăra femeie din funesta ei condiție. Dar împrejurările hotărâseră altfel...

Era consternat şi, în acelaşi timp, i se părea prea nedrept! Simțea cum i se strânge inima şi cum o grea angoasă îl cuprinde. Începea să regrete ocolul prin câmpia puțurilor de

foc, care îl făcuse să piardă câteva zile atât de prețioase.

Dacă plecase de la Xianyang, unde putea să fie acum? Până unde ar trebui să meargă pentru a o regăsi pe femeia pe care o iubea şi a cărei absență îl decepționase atât de crunt? Nu cumva alerga după o himeră? Amintirea lui Floare de Soare devorată de tigru îl bântuia din nou. Nu ratase el totul?

Disperat, dar conştient de emoția pe care i-o provoca fostei lui guvernante, el încercă să-şi vină în fire.

— Pari atât de nefericit! Intuiția mea îmi spune că trăieşte undeva, nu trebuie nicidecum să te descurajezi... zise Yaomei, grijulie să-l liniştească.

— Dacă aş şti unde a plecat, aş alerga la ea!

— Mi-ai spus că eşti în trecere prin Xianyang. Asta înseamnă că nu ți-ai terminat călătoria. Continuă-ți drumul. Sunt sigură că, în cele din urmă, se va întâlni cu cel al lui Roză Primăvăratică...

— Mă îndrept spre Marele Ocean. Am de gând să mă duc la Dongyin.

— Nu este portul acela de pescari de unde trebuie să plece Expediția Imperială a tinerilor băieți şi fete care se vor îmbarca pentru Insulele Nemuritoare?

— Exact! Acolo, am de gând să răzbun poporul Chinei pentru toate infamiile împăratului său, îi mărturisi el dintr-o suflare.

— Să-ți atingi scopul. Cei care îşi urmează visele până la capăt reuşesc întotdeauna să le transforme în realitate! şopti ea cu o voce blândă mângâindu-i fața.

Îi zâmbea şi părea să fie sigură de ceea ce spunea.

Nişte zgomote venind din casa scărilor îl împiedicară pe Peşte de Aur să continuie dialogul cu ea. Poate îi spiona cineva? Trebuia să plece repede, fără să trezească bănuielile vecinului de dedesubt, înainte de a fi prea târziu.

— Zeii să-ți împlinească dorințele şi să te ajute în ceea ce

vrei să faci, copilul meu! şopti bătrâna în momentul în care Peşte de Aur o îmbrăţişă ca să-şi ia rămas bun.

— Şi mai ales, Yaomei, te implor, să nu spui niciodată nimănui că am venit la tine, nici că plec la Dongyin. Dacă autorităţile ar şti că am vorbii, asta ar putea să te coste, vai, foarte scump!

— N-ai de ce să te temi, copilul meu. Bătrâna Yaomei îţi vrea binele! Gândurile mele te vor însoţi mereu în nobilele tale acţiuni, exclamă ea, îmbrăţişându-l cu patimă.

Când coborâră scara, sărind câte patru trepte o dată, absorbiţi de emoţie şi nelinişte, nici Foc Arzător şi nici Peşte de Aur nu dădură atenţie uşii întredeschise a apartamentului de la etajul inferior şi cu atât mai puţin privirii viclene a bărbatului care îi observa în semiîntuneric prin minuscula deschizătură.

*

Ceea ce trebuia să se numească Maiestuoasa Terasă Langya nu era deocamdată decât o gigantică rană făcută pământului roşu al pantei bolovănoase care cobora spre stâncile unde mişcarea de du-te-vin-o a valurilor lăsa, după fiecare trecere, o urmă de spumă albă care nu se ştergea niciodată complet. Din acest loc cocoţat deasupra golului, imensitatea oceanului se vedea mai bine decât din oricare alt amplasament. De acolo alesese împăratul să asiste la întoarcerea Expediţiei Celor O Mie, atunci când corăbiile lor se vor întoarce cu bine.

— N-or s-o termine niciodată! Aş vrea să aud părerea expertului, bombăni generalul Zhaogao, adresându-se lui Salt de Tigru.

— Pentru asta, am nevoie de busola mea divinatorie Shi compusă din două părţi de lemn pivotante, una pătrată, reprezentând pământul, şi alta rotundă, simbolizând cerul,

răspunse acesta scoțând cu mândrie din desagă instrumentul pe care tocmai îl descrisese.

În jurul lui, generalul, ordonanța acestuia şi câțiva ingineri responsabili cu acel şantier interminabil formau un cerc.

— Trebuie mai întâi să detectezi dacă muntele este de tip „shun” şi urmează curenții sau dacă, dimpotrivă, are tendința să li se opună. În acest caz, va fi de tip „ni”.

— Despre ce curenți vorbeşti? îl întrebă cu ingenuitate Fildeş Imaculat.

— Despre cele două tipuri de curenți telurici care stăpânesc adâncul: cel al Tigrului Alb Qinlong şi cel al Dragonului de Azur Baihu. În mod normal, primul trebuie să se situeze mereu la dreapta, iar celălalt la stânga. Dacă terasa voastră nu-i aranjează cu grijă pe amândoi, adică dacă ea nu se află exact la încrucişarea lor, în locul unde suflurile lor vitale Shenqi trebuie să aibă putere maximă, atunci ea nu va rezista şi se va prăbuşi la prima ploaie! declară doct Zhaogongming.

Preotul taoist, care nu-l scăpase din ochi pe tânărul soldat, constată cu satisfacție că vorbele lui îl fascinau. El ținea să-i dovedească că era un savant, dar dublat de un vrăjitor cu puteri supranaturale. Fildeş Imaculat n-avea de altfel ochi decât pentru preotul alchimist dotat cu atâtea virtuți. El îi sorbea cuvintele ca pe un nectar. Între timp, Salt de Tigru începuse să facă măsurători şi calcule cu ajutorul busolei. Şi după ce a străbătut cu paşi mari în lung şi în lat şantierul de terasament şi l-a examinat în toate felurile, a zărit enorma grămadă de stânci care se afla chiar în mijlocul suprafeței.

— Cred că un uriaş a pus aici, din întâmplare, acum zece mii de ani, această grămadă de stânci... Trebuie neapărat să le dăm la o parte! Ele îi interzic Tigrului Alb şi Dragonului de Azur să se întâlnească. Atâta vreme cât vor fi aici, terasa

voastră riscă în orice moment să se prăbuşească la cea mai mică furtună. În plus, ele împiedică nivelarea suprafeței, zise el, mai sigur ca niciodată.

În mijlocul acestei grămezi de pietre, un bloc mult mai gros decât celelalte depăşea înălțimea unei case, împiedicând nivelarea suprafeței.

— Sunt foarte conştient de această problemă, dar ce soluție îmi propui ca să aplatizez perfect terasa Langya pentru ca împăratul Centrului să poată păşi pe ea fără să-şi piardă echilibrul? îl întrebă Zhaogao a cărui agasare era perceptibilă.

— Enormul bloc de piatră este indestructibil. Este o excrescență a subsolului cu care face corp comun! Treizeci de oameni se chinuie cu ciocanul şi dalta, dar va fi nevoie de luni şi luni de zile pentru a-l face mai mic! explică jenat şeful şantierului căruia Zhaogao îi făcu semn să avanseze.

Salt de Tigru şi Zhaogongming schimbară priviri pline de subînțeles. În mod vizibil, în grija lor de a-l mulțumi prin toate mijloacele pe Generalul cu Bicepşi de Bronz, le venise aceeaşi idee. Preotul taoist luă cuvântul, pregătind efectul, sigur că avea să provoace reacția scontată.

— Am la mine un pic dintr-o pulbere neagră explozivă pe care am inventat-o întâmplător la Xianyang, cu ani de zile în urmă... Este capabilă să facă praf această grămadă mare de stânci.

Zhaogongming nu mințea. Când părăsise piscul Huashan, luase cu el, fără niciun motiv, într-un vas de bronz închis ermetic, o mică cantitate din pulberea lui explozivă, restul lăsând-o într-un butoiaş ascuns cu grijă în spatele unei stânci din grota unde locuia Vale Adâncă.

— O pulbere neagră capabilă să pulverizeze o stâncă atât de mare? se minună generalul Zhaogao.

— Chiar asta a spus Zhaogongming, răspunse doct Salt de Tigru.

Preotul taoist scosese triumfal din buzunar un mic vas pe care îl agita sub nasul uluit al şefului de stat-major al armatelor imperiale.

— Câte zile o să-ţi trebuie ca să-i vii de hac acestei roci? se interesă cu febrilitate Zhaogao. Împăratul va fi aici în câteva săptămâni...

— Pulberea neagră este ceva special. Când îi dai foc, explodează ca fulgerul. Nu-i trebuie decât o clipă ca să distrugă acest obstacol depus de gigant acum zece mii de ani, îl asigură el cu naturalețe.

Observând mimica şefului de stat-major al armatelor Imperiului, care părea să fie pe punctul de a izbucni în râs, Zhaogongming înțelesese că acesta nu-i lua deloc în serios vorbele.

— Aici, nu suntem la circ ca să asistăm la scamatoria unui magician! Treizeci de terasieri lucrează fără odihnă de aproape o lună la această grămadă bolovănoasă! Uită-te un pic: este aproape la fel de groasă ca în prima zi! îi aruncă generalul preotului, o dată trecută ilaritatea surprizei.

— Vă propun să încercăm chiar mâine. Nu sunt vorbe de magician de circ! zise celălalt vexat.

Incredul, Zhaogao voia să pună capăt acestui proiect care i se părea din ce în ce mai nerealist. El continua să nu creadă niciun cuvânt din ce spunea taoistul şi simțea cum începe să-i clocotească sângele în vine de mânie.

— Da! Să-i dăm o şansă! Eu am încredere oarbă în acest preot. Sunt sigur că pulberea neagră o să-şi facă efectul! pufni atunci Fildeş Imaculat.

Zhaogao îşi privi ordonanța cu lăcomie. Tânărul îl implora din priviri. Părea sincer. Se simți, din nou, topit după el. Apoi îl privi pe Zhaogongming. Preotul părea la fel de sigur pe el.

În fond, ce avea de pierdut dacă-l lăsa să încerce acea pulbere neagră? în cazul unui eşec, va avea destul timp să-l

facă să plătească foarte scump, ceea ce i-ar aduce, pe deasupra, avantajul de a-l îndepărta definitiv pe acest rival de Fildeş Imaculat.

— Rămâne pentru mâine! zise Generalul cu Bicepşi de Bronz.

În ziua următoare, se reîntâlniră cu toţii pe imensul şantier de terasament unde oamenii, cu sutele, săpau pământul, apoi îl scoteau şi îl puneau în coşuri de papură împletită pe care alţii le cărau mai în jos pentru a susţine subasmentul suprafeţei care, asemenea unui balcon gigantic, surplomba marea Chinei.

Zhaogongming le ordonă să se dea înapoi şi să se îndepărteze de grămada de pietre care ocupa centrul suprafeţei.

Toţi muncitorii coborâră docil spre plajă şi se postară acolo, cu ochii aţintiţi la acel spectacol ciudat oferit de un preot taoist, recognoscibil după calota sa neagră, care se învârtea în jurul stâncilor la care ei trudeau de săptămâni întregi.

Preotul îşi pusese vasul de bronz plin de pulbere neagră rezemat de prima stâncă de la baza impozantului grup de stânci depus acolo în urmă cu zece mii de ani de către poznaşul gigant. Apoi pronunţă cuvintele sacramentale adecvate, menite să dea pulberii explozive maximum de putere. Cu gura căscată, terasierii, total ignoranţi în astrologia taoistă, îl auzeau pronunţând cu o voce puternică formule din care nu înţelegeau nimic.

— Tu eşti Tou, Oborocul Ursei Mari, constelaţia care serveşte drept Cârmuitor al Destinului! Eşti plin cu pulbere care dezagreg universul în particule infinitezimale... Tu o să transformi terasa Langya în

Daochang, suprafaţa sacră a Marii Căi! Ea va deveni perfect plană şi lipsită de orice obstacol!

Ocupat cum era să-l invoce pe Cârmuitorul Destinului,

Zhaogongming nu putea să vadă că Fildeş Imaculat, tot mai impresionat, îl privea cu nişte ochi care lăsau să se înţeleagă că îl considera chiar acel Mare Cârmuitor în persoană.

Când preotul aprinse fitilul, explozia fu atât de puternică încât Fildeş Imaculat nu se putu abţine să nu scoată un strigăt de spaimă. Credea că îi sosise ceasul acestui om pe care îl admira atât de mult. O salvă de pietre, amestecată cu flăcări şi fum negru, ţâşnise spre cer ca o enormă jerbă de apă. Ploua cu proiectile din toate părţile, de parcă ar fi fost boabe de grindină. Cei de faţă fură nevoiţi să-şi acopere capetele şi feţele cu mâinile. După ce trecu efectul suflului, care le asurzise urechile, un nor opac de praf îi împiedică să vadă cu precizie nenumăratele bucăţi de pietre de toate mărimile care acopereau solul în locul grămezii de stânci pe care explozia o pulverizase.

Când acesta se risipi, murmure de admiraţie izbucniră din rândurile terasierilor. Doar într-o clipă, Zhaogongming realizase ceea ce sute de terasieri şi cioplitori în piatră ar fi reuşit în mai multe luni de muncă înverşunată.

Mai rămânea totuşi în mijlocul platoului acum degajat un fel de piramidă stâncoasă de o înălţime apreciabilă pe care, din păcate, explozia o lăsase intactă. Era faimoasa stâncă de mărimea unei căsuţe pe care operaţiunea o eliberase din grămadă, dar fără să reuşească s-o distrugă.

— Ce păcat! mai aveam nevoie de niscaiva pulbere! în mod normal, acest mamelon ar fi trebuit să fie şi el pulverizat, regretă Zhaogongming.

În faţa lui, generalul Zhaogao, uluit de eficacitatea acelei mixturi, amuţise. Îi era ciudă că se îndoise în asemenea hal de preot. Puţină pulbere îi făcuse deja pe muncitori să câştige câteva săptămâni bune de lucru.

— Bravo! Ai făcut o ispravă extraordinară! murmură la rândul ei ordonanţa, suficient de tare pentru ca Zhaogongming să audă.

Fildeş Imaculat era în extaz. După un asemenea succes, Zhaogongming căpăta în ochii lui statutul unui nepreţuit deţinător de comori. Dacă acest preot era capabil să fabrice o asemenea pulbere, sigur deţinea şi ingredientele necesare pentru a face tot felul de pilule: cele care aduceau fericirea; cele care te făceau seducător; cele care te făceau să trăieşti mai mult; cele care revigorau Tijele de Jad obosite din cauză că fuseseră folosite de prea multe ori şi multe altele, care mai de care mai minunate! El avea cu ce să-i satisfacă toate înclinaţiile şi să-i împlinească toate aspiraţiile. Acest ermit dublat de un vrăjitor ar putea să facă din el un Nemuritor cu nemaipomenite talente de seducător, căruia, în aceste condiţii, nimic nu i-ar mai rezista. Pentru a avea acces la această incredibilă rezervă de raritäţi, era de ajuns să răspundă favorabil avansurilor preotului taoist.

Chiar în acea seară, Fildeş Imaculat se decise aşadar să-l abandoneze pe general, care dormea dus, pentru a se întâlni cu Zhaogongming, şi se strecurase tiptil în camera lui.

Odată ajunsă în patul preotului, tânăra ordonanţă făcuse cu plăcere risipă de tot felul de mângâieri care îl aduseseră pe acesta într-o stare de excitaţie atât de mare încât Salt de Tigru, care dormea alături, fusese trezit de gemetele de plăcere pe care Zhaogongming le scotea fără cea mai mică jenă.

— Dacă vrei să mă revezi, va trebui să-mi dai toate reţetele tale de prafuri de fericire şi imortalitate! îi şoptise alinlându-se Fildeş Imaculat preotului când acesta îi dăduse de înţeles că, fără doar şi poate, după un început atât de reuşit, o altă doză de plăceri amoroase se impunea de la sine.

*

Vocea delicată, uşor tremurândă din cauza emoţiei, a lui

Roză Primăvăratică era acoperită de zgomotul căderii de apă.

Vale Adâncă se apropie de ea pentru a-i cere să repete fraza.

— Dao poate fi asimilat dreptății? întrebă din nou, la fel de îngrijorată, Roză Primăvăratică.

Cele două femei stăteau aşezate pe o stâncă acoperită cu muşchi în faţa imensei coloane de apă perfect verticale care cădea cu vuiet în vasca naturală unde dispărea în cercuri concentrice, într-o clocotire de spumă. Contemplarea cascadei de pe piscul Huashan, a cărei linearitate scânteietoare reuşea să-i liniştească spiritul, era un spectacol de care Roză Primăvăratică nu se mai sătura.

— Dao se situează dincolo de dreptate! Şi, de altfel, aceasta este mereu relativă... răspunse Vale Adâncă gânditoare, apoi adăugă: Dar, de fapt, de ce-mi pui această întrebare?

Ea remarcase angoasa care îi strângea inima nepoatei ei şi care se vedea din paloarea feţei.

— Pentru că aş vrea să ştiu dacă, într-o zi, toate crimele abominabile comise de tatăl meu, care mi i-a luat şi pe Neclintită Stea de Răsărit, şi pe Peşte de Aur, vor fi în cele din urmă pedepsite. Sau va trebui să contez doar pe mine ca să-mi fac dreptate? zise ea cu tristeţe.

— Tu trebuie să te gândeşti mai întâi la tine şi la reuşita ta. Nu e mai bine să-ţi pui forţele în slujba iubirii decât a răzbunării? Marea Cale este un drum lung care te va conduce, tot aşa cum ţi-a ghidat paşii până aici, la întâlnirea cu cel pe care îl iubeşti.

— Mi-ar plăcea să fiu sigură de acest lucru! Aştept momentul ăsta de atâta timp! Uneori, ajung să mă îndoiesc că această clipă va veni; atunci, mă simt invadată de tristeţe, mărturisi Roză Primăvăratică izbucnind în hohote de plâns.

— Constelația Văcarului şi cea a Țesătoarei, chiar dacă sunt separate de imensa Cale Lactee, reuşesc în fiecare an să se întâlnească...

Tânăra femeie veni să se cuibărească, asemenea unui copil, în brațele bunicii ei.

— Dă-mi Bi-ul tău negru înstelat, îi ceru aceasta cu blândețe.

Roză Primăvăratică se duse în grotă şi îi aduse discul de jad. Vale Adâncă îl luă, apoi, după ce şi-l puse pe genunchi, îi ceru nepoatei ei să-l examineze cu atenție.

— Uită-te la stelele astea, au legătură cu tine... Iat-o pe cea a Țesătoarei, şi aici e cea a Văcarului. În mijloc, această lungă dâră de stele nu e altceva decât Calea Lactee deasupra căreia, în fiecare an, un pod le permite celor doi iubiți despărțiți să se întâlnească, explică preoteasa medium.

— Vrei să spui prin asta că acest disc ar fi oglinda destinelor noastre?

— Acest obiect ritual n-a ajuns la tine întâmplător! Cum nu întâmplător a ajuns în mâinile lui Lubuwei! Şi fiindcă tatăl tău l-a furat de la muzeul imperial din Xianyang este acum al tău. Suntem cu toții instrumentele destinului! Adesea, suntem conduşi de forțe care ne scapă cu totul. Trebuie să-l acceptăm. Asta e calea înțelepciunii, spuse Vale Adâncă care începuse să mângâie părul lung al lui Roză Primăvăratică.

Aceasta părea liniştită. Ea asculta asurzitorul concert al păsărilor cuibărite în toți acei copaci care le înconjurau ca nişte santinele vigilente.

— O să încerc să mă apropii de acea privighetoare al cărei tril mă încântă, decretă ea cu voioşie.

Se ridicase ca să meargă să se uite în partea dinspre pădure, acolo unde cânta pasărea.

Rămasă singură cu discul de jad, Vale Adâncă se hotărî

să profite de prezența obiectului ritual pentru a se consacra unui ultim exercițiu de concentrare ca să se asigure că nepoata ei şi bărbatul pe care ea îl iubea mai erau în armonie unul cu celălalt.

Pentru întâia oară, ea vroia să-i facă, mai întâi pe Roză Primăvăratică, apoi pe Peşte de Aur, să joace rolul celor două constelații îndrăgostite care se potriveau atât de bine cu povestea relațiilor dintre ei. Având discul Bi în mână, ea ar dispune de suportul cel mai eficace pentru a duce la bun sfârşit acest ultim şi delicat exercițiu de verificare cosmică.

Nici nu ştia câtă dreptate avea! Abia ce se concentrase, cu discul de jad în fața ochilor, că imaginea perfect clară a constelațiilor de pe bolta cerească, apărută fără dificultate în câmpul său de viziune interioară, o făcu să tresară. Nevoind s-o alerteze în mod inutil pe Roză Primăvăratică, postată sub un copac câțiva paşi mai departe, ea îşi înăbuşi țipătul de spaimă şi de mirare pe care era gata să-l scoată.

Cum ar fi îndrăznit, într-adevăr, să-i mărturisească lui Roză Primăvăratică că tocmai zărise, între constelația Văcarului şi cea a Țesătoarei, un obiect celest neidentificat?

Aşa-zisul obiect semăna cu o frumoasă cometă scânteietoare venită să se interpună între cele două îngrămădiri de stele care se uneau o dată pe an. Cometa era bine situată într-o parte a Căii Lactee, astfel că putea să atingă constelația Văcarului fără ca, spre deosebire de cea a Țesătoarei, situată în partea opusă, să mai aibă nevoie de acel faimos pod care le permitea, în fiecare an, celor două constelații îndrăgostite să se întâlnească.

Era pentru prima dată că zărea acest astru magnific, a cărui coadă imensă părea, de altfel, să îmbrățişeze, ținând-o captivă, întreaga constelație a Văcarului.

Ea începu să tremure. O surdă nelinişte o chinuia. Era timpul să verifice dacă ceea ce văzuse nu era o falsă impresie şi, pentru asta, îşi mări efortul de concentrare ca

să facă să apară o viziune şi mai clară decât bolta cerească. Simţea sudoarea curgându-i pe frunte. Discul de jad deveni umed tot. Încet-încet, viziunea ei devenea tot mai clară.

Stelele se detaşau acum unele de altele.

Dar cometa aceea ciudată şi învăluitoare era tot acolo, parcă sfidând-o pe Ţesătoare.

Era clar. Exista o altă femeie între Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică. Trebuie că ajunsese acolo pe neaşteptate. Judecând după frumuseţea intrusei stelare, această creatură dispunea de numeroase atuuri. Ea dădea un farmec ciudat constelaţiei Văcarului prin scânteierea argintată a arabescurilor savante pe care le desena coada ei. Şi Văcarul nu era departe de a ceda farmecelor acestei stele intruse! Nu aveau ei avantajul de a fi unul lângă altul, ea fiindu-i mult mai accesibilă decât Ţesătoarea pe care el nu putea s-o întâlnească decât prin intermediul acelui faimos pod care nu se deschidea decât o dată pe an deasupra Căii Lactee?

Lupta dintre Roză Primăvăratică şi noua ei rivală se anunţa aşadar cu totul inegală.

În momentul în care preoteasa medium deschidea ochii, nepoata se întorsese lângă ea. Vale Adâncă hotărî totuşi să păstreze pentru ea secretul apariţiei acestei necunoscute în viaţa lui Peşte de Aur.

Ea nu voia nici s-o decepţioneze, nici să-i provoace temeri în mod inutil. O simţise deja atât de fragilă, în pragul descurajării. Îngrijorarea provocată de venirea acestei ciudate stele intruse ar fi aruncat-o, cu siguranţă, în cea mai neagră disperare.

Neliniştită, Vale Adâncă ezita în privinţa atitudinii pe care s-o adopte.

Trebuia să încerce să-i facă farmece noii stele?

Din păcate, ea nu putea decât să constate că n-avea mijloacele necesare. Preoteasa medium nu dispunea într-

adevăr de niciun element material care să-i aparțină frumoasei necunoscute despre care nu ştia nimic, nici măcar numele. Ea nu poseda nici cel mai mic indiciu care ar fi putut să-i servească drept sprijin pentru exercițiile susceptibile de a o îndepărta de Peşte de Aur sau de a-i alunga dorința de a se apropia de el, ba chiar, şi mai radical, de a o elimina.

Ea nu era pregătită, la urma urmei, să utilizeze vreun mijloc. Ştia prea bine, întrucât aprofundase subtila teorie despre Yin şi Yang, că pozitivul nu putea niciodată să se nască din negativ, nu mai mult decât binele din rău.

Nu era mai bine, în aceste condiții, să lucreze pentru a face în aşa fel ca Peşte de Aur să reziste, din dragoste pentru Roză Primăvăratică, farmecelor frumoasei intruse? Aceasta ar ajunge să se îndepărteze ea singură brusc de tânărul bărbat, eliberând constelația Văcarului din magnifica ei îmbrățişare luminoasă...

Dar pentru a obține un asemenea rezultat, mai trebuia ca Văcarul să nu se îndoiască că Țesătoarea continua să-l aştepte, de cealaltă parte a Căii Lactee, şi că acel faimos pod pe care sperau atât de mult să se întâlnească nu va întârzia să-i unească în sfârşit.

Trebuia să-i trimită lui Peşte de Aur acest semnal de dragoste, din partea lui Roză Primăvăratică, care i-ar dovedi că trebuia s-o aştepte. Mesajul trebuia să fie la fel de pur ca apa izvorului din grota ei. El trebuia să-i inunde inima iubitului nepoatei ei ca o undă liniştitoare.

Bătrâna femeie, al cărei păr lung şi alb îi acoperea umerii precum o capă divină, îşi jură să facă totul pentru ca destinul tinerilor să fie la fel cu al celor două stele. Se va folosi de toate forțele pentru a-l apăra pe Peşte de Aur de asaltul acelei femei care nu va întârzia să apară în viața celui pe care fetița ei îl iubea atât de mult.

Va reuşi ea oare?

73

— Mai ales nu trebuie să te descurajezi! Priveşte în urmă, ai trecut tu şi prin altele! Nimic nu este încă pierdut, îi repeta cu duioşie Tigru de Bronz fiului său.

Trecuseră opt zile de când călăreau din nou spre nord-est, către marea cea mare a Chinei.

Înaintarea lor ar fi fost mai rapidă dacă ar fi încălecat cai cereşti; dar aceştia erau rezervaţi exclusiv armatelor imperiale. Caii lor de luptă robuşti, crescuţi pe câmpiile marchizatului lui Tigru de Bronz, puţin obişnuiţi cu pantele abrupte, se chinuiau să avanseze în ritmul armăsarilor de stepă.

Peşte de Aur, după ce se întorsese cu coada între picioare şi destul de copleşit de veştile aflate din gura lui Yaomei în timpul călătoriei sale la Xianyang, afişa aceeaşi tristeţe care, de atunci, nu-l mai părăsise. Absenţa informaţiilor referitoare la Roză Primăvăratică era ceea ce îl dispera cel mai mult. El nu ştia unde ar trebui să meargă pentru a o găsi. În afară de această cruntă decepţie, puţin lipsise, chiar după ce părăsiseră imobilul lui Yaomei, să nu fie opriţi, el şi Foc Arzător, ca să le fie verificată identitatea. Scăpaseră ieftin, graţie prezenţei oportune a unei aglomeraţii care bloca strada. Ei putuseră să se furişeze prin mulţime şi să dispară chiar de sub nasul a doi jandarmi care le făcuseră totuşi semn să se apropie.

Trăseseră o sperietură zdravănă!

Peşte de Aur îşi dădea încet-încet seama că se afla într-un mediu ostil.

— Împăratul este pe cale să reuşească să şteargă toate reperele care ar putea să-l împiedice în acţiunea lui. L-a împins chiar la sinucidere pe bătrânul literat care m-a învăţat să citesc şi să scriu! La Xianyang domneşte o

atmosferă insuportabilă. Aproape că aveam impresia că simt mirosul de cenuşă de la toate acele cărți arse din ordinul lui, îi explicase el tatălui său în momentul în care, la întoarcerea în tabără, coborâse de pe cal.

— Este adevărat că n-am întâlnit în oraş decât fețe împietrite şi ca să zic aşa ostile, adăugase Foc Arzător care se afla chiar în spatele lui.

Eunucul nu era mai puțin descumpănit de imensa decepție pe care o putea citi, de la întoarcerea lor din capitală, pe fața prietenului său.

— Din trei persoane, două supraveghează un cetățean, unul fiind spion şi altul polițist! lăsase să-i scape acesta din urmă cu fața întunecată şi dinții încleştați.

Amintirea execrabilă a acestei escapade ratate la Xianyang continua să-l bântuie. Ea îl împiedica să se bucure de somptuozitatea peisajelor pe care le traversau. Stâncile care se îngrămădeau pe pante intensificau culorile desişurilor de rododendroni înfloriți ale căror tuşe purpurii puneau în evidență paleta mai ştearsă de griuri pe care pietrele sculptate de ploaie şi vânt o ofereau privirii călătorilor. Ici şi colo, apa înspumată a cascadelor trasa imense linii între acei nori de piatră şi smocurile de flori inexplicabil amestecate unele cu altele.

Trei zile mai târziu, după ce trecuseră de ultimul munte împădurit din ale cărui frunzişuri înalte răsunau țipete de maimuțe, ei se loviră în sfârşit de primul obstacol veritabil care se ridica în drumul lor.

Era un fluviu enorm cu ape tumultuoase pe care trebuiau acum să-l traverseze; un fel de Marele Zid, dar sub formă lichidă.

Peşte de Aur şi Tigru de Bronz, precedaseră, ca de obicei, restul trupei căreia îi serveau drept călăuze, în timp ce cei doi eunuci închideau convoiul.

— Înțeleg de ce se numeşte Fluviul Galben! constată Peşte

de Aur.

Fluviul Galben era infinit mai larg decât cursurile de apă pe care le traversaseră până atunci. Chiar maiestuosul râu Wei, care străbătea Xianyangul de la un capăt la altul, nu era nimic în comparație cu imensitatea acestor valuri aurii și tumultuoase luminate de soare care se întindeau în fața lor cât se vedea cu ochii. Malul opus era atât de departe, încât nu puteai zări decât cu dificultate, înecate în ceața provocată de evaporarea apelor încărcate de noroi, vârfurile copacilor care îl mărgineau.

Din locul unde se aflau, pontoanele situate de cealaltă parte a fluviului-rege, pe care se agitau minuscule siluete de mateloți, abia dacă se vedeau. Se distingeau nu mai puțin de trei bacuri în curs de încărcare sau descărcare, destinate să facă drumul dus-întors între cele două maluri, încărcate cu mărfuri, animale ori săteni.

Viteza și forța curentului fluviului erau impresionante. Trunchiuri de copaci, diverse deșeuri, cadavre de animale surprinse de creșterea bruscă a apelor, cu burțile umflate ca niște burdufuri, corpuri omenești aruncate acolo de familii care nu aveau bani să le înmormânteze: tot ceea ce apele puternice cărau trecea prin fața ochilor lor cu viteza unei săgeți.

Să traverseze înot, prin locul acela, Fluviul Galben era total exclus. Caii n-ar fi fost în stare să facă nici măcar un pas. Nu exista altă cale decât să folosească unul din acele bacuri în care Peşte de Aur şi tatăl lui îi vedeau pe vâslaşi îndârjindu-se să mânuiască pagăile şi cângile, pentru a evita ca ambarcațiunile să fie prinse în vârtejuri sau să-şi devieze traiectoria şi să se abată spre o zonă unde forța curentului le-ar fi zdrobit de țărm. Forța Fluviului Galben făcea, fără îndoială, toate aceste manevre extrem de periculoase.

Întreg convoiul era acum adunat în mijlocul unei pajişti

situată la câțiva paşi de o porțiune de pământ bătătorit unde aşteptau călătorii. Aceşti bărbați şi femei încărcați ca nişte catâri cu tot felul de baloturi, aşteptau să treacă pe malul celălalt. Ambarcaderul era dintre cele mai simple, făcut din trunchiuri foarte bine legate între ele, agățate de malul apei şi menite să amortizeze şocul acostării bacului. Pe coastă, într-o mică cabană de bambus în fața căreia călătorii stăteau la coadă, se afla un bărbat care încasa taxa de trecere.

— Du-te şi întreabă-l pe individul ăla care ar fi tariful pentru traversarea Fluviului Galben de către Armata Revoltaților. Mai am ceva plăcuțe de jad provenind din mormântul gentilomului. Cantitatea lor ar trebui să fie arhisuficientă! îi zise Peşte de Aur lui Verigă Esențială.

Eunucul coborî de pe cal şi, după ce-şi legă animalul de trunchiul unei sălcii, se duse să-l caute pe individul care părea să se ocupe de încasări.

— Cât ai lua ca să-mi traversezi peste fluviu toată trupa?

Bărbatul îl privi pe Verigă Esențială cu un aer interesat. Grupul care urma să traverseze, pe care îl numără rapid, era numeros. Ar fi probabil necesar un bac întreg, cu aproximație. Încasarea se anunța importantă. Măcar o dată, luntraşii Fluviului Galben nu şi-ar fi pierdut ziua de pomană.

— Câți sunteți? întrebă el, după ce scuipă în pământ.

— Cincizeci şi tot atâția cai!

— În acest caz, îmi trebuie o sută de taeli de bronz. Tariful este de un tael de persoană şi de cal. V-am numărat, sunteți exact cincizeci şi trei de indivizi. Şi în plus vă fac şi o reducere! îl anunță barcagiul pe eunuc.

— Nu am taeli de bronz. N-aş putea să te plătesc în monede de jad? Ți-aş da o cantitate echivalentă, bolborosi eunucul.

Fața barcagiului se întunecă.

— Este imposibil! Aici, doar piesele de metal merg. De altfel, nu înțeleg ce vrei să spui prin „monede de jad”...

— Dar este acelaşi lucru. La toți negustorii serioşi care fac schimb, jadul are un curs oficial care reprezintă o cantitate precisă de aur, argint sau bronz.

— Eu nu mă ocup de schimb! Ți-am spus că aici nu se acceptă decât monede metalice: aur, argint sau bronz. Şi cu asta, basta!

Verigă Esențială înțelesese, din tonul şi de pe fața bărbatului ştirb, că acesta rămânea de neclintit.

— Luntraşii cer monedă de bronz. Nu acceptă să fie plătiți în plăcuțe de jad, spuse eunucul, destul de decepționat, către Peşte de Aur, după ce se întoarse.

Acesta din urmă goli atunci pe iarbă conținutul săculețului din piele pe care îl purta la piept. Mai erau acolo o sută de plachete din acel lințoliu de jad al nobilului al cărui mormânt îl jefuise altădată împreună cu Foc Arzător. Fuseseră tăiate din piatră de o excelentă calitate. Negociate bine, la trei taeli bucata, ar însemna echivalentul a trei sute de taeli de bronz. Ar ieşi ceva profit. Rămânea să mai găsească un negustor care să accepte schimbul.

— Ce-o să facem acum? îl întrebă tatăl lui.

— Nu văd nicio casă de schimb printre stâncile şi în pădurile din jur! recunoscu în glumă Peşte de Aur pentru a destinde atmosfera în care se simțea acum dezamăgirea.

El se apropiase de covorul lichid pe care fluviul părea că-l derulează cu o viteză halucinantă. Dintr-o zvâcnire de încheietură, aruncă una, apoi două pietricele, care ricoşară de mai multe ori pe acea suprafață ca şi când ea ar fi fost la fel de dură ca o piatră.

— Trebuie să mergem la Baodang, este oraşul cel mai apropiat. Acolo, vom găsi fără îndoială modalitatea de a schimba plăcuțele. Două zile de mers sunt suficiente pentru a ajunge acolo, de cealaltă parte a fluviului. Propun să-l

trimitem pe Foc Arzător. În ciuda tinereții lui, este un mare descurcăreț dublat de un negociator aprig, propuse el zâmbind, după ce se întoarse înapoi.

— Mă duc cu plăcere! Voi încerca să fac tot ce-mi stă în putință... răspunse flatat tânărul eunuc.

— Să mai avem răbdare câteva zile şi vom învinge şi acest ultim obstacol din drumul spre Marele Ocean! îi şopti Tigru de Bronz fiului său.

Acesta îşi privi tatăl. Regăsea în ochii lui acea bunăvoință şi complicitate pe care doar Lubuwei îl făcuse până atunci să le perceapă.

Seara, în timp ce ochii lui larg deschişi rătăceau, pierzându-se, pe cerul înstelat de deasupra capului său, neliniştitorul vuiet al fluviului-rege ar fi trebuit să-l avertizeze în legătură cu evenimentul neaşteptat care urma să-i bulverseze, încă o dată, cursul propriei existențe.

*

Pe străzile aglomerate din Baodang, rochia albă a Bayei îi scotea în evidență strălucirea frumuseții ei deosebite.

De fapt, tipul ei sogdian – ochii albaştri turcoaz, pielea diafană şi bogatul păr ondulat – era aici mai mult decât o raritate. Nimeni la Baodang nu admirase vreodată asemenea gen de frumusețe. Baya nu întârzie să suscite mai întâi uimirea, apoi admirația în acel ținut oriental al Imperiului unde nu întâlneai decât chinezi cu ochi oblici, închişi la culoare şi cu păr negru perfect lins. Şi toți se întrebau ce anume putea să o determine pe o femeie atât de frumoasă şi ciudată să se plimbe aşa, singură, pe străzile unui oraş în haine de doliu atât de boțite şi murdare.

Abia intrase în Baodang că, deja, majoritatea oamenilor pe care îi întâlnea întorceau capul după ea. Unii nu ezitau chiar s-o urmeze şi să-i propună o invitație într-un han sau

să-i susure propuneri mai scabroase. Mici grupuri de copii soioşi şi în zdrenţe i se agăţau de pulpanele rochiei, prăpădindu-se de râs.

— Zeiţa albă! Zeiţa albă! strigau ei.

Ea îşi dădu seama că, dacă avea să continue să meargă aşa, îmbrăcată toată în alb ca o văduvă, pe acele străzi înţesate de lume, avea să atragă în mod periculos atenţia. Trebuia să găsească de urgenţă haine mai puţin bătătoare la ochi, altfel se va trezi rapid arestată de jandarmi. Gărzile din convoiul Celor O Mie, care urma să ajungă cât de repede la Baodang, vor da cu siguranţă alerta şi semnalmentele ei serviciilor guvernatorului provinciei. Trebuia să se poarte cu extremă prudenţă dacă nu voia să se piardă.

Ea se gândea la cel mai bun mod de a trece neobservată când simţi deodată că doi indivizi, care nu erau nişte gură-cască, o urmau în tăcere de puţin timp fără să o abordeze. Aproape că le simţea răsuflarea aspră în ceafă. Grăbi pasul. Ca să fie cu inima împăcată, se întoarse brusc şi văzu, chiar în spatele ei, doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru care priviră imediat în altă parte. Cu inima bătând, ea se ascunse în ungherul primului portal care îi apăru în faţă. Aşteptă, tupilată lângă o coloană. Aplecându-se în faţă, îi zări pe cei doi bărbaţi care fluierau încetişor puţin mai departe, ca şi cum nu se întâmpla nimic, dar care se feriseră să depăşească colţul străzii în care dădea imobilul.

Era clar că era urmărită şi trebuia neapărat să scape de cei doi sbiri.

În faţa ei se deschidea ceea ce era cartierul negustorilor, judecând după numărul dughenelor care tiveau străzile. Ea profită de trecerea unei căruţe încărcate cu sute de colivii mici cu prepeliţe de luptă pentru a se fofila chiar în faţă şi a scăpa astfel de supravegherea celor doi bărbaţi, timp în care ajunse pe străzile negustoreşti. Când, după ce grăbise pasul, în ciuda aglomeraţiei, întoarse iarăşi capul, ea avu

dezagreabila surpriză să le zărească capetele care scrutau orizontul în stânga şi în dreapta.

Pentru a scăpa de ei, cel puțin provizoriu, se strecură *in extremis* în fața unei căruțe care se bălăngănea încărcată cu paie de orez.

Căruța se opri în curând în fața intrării într-o curte mică, prăfuită. Deasupra arcadei, era o tăbliță lată din lemn cu o inscripție înzorzonată pe care ea nu ştia s-o citească.

Nişte bărbați începură să descarce căruța. Ea se ținu după ei, mergând pe lângă un zid de cărămidă pentru a se face remarcată cât mai puțin posibil. În jurul unei suprafețe centrale rotunde, alți bărbați aşezați pe bănci făceau schimb de bani râzând zgomotos. Ea înțelese, văzând coliviile cu păsări dispuse în jurul pistei, că suprafața rotundă servea probabil pentru luptele cu zburătoare, în timp ce bărbații aşezați erau pariori care făceau pronosticuri. Luptele aveau fără îndoială loc la orice oră a zilei, căci un individ cocoțat pe un taburet gesticula, strigând către mulțime, care invadase deodată micul amfiteatru în aer liber, să vină să ia loc. Repriza iminentă a următorului concurs îi incita pe pariori să-şi depună mizele, însoțite de numărul păsării, într-un coş pus în mijlocul arenei.

Ea înainta timid şi se pregătea să se aşeze în mijlocul publicului când se auzi strigată de bărbatul care coborâse de pe taburet.

— Dacă vrei, frumoasă necunoscută, ai putea să mă ajuți trecând coşulețul de la unul la altul. Asta îi va scuti să se deplaseze. Ajutorul meu obişnuit m-a lăsat baltă. O să-ți dau pentru oboseala ta un tael de bronz la sfârşitul reprezentației.

Sărmana Baya nu înțelesese nicio iotă din ceea ce îi propusese bărbatul, dar cum îi întindea coşulețul pe care îl luase de jos, arătându-i rândurile de spectatori, ea se execută cu plăcere.

Dar abia începuse, că-i aduse înapoi coşuleţul organizatorului luptelor de păsări, dându-i de înţeles prin gesturi că îi era frig şi că avea nevoie de un şal pentru a-şi acoperi umerii. Bărbatul încuviinţă imediat şi o chemă pe matroană care curăţa bombănind găinaţul de care arena de luptă era plină.

— Du-te şi adu-mi un şal, repede! strigă el.

Matroana se întoarse cu o bucată lată de material în culori ţipătoare şi cam jegos. Baya şi-l înfăşură pe cap, având grijă să se acopere cu el până în talie. Nu i se mai vedeau pletele lungi, buclate şi nici rochia albă care ieşea doar puţin la iveală. Reuşise astfel să-şi schimbe aspectul. Ea răsuflă uşurată şi reîncepu să treacă printre rândurile de pariori cu coşuleţul în care se îngrămădeau mizele.

Publicul, compus în principal din bărbaţi, era încântat să vadă o fiinţă atât de frumoasă întinzându-le coşul. Imediat, sumele puse în joc crescură sub privirea satisfăcută a organizatorului, urcat din nou pe taburetul lui, de unde prezenta primele două păsări care se pregăteau de luptă. Proprietarii lor, doi ţărănoi necioplţi, cu feţele ridate de soare, se umflau în pene în faţa spectatorilor, ţinându-şi fiecare colivia în mână.

În jurul arenei de luptă, tensiunea crescuse şi mai mult. Invectivele şi înjurăturile ţâşneau din toate părţile. Fiecare avea favorita lui şi spera să-şi dubleze sau tripleze miza.

Cruzimea prepeliţelor, în cazul în care erau dresate pentru luptă, era legendară. Aceste zburătoare rotofee şi blânde se transformau în luptătoare redutabile.

Marginile ciocului le fuseseră ascuţite cu piatră de lavă de către proprietarii lor pentru a le face tăioase ca nişte cuţite. Minuscule gheare de bronz erau ataşate unghiilor de la picioare, pentru a face mortale rănile pe care şi le provocau cele două ghemotoace de pene atunci când, o dată colivia deschisă, se năpusteau una asupra alteia într-un nor de

praf. Atunci se vedea zburând, ici şi colo, deasupra acestei încăierări de unde se auzeau piuituri ascuţite, puful acestor păsări angajate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte în care, în mod inevitabil, una dintre ele avea să piară sub ghearele şi veritabilele lovituri de cioc ale celeilalte. Când penele căzuseră înapoi pe terenul de luptă, prepelița învinsă zăcea deja la pământ plină de sânge. Iar ochii îi atârnau din orbite, căci păsările învingătoare aveau în general o plăcere sadică să-şi orbească victimele din două-trei lovituri de cioc, după care îşi netezeau cu mândrie penele în timp ce publicul, copleşit de atâta ferocitate, aplauda din răsputeri micuța pasăre care părea totuşi blândețea întruchipată.

La sfârşitul spectacolului de patru lupte, organizatorul, încântat, îi dădu Bayei, care era foarte surprinsă, suma promisă pentru prestația ei.

— Bravo! Datorită ție, au mizat de două ori mai mult decât de obicei! Vrei să vii şi mâine? Îți ofer de trei ori mai mulți bani dacă accepți!

Neînțelegând nici acum niciun cuvânt din propunerea individului, care încerca să-i explice prin gesturi insistente, ea se hotărâse să plece.

Încet-încet, de altfel, gradenele se goliseră. Publicul ieşea comentând luptele cele mai încinse. Cei care câştigaseră, arborând zâmbete largi, se pregăteau să meargă să-şi bea câştigurile în vreun tripou, în timp ce ceilalți, care tocmai pierduseră banii de pe o săptămână sau o lună de lucru, aveau o mină tristă şi se pregăteau să înfrunte sarcasmul şi mustrările nevestelor lor odată ce se întorceau acasă.

Baya încerca deci să se eschiveze, când îi remarcă, la capătul unui rând, unde erau singurii încă aşezați, pe cei doi bărbați care-o urmăriseră pe stradă înainte ca ea să găsească refugiu la „Teatrul Prepelițelor”. Ea avu impresia că o priveau ciudat. Atunci realiză, coborând ochii, că partea de jos a rochiei ei se vedea din şalul viu colorat.

Asigurându-se că şalul îi acoperea bine umerii, ea ieşi grăbită pentru a scăpa de curiozitatea lor în timp ce organizatorul îi striga că era dispus să-i plătească mai mult dacă vroia să rămână şi pentru următorul spectacol cu lupte.

Afară, era aglomerație mare întrucât era înaintea închiderii magazinelor, care avea să se facă noaptea târziu, atunci când ora stingerii golea străzile oraşului. Ea auzi paşi în urma ei şi pe cineva strigând-o:

— Stai pe loc, te-am recunoscut! Eşti femeia în alb! Stai pe loc, târâtură! Te-am prins!...

Ştiind bine despre ce era vorba, Baya începu să alerge cu sufletul la gură, croindu-şi drum prin mulțime, cât pe ce să răstoarne mărfurile îngrămădite în dezordine pe tarabe. Trecerea ei grăbită provocă o harababură indescriptibilă. Aglomerația o proteja de urmăritori care nu reuşeau deloc să-şi facă drum din cauza agitației accentuate de turbulenta trecere a frumoasei sogdiene.

Ea constată cu îngrijorare că, cu cât înainta, cu atât erau mai puțini trecători şi gură-cască. În curând, va ajunge la capătul cartierului negustoresc, pe străzi pustii unde urmăritorii n-aveau decât să pună mâna pe ea! Avea nevoie neapărat de o ascunzătoare. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Simțea sudoarea curgându-i pe tâmple.

Uşurată, văzu un mic imobil situat la cotitura unei străduțe care o lua la dreapta şi a cărui poartă luminată era încă deschisă. Acel loc îi inspira încredere, nu-şi dădea seama de ce. Poate de vină era mirosul plăcut şi delicat de supă de varză care se simțea venind dinăuntru? Sau pur şi simplu erau strigătele celor doi bărbați, desigur înăbuşite, dar care dovedeau că ei nu erau prea departe? Cert e că ea se grăbi să intre acolo fără să stea pe gânduri.

Odată trecută de poartă, îi era atât de cald că-şi dădu automat şalul jos, lăsându-şi la vedere părul lung. Apoi, cu

răsuflarea tăiată, se prăbuşi lângă zidul de piatră cel mai apropiat.

— Ce fericire să văd o apariție atât de reconfortantă! Fii binevenită la mine. Eu sunt Zhong Negustorul.

Un bărbat stătea chiar lângă ea. Nici măcar nu-i remarcase prezența atunci când se năpustise în interiorul micului imobil. El închisese de două ori portalul care dădea spre stradă. Ea îi observă nasul deformat de o cicatrice care îl făcea să semene cu o rădăcină groasă de ginseng.

Zhong Negustorul îi zâmbea. Zâmbetul lui avea ceva înfricoşător.

Dar prințesa Baya era prea speriată şi prea obosită ca să fie tulburată de aşa ceva.

*

Cu limba scoasă, Lisi îşi dădea osteneala să împiedice stiletul să alunece şi să devieze de la traiectoria pe care degetul lui arătător i-o imprima.

Nu fără greutate, el termina de desenat harta marină a Insulelor Nemuririi pe care Marele împărat al Centrului i-o cerea de săptămâni de zile.

Primul ministru legist căzuse, într-un fel, singur în propria-i capcană ordonând să se ardă toate documentele scrise. El nu putuse să pună mâna nici măcar pe cea mai mică hartă a acestor Insule!

De la Marele Incendiu al Cărților, distrugerea Turnului Memoriei, organizată în secret de către Biroul Zvonurilor pentru intimidarea până la capăt a literaților cărora rugurile nu le-ar fi fost de ajuns, îi complicase puțin sarcina... Toate obiectele prețioase din colecțiile imperiale fuseseră deopotrivă împrăştiate. Majoritatea vaselor de bronz şi a obiectelor rituale din jad fuseseră luate de hoți, foarte fericiți de o asemenea pleaşcă. Numeroşi agenți, care altădată

serviseră sub ordinele lui Verigă Esențială, posedau acum comori arheologice depozitate în ascunzători. Desăvârşire Naturală nemaifiind înlocuit cu altcineva, nimeni nu se obosise să inventarieze piesele rămase, iar Statul era primul care ignorase faptul că fusese supus unui asemenea jaf.

Pe de altă parte, puținul care rămânea din colecțiile strânse de predecesorii lui Zheng de secole fusese pus deoparte de serviciile Cancelariei imperiale pentru a fi plasat în imensul mormânt a cărui construcție fusese începută de împăratul Centrului în momentul în care devenise Fiul Cerului.

Nervuri foarte complexe ale unei pietre de jad evocând teritorii maritime, Jiaguwen destul de indescifrabile pentru a putea spune povestea lor, bijuterii de aur de forme neobişnuite care ar fi putut trece drept frunze de aur culese de pe acele Insule Nemuritoare: din păcate, nu mai rămânea nimic din ceea ce ar fi putut servi ca bază a credibilității unui document cartografic indicând poziția Insulelor Nemuririi în mijlocul Marelui Ocean de Vest.

În lipsă de altceva mai bun şi în fața nerăbdării crescânde a împăratului, Lisi fusese constrâns să-şi asume riscul de a desena el însuşi această hartă pe care se angajase, în mod imprudent, să i-o furnizeze lui Qinshihuangdi...

Nefiind nici cartograf, nici dotat în mod deosebit pentru caligrafie, el îi ceruse geomantului îmbrățişează Simplitatea să-i deseneze trei teritorii imaginare în largul unei linii sinuoase menite să reprezinte coasta terestră. Apoi, încercase cu greu să reproducă totul cu ajutorul stiletului pe o veche planşă de cireş sălbatic ca să dea iluzia unui vechi document geografic dezgropat în mod miraculos din rezerva muzeului Turnului Memoriei.

Deşi desenator neîndemânatic, primul-ministru reuşise totuşi să realizeze, cel puțin aşa credea el, un document plauzibil. El omise se cu grijă să precizeze scara distanțelor,

ceea ce îi garanta faptul că nu avea să fie contrazis, chiar în cazul unei verificări în teren. În plus, convins că aceste Insule nu existau decât în imaginația împăratului Centrului, el credea că nu-şi asumă mari riscuri efectuând o asemenea muncă de falsificator...

Lisi îşi privi opera pe care tocmai o terminase.

Nu era nemulțumit de rezultat. În centrul planşei se puteau distinge contururile coastelor a trei insule, dispuse precum frunza de trifoi: Penglai avea forma unei inimi, Yingzhou cea a unei stele şi Fanzhang, mai bizară, semăna cu o țiteră Se. În partea de jos a planşetei se vedea o linie sinuoasă având o excrescență pe care se putea distinge prezența unei mici cruci. Era vorba de coastele maritime ale peninsulei Shandong care înaintau în ocean; cât despre cruciuliță, ea reprezenta portul Dongyin de unde era prevăzut că vor pleca corăbiile Expediției Celor O Mie.

Destul de satisfăcut de munca lui, primul-ministru nu încerca totuşi niciun fel de mulțumire.

În vremuri normale, ar fi fost mulțumit şi mândru, ba chiar amuzat de a fi reuşit să realizeze această ispravă de falsificator. Nerăbdarea împăratului ajungând la apogeu, nu e nicio îndoială că, dacă nu s-ar fi hotărât să facă el însuşi aşa ceva, n-ar fi avut cum să-i furnizeze harta cerută şi ar fi început să plouă cu necazuri pe capul lui! Dar de la dispariția lui Roză Primăvăratică, taman capul şi-l cam pierduse. Absența fiicei lui îl apăsa pe zi ce trece tot mai mult. El îşi dădea seama că ținea la ea enorm. Încercase zadarnic să afle unde ar fi putut fugi, dar nimeni n-o văzuse plecând din Xianyang. De teama unui scandal, preferase discreția şi nu dăduse anunțuri că e căutată, nici nu trimisese vreun agent pe urmele ei.

El regreta amarnic cearta dintre ei şi cuvintele pe care şi le spuseseră cu violență unul altuia înainte ca ea să fugă. Îi era ciudă că o rănise...

La început, sperase că se va întoarce singură înapoi.

Apoi, câteva zile mai târziu, îşi dăduse seama că dulapul lui cu seif fusese scotocit şi că discul de jad negru, ca şi catarama de la cingătoarea soției lui dispăruseră. El îşi amintea perfect că o închisese pe Roză Primăvăratică în biroul său după memorabila lor ceartă. Aşadar, fiica lui ştia. Era clar că luase cele două obiecte în noaptea aceea. A doua zi dimineață, mimase indiferența, dar cunoştea deja adevărul despre cele două crime!

Adeseori, când era mică, Roză Primăvăratică îl întreba despre împrejurările, considerate în mod fals neelucidate, ale morții mamei ei. Invariabil, el îi răspundea că trupul bietei ei mame, Neclintită Stea de Răsărit, fusese găsit de copii la groapa de gunoi, acolo unde deşeurile erau lăsate pradă câinilor de către locuitorii cartierului, şi că ea fusese probabil asasinată de nişte borfaşi care, în treacăt, îi furaseră prețioasa cataramă pe care o purta mereu la cingătoare. El îşi încheia mereu povestirea cu un ipocrit: „N-o să-mi revin niciodată!”

Era sigur acum că fiica lui descoperise că el era un asasin dublat de un mincinos; căci ea trebuie să fi înțeles, de asemenea, că tot el făcuse ca Peşte de Aur să fie acuzat pe nedrept de furtul discului de jad. El provocase nefericirea lui Roză Primăvăratică. Şi, în aceste condiții, bănuia desigur că n-avea s-o vadă prea curând, întrucât ea n-avea să se întoarcă niciodată la asasinul mamei ei şi la cel care făcuse ca bărbatul pe care îl iubea să fie condamnat şi transformat într-un proscris.

Până atunci, Lisi lăsase atât de departe în trecut asasinatul soției lui, încât aproape că reuşise să şi-l scoată din memorie. Dar de când Roză Primăvăratică fugise, acea crimă odioasă, incalificabilă îi bântuia nopțile şi zilele. El nu înceta să retrăiască dramatica înlănțuire a faptelor.

În seara aceea, cearta lor fusese foarte violentă. Casa era

cufundată în linişte. Micuţa Roză Primăvăratică dormea în leagănul ei, vegheată de doică, în camera ei situată în partea cealaltă a curţii interioare.

Ei erau singuri, faţă în faţă, extenuaţi de violenţa vorbelor pe care şi le aruncaseră în faţă unul altuia. Pentru prima oară de când erau căsătoriţi, nemairezistând, sătulă să tacă, Neclintită Stea de Răsărit îi reproşase verde-n faţă conduita, acuzându-l că avea o inimă de piatră, că nu se gândea decât la putere, că-i persecuta pe nevinovaţii taoişti şi că se deda fără reţinere la filosofia legistă. Ea îl vedea într-o altă lumină şi nu-l suporta. Nu era cinică, dar pur şi simplu se înşelase în privinţa lui. Nu-l mai iubea şi nu-l mai respecta. Aşa că avea de gând să plece împreună cu bebeluşul.

Lisi, înnebunit de furie, îi răspunsese injurios, apoi din ce în ce mai scos din sărite, ameninţase că o repudiază.

Neclintită Stea de Răsărit îl luase în serios.

— Dacă e aşa, atunci te părăsesc mâine şi o iau şi pe Roză Primăvăratică! Viaţa mea nu mai are sens!

— Şi unde o să te duci, sărmana mea fată? N-ai ce-ţi trebuie aici?

— O să mă refugiez la mama mea. Urăsc ceea ce eşti pe cale să devii, puterea te-a schimbat. Cât de departe e vremea când m-ai descoperit pe esplanada Colegiului Funcţionarilor Superiori de Autoritate... Atunci, erai altfel! Astăzi, nu mai am acelaşi om în faţa mea, noi nu mai credem în aceleaşi valori. Nu mai împărţim nimic!

Furia soţiei sale o făcuse de nerecunoscut. Ea, de obicei atât de drăguţă, era desfigurată de ranchiună. El putea să simtă distanţa care se instalase acum între ei.

— Ei bine, dacă vrei, n-ai decât să pleci!

Şi ea profitase de ocazie.

— O s-o fac neîntârziat, numai s-o înfăş pe Roză Primăvăratică. De acum înainte, zece mii de li or să ne despartă pentru totdeauna!

El înțelesese că nu glumea şi că nu mai era vorba de o amenințare ci de o decizie irevocabilă din partea ei, ea care altădată era atât de docilă.

Atunci îşi pierduse controlul cu totul. Nu suporta rebeliunea soției sale şi, în plus, nu admitea ca ea să-l lipsească de fiica lui. La acest bebeluş ținea cel mai mult. Roză Primăvăratică era bunul său cel mai prețios, fructul propriului său suflu. Întrezărea pentru ea un destin grandios alături de el. Un destin regal, chiar dacă, pe atunci, nu putea bănui că fata va fi într-o bună zi curtată de Preamăritul împărat al Chinei.

Atunci începu s-o urască pe acea femeie care îl sfida.

— Dacă trebuie să pleci, o s-o faci fără Roză Primăvăratică! urlă el aruncându-se asupra ei.

El îşi amintea că o strânsese de încheieturi şi că acestea se albiseră sub presiunea falangelor lui. Apoi, se luptaseră unul cu altul, aplicându-şi multe lovituri şi zgâriindu-se. Deodată, Neclintită Stea de Răsărit începuse să țipe.

Urletele de teroare ale soției lui îi mai răsunau încă în minte. Ele declanşaseră totul!

Ostile, stridente, acele țipete de panică erau cele ale unei străine terorizate.

Ea urla atât de tare încât avea să reuşească, pe deasupra, să-i alerteze pe servitori! Şi asta ar fi pentru Lisi o umilință insuportabilă, trebuia neapărat s-o facă să tacă. Atunci îi pusese mâinile peste gură, apoi, cu ochii închişi, într-o stare de inconştiență, începuse s-o strângă de gât, furios, cu disperare, până când, cu fața învinețită, soția lui încetă să mai respire.

Când îşi încetă apăsarea, epuizat şi buimac, el nu putu decât să constate moartea soției lui al cărei corp îi alunecase la picioare. În lupta lor, ea îşi pierduse catarama de la cingătoare care se rostogolise puțin mai departe, pe dalele de piatră. El o luase de jos şi sărutase îndelung bijuteria de

jad.

Trebuia cu orice preţ să facă să dispară acel trup inert, cu ochii ieşiţi din orbite. Deja se auzea mişcare prin casă, era probabil guvernanta lui Roză Primă văratică pe care tot zgomotul ăla o trezise...

Profitând de întuneric, el târâse fără întârziere cadavrul către groapa de gunoi unde fusese găsit a doua zi dimineaţă.

Îşi amintea acum de momentul în care ridicase pe umeri acel corp, înainte de a străbate oraşul pustiu. Era fierbinte şi uşor. Faţa zgâriată, ochii pe jumătate deschişi care păreau că-l fixează cu reproş şi acea gură senzuală pe care o iubise atât şi care nu avea să-l mai sărute niciodată.

Iată că toată această dramă ieşea din nou la iveală fiindcă el ştia că fiica lui descoperise tot, aducându-i aminte de atrocitatea asasinatului.

Lisi contempla cu o privire posomorâtă harta maritimă pe care se pregătea să i-o ducă împăratului Centrului.

El simţi dintr-odată cum îl apucă ameţeala. La ce putea ea să-i mai servească, după toate acele josnicii? Exerciţiul puterii supreme merita oare sacrificarea a ceea ce aveai mai scump pe lume, în afara consideraţiei de sine?

Care era bilanţul lugubrei sale vieţi?

Ajunsese în punctul în care trebuia să inventeze el însuşi un document geografic artificial despre improbabilele Insule, sub pretextul că dorinţele despotului pe care-l slujea trebuiau să fie satisfăcute cu orice preţ!

Ce devenise? Primul-ministru legist al unui imens imperiu, principalul colaborator al conducătorului suprem? Şeful de temut al unei administraţii tentaculare? Regizorul marilor lucrări publice, dar mai ales al viselor imperiale cele mai nebuneşti precum această Expediţie a Celor O Mie în care el credea atât de puţin, dar care mobilizase deja atâta energie şi suscitase atâtea comentarii? Sau pur şi simplu un curtezan al cărui statut nu ţinea decât de firava bunăvoinţă

a unui prinț şi care dispunea de puteri care puteau să-i fie retrase în orice clipă, printr-o simplă ridicare de sprâncene a suveranului invizibil?

O marionetă pe care Qinshihuangdi o manipula după bunul său plac, atunci când nu-l manipula Lisi pe el...

Dar, mai ales, era şi un om singur, părăsit de fiica lui, singura ființă din lume pe care o răsfățase şi pe care o mai avea; un om căruia îi lipsea pacea interioară, armonia, fericirea şi, bineînțeles, dragostea... Un om pe punctul de a-şi rata complet viața... O ființă care murea solitară şi cu siguranță abandonată de toți, căci legismul se lepăda de toți cei care nu-i mai serveau la nimic...

El era jucăria acestui împărat căruia îi ținea piept, pregătindu-se să-l mintă.

— Majestate, am găsit o hartă cu Insulele Nemuririi! Iat-o... spuse el cu o voce obosită în ciuda eforturilor de a părea jovial.

Împăratul abia dacă îl privise. El luase totuşi prompt harta maritimă şi o strecurase în sertar.

— Va trebui acum să ai grijă ca terasa Langya să fie gata până când mă voi duce eu acolo, porunci suveranul.

Qinshihuangdi nu va înceta niciodată să ceară, să supravegheze, să aibă pretenții şi să pedepsească dacă nu era satisfăcut!

Niciodată nu va spune mulțumesc vreunuia dintre supuşii lui, nici măcar primului dintre ei.

Aşa se întâmpla mereu, atunci când totul i se cuvenea.

— Aşa o să fac, Majestate! îl asigură primul-ministru, cu vocea sugrumată.

El nu încetase să se gândească la Neclintită Stea de Răsărit şi la Roză Primăvăratică.

Peşte de Aur, care pândea sosirea lui Foc Arzător, văzu imediat că tânărul eunuc nu se întorsese singur din Baodang.

Silueta care mergea alături de el îi era străină, dar el remarcase, deja de departe, de când ei se aflau încă pe celălalt mal al Fluviului Galben, că avea părul lung. Apoi admirase portul semeț al tinerei fete care îl însoțea pe eunuc, atunci când ei stătuseră la coadă pentru a urca pe bacul care urma să-i aducă pe țărmul unde stătea el.

Trecuseră câteva zile de când Armata Revoltaților își stabilise tabăra la umbra sălciilor, nu departe de debarcader.

Vântul sufla în direcția bună, astfel că vâslaşii ambarcațiunii pe care urcaseră Foc Arzător şi frumoasa necunoscută nu fură nevoiți să depună un efort prea mare ca să ajungă la locul unde Peşte de Aur îi aştepta.

Tânăra, care mergea chiar în spatele lui Foc Arzător, era de o frumusețe stupefiantă. El nu mai văzuse niciodată o asemenea carnație, albă precum sarea, ochi albaştri atât de mari şi mai ales acel păr ondulat, lung ca o capă aruncată pe umerii zvelți. Peşte de Aur îşi ascundea cu greu tulburarea pe care i-o provoca acea splendidă apariție...

— Pot să ți-o prezint pe Baya? Vorbeşte prost limba noastră, dar m-a făcut să înțeleg că e prințesa unui regat îndepărtat, Sogdiana. Această țară se află în mijlocul deşertului, mult la vest de Imperiul Centrului, îi explică Foc Arzător prietenului său, împingând-o în față pe tânăra femeie.

— Sunt foarte fericit să vă cunosc, Baya!

Peşte de Aur avu timp să remarce pupilele aurite ale acelei frumuseți sogdiene numite Baya care îl privea cu atenție şi aproape cu neruşinare, ca şi cum vroia să-i ghicească gândurile cele mai intime. Jenat, grijuliu să evite susținerea unei priviri atât de insistente, el şi-o întoarse pe

a lui.

După ce o conduse spre o micuță cabană unde putea să se odihnească puțin, Foc Arzător îl întrebă brusc pe Peşte de Aur ce credea despre tânăra fată.

— Este foarte frumoasă! N-am văzut niciodată un asemenea păr. Cum ai întâlnit-o?

— La negustorul unde mă dusesem să schimb plăcuțele de jad. M-a lăsat să înțeleg că se trage din familia regelui Sogdianei, un mic regat specializat în comerțul dintre marile țări din Vest şi Imperiul Centrului. Ştie puține cuvinte din limba noastră. Noi ne înțelegem şi prin semne...

— Înțeleg mai bine acum de ce nu seamănă cu femeile din Imperiul Centrului, remarcă, gânditor, Peşte de Aur.

Ochii lui Foc Arzător străluceau de excitație.

— Această Baya mi-a cucerit inima. La urma urmei, cred că nici eu nu-i sunt indiferent. De când am văzut-o, m-a atins precum fulgerul furtunii atunci când trăsneşte un copac! zise el cu pasiune.

— Ea ştie că o iubeşti deja?

— Nu-i va fi fost greu să-şi dea seama! Ba chiar cred că şi ea îmi răspunde!

— Dar atunci de ce tremuri aşa?

Eunucul ezită o clipă înainte de a răspunde. Părea descurajat.

— Nu ştiu cum să abordez cu ea problema stării mele de castrat. Dacă amân prea mult să i-o mărturisesc, în ziua în care va afla, o să se supere teribil că i-am ascuns asta, şopti Foc Arzător frângându-şi mâinile.

— Vorbeşti de parcă ar fi vorba de o țară!

— Asta fiindcă eu cred într-adevăr că o iubesc pe această fată! Aş vrea atât de mult, când va veni clipa, s-o pot onora cu bărbăția mea...

Trist, el arătă, sub pântec, locul unde se afla mititelul lui sex atrofiat, despuiat de „comori” de către acel infam

chirurg, Cuțit Rapid, care, pe deasupra, i le mai şi furase.

— Nu trebuie să te nelinişteşti. Dacă ea simte cu adevărat iubire pentru tine, va înțelege perfect situația. De altfel, nu tu ai ales să fii castrat, ci ai fost obligat.

— Da, dar va accepta ea oare asta? murmură Foc Arzător, cu fața scăldată în lacrimi.

Eunucul, ca un îndrăgostit neputincios, părea să suporte foarte greu situația în care îl pusese faptul că se îndrăgostise subit de Baya. Niciodată nu crezuse că va fi capabil să se îndrăgostească de o femeie. Acum, că i se întâmpla aşa ceva, va fi oare posibilă această idilă?

— De ce ți-ar fi interzisă iubirea? Când două ființe se iubesc cu adevărat, ele ajung mereu să se înțeleagă. Trebuie pur şi simplu să-i spui adevărul prințesei. Sunt sigur că-ți vei găsi cuvintele...

— Dar cum voi putea să fiu cu ea după toate aceste mutilări la care m-a supus oribilul Cuțit Rapid?

Foc Arzător, măcinat de angoasă, nu mai ştia ce să creadă, el cunoştea acele poveşti deocheate spuse prin hanuri, despre bărbați care merseseră până acolo încât îşi grefaseră un sex de câine pentru a ajunge la incredibile performanțe amoroase. Nu se vedea ducându-se să caute un chirurg pentru a-i cere să-l supună unei operații de acest tip, i-ar fi fost prea ruşine. Şi asta nu corespundea ideii de puritate pe care o avea despre iubirea lui pentru Baya.

— Dorința pe care o vei avea pentru ea nu-ți va întări, fie şi numai puțin, Tija de Jad? La rândul ei, ea te va dori şi acest lucru îți va înzeci flacăra. Încet, încet, o vei îmblânzi. Suflurile voastre se vor contopi şi se vor consolida reciproc. Dacă vrei, o să-ți arăt gesturile infailibile pentru a excita o femeie, chiar dacă la început este foarte rezervată. Sunt convins că vei fi cel mai bun elev al meu!

Foc Arzător contempla fluxul nămolos şi puternic al Fluviului Galben. Viteza curentului tivea cu văluşoare

suprafața apei unde, ici şi colo, se formau vârtejuri. Nu era imaginea iubirii în acea forță incredibilă împotriva căreia nimeni nu putea lupta, nici chiar înotătorul cel mai călit?

Tânărul eunuc înțelegea, pentru prima dată, din ce era făcută atracția amoroasă dintre două ființe, acea alchimie misterioasă care se instala între ele, aşa cum se instaurase între Roză Primăvăratică şi Peşte de Aur, şi sfârşea prin a mătura totul în calea ei. Nici chiar în visele lui cele mai nebuneşti nu-şi imaginase că va putea şi el să trăiască aşa ceva, după mutilarea corpului său pe care ajunsese s-o considere şi o mutilare a sentimentelor.

Sfâşiat între bucurie şi teamă, el nu înceta, de când o întâlnise pe Baya, să-i mulțumească lui Fushen, zeul fericirii, că-i condusese paşii spre oficiul de schimb al acelui negustor din Baodang unde o întâlnise pe tânăra sogdiană.

De ce se îndreptase spre acel mic birou soios care nu inspira încredere, dacă îl comparai cu orgolioasele bănci situate în acelaşi cartier? Nu putea fi, într-adevăr, decât acea binevoitoare divinitate benefică aparținând constelației celor Trei Stele Sanxing. Era sigur că generosul Fushen se hotărâse să-l facă fericit, o dată, pe un băiat care se numea Foc Arzător.

În biroul de schimb destul de jalnic unde intrase, oficia, aşezat în spatele unei tejghele din lemn sculptat, un bărbat al cărui nas enorm avea forma unei stânci de grădină miniaturală. Chiar în spatele lui stătea o femeie tânără de o mare frumusețe. Foc Arzător nu ştia încă despre cine era vorba, dar, în schimb, de un lucru fusese sigur: ea nu putea fi fiica acelui negustor cu față hidoasă, înarmat cu sabia lui cu lamă de oțel, el se simțea invincibil atunci când intrase în încăpere şi, cu siguranță, acel personaj înspăimântător n-avea să-l intimideze.

— Schimbi plăcuțe de jad?

— Depinde de calitatea lor. Arată-mi-le! răspunsese cu un

aer curios cel al cărui nas avea forma unei stânci încreţite.

Foc Arzător îşi golise traista pe tejghea.

— Sunt mai mult de o sută. Cât îmi dai pe ele dacă schimb şaptezeci şi cinci?

— Dacă schimbi o sută, o să-ţi dau trei sute de taeli de bronz! spusese negustorul fără nicio ezitare.

El se aplecase asupra grămezii de jad şi examina de aproape, unele după altele, plăcuţele pe care nasul lui mare părea că le adulmecă.

Foc Arzător înţelesese că negustorul era interesat de calitatea plăcuţelor lui pentru că îi propusese să i le cumpere pe toate.

— Îţi dau şaizeci în schimbul a două sute douăzeci de taeli, îi propusese negustorului, sigur pe el.

— Haide, fă un mic efort: două sute de taeli pentru şaptezeci de plăcuţe. Accept să scad preţul chiar dacă nu mi le vinzi pe toate!

Exact în acel moment privirea lui Foc Arzător se încrucişase cu cea a tinerei. Strălucirea albastră a ochilor ei îl tulburase. Ea îi adresase un surâs palid în care el putea citi toată nenorocirea din lume. I se păruse evident că frumoasa necunoscută era probabil prizoniera acelui monstru care continua să adulmece cu delectare, ca şi când era vorba de flori sau de prăjituri, plăcuţele de jad pe care Foc Arzător le împrăştiase în faţa lui pe tejghea.

Fără să se gândească dinainte, tânărul eunuc se hotărâse atunci să încerce să obţină totul. Un negustor care se ocupa de schimb nu trebuia să fie, logic vorbind, interesat decât de bani!

— Dacă îţi ofer douăzeci de plăcuţe de jad în plus, adică optzeci de plăcuţe pentru două sute de taeli de bronz, vei accepta să mi-o dai ca premiu pe această tânără? îl întrebase el, cu inima bătându-i de emoţie, pe negustorul al cărui nas diform se ridicase imediat.

Manevra îi reuşise dincolo de orice aşteptare. Sinistrul negustor abia dacă ezitase înainte de a încuviința, fără ca măcar să discute prețul, prea fericit să se debaraseze de sogdiană. Era pomană curată! Baya nu îl costase nimic, dar îi refuza cu obstinație avansurile pe care el nu înceta să i le facă de trei zile.

Iată cum, după această tranzacție nesperată, Foc Arzător se întorsese la Baodang cu taelii de bronz şi cu prințesa Baya ca premiu.

La ieşirea din oraş, se opriseră într-o poiană unde el îi propusese frumoasei necunoscute să-şi potolească setea şi îi oferise dulciuri. El se simțise stângaci şi neexperimentat, dar era pur şi simplu dornic să se arate gentil cu ea.

Baya îi povestise apoi, prin gesturi, fărâme din povestea ei, în timp ce mergeau pe lângă cascade şi păduri în direcția Fluviului Galben. Ceea ce înțelesese din povestirea ei îl emoționase până la lacrimi. Dificultatea pe care o avea în a o înțelege fusese depăşită din plin de ceea ce putea să citească în privirea ei. Foarte repede, el se îndrăgostise de acele lacuri albastre în care vedea cu uşurință copilăria ei ca sogdiană, periplul până la Imperiul Centrului, ca şi umilințele pe care le suportase, până la acea înrolare forțată în Expediția Celor O Mie de unde fugise.

Reconstituise esențialul a ceea ce trăise ea.

Apoi, pentru a o linişti, eunucul îi luase mâna ca să i-o mângâie, iar prințesa, văzând atâta gentilețe şi grijă, acceptase cu docilitate.

Foarte repede, prin cuvinte şi gesturi, sub frunzişul din poienița unde câteva maimuțe săreau dintr-un copac în altul, Foc Arzător învățase să stăpânească elementele limbajului lor reciproc. Ea îl învățase deja câteva cuvinte sogdiene pe care lui îi plăcea să le repete izbucnind în râs.

Fata nu contenea să se piardă în mulțumiri pentru generozitatea de care el dăduse dovadă, asigurându-l că, la

întoarcerea în regatul său, o să-i dăruiască, drept recunoştinţă, unul din acele magnifice diptice din fildeş ornate cu figuri somptuos împodobite cum se găseau uneori în pieţele sogdiene. Aceste piese unice proveneau dintr-un alt imperiu, şi mai îndepărtat decât cel al Centrului, a cărui capitală era un oraş situat pe malul unui mic fluviu care se numea Tibru.

Bietul Foc Arzător, orbit de dragostea pe care o avea pentru Baya, era departe de a-şi da seama că atracţia lui pentru frumoasa sogdiană nu era deloc reciprocă.

Ceea ce el lua drept tandreţe nu era decât tulburătorul zâmbet de recunoştinţă al unei fete care n-avea să-i mulţumească niciodată îndeajuns acestui tânăr prieten un pic efeminat pentru că o smulsese din ghearele unui negustor respingător şi libidinos.

Nefericitul eunuc avea să înţeleagă în curând că în dragoste era nevoie de doi.

*

Generalul Zhaogao începea să fie din ce în ce mai gelos pe Zhaogongming.

Era puţin spus că nu aprecia deloc idila pe care o vedea înnodându-se pe zi ce trecea tot mai strâns între preotul taoist şi tânăra lui ordonanţă. Într-adevăr, Fildeş Imaculat îl abandona pe Generalul cu Bicepşi de Bronz şi îşi petrecea acum cea mai mare parte a timpului în compania acestui preot capabil, este adevărat, să arunce în aer munţii stâncoşi...

Fildeş Imaculat continua să se strecoare în patul lui Zhaogao când acesta mergea să se culce, dar o făcea doar din datorie şi asta se simţea în comportamentul său care nu mai era acelaşi. El nu-i mai aducea decât omagii superficiale şi răspundea din vârful buzelor sărutărilor languroase pe

care celălalt i le dădea.

Gelozia îl împiedica pe Zhaogao să se bucure din suflet de ceea ce Fildeş Imaculat consimţea totuşi, din pur realism, să-i ofere. Astfel că, imediat ce adormea generalul, întors spre perete pe marginea patului, ordonanţa se grăbea să meargă la întâlnirea cu alesul inimii lui în camera alăturată, unde îmbrăţişările lor lascive puteau să dureze toată noaptea.

Această legătură între taoist şi ordonanţă, nu mai era un secret, niciunul, nici celălalt nu ezita să se afişeze împreună pe străzile din Dongyin, sub privirile zeflemitoare ale trupei, începea să dea naştere la bârfe. Pe deasupra, ea îl umilea pe şeful de stat-major al armatelor Imperiului care se temea că-şi pierde prestigiul.

Generalul, conştient de ridicolul situaţiei, se jurase deci să găsească o modalitate eficace pentru a face să înceteze acest scandal. Trebuia cu orice preţ să-i despartă pe cei doi bărbaţi, ceea ce avea să pună capăt acestei idile groteşti care îi era din ce în ce mai insuportabilă.

După ce reflectase îndelung, credea că găsise soluţia.

Câteva zile mai târziu, îl convocase pe preotul taoist la muntele Erya, pe şantierul terasei Langya. Acolo, el îl primise călduros. Zhaogongming fusese imediat surprins, întrucât iritarea pe care Zhaogao o manifesta faţă de el, de când Fildeş Imaculat îi devenise amant, nu-i scăpase... Apoi generalul îi arătase excrescenţa stâncoasă care ieşea din pământ, ca un fel de dinte mostruos de piatră, pe care pulberea lui neagră nu reuşise să-l pulverizeze.

— Ai putea să arunci în aer această rămăşiţă a cărei nivelare, după cât de dură şi compactă este piatra, le-ar lua muncitorilor mei luni de zile? Dintele ăsta stâncos este ultimul obstacol care împiedică nivelarea terasei.

Tonul cererii era curtenitor dar ferm; în genul acelora care făcea să fii rău văzut dacă nu acceptai.

— Şi ce-o să-mi dai în schimb? vru să ştie brusc celălalt, ca s-o facă pe grozavul.

Zhaogongming, cu un aer degajat, nevoind mai ales să lase să se vadă nici cea mai mică anxietate, afişa o mină zâmbitoare.

Ca să facă impresie, Generalul cu Bicepşi de Bronz avusese grijă să aştepte câteva clipe înainte de a-i răspunde acestui concurent demn de ură.

— Ceva ce se pare că îţi doreşti enorm de mult: pe ordonanţa Fildeş Imaculat, zise el cu încetineală.

Ochii lui Zhaogongming se holbaseră de satisfacţie, accentuându-i mimica grotescă a feţei.

— În acest caz, va trebui să merg după restul de pulbere neagră pe piscul Huashan. Acolo am ascuns-o, într-un butoiaş de lemn, în fundul unei grote unde locuieşte o preoteasă medium...

— Ştiu. Mi-ai spus-o deja în ziua când ai aruncat în aer stâncile!

— Când mă voi întoarce, această stâncă masivă va face un mare „bum” şi nu va mai rămâne nimic din ea. Cornul dragonului ascuns în pământ în locul ăsta va fi pulverizat!

— Şi eu care credeam că este un dinte! glumi generalul.

— Dinte sau corn, eu o să-mi fac treaba...

— Vreau să ştiu un detaliu. E de ajuns să aprinzi pulberea ca să declanşezi explozia sau te foloseşti de niscaiva şiretlicuri pe care nu le-oi fi descoperit eu? îl întrebă, făcând-o pe naivul, generalul.

— E de ajuns ca o scânteie să atingă pulberea şi tunetul se declanşează sub forma exploziei! exclamă Zhaogongming.

Ei conveniră aşadar ca acesta din urmă să plece spre piscul Huashan chiar a doua zi dimineaţă în compania inseparabilului său Salt de Tigru.

Când Zhaogao se întoarse la palatul său, el îl chemă pe Lance Neprețuită, ofițerul său de informații, şi îl conduse pe

terasa camerei lui, pentru a-i vorbi fără martori.

— Lance Nepreţuită, o să-ţi încredinţez o misiune de cea mai mare importanţă care va trebui să rămână secretă. O vei duce singur la îndeplinire. Nu vei vorbi nimănui despre ea. Ceea ce îţi voi spune va trebui să rămână între noi!

— Generalul meu, sunt ca întotdeauna la ordinele voastre! răspunse ofiţerul de informaţii, bătând din călcâie.

— Îl vezi pe bărbatul acela?

El îl arăta pe Zhaogongming care stătea de vorbă cu Fildeş Imaculat în mica grădină spre care dădea balconul camerei lui.

— Este preotul acela care are puterea să prefacă în pulbere munţii de piatră. Toată trupa vorbeşte de el! murmură admirativ Lance Nepreţuită.

— Acela e. Ei bine, îl vei urmări pe acest bărbat, fără ca el să-şi dea seama, până pe piscul Huashan. Va fi un drum lung... Acolo, o să-l laşi să ia un butoiaş de lemn conţinând pulbere neagră, pe care l-a ascuns în fundul unei grote. Pe drumul de întoarcere, o să faci în aşa fel ca să-l elimini şi să-mi aduci această substanţă.

— Dar preoţii ca el, mai ales când sunt dotaţi cu puteri ca ale lui, n-au ochi la ceafă care le permit să vadă ce se întâmplă în spatele lor? se interesă, cu o voce sugrumată de frică, bietul ofiţer de informaţii care tremura deja în faţa unei sarcini de o asemenea amploare care urma să-i revină.

Explozia acelei grămezi de stânci de pe terasa din Langya, care părea indestructibilă, îl impresionase puternic pe Lance Nepreţuită. Misiunea pe care tocmai i-o încredinţase generalul i se părea extraordinar de periculoasă, ţinând seama de capacităţile malefice de care trebuie că dispunea acest preot.

— Pari sceptic? Nu ştii că un militar n-are altă alegere decât să se supună ordinelor superiorului său?

— Bineînţeles, generalul meu! Voi merge pe muntele

Huashan şi voi îndeplini misiunea cu care m-aţi însărcinat! spuse Lance Nepreţuită a cărui faţă devenise albă ca sarea.

Generalul cu Bicepşi de Bronz îşi spuse atunci că trebuia să găsească un subterfugiu pentru a-i reda curajul acestui nefericit ofiţer dacă nu voia ca panica lui să facă să eşueze misiunea pe care i-o încredinţase.

— Ca să nu-ţi mai faci nicio grijă, te vei înarma cu această amuletă! Ea te va proteja, crede-mă, de orice festă pe care preotul ar putea să ţi-o joace! adăugă doct Zhaogao.

El scoase din buzunar un mic ac de fier, ca acelea folosite pentru a fi înfipte sub piele, în punctele nodurilor energetice, pentru calmarea febrei, atenuarea durerilor, cicatrizarea rănilor deschise sau, pur şi simplu, pentru decontractarea muşchilor. Era un cadou pe care Fildeş Imaculat i-l făcuse în urmă cu câteva luni. El purta mereu, în fundul buzunarului, acest ac mic care îi înţepa adesea coapsa trecând prin ţesătura groasă a pantalonilor. Nu-i displăcea să simtă aceste înţepături care-i aminteau de cadoul tânărului său amant.

Dar acum că acesta părea să-l părăsească, generalul hotărâse să se debaraseze de acul ale cărui înţepături îi aminteau mai nou nu atât de cadoul lui Fildeş Imaculat, cât de insuportabilele lui infidelităţi.

*

Marele împărat al Centrului, Qinshihuangdi, calculase, tot examinând şi măsurând în toate sensurile harta maritimă pe care Lisi i-o furnizase, că va fi nevoie de aproape trei luni pentru ca navele să ajungă până la Insulele Nemuririi şi să se întoarcă înapoi la Dongyin.

Dornic să asiste la întoarcerea Expediţiei Celor O Mie de pe terasa Langya, el voise să profite de escapada în micul port maritim pentru a face un turneu de inspecţie în

teritoriile Imperiului pe care-l traversa pentru a se duce de la Xianyang la Shandong. Având în vedere răgazul necesar, el va dispune de tot atâta timp ca şi corăbiile, fiindcă acestea n-aveau să întârzie să plece pe mare.

Avea să plece ca de obicei incognito, călătorind ca un oarecare, însoţit doar de Perfect în Toate, Marele său Arhitect Imperial, şi de Uneori Aşa, Marele său Şambelan. Cât despre primul-ministru, el le-o va lua înainte pentru a organiza vizitarea oraşelor şi a construcţiilor pe care dorea să le inspecteze.

Era pentru prima oară că împăratul pleca pentru o perioadă atât de lungă de timp ca să verifice în teren realitatea operelor şi realizarea dorinţelor sale. El vroia să se asigure că pe acolo cerinţele lui fuseseră bine transformate în ordine îndeplinite şi că visele lui deveniseră realităţi tangibile.

Nenumărate erau schimbările pe care nu încetase să le impună supuşilor lui.

Toate mergeau în sensul unificării, al concentrării şi, în cele din urmă, în cel al opresiunii. Împăratul fusese mai grijuliu pentru grandoarea Chinei decât pentru fericirea poporului său care nu fusese în mod special răsfăţat. El dăduse peste cap totul, de la vechile sisteme de greutate şi măsură, pe care le standardizase, până la sistemul zecimal care fusese generalizat, din ordinul lui, în tot Imperiul Centrului, şi la cel al Monedei Unice, rotundă şi cu o gaură în mijloc. Majoritatea acestor reforme, chiar dacă avusese grijă să nu le trâmbiţeze niciodată, fuseseră promulgate datorită eficacităţii lor fiscale. Nimic sau aproape nimic, de acum înainte, nu putea să scape agenţilor fiscului, fiindcă totul se măsura şi se plătea în acelaşi mod. Această grijă de disciplinare – sau de exploatare – a întregului sistem economic se tradusese şi prin unificarea distanţelor dintre osiile mijloacelor de transport, care permitea trecerea dintr-o

regiune în alta fără să schimbi carul sau căruța.

China devenise un sistem fiscal. De unde stricta supraveghere a poporului său. Împărțirea întregii țări în districte, prefecturi, subprefecturi şi domenii, pe care fiecare fost stat cucerit trebuia să le adopte după modelul fostului regat Qin, răspundea de asemenea acestei griji de ținere sub control a bogățiilor. Drumurile imperiale, ale căror taxe ameliorau în mod eficace caniota finanțelor publice, formau o rețea din ce în ce mai densă, legând comod între ele regiuni care până atunci n-aveau niciun fel de relații.

Împăratul înțelesese că Statul nu putea să existe fără funcționari şi soldați plătiți cum se cuvine pentru sarcina lor. Redistribuirea bogăției era singura miză centrală a sistemului legist.

Domnind sub semnul Apei, împăratul Qinshihuangdi ceruse de asemenea ca şi canalele de irigație – plătite ca şi drumurile – să rivalizeze, ca lungime dar şi ca splendoare, cu legăturile terestre.

Din toate aceste motive, Imperiul Centrului nu era decât un imens şantier unde construcțiile succedau săpăturilor şi terasamentelor şi unde fiecare se străduia să convertească fostele măsuri în cele noi. Vechile monede, de exemplu, trebuiau date statului, altfel se plăteau amenzi teribile şi, în caz de recidivă, recalcitranții riscau, nici mai mult, nici mai puțin, decât pedeapsa cu moartea.

Convins că acționează în interesul fiecăruia, împăratul ardea de nerăbdare să verifice dacă guvernul său aplicase bine în practică toate reformele pe care el le inventase...

Când i se adusese la cunoştință vestea, Lisi înțelesese cu uşurare că suveranul nu îl excludea de la acest demers, întrucât îl însărcinase cu pregătirea turneului!

În dimineața plecării, Perfect în Toate îl întrebă timid pe împărat cu ce vizită vroia să-şi inaugureze periplul secret.

— Vom începe cu mausoleul meu. De când a început

construcția lui, trebuie să fie aproape terminat, nu?

Marele Arhitect Imperial, pălind ca un spectru, rămase cu gura căscată.

Ca şi Lisi, Perfect în Toate îşi zisese că niciodată împăratul, atât de obsedat de nemurire, nu va merge să viziteze o construcție care evoca moartea lui... Cei doi bărbați sfârşiseră prin a neglija supravegherea lucrărilor de amenajare a imensului mausoleu imperial a cărui construcție începuse în aceeaşi zi în care Qinshihuangdi primise mandatul ceresc. Trecuseră luni de zile de când nu mai puseseră piciorul pe acel şantier extraordinar de complex, din cauza caracterului subteran şi a dimensiunilor lui, unde trudeau mii de terasieri. Marele Arhitect se temea în special de surprizele neplăcute pe care riscau să le aibă la fața locului. Va fi nevoit să mărturisească adevărul şi, fără îndoială, că descoperirea acelei neglijențe impardonabile putea să aibă consecințe teribile pentru el dar şi pentru Lisi căruia arhitectul se presupunea că-i dădea raportul cu privire la munca lui.

— Dar, Majestate, dacă trebuie să trăiți peste zece mii de ani, este o vizită chiar necesară? bâigui Perfect în Toate a cărui voce tremura uşor.

— Este un şantier drag inimii mele. Vreau să verific dacă şi acolo sunt bine respectate directivele mele! replică sec suveranul.

Împăratul ceruse într-adevăr ca interiorul acestui mausoleu, care avea să devină ultima lui locuință, să fie o copie a întregului Univers în cele mai mici detalii, cu cer, pământ, fluvii şi oceane.

După ce reflectase îndelung, Perfect în Toate reuşise în cele din urmă să găsească modul de a respecta această cerință, a cărei transpunere arhilecturală se dovedea practic imposibil de realizat întocmai, mai ales din cauza elementului lichid al fluviilor şi mărilor. Pentru a le

reprezenta şi a le întruchipa acolo, el se folosise de mercur, pe care-l vărsase în rigole şi gropi săpate în subsolul mausoleului. Cât despre cer, se descurcase cu abilitate, punând să Fie ornat cu stele sculptate şi pictate plafonul de stuc al imensului mormânt. De fiecare stea sculptată, el prevăzuse să fie atârnate lămpi cu ulei pe care era suficient să le aprinzi pentru ca ansamblul să semene în mod înşelător cu un cer nocturn înstelat. Relieful Universului, cu câmpiile şi munţii lui, fusese reconstituit cu fidelitate cu ajutorul unor machete care reproduceau principalii munţi sacri ai Imperiului Centrului: munţii Taishan şi Kinlun şi piscul Huashan.

Dar abandonarea şantierului de către Arhitectul Imperial însemnase enorme întârzieri...

În acea imensă pivniţă luminată de torţe în care luceau, ca nişte limbi ondulate de şerpi, apele imobile argintate ale râurilor şi fluviilor de mercur, mii de oameni trudeau de ani de zile în noroi, fără o îndrumare precisă, grăbiţi de zbirii care nu înţelegeau nimic din ce se făcea acolo.

Când coborâră împreună cu împăratul scara alunecoasă, aglomerată de neîncetatul du-te-vi no al cărăuşilor care scoteau afară pământul, nici Lisi, nici arhitectul nu se simţeau prea în largul lor.

Un miros sufocant de mucegai şi de sudoare, dar şi insuportabili vapori de mercur izbim în mod neplăcut cortegiul imperial.

— Aici e mai rău ca într-o mină de sare! constată suveranul care se ţinea cu mâna de nas.

Oarecum jenat, arhitectul începuse să-i prezinte Suveranului Centrului configuraţia generală a acestui loc subteran destinat somnului său de veci ca şi artificiile menite să-i satisfacă dorinţa de reprezentare a Universului. Qinshihuangdi păru să încuviinţeze subterfugiile şi şiretlicurile la care Perfect în Toate trebuise să se dedea

pentru a-i împlini dorințele.

El părea să aibă o plăcere sadică în a se plimba pe vastele alei care duceau până în locul gol din centru unde, la momentul potrivit, sicriul avea să-i fie instalat pe catafalc.

— Ce sunt aceste lăzi bizare? îl întrebă el pe arhitect zărind, în cele patru colțuri ale acelui spațiu gol, nişte casete mari din lemn deasupra cărora se deschidea un fel de mortieră.

— Majestate, am de gând să plasez acolo arbalete armate care se vor declanşa dacă eventualii intruşi se vor aventura până aici, răspunse încet Marele Arhitect, puțin tulburat de faptul că trebuia să-şi dezvăluie găselnița.

Un mic grup dezorganizat de muncitori se strânsese în jurul celor trei vizitatori.

— Aici, vara, murim de sufocare şi de sete! strigă un om slăbănog, bietul de el, precum un arac.

Furios, Perfect în Toate îi făcu semn unui contramaistru să-l îndepărteze pe inoportun. El se temea de reacția împăratului şi îşi reproşă încă o dată că nu retrăsese mausoleul de pe lista siturilor susceptibile de a fi inspectate de acesta.

— Va trebui să aveți grijă ca aceşti muncitori să bea apă suficientă. Oamenii sunt ca şi caii: fără îngrijire, sunt mai puțin eficienți, îi spuse suveranul arhitectului cu o voce scăzută. Câți lucrează pe şantierul ăsta? adăugă el.

— Am făcut socoteala, Majestate: peste şapte sute de mii de bărbați şi copii s-au perindat pe aici de la prima lovitură de hârleț, dată a doua zi după ce ați fost încoronat! Jumătate prizonieri de război, jumătate de „drept comun”! menționă cu mândrie Perfect în Toate care cunoştea pe de rost efectivele tuturor marilor şantiere ale Imperiului.

Împăratul îl privi cu un surâs discret în colțul gurii, în mod vizibil, era liniştit să ştie că atâția bărbați reduşi la sclavie munceau întru gloria Statului legist. Qinshihuangdi

era mereu plăcut impresionat atunci când miniştrii lui numărau oamenii cu sutele de mii, fie că erau soldaţi, sclavi, prizonieri de război sau terasieri. Era pentru el semnul tangibil al puterii pe care o avea.

— Am prevăzut, de asemenea, gropi adiacente în care o să plasăm armata formată din cei zece mii de soldaţi, bineînţeles cu caii lor. Oamenii şi animalele vor fi îngropaţi de vii în – cu tot respectul – Preaaugusta Voastră Companie, preciză Marele Arhitect.

În faţa interesului şi a aparentei satisfacţii manifestate de împărat în cursul vizitei, Perfect în Toate se hotărâse să lase la o parte orice pudoare şi, ca un bun curtean, încerca să se pună în valoare în faţa lui Qinshihuangdi, fără a-şi da seama că tocmai evocase fără înconjur faţă de împăratul Centrului ipoteza propriei sale morţi.

— Nu se pune problema ca armatele Imperiului să fie lipsite de atâtea soldaţi şi cu atât mai puţin de caii lor! Poruncesc să fie înlocuiţi, când va sosi momentul, cu figurine de teracotă! tună deodată vizitatorul imperial.

Arhitectul lăsă capul în piept. Îi era frică să nu fi gafat vorbind despre moartea suveranului chiar în faţa lui. Dar acesta nu părea să fie supărat pe el pentru asta, fiindcă vorbea despre înlocuirea celor îngropaţi de vii cu statui de pământ.

— O poruncesc, nimeni nu va trebui să fie îngropat de viu odată cu mine! Şi mai ales nu caii cereşti! Notează asta imediat şi pune să se consemneze într-un decret imperial pe care îl voi închide într-o ascunzătoare din perete cu ordinul de a fi deschis atunci când voi pleca, nu mai devreme de zece mii de ani, dincolo de Muntele Sacru! continuă Marele împărat al Centrului după ce se întorsese către premierul său.

Nu departe de ei, nişte muncitori, aplecaţi deasupra nămolului pe care îl răzuiau cu lingura, surprinşi de aceste

izbucniri, ridicară timid capul pentru a vedea ce se întâmplă. Imediat, cureaua biciului supraveghetorului se abătu asupra umerilor lor plini de sudoare.

— Majestate, ca tot ceea ce Înălțimea Voastră porunceşte, se va face şi asta! zise cu voce scăzută Marele Şambelan Uneori Aşa.

— Trebuie să precizez că nu va trebui să fie vorba de obişnuitele Mingqi de dimensiuni mici, aşa cum se găsesc cu nemiluita în mormintele oricărei familii de neam mare. Aceşti războinici vor fi sculptați în mărime naturală. Ei vor trebui să semene atât de bine cu oamenii încât un intrus, văzându-i, să-şi ia numaidecât tălpăşița! Vreau ca mausoleul meu să fie umplut în întregime cu oameni şi animale iluzorii, tot aşa cum acest arhitect a ştiut să dea iluzia munților, a cerului înstelat, a fluviilor şi a mărilor!

Fără s-o ştie, împăratul Centrului tocmai punea capăt practicii ancestrale care condusese la moarte prin înfometare şi sufocare, obligând atâtea soții şi concubine, dar şi atâția soldați valoroşi şi servitori devotați să-şi urmeze stăpânii.

Când vizita fu terminată, Marele Arhitect Imperial Perfect în Toate era mai degrabă uşurat. Această primă inspecție a împăratului, în ciuda caracterului său imprevizibil care îl făcuse să se teamă de ce e mai rău, se desfăşurase cât se poate de bine.

Cât despre primul-ministru, abia ieşit din cavoul gigant unde zeci de mii de oameni pieriseră deja, el nu făcea decât să se gândească la cea pe care o pierduse.

75

Traversarea Fluviului Galben fusese şi mai grea decât îşi imaginase Peşte de Aur.

Fusese nevoie de nu mai puțin de trei drumuri dus şi

întors în bac pentru a asigura transbordarea oamenilor şi a cailor. Condiţiile atmosferice, devenite nefavorabile, anunţau sezonul furtunilor şi al uraganelor. Marele Fluviu se acoperise de spumă şi de valuri atunci când ei îl traversară, pe o ploaie puternică. Vâslaşii trebuiseră să tragă tare pentru a împiedica curentul să devieze ambarcaţiunile spre locurile în care vârtejuri violente puteau să se ducă la fund. Abia părăsiseră malul drept al fluviului, că toţi oamenii erau deja înghеţaţi şi uzi până la piele.

Peşte de Aur şi tatăl lui luaseră loc în partea din faţă a primei barje. Ei îi propuseseră lui Baya, care nu se simţea în largul ei şi suporta cu greu tangajul carcasei cu fundul plat, să vină lângă ei. Tânăra femeie, cuprinsă de o stare de rău, eşuase foarte repede în braţele lui Peşte de Aur unde se cuibărise, agăţându-se apoi tot mai strâns de mijlocul său pe măsură ce mişcările navei se amplificau.

Peşte de Aur, cu nasul băgat în părul sogdianei, putea să simtă mirosul de floare de portocal cu apa căreia Baya obişnuia să se parfumeze.

În ciuda împrejurărilor, el simţea o oarecare tulburare în faţa acelui corp suplu, subţire ca o liană şi care era atât de aproape. Căldura pielii lui Baya era perceptibilă, în ciuda hainelor înmuiate care nu mai ascundeau niciun detaliu anatomic, nici măcar sfârcul sânilor ei fermi. În faţa acelei magnifice podoabe capilare buclate pe care el nu înceta s-o miroasă în timp ce prora navei plonja în valurile nămoloase, după care se redresa brusc pentru a plonja apoi din nou, Peşte de Aur era din ce în ce mai puţin indiferent. Această intimitate a tinerei femei, în care intrase involuntar, începea să-l tulbure. Era un savant calcul din partea lui Baya sau, dimpotrivă, semnul marii ei ingenuităţi şi a totalei încrederi pe care i-o arăta?

Barja care se zgâlţâia sfârşi prin a lovi cu zgomot malul fluviului-rege. Pentru a o ajuta pe Baya să coboare de pe

corabie, Peşte de Aur o luă de mână. În momentul în care o ajuta să sară peste spaţiul care separa marginea navei de pontonul de lemn, privirile lor se încrucişară. Peşte de Aur simţi atunci o uşoară înţepătură în inimă în faţa blândeţii acelui iris albastru în care zărise, când era aproape de ea, pe barjă, minuscule raze aurii care plecau din pupilă.

Era evident că frumuseţea şi farmecul lui Baya nu-i erau indiferente. Nu cumva începea să se simtă atras, ca şi bietul Foc Arzător, de această prinţesă cu trup superb?

Ca să-şi ascundă febra ciudată care îl cuprindea, el îi lăsă mâna şi i-o încredinţă celei a lui Foc Arzător care, aflat la bordul celei de-a doua barje, tocmai acostase şi el.

El luase hotărârea să o ţină la distanţă, ca să nu fie tentat să-i fie necredincios lui Roză Primăvăratică, nici să-l priveze pe tânărul eunuc de acea iubire în devenire.

În restul călătoriei, el se străduí să călărească foarte în faţă, pretextând că Armata Revoltaţilor avea nevoie de o călăuză care să-i deschidă drumul. Nu dorea să intre în concurenţă cu Foc Arzător pe care îl vedea învârtindu-se în jurul tinerei fete cu asiduitate şi plin de solicitudine, atent la cele mai mici dorinţe ale ei, aducându-i, când era un pic mai cald, un pahar cu apă proaspătă pe care se ducea să-l umple la vreo cascadă, culegând din tufe braţe întregi de flori parfumate pe care i le oferea seara, la bivuac, ca să-şi împletească din ele coroniţe.

Călătoria lor continuase pe teritorii din ce în ce mai muntoase şi împădurite, pe o cărare strâmtă pe care caii nu puteau să înainteze decât în şir indian, atât era de abruptă şi şerpuită. La trecerea de la un masiv la altul, ea le rezerva surpriza unor vertiginoase deschideri care lăsau să se vadă, pe fundalul cerului senin, decupajul dantelat al vârfurilor înzăpezite sau, dimpotrivă, imense lacuri translucide a căror suprafaţă netedă, surprinzător de verde, contrasta cu peisajul uşor accidentat, cu stânci scobite de eroziune şi cu

plante contorsionate tot căutând soarele, prin care se deplasau de când trecuseră Fluviul Galben.

Soldații Armatei Revoltaților se grăbeau să ajungă acum pe țărmul Mării Chinei. Majoritatea dintre ei aveau fesele şi coapsele în zdrențe de cât se frecaseră pe şeile aspre. Animalele lor nu erau mai puțin extenuate. Unii cai, mai fragili decât alții, abia dacă reuşeau să înainteze în acelaşi ritm. Era timpul ca lungul lor periplu să ia sfârşit.

Într-o seară, după o zi grea de mers din cauza pantei abrupte a drumului, Peşte de Aur zări, pe malul unui mic lac, un pescar bătrân care se chinuia fără succes să tragă un năvod greu a cărui plasă cădea în apă. Bătrânul părea atât de plăpând şi de sfârşit, încât el coborî de pe cal şi se oferi să-l ajute. Împreună, traseră năvodul din apă fără nicio dificultate. Dar nu era nimic în el, niciun peşte, în afară de nişte crengi în care năvodul se agățase.

— De ce te înverşunezi să pescuieşti în acest lac? N-ar fi mai bine să cultivi câmpul ăsta? îl întrebă Peşte de Aur arătând spre o imensă pajişte rămasă pârloagă care se întindea în fața lor până la o căsuță care trebuie să fi fost locuința bătrânului.

Bătrânul se abținu să răspundă. Privirea îi devenise infinit de tristă.

Peşte de Aur îl întrebă care era cauza supărării lui.

— Fluviul Galben curge chiar prin spatele acestei coline. El cară atâtea aluviuni încât, o dată la zece ani, albia fluviului devine prea înaltă şi apa şiroieşte pe de lături. Ea îşi croieşte drum prin câmpurile dimprejur şi nu se mai întoarce niciodată în albia de unde a scăpat. Cum se spune pe la noi, Fluviul Galben este pe cale să-şi schimbe cursul. Fluviul ăsta este capricios ca un dragon nehotărât! După geomantul satului, tot câmpul meu va fi inundat, începând cu viitoarele creşteri ale fluviului, în mai puțin de două luni. Atunci va fi inutil să ard tămâie în fața altarului bieților mei

strămoşi, care au pățit acelaşi lucru cu mult timp în urmă de cealaltă parte a colinei, asta fiind şi cauza instalării noastre aici! gemu bătrânul.

— Dar nu poți să construieşti un zid care să te apere de această creştere devastatoare?

— Fluviul Galben este un dragon capricios şi viclean, îi place să se joace cu oamenii! Ar fi o dovadă de înfumurare din partea mea să vreau să-i țin piept, explică bătrânul, privind la interlocutorul său cu recunoştință.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre acest gen de dragon! se miră acesta din urmă.

În pofida numeroaselor lecturi şi a cunoştințelor pe care i le inculcase Desăvârşire Naturală, Peşte de Aur nu ştia că în această regiune locuitorii credeau despre acel fluviu mare că era şi un dragon al cărui caracter imprevizibil îl făcea să-şi schimbe poziția, în apropiere de gura de vărsare, ceea ce se traducea periodic printr-o schimbare a albiei.

În definitiv, acesta era semnul că oceanul nu trebuia să fie foarte departe. Trecuseră aproape trei luni de când convoiul lui Peşte de Aur părăsise micul oraş Ba şi acel platou cu pietriş unde ardeau puțuri de gaz natural.

Într-adevăr, cinci zile mai târziu, Armata Revoltaților ajungea în sfârşit la capăt. Călătorii care veneau din sens invers pe drumul pietruit, a cărui stare se ameliorase brusc, spuneau că portul Dongyin nu era decât la câteva ore de mers. Mica trupă de cincizeci de călăreți făcu o haltă. Oamenii profitară de asta pentru a se îmbrățişa unii pe alții, sărind în sus de bucurie. Câțiva dintre ei se năpustiră asupra lui Peşte de Aur şi, înainte ca el să apuce să protesteze, îl purtară triumfal pe un scut mare improvizat din două scuturi de piele legate unul de altul.

Puțin mai departe pe drum, Peşte de Aur zări, situată mai în jos, spre stânga, o pajişte destul de mare pentru a instala acolo bivuacul.

— Ce crezi, spuse el întorcându-se spre Verigă Esențială, n-ar trebui să amenajăm acolo tabăra Armatei Revoltaților? Oamenii ar putea să rămână pe loc câteva zile înainte de a intra în Dongyin, în timp ce noi am merge în recunoaştere în oraş.

— Nu mai eşti aşa grăbit? zise mirat fostul şef al Biroului Zvonurilor.

— Sunt prudent. Trebuie mai întâi să ştiu despre ce e vorba exact. N-am parcurs mii de li ca să ne lăsăm prinşi ca nişte amatori!

Peşte de Aur considera că era preferabil să efectueze în prealabil o vizită amănunțită în oraşul de pe coastă ca să se hotărască în privința procedeului pe care îl va adopta pentru a pătrunde aici, fie în mare pompă, în fruntea micii lui trupe, cu riscul de a trezi suspiciuni, fie, dimpotrivă, mai discret, în grupuri mici pierdute în mijlocul mulțimii care se ducea în fiecare zi la piață sau în port.

Oamenii îşi deşeuaseră caii şi se lansaseră deja, fără să fie nevoie să li se ceară, în ceea ce se numea corvoada de lemn, după un regulament militar care se pierdea în negura timpului şi care impunea soldaților să taie copaci sau ramuri înainte de a începe să-şi instaleze corturile.

În fundul pajiştei, se ridica o colină de nisip în spatele căreia se putea auzi un fel de vuiet neîntrerupt.

— Acest zgomot mă sperie! N-am mai auzit niciodată ceva asemănător... Dacă este un animal, trebuie să fie cu siguranță un dragon mare, aflat poate în timpul digestiei? se hazardă să presupună Foc Arzător.

— Nu trebuie să te neliniştești. Sunt cu siguranță valurile mării. Eu am avut ocazia să aflu, citind tratate de geomanție, că suflul lor are o sonoritate neasemuită. La orizontul Mării celei Mari, se spune că valurile formează rânduri de spumă în care se adăpostesc moştrii marini, zise calm Peşte de Aur.

— Despre ce monştri marini vorbeşti? vru să ştie, nu prea liniştit, prietenul său.

— Când Zhi se scufundă în valuri, conform textelor străvechi, el devine şarpe de mare.

— Dar este terifiant!

— N-ai de ce să te temi. Ai spada ta de oţel? Urcă împreună cu mine acolo sus şi, dacă zăreşti un şarpe de mare, e de ajuns o lovitură de spadă ca să-l ucizi... glumi Peşte de Aur.

Prinţesa sogdiană li se alătură surâzătoare. Era în urma lor atunci când, după ce urcaseră interminabila pantă, Peşte de Aur şi Foc Arzător ajunseră în vârful colinei de nisip care se termina, pe partea cealaltă, cu o faleză abruptă dominând marea de la o înălţime ameţitoare, ca un perete imens gata să apere pământul de atacurile elementelor lichide.

Puterea rafalelor venite dinspre Marele Ocean Rotund era atât de mare, încât ei aveau impresia că se loveau de un zid de vânt. Întrucât, în depărtare, valurile formau creste unduitoare, Foc Arzător îşi spuse că acolo erau probabil lăcaşurile acelor faimoşi şerpi de mare. Judecând după mărimea pe care o aveau la o asemenea depărtare, acele rânduri de spumă nu puteau adăposti decât nişte monştri gigantici!

Nelinişti, el coborî înapoi la bivuac, lăsându-i singuri pe Peşte de Aur şi pe prinţesa sogdiană ale cărei plete fluturau în vând ca un glorios stindard.

Într-adevăr, acest Ocean Oriental, căreia i se mai spunea Marele Ocean Rotund sau Marea Chinei, era şi mai vast decât îşi imaginase Peşte de Aur atunci când studia, în compania lui Roză Primăvăratică şi sub îndrumarea lui Desăvârşire Naturală, tratatele de geomanţie din Turnul Memoriei. El descoperea mai ales de unde venea numele de „Marele Ocean Rotund” care i se dăduse mării: orizontul

maritim forma un cerc, el nu se sfârşea într-o linie dreaptă precum cel al câmpiilor. Prin aceasta, marea era o lume diferită şi aparte, unde niciun obstacol nu reuşea vreodată să întrerupă mişcările valurilor şi ale curenţilor de aer.

Era atât de subjugat de spectacolul forţei elementului lichid încât nu-şi dăduse seama că Baya, profitând de plecarea lui Foc Arzător, venise să se ghemuiască lângă el. Abia când ea îşi puse mâna fierbinte într-a lui, el înţelese. Atunci, se priviră. Emoţionat şi surprins în acelaşi timp, Peşte de Aur putea vedea în ochii prinţesei sogdiene aceleaşi licăriri albastre pe care le admirase în mijlocul vastelor ziduri acvatice formale din valuri ondulate care se abăteau asupra stâncilor, rostogolindu-se maiestuos.

În ciuda înălţimii falezei, ei aveau amândoi pielea udă de stropii de apă.

Mai la vest, în prelungirea falezei de pe care contemplau marea, se puteau vedea nişte terasieri care lucrau la nivelarea unei imense platforme situată la jumătatea înălţimii unui munte a cărui pantă puţin înclinată cobora spre stâncile care se desprinseseră din el. În mijlocul acestei terase naturale ieşea din pământ un mare dinte stâncos asupra căruia muncitorii, înarmaţi cu ciocane şi dălţi, păreau să se înverşuneze, de parcă aveau de gând să-l sculpteze.

În acel moment, simţi mâna tremurătoare a lui Baya mângâindu-i timid ceafa. Uluit de incredibila îndrăzneală a gestului fetei, el se feri uşor. Credea că asta a fost tot şi, pentru a-şi masca tulburarea, privi din nou valurile de spumă care apăreau şi dispăreau sub cercul orizontului.

Atunci ea îşi întinse mâinile spre el, apoi, cu ochii pe jumătate închişi, îşi apropie încet faţa de a lui.

Răsuflarea şerpilor de mare îi intră în suflet... Peşte de Aur nu mai vroia să reziste; ajutată de zidul vânturilor, forţa lui Baya îl subjugase.

Limba caldă a fetei se zvârcolea în gura lui, în timp ce el nu se putu abține să nu-şi lipească buzele de ale ei. Îşi simți Tija de Jad întărindu-se. Baya îşi dăduse seama de dorința pe care o trezea în el şi degetele ei subțiri se strecurară încet între cureaua de la pantaloni şi pielea pântecului său. Trupul zvelt şi fierbinte al acestei femei, lipit de al lui, intrase deja în vibrație, ca şi cum s-ar fi acordat cu vânturile şi cu valurile care, înaintând şi retrăgându-se, mimau mişcarea dragostei.

Peşte de Aur era atât de tulburat încât începuse să piardă noțiunea timpului. Nu mai era nici măcar conştient de locul în care se aflau. Stropii de apă, adierile de vânt, soarele, vacarmul apelor, totul în jurul lor era mai puțin imperios decât limba şi degetele frumoasei Baya.

De ce se agăța ea astfel de gâtul lui în fața Marelui Ocean Rotund, când ei abia dacă se cunoşteau? Ce spusese sau făcuse el pentru ca ea să fie atât de sedusă, la piciorul acestui zid de vânt şi stropi, când, de fapt, el evitase cu grijă să împiedice manevrele de seducție ale camaradului său eunuc? De ce avusese ea o astfel de inițiativă nebunească, precum lama unei săbii care se loveşte de o stâncă?

În ciuda scepticismului său natural, în fața unei asemenea îndrăzneli şi abilități, iată că el începuse să creadă că ea era încarnarea unui şarpe marin!

Într-o clipă, totul se amestecă: sarea limbii lui Baya şi cea a spumei Marelui Ocean Rotund, albastrul ochilor ei şi cel al valurilor, dezmierdarea degetelor ei şi cea a brizei marine care îi mângâia mugind. Corpul său se trezi ca o plantă însetată pe care un grădinar plin de compasiune tocmai o udase.

Se lăsa cu desfătare dus în larg, ca o bucată de lemn sub efectul unduirii apei, de această femeie ale cărei plete lungi înmuiate semănau acum cu algele.

Cât de plăcut era să fii sedus, să rezişti şi apoi să cedezi,

să te laşi surprins şi apoi dus în largul Marelui Ocean către acel loc unde trei insule nemuritoare se ridicau semeţ deasupra valurilor...

Singura hotărâre pe care o luase, în această stare extatică în care îl adusese Baya, era aceea de a nu-i vorbi niciodată lui Foc Arzător, de teamă să nu-l rănească, despre ceea ce se întâmplase acolo între el şi sogdiană.

*

Când ajunse, după zile întregi de mers, însoţit de Salt de Tigru, în faţa intrării grotei în care locuia Vale Adâncă, Zhaogongming simţi dintr-odată o strângere de inimă şi o profundă nostalgie.

Totuşi, nimic nu se schimbase pe piscul Huashan. Nici stâncile, nici copacii, martori imuabili ai acestei naturi neclintite care părea că îi aşteptase. Abia dacă frunzişul unor boscheţi i se părea puţin mai bogat. Cascada era tot acolo, zveltă şi vaporoasă ca o trăsătură de penel a unui caligraf făcută cu un gest lipsit de orice ezitare. Umbra lui Wudong plana peste tot, deasupra acelor stânci cu forme feminine, acoperite de muşchi, deasupra acelor vasce naturale în care orăcăiau broaştele şi deasupra tufelor de ferigi care ascundeau pictogramele aurite ale lichenilor încrustaţi în piatră.

Zhaogongming avea lacrimi în ochi.

Ce departe părea vremea când, împreună cu marele preot atât de des consultat de bătrânul rege Zhong! practicau, în compania lui Vale Adâncă, exerciţiile de alchimie interioară Neidan în timpul cărora trupurile şi suflurile lor se amestecau pentru a forma doar unul singur! Nu din Neidan îşi trăsese el energia care îi permitea acum să se comporte ca un demn elev al maestrului său?

De când plecase spre muntele Taishan, după moartea lui

Wudong, el nu mai fusese în stare, în ciuda tuturor eforturilor sale, să reînnoiască o experiență atât de unică şi marcantă. Şi nu că n-ar fi încercat, cu Salt de Tigru. Chiar dacă marele preot, înainte de a pleca de cealaltă parte a muntelui Sacru, îi transmisese generos toată ştiința lui, Zhaogongming îşi dădea seama că i-ar mai trebui ani întregi de exerciții spirituale şi de căutări, fără a mai pune la socoteală lungile perioade de meditație transcendentală efectuate în cursul retragerilor solitare care ar trebui să dureze luni de zile, pentru a pretinde eventual într-o zi, prin abnegație şi modestie, ceea ce nu-i stătea în fire, să rivalizeze cu ştiința şi stăpânirea Alchimiei Interne aşa cum o practica Wudong.

El realiza mai bine acum, în momentul revenirii pe aceste locuri unde murise marele preot, ce-i mai lipsea pentru a deveni egalul lui...

Ca şi cum le-ar fi ghicit venirea, preoteasa medium, la fel de hieratică şi zâmbitoare, îi aştepta pe cei doi bărbați la intrarea în peşteră, pe covorul de muşchi verde. Alături de ea stătea o femeie tânără, minunat de frumoasă, care îi semăna în mod straniu.

Cei doi taoişti coborâră de pe cal şi îşi legară animalele de un catalpa centenar al cărui trunchi era acoperit de un strat ocru de lichen.

Vale Adâncă făcu prezentările.

— Pe ea o cheamă Roză Primăvăratică. Mama ei, Neclintită Stea de Răsărit, era fiica mea. Ea este unica mea nepoată!

— Asta se vede cu uşurință! încuviință Salt de Tigru.

— Muntele sacru Taishan este mai înalt decât piscul ăsta? Povesteşte-mi! îl imploră bătrâna preoteasă.

Ea dorea să ştie cum era viața acolo şi părea să ardă de nerăbdare să-l asculte.

— Muntele Sacru este în întregime un munte mineral şi

vegetal unde norii se joacă de-a v-aţi ascunselea cu pintenii stâncoşi de care se agaţă ienupări centenari... Dimineaţa, astrul solar se plimbă încântat pe deasupra lui, mângâind vârfurile muntoase, apoi, seara îl înlocuieşte şi dansează printre ceţuri şi copaci! exclamă Salt de Tigru pe care exaltarea îl transforma uneori în poet.

— Cât de frumos trebuie să fie! înţeleg acum mai bine de ce este renumit acest munte, murmură Roză Primăvăratică.

— Desigur! însă spectacolul Marelui Ocean Rotund, pe care noi avem acum şansa de a-l contempla, este şi mai minunat! adăugă Zhaogongming.

— Şi eu care credeam că de pe muntele sacru Taishan nu se poate vedea marea... spuse Vale Adâncă, foarte mirată.

— Asta fiindcă nu mai suntem acolo! între timp, am fost rugaţi să mergem la Dongyin! zise Zhaogongming.

Şi preotul începu să le povestească celor două femei cum îl întâlniseră pe acel general pe nume Zhaogao, care venise la ei însoţit de o tânără ordonanţă foarte arătoasă. Dongyin era un mic port colcăind de mateloţi şi negustori de unde urmau să plece corăbiile imperiale către Insulele Nemuririi.

— De ce o asemenea invitaţie? De când au armatele imperiale nevoie de preoţi taoişti? întrebă preoteasa amuzată.

Jenat, el se feri să-i mărturisească că fusese cucerit de farmecul tinerei ordonanţe a generalului.

— Generalul Zhaogao avea nevoie de talentele noastre; cel de geomant al lui Salt de Tigru şi cel de artificier pe care îl am eu, datorită pulberii negre pe care am inventat-o mai mult din întâmplare la Xianyang!

— Dar ce vor să arunce în aer cu această pulbere?

Era vocea dulce a lui Roză Primăvăratică.

— Nişte stânci de pe un terasament destinat împăratului Centrului. Am reuşit cu succes să curăţ locul de stâncile care împiedicau nivelarea lui. Mai este totuşi un colţ de

stâncă, care a rezistat la prima doză de explozibil, ridicat ca un reproş în mijlocul platformei! explică preotul.

Zhaogongming le informă atunci pe cele două femei de motivul venirii lor. El vroia să recupereze ceea ce mai rămăsese din pulberea neagră în butoiaşul ascuns într-o cavitate stâncoasă, tocmai în fundul grotei. Apoi, folosind vorbe alese, el le rugă pe cele două femei să-l scuze că nu rămânea mai mult timp cu ele, dar trebuia să arunce în aer de urgenţă mamelonul care constituia ultimul obstacol în nivelarea terasei imperiale Langya.

— Dar nu e totuşi un drum de două sau trei zile! zise Salt de Tigru încet.

— Generalul este nerăbdător, îi replică preotul, întrebând, printr-o mişcare a capului, dacă putea să ia ceea ce căuta.

În realitate, el ardea de nerăbdare să se întoarcă la Dongyin ca să se bucure în sfârşit după bunul său plac de scumpul lui Fildeş Imaculat şi să-l aibă numai pentru el nopţi întregi.

Vale Adâncă îi făcu semn că putea să intre în grotă ca să ia din ascunzătoare butoiaşul de lemn.

Zhaogongming se repezi înăuntru nerăbdător, cuprins dintr-odată de spaima că n-o să mai găsească pulberea acolo. Ajuns în fundul grotei, el dădu la o parte cele două pietre grele în spatele cărora îl ascunsese.

Când se întoarse, câteva clipe mai târziu, în faţa celor două femei, care îl aşteptau sporovăind cu Salt de Tigru, el purta în braţe, triumfător ca un luptător, trofeul, butoiaşul de lemn cu cercuri de bronz în care se afla preţioasa lui marfă.

— Îţi voi cere o mică favoare. Ai putea să-mi laşi şi mie puţină? zise Vale Adâncă. Sunt sigură că poartă noroc!

Ea arătă cu un aer misterios spre butoiaşul cu pulbere.

— Cu plăcere! De altfel, nu văd cum aş putea să te refuz! zise Zhaogongming, lăsând-o pe preoteasa medium să-şi

bage mâna în pulberea închisă la culoare.

Aceasta puse pulberea luată cu vârful degetelor într-o frunză de catalpa pe care o împături cu grijă, apoi o strecură în corsaj.

— Nu ne mai rămâne decât să vă spunem la revedere! zise apoi Salt de Tigru care regreta că trebuiau să plece atât de repede.

— Cât de mult mi-ar plăcea să contemplu şi eu Marele Ocean Rotund, îi mărturisi Roză Primăvăratică bunicii ei în momentul în care cei doi călători încălecau din nou pe cai, după ce îşi luaseră rămas bun de la cele două femei.

— Intuiția îmi spune că într-o zi, care nu este prea departe, îl vei vedea şi tu! o asigură cu blândețe Vale Adâncă, mângâindu-i lucioasa cascadă de păr negru.

La prima cotitură a drumului, Zhaogongming şi Salt de Tigru întoarseră capul pentru a le face un ultim semn de rămas bun. Cele două femei erau atât de apropiate una de alta, încât, de la depărtare, păreau să fie o singură ființă. Apoi, dintr-odată, ele dispărură în spatele masivei stânci pline de muşchi pe care cei doi tocmai o depăşeau.

Zgomotul cascadei fusese înlocuit de țipetele maimuțelor de care răsuna pădurea.

Era momentul din zi în care macacii se zbenguiau prin vârfurile copacilor, scoțând urlete stridente. În acel loc, drumul fiind foarte îngust ca să meargă unul lângă altul, ei trecură unul în spatele celuilalt.

— Maimuțele urlătoare îşi merită numele! Vacarmul lor este asurzitor, zise Salt de Tigru care mergea călare în urma preotului.

— Nu făceau atâta scandal când am urcat...

— Aşa e. Trebuie să fie ora la care îşi fac de cap!

— Mi-ar plăcea să le decodez limbajul. Poate că au lucruri importante să ne spună! zise în glumă Zhaogongming.

Pălăvrăgeala primatelor era atât de zgomotoasă că ei abia

se puteau înțelege unul cu celălalt.

În mod ciudat, animalele nu se mulțumeau să sară dintr-un vârf de copac în altul țipând, după cum aveau obiceiul. Ele ocupau acum centrul drumului şi păreau să-şi fi pierdut orice urmă de neîncredere, neezitând să se fugărească, să se despăducheze, să sară şi să facă tot felul de giumbuşlucuri aproape sub copitele cailor celor doi călători.

— N-am văzut niciodată primate atât de familiare. Este ciudat... se miră Salt de Tigru. De obicei, maimuțele sunt mult mai neîncrezătoare!

— Într-adevăr. Până la urmă o să ne sperie caii, constată, din ce în ce mai nedumerit, Zhaogongming.

Salt de Tigru îşi opri calul şi coborî. Apoi, după ce inspirase şi expirase prelung aerul pe gură, pişcându-se de nas, el îngenunche şi îşi lipi urechea de pământ. Maimuțele, pe care această manevră le făcuse să se retragă de o parte şi de alta a drumului, priveau curioase această ființă umană care le imita comportamentul.

— Asculți vântul şi suflurile?

— Da. Mi se pare anormal ca aceste maimuțe să roiască aşa în jurul nostru. Ai zice că vor să ne prevină de ceva, poate de un pericol...

Taoistul, care îşi oprise calul, aştepta ca tovarăşul lui să-şi termine divinația.

Dar, în mod curios, aceasta părea să se declanşeze cu greu. Salt de Tigru avea mari dificultăți în a percepe ceea ce spuneau undele venite din măruntaiele pământului. El trebui să încerce de mai multe ori, să schimbe locul, să-şi lipească nasul de trunchiurile copacilor pe care îi strângea în brațe, să dea la o parte frunzele moarte şi muşchiul care acoperea pământul pentru a găsi în cele din urmă puțin nisip curat pe care îşi puse din nou urechea.

— Iată, în sfârşit, pământul. Acum ar trebui să mă descurc mai bine! şopti el târându-se.

Nu se auzea nimic... El nu reuşea să capteze nici cel mai mic ecou din ritmul arterelor adânci ale Pământului, adică din pulsul Marelui Dragon care dormea acolo.

Înaintă un pic pe drum. În faţa picioarelor lui, zări o grămadă de crengi. Această adunătură de crengi tăiate nu-i spunea nimic în mod deosebit.

Aşa că se hotărî să păşească peste ea, când Zhaogongming îl strigă:

— Ar trebui să fii atent, pare a fi o capcană folosită de unii braconieri pentru a prinde maimuţele!

— Adevărul este că simt ceva ciudat atingându-mi glezna dreaptă. Mă tem să nu fie un suflu negativ venit din pământ! strigă Salt de Tigru către prietenul său.

Chiar în momentul în care îşi mărturisea neliniştea, el simţi forţa unui laţ strângându-i brusc glezna. Când încercă să se aplece şi să-l scoată cu mâna pentru a se elibera, era prea târziu. O funie îi trăgea acum piciorul în sus.

Salt de Tigru, care nu se putu abţine să nu urle, fusese proiectat violent, cu capul în jos, către vârful copacilor.

*

Peşte de Aur şi Tigru de Bronz nu înţelegeau ce făceau acolo toţi oamenii ăia, aranjaţi ca pentru a da onorul, pe mai multe rânduri, pe marginea drumului care ducea în centrul oraşului. Ce aşteptau ei acolo, în plin soare?

Conform celor aflate, procesiunea celor o mie de tineri şi tinere se pregătea să-şi facă o intrare triumfală în Dongyin, sub ploaia de flori aruncate de o mulţime al cărei entuziasm nu părea simulat şi care aplauda deja din toate puterile.

Mulţimea, supravegheată cu stricteţe de gărzi înarmate postate din loc în loc pentru a da semnalul ovaţiilor, se prefăcea într-adevăr că se bucură, dar de fapt nu se afla acolo decât fiindcă fusese obligată în mod expres de către

autoritățile oraşului.

Ca de obicei, de teamă să nu fie denunțați şi pedepsiți, toți se străduiau să-şi joace bine rolul care le fusese încredințat.

De luni de zile, funcționarii districtului Dongyin le împuiaseră urechile tuturor locuitorilor cu deosebita onoare pe care Marele împărat al Centrului o făcuse acestui mic port pescăresc şi comercial alegându-l ca loc de plecare a expediției spre Insulele Nemuririi. În consecință, li se sugerase clar să stea de-a lungul drumului după intrarea în oraş a celor care, după câteva zile, aveau să se îmbarce pe cele trei superbe corăbii vopsite în roşu puse la dispoziție de împărat. Ancorate într-un loc special rezervat, corăbiile deveniseră de câteva luni principalul obiectiv al celor care se plimbau pe chei.

Nu fusese zi în care Zhaogao să nu se fi dus să supravegheze delicata operațiune de lăcuire a carcaselor lor bombate, aşa cum o preconizaseră inginerii maritimi pentru a garanta perfecta astupare a crăpăturilor. Fusese nevoie să fie chemați în mod expres maeştri lăcuitori de la Xianyang. Ei avuseseră grijă, înainte de a ajunge la Dongyin, să-şi facă o provizie serioasă de sevă obținută prin incizia în trunchiul arborilor de lac pe care o transportaseră în urcioare uriaşe de pământ trase de bivoli. Acest lac rezista la fel de bine la sare cât şi la acizi. Pentru a i se mări eficacitatea, înainte de a se aplica sutele de straturi necesare care îi dădeau strălucirea, ei unseseră exteriorul carcaselor, ale căror scânduri fuseseră în prealabil vopsite în roşu aprins, cu ulei de in amestecat cu cenuşă de lac. Aceste carcase, lucioase precum tonul, aveau să străpungă mai bine valurile şi aveau să permită corăbiilor să meargă mai repede în cursa către Nemurire.

Aplauzele oamenilor nu foarte numeroşi din Dongyin, deşi declanşate la comandă, avură totuşi un oarecare efect. Cei

O mie, emoționați până la lacrimi, erau convinşi că sunt primiți ca nişte triumfători. Asta le mai dădea un pic de curaj celor mai obosiți dintre ei, după lungul marş către ocean care îi epuizase complet.

Peşte de Aur şi tatăl său care se strecuraseră în mijlocul mulțimii, grijulii să nu se facă remarcați, aplaudau şi ei din toate puterile.

— Eu sunt nou pe aici. Poți să-mi spui cine sunt tinerii ăştia îmbrăcați în alb? o întrebă discret Peşte de Aur pe o matroană care ținea de mână doi copii bucălați.

Femeia se uită la el chiorâş.

— Anunțul despre sosirea Expediției Celor O Mie este afişat de opt zile! îi răspunse ea cu un aer înțepat.

— Sunt cei o mie de tineri pe care Augustul împărat al Centrului are de gând să-i trimită în Insulele Nemuririi, explică atunci un bărbat care se afla lângă ei.

— Împăratul trebuie să se îmbarce cu ei? întrebă Peşte de Aur cu o prefăcută naivitate.

El încerca mai ales să afle dacă data vizitei la Dongyin a împăratului Centrului fusese deja anunțată.

Bărbatul părea sociabil. Poate că se va hazarda să vorbească puțin cu el.

— Nu. Este doar prevăzut, dacă nu mă înşel, ca Augustul Suveran să asiste la întoarcerea corăbiilor de pe terasa Langya. Ăsta e motivul pentru care acest loc face obiectul unor amenajări speciale care durează de luni de zile. Un preot taoist a aruncat în aer stâncile care împiedicau nivelarea, nu mai este decât un colț cu care se chinuie spărgătorii de piatră. Peste puțin timp, împăratul nostru va putea să păşească fără probleme pe această terasă.

— Când se va întâmpla asta? interveni Tigru de Bronz.

— Marele împărat al Centrului este anunțat aici la începutul verii! şopti bărbatul după care se opri brusc din vorbit.

El zărise privirea amenințătoare a unei gărzi bănuitoare care îi cerea să tacă.

Peşte de Aur făcu un calcul rapid. Primăvara abia începuse. Vara va veni în mai puțin de trei luni.

În aplauze şi aclamații neîntrerupte, ultimele rânduri ale cortegiului Celor O Mie trecuseră prin fața lor. După ce se sfătuiră, ei se hotărâră să-i urmeze pentru a vedea locul în care tinerii vor fi instalați.

Când sosiră în piața principală din Dongyin, în centrul căreia Cei O Mie fuseseră dispuşi pe douăzeci de rânduri de câte cincizeci de indivizi, Peşte de Aur nu putu să-şi reprime emoția zărindu-l pe Zhaogao, cu galoane de general, în picioare, pe estrada care fusese ridicată în fața procesiunii. Generalul cu Bicepşi de Bronz se pregătea să țină o cuvântare în fața acelei mulțimi impecabil îmbrăcată în alb, căci tinerilor li se dăduseră haine curate înainte de intrarea în oraş.

Fostul său tovarăş de joacă era doar puțin schimbat. Muşchii proeminenți ai torsului, pe care Peşte de Aur îi putea ghici pe sub pieptarul de piele mulat pe formele lui, dovedeau asiduitatea cu care Zhaogao continuase probabil să-şi facă exercițiile de forță.

— Generalul ăsta şi cu mine am făcut primii paşi împreună! Tatăl lui era unul din colaboratorii apropiați ai lui Lubuwei în perioada în care acesta era încă negustor în Handan, la Zhao, îi mărturisi discret Peşte de Aur tatălui său.

— În acest caz, n-ar trebui să te duci să vorbeşti cu el?

— În niciun caz! Acest tip a fost mereu cât se poate de gelos pe mine. Când era mic, era invariabil de partea lui Zheng. Dacă ar putea să fie cel care să ducă împăratului Centrului capul meu înfipt în vârful unei sulițe, n-ar ezita nicio secundă. Atâta timp cât mă crede mort, vom fi liniştiți!

Ei tăcură, căci Zhaogao începuse să rostească un discurs

pe care îl citea cu emfază. Cei O Mie ascultau cu religiozitate acele cuvinte despre deosebita onoare pe care Marele împărat al Centrului le-o făcuse tuturor alegându-i dintre atâția alții pentru a participa la expediția extraordinară care consta în îmbarcarea pe corăbiile care plecau spre Insulele Panglai, Yingzou şi Fanzhang. Generalul cu Bicepşi de Bronz nu crezuse niciodată prea mult în existența lor, dar, cuprins de elan, nu ezitase să adopte tonul unui neguțător şarlatan care îşi lăuda marfa.

— De îndată ce corăbiile vor fi terminate – şi nu suntem departe de asta!, veți urca pe aceste ambarcațiuni somptuoase. N-o să vă ia decât o lună de navigație pentru a ajunge la Insulele Nemuririi. O să rămâneți una sau două zile, cât să culegeți maximum de fructe de jad, cu excepția unui singur cuplu, ales prin tragere la sorți, care se va stabili acolo pentru mai mult timp. La întoarcere, împăratul vă va întâmpina din înaltul terasei Langya. Va fi pentru voi toți o onoare deosebită să fiți primiți personal de Preaînaltul Suveran al Centrului!

Acestea fură cuvintele cu care Zhaogao îşi încheie cuvântarea.

— De ce să nu rămânem mai mulți pe aceste insule? întrebă atunci o tânără mai puțin timidă sau mai naivă decât celelalte.

— Împăratul a vrut aşa. Trebuie să vă reamintesc că are intenția să facă şi el într-o bună zi o asemenea călătorie! declară generalul de la înălțimea tribunei.

— În acest caz, îl vom însoți? întrebă aceeaşi voce.

— Dacă asta va hotărî! Nu vă pot spune nimic altceva, se răsti Zhaogao agasat.

Atâta impertinență îl surprindea în mod neplăcut. Tovarăşii tinerei fete o făcură să tacă dându-i coate. Se simțea totuşi o oarecare nemulțumire în sânul Celor O Mie.

Peşte de Aur, pe care situația începea să-l amuze, şuşoti

la urechea lui Tigru de Bronz:

— În curând, Cei O Mie vor merita mai mult decât noi apelativul de Armată a Revoltaților...

Un ofițer tocmai urcase pe estradă alături de Zhaogao pentru a le anunța participanților la expediția imperială locul unde vor fi cazați:

— Am rechiziționat un imobil care până ieri servea drept hală de peşte. Locul este confortabil, în ciuda mirosului care mai trădează folosirea clădirii! Băieții vor ocupa parterul şi fetele primul etaj! Veți găsi acolo haine de schimb. Refectorul serveşte mâncare destinată soldaților.

Bătăile de tambur anunțau sfârşitul ceremoniei. Cei O Mie se puseră în mişcare, în mod organizat, pe rânduri, ca soldații. Se putea vedea, după capetele lor plecate, că euforia primelor zile de călătorie fusese urmată de o resemnare aproape copleşitoare.

Peşte de Aur şi Tigru de Bronz, care urmăriseră de departe cortegiul până la intrarea acestuia în hala de peşte, se hotărâră să facă un tur pe chei unde spectacolul încărcării şi descărcării mărfurilor atrăgea curioşi la orice oră din zi.

— Şi dacă ne-am duce să vedem corăbiile Expediției Celor O Mie? propuse Peşte de Aur. După informațiile de care dispun, se află pe chei, nu departe de aici.

Într-adevăr, la capătul unui dig adiacent, ei puteau vedea cele trei maiestuoase carcase bombate pictate în roşu aprins, pe lângă care mai trebăluiau încă zeci de dulgheri şi de lăcuitori.

— Ai remarcat că Baya n-are ochi decât pentru tine? îi spuse, în treacăt, marchizul fiului său în timp ce se îndreptau spre corăbii.

— Mi-a dat şi dovezi, îndrăznesc să spun, tangibile. Ceea ce mă face să mă simt jenat, fiindcă Foc Arzător este îndrăgostit de ea... Pe de altă parte, este teribil de

seducătoare, recunoscu Peşte de Aur.

El nu îndrăznise încă să-i vorbească tatălui său despre îmbrățişările cu sogdiana pe faleza dinspre ocean. Dar acum avea ocazia. Aşa că îi povesti lui Tigru de Bronz cu ce înflăcărare se aruncase tânăra femeie asupra lui, cu două zile în urmă, pentru a-l săruta cu pasiune.

— Dar tu ce simți pentru ea? îl întrebă cu blândețe tatăl său.

— Mă simt tulburat. Cum aş putea fi altfel? Este foarte frumoasă, foarte senzuală. Când m-a sărutat, am simțit cum îi vibrează tot corpul! mărturisi Peşte de Aur.

În fața lor, corăbiile lăcuite, roşii precum crestele de cocoş, strălucitoare ca oglinzile perfect şlefuite, se balansau uşor în voia apei care clipocea. Nu mai rămânea decât să le ridice catargele, şi corăbiile aveau să fie în sfârşit gata.

Dar lui Peşte de Aur nu-i păsa de aceste bărci somptuoase. El avea mintea ocupată cu frumusețea lui Baya.

— După tine, ce trebuie să fac? Să cedez farmecelor lui Baya care mi se oferă sau să mă păstrez pentru Roză Primăvăratică a cărei urmă mi-e teamă că am pierdut-o? întrebă, încă foarte tulburat, Peşte de Aur.

— Şi Foc Arzător?

— El este îndrăgostit nebuneşte! Nefericitul n-a îndrăznit încă să-i mărturisească că e eunuc...

— Dragostea permite totul!

— Este adevărat! Dar în locul meu, ce ai face?

— Am suficientă încredere în tine ca să ştiu că te vei purta ca un om de onoare. Indiferent care îți va fi decizia, o voi susține.

În fața unei asemenea înțelegeri, Peşte de Aur nu se putu abține să nu-i zâmbească tatălui său.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit că, în acea clipă, simțea cum urcă în el, încetişor, muzica perfidă a

descurajării.

Şi această muzică îl incita să danseze cu frumoasa Baya, căci Tija lui de Jad mai păstra încă amintirea degetelor ei subțiri şi experte.

76

Terorizat, Zhaogongming, care asistase fără să poată face nimic la subita proiecție în aer a lui Salt de Tigru, abia avusese timp să sară de pe cal şi să se ascundă în desişurile de ferigi.

Un pic mai departe pe drum, tovarăşul lui spânzura de piciorul drept la o înălțime apreciabilă de pământ, prizonier al unei capcane în care tocmai căzuse.

Imediat apăruse un om din spatele unui boschet. Necunoscutul, fără îndoială un vânător, era cel care pusese capcanele, căci începuse să taie cu un cuțit mare piedica care îl ținea pe Salt de Tigru atârnat deasupra drumului.

Zhagongming avea să asiste fără întârziere la un spectacol surprinzător, mai întâi caraghios, apoi înspăimântător, pe care n-avea să-l uite prea uşor!

Un grup de macaci urlători începură să-l împiedice pe braconier să-l dezlege pe bietul Salt de Tigru. Erau deja trei pe capul lui şi patru pe umeri, împiedicându-l să acționeze. Apoi, taoistul zări alți doi, şi mai mari decât primii, care, sărindu-i brusc în spate, îl trântiseră violent la pământ. Primatele, a căror blană se zbârlise precum părul unui castor, devenite furioase dintr-un motiv pe care preotul nu-l înțelegea, îl amenințau acum pe vânător cu caninii lor ascuțiți precum vârfurile de săgeți. Omul încerca cu greu să se apere, respingându-le cu lovituri de cizmă, dar asta nu făcea decât să le mărească furia, înlețindu-le înverşunarea împotriva lui. Câteva clipe mai târziu, corpul braconierului zăcea la pământ într-o mare de sânge, străpuns de

nenumărate lovituri, gheare şi muşcături.

Bărbatul nu se mai zbătea, dar gemea de durere ca un animal rănit. Din locul în care era, Zhaogongming, tupilat sub ferigi, putea să vadă sângele care, înroşindu-i părul hirsut, îi inundase complet faţa. Acest sânge le înnebunea acum de-a binelea pe maimuţe. După ce sfâşiară hainele necunoscutului, ele începură să-i devoreze faţa şi umerii. Dinţii lor ascuţiţi plonjau în carnea vânătorului şi, după ce smulgeau o bucăţică de carne, fugeau s-o mănânce în altă parte. De fiecare dată, un macac îl înlocuia pe altul şi lua o bucată de carne puţin mai mare decât primul.

Maimuţele urlătoare devenite antropofage din cauza mirosului de sânge omenesc erau pur şi simplu pe cale de a-l face bucăţi pe vânător.

Preotul îşi reprimă o strâmbătură de dezgust când văzu o primată fugind cu două biluţe albe şi sangvinolente, pe care le ţinea între buze şi care probabil erau globii oculari ai nefericitului.

Când maimuţele urlătoare, ghiftuite şi calmate, se îndepărtară în sfârşit de trupul supus supliciului, din care nu mai rămăsese decât scheletul şi nişte fâşii de piele şi de tendoane, pentru a se întoarce pe crengile din vârful copacilor, Zhaogongming se apropie cu paşi uşori pentru a constata fără surpriză că acesta zăcea lipsit de viaţă.

Cadavrul mai ţinea încă în mâna dreaptă, rămasă în mod miraculos intactă, între degetul mare şi arătător, un ac de fier cu care încercase probabil să se apere...

— Poziţia cu capul în jos nu este dintre cele mai comode pentru a asista la acest gen de carnagiu!

Frica şi angoasa simţite în faţa acestui oribil spectacol aproape că-l făcuseră pe preotul taoist să uite de prezenţa tovarăşului său care, încă suspendat de un picior deasupra drumului, cu faţa pe cât de umflată, pe atât de împurpurată, îşi agita cu disperare braţul pentru a încerca

să se elibereze.

El se repezi să taie repede funia, prinzându-l pe Salt de Tigru de tors ca să-i evite căderea brutală pe pământ.

— Nu scapi nepedepsit dacă deranjezi un trib de maimuțe urlătoare chiar în mijlocul teritoriului lor! Instalându-şi capcana, braconierul ăsta nu ştia că-şi semnează condamnarea la moarte, zise cu calm Salt de Tigru masându-şi glezna pe care nodul lațului lăsase o urmă roşie.

După ce-şi potoliră setea cu apă proaspătă de la un izvor care țâşnea din pământ sub un acoperiş de ferigi, încălecară pe armăsarii lor. Salt de Tigru, nu prea tulburat de pățania lui, era foarte bine dispus în timp ce Zhaogongming, pe care voracitatea sălbatică a acelor primate îl zăpăcise mai mult, avea o mină mai întunecată şi neliniştită. El se temea într-adevăr de recidiva acelor animale înspăimântătoare. Dar după ceva timp, constată cu uşurare că pădurea devenise silențioasă.

Maimuțele urlătoare şi antropofage plecaseră în altă parte.

Drumul de întoarcere, cu excepția acestui episod simian care, în fapt, se soldase cu moartea ofițerului de informații Lance Neprețuită, se derulă fără probleme. Pe bună dreptate, caii lor dădeau semne de oboseală şi de nervozitate când ajunseră în sfârşit în apropiere de Dongyin.

Când Zhaogongming, foarte satisfăcut că se întorsese, se prezentă la Zhaogao, purtând cu mândrie în brațe rezerva de pulbere neagră, el era atât de excitat şi țanțoş încât nu-şi dădu seama de spaima şi de ciuda care se puteau citi pe fața generalului.

Zhaogao era departe de a bănui că maimuțele urlătoare îi veniseră de hac zbirului pe care el îl trimisese pe urmele celor doi bărbați.

— Cu ceea ce mai este, mâine, terasa Langya va fi

terminată! strigă preotul cu emfază, arătându-i triumfător generalului butoiaşul de lemn.

— Călătoria a decurs cu bine? întrebă acesta, râzând mânzeşte.

— Cât se poate de bine! zise Salt de Tigru. Chiar am asistat la masacrarea unui biet braconier de către nişte maimuțe urlătoare.

— Ei bine, deci ne vedem mâine pe şantier, zise în cele din urmă Generalul cu Bicepşi de Bronz, înțepat şi furios.

— Generale, sper că nu veți uita să-mi dați ceea ce mi-ați promis! nu se putu abține să zică taoistul.

El se uita la Fildeş Imaculat. Ordonanța, foarte fericită, se fandosea aruncându-i ocheade.

— De îndată ce mamelonul stâncos va fi dispărut, vei putea dispune de ordonanța mea după plac! îi răspunse atunci generalul, străduindu-se cu greu să-şi ascundă mânia.

A doua zi dimineață, taoistul şi generalul se duseră pe terasa Langya unde li s-a cerut muncitorilor să scoată cât mai mult pământ posibil din jurul colțului stâncos care continua să-i sfideze.

Terasierii se strânseseră în cerc în jurul lui Zhaogongming când acesta începu să-şi presare pulberea într-o mică rigolă pe care o săpase în mod special în pământ în apropierea mamelonului recalcitrant.

În acelaşi timp, pe faleza situată de cealaltă parte a platformei imperiale, un bărbat se uita atent la pregătirile pe care le făcea taoistul.

Era Peşte de Aur.

Îi plăcea să vină, la acea oră din zi, când soarele se ridica la zenit, să contemple imensitatea mării, cu fața în bătaia adierilor venite dinspre Oceanul Oriental, supraveghind în acelaşi timp lucrările de pe şantierul de nivelare al acelui teren pe care avea să pună în curând piciorul împăratul

Centrului.

În dimineața aceea, curiozitatea Fiului spiritual al lui Lubuwei fusese trezită de prezența acelui necunoscut îmbrăcat în preot taoist care dădea roată de mai multe ori pintenului stâncos, ca şi cum îl binecuvânta. El părea să presare în jurul imensului colț de piatră o substanță care semăna cu o pulbere închisă la culoare, în timp ce rostea formule imposibil de auzit având în vedere distanța. Peşte de Aur vedea acum că preotul făcea gesturi largi pentru a le semnala tuturor celor din jur, printre care el îl recunoscuse pe Zhaogao, să se îndepărteze de locul cu pricina.

Apoi, taoistul părea să încerce să aprindă focul, frecând două pietre de cremene una de alta. Când avu în mână un şomoiog aprins, el îl aruncă repede în rigolă şi sări în spate pentru a se îndepărta cât mai repede posibil de cercul de pulbere.

Un suflu violent precedă cu puțin țâşnirea de flăcări albăstrii şi galbene care se propagau în rigolă înainte ca mamelonul să explodeze în mii de bucăți ca un pepene obişnuit în care ai fi aruncat cu un pietroi. Urechile lui Peşte de Aur nu fuseseră niciodată supuse violenței unui asemenea şoc sonor, ca şi cum zece mii de tambururi uriaşe ar fi fost brusc lovite, toate o dată, în înaltul cerului.

O ciupercă de praf gri care țâşnise din sol în locul colțului stâncos acoperea acum o mare parte a suprafeței terasei. Când se risipi, luată de vântul care bătea din larg, apendicele mineral dispăruse complet.

Grație pulberii negre a lui Zhaogongming, terasa imperială Langya era acum perfect plană şi lipsită de orice excrescență.

Uluit de spectacol, Peşte de Aur, îl văzu atunci pe preotul taoist făcând gesturi ample de bucurie în fața lui Zhaogao, apoi, cum acesta din urmă părea reticent, trăgându-l pe general de braț pentru a-l face să se apropie de locul în care

avusese loc explozia. Cât despre muncitorii şantierului, adunaţi mai în jos de platformă şi pe care spaima îi făcuse să se înghesuie unii în alţii, aceştia erau înţepeniţi precum statuile. După postura lor, tânărul bărbat putea să-şi imagineze fără greutate teroarea pe care o trăiseră în faţa forţei devastatoare a acelei pulberi împrăştiate de taoist înainte de a-şi arunca şomoiogul aprins peste ea pentru a obţine acea explozie.

Calmul se reinstaurase, abia deranjat de ţipetele pescăruşilor speriaţi pe care suflul îi făcuse să zboare departe de locul deflagraţiei, în largul mării, unde începuseră să se rotească în cerc cu repeziciune.

Vântul din larg risipea norul de praf când Peşte de Aur îşi veni, încet-încet, în fire.

El avea o impresie ciudată.

După ce ecoul exploziei încetase să-i răsune în urechi, un mare calm îl invadă deodată.

Îşi dădu seama atunci că sufletul său, până atunci chinuit de îndoială, se liniştise. Explozia îi adusese semnalul pe care îl aştepta.

Când auzise şocul surd consecutiv pulverizării dintelui stâncos, el simţise, în dreptul inimii, un alt şoc, mult mai intim, a cărui semnificaţie o înţelegea acum.

Certitudinea era acolo, strălucitoare, la fel de limpede şi de evidentă ca imensul ocean deasupra căruia zbura acel stol de păsări albe: Roză Primăvăratică era în viaţă şi, undeva, ea continua să-l aştepte.

Ar fi fost incapabil să înţeleagă cum putuse să se nască o asemenea asociere între două elemente atât de îndepărtate în aparenţă, precum explozia care tocmai se produsese şi semnalul puternic, purtător al unui mesaj evident pe care el îl decodase cu atâta uşurinţă.

Aceasta era, în orice caz, consolarea pe care i-o adusese acea pulbere de culoare închisă capabilă să transforme

piatra în nor.

Foarte departe de acolo, cu câteva clipe mai înainte, pe flancul piscului Huashan, Vale Adâncă îi ceruse împrumut nepoatei ei Bi-ul negru înstelat care nu o părăsea niciodată. Roză Primăvăratică nu putuse s-o refuze pe bunica ei, chiar dacă aceasta nu voise să-i dezvăluie la ce avea de gând să-l folosească.

Preoteasa medium îl pusese atunci chiar pe sol, nu departe de micul lac miniatural, apoi depusese în golul găurii din centru dramul de pulbere neagră pe care Zhaogongming le-o lăsase. Acolo, stând îndelung într-o stare de prostrație în fața obiectului ritual, ea se gândise puternic la Peşte de Aur, apoi realizase câteva pase deasupra acestui dispozitiv pentru ca energia sa internă să conveargă în golul central, chiar îl locul unde vărsase pulberea neagră.

Cu prețul unui consum de energie care o lăsase complet epuizată, dramul de pulbere se aprinsese şi inima ei simți în cele din urmă o uşoară zdruncinătură care o făcuse să tresară de bucurie. Pentru o clipă, discul de jad fusese străpuns în centrul său de o gaură îngustă de foc.

Totul era bine!

Pulberea neagră, explodând în acelaşi timp aici şi acolo jos, îi permisese să redea speranța şi încrederea în marea dragoste a lui Roză Primăvăratică.

— Ce se întâmplă? o întrebase aceasta din urmă care venea către ea. Mă sperii! Pari complet epuizată...

Neliniştită fiindcă n-o văzuse pe bunica ei întorcându-se, ea asistase la eforturile pe care Vale Adâncă le depusese de-a lungul întregii sale meditații transcendentale terminată prin aprinderea, doar prin forța voinței ei, a dramului de pulbere pusă în orificiul central al Bi-ului negru înstelat.

— Nu e nimic! Totul e bine, draga mea. Concentrarea este un exercițiu care îți consumă din ce în ce mai multă energie atunci când înaintezi în vârstă... îi răspunse zâmbitoare

bunica ei a cărei față, palidă precum luna, era plină de sudoare.

Atunci, cu o grijă infinită, Roză Primăvăratică adunase, cu ajutorul unei pene de pasăre, puțina pulbere care mai rămăsese şi o pusese la loc în frunza de catalpa pe care o strecură apoi la piept, acolo unde inima ei bătea în ritmul celei a bărbatului pe care îl aştepta.

*

Oamenii din Armata Revoltaților ardeau de nerăbdare de când fuseseră cantonați pe pajiştea care le servea de tabără. N-aveau nimic anume de făcut, îşi petreceau zilele hăituind iepuri şi tăind lemne pentru focul de seară. Inactivitatea îi apăsa. Cei mai impulsivi, bombăneau deja în front. Mulți nu înțelegeau de ce făcuseră un drum atât de lung pentru a se opri atât de aproape de țintă. Iată că trecuseră deja zece zile de când puseseră tabăra în afara oraşului Dongyin, în spațiul acela plin de iarbă care se termina la poalele colinei de nisip din spatele căreia ei puteau auzi valurile.

În acea dimineață, conştienți de starea de nerăbdare şi de frustrare a oamenilor lor, Peşte de Aur şi Tigru de Bronz erau hotărâți să intre cu Armata în Dongyin. Era timpul să se decidă să acționeze şi să vadă cum puteau să asedieze oraşul fără să atragă prea mult atenția.

Micul port de pe coastă era situat foarte departe de capitala Imperiului. Şi cum despotismul Statului, ca şi eficacitatea forțelor sale coercitive, pălea pe măsură ce te îndepărtai de centrul său de gravitație, Peşte de Aur constatase că pe străduțele şi pe cheiul din Dongyin erau mult mai puțini jandarmi decât la Xianyang, unde ei n-ar fi putut pune niciodată piciorul fără ca prezența lor să nu fie imediat semnalată.

Aici, ambianța era deja mult mai relaxată, altfel spus mai

puțin polițienească decât în capitală.

Nu trebuiau să profite de asta?

Aşadar, trupa lor va intra pe ascuns şi în grupuri mici în oraşul portuar pentru a merge în recunoaştere. Era unicul mod de a-şi păstra identitatea.

Peşte de Aur îi împărțise în grupe de câte zece. Niciunul din aceşti oameni nu purta vreun fel de uniformă. Fiecare escuadă avea un şef care urma să vină periodic să-i aducă veşti şi să primească directivele lui pe care să le transmită oamenilor. Seara, fiecare avea să se întoarcă în tabără, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Astfel, oamenii din Armata Revoltaților ar fi avut timp să se obişnuiască cu necontenita vânzoleală a detaşamentelor de soldați ai lui Zhaogao pe care îi puteai auzi la orice oră din zi, tropăind cadențat cu tălpile lor cu ținte de bronz pentru a merge de la cazarmă la terasa Langya.

Peşte de Aur, care cunoştea deja perfect portul, îşi propusese să culeagă cât mai multe informații posibile despre obiceiurile generalului Zhaogao. El nu întârziase să intre în vorbă cu marinarii mai degrabă neîncrezători şi ostili față de această armată care rechiziționase cel mai frumos palat al oraşului şi lua, în fiecare dimineață, la sosirea corăbiilor în port, cele mai frumoase prăzi pentru a-şi hrăni oamenii. Pe chei, unde o mulțime densă şi zgomotoasă asista la debarcarea încărcăturilor corăbiilor, limbile se dezlegau şi toți îi blestemau cu voce scăzută pe aceşti intruşi cărora li se adăugaseră, pe deasupra, şi Cei O Mie care trebuiau şi ei să fie bine hrăniți până se vor îmbarca pentru croaziera către Insulele Nemuririi.

În curând, tot peştele pescuit în Dongyin nu le va mai fi de ajuns!

Cu cât mergeau mai mult prin oraş – şi cu cât reflectau mai mult la ce auzeau – cu atât Peşte de Aur, ca şi Tigru de Bronz, de altfel, ştiau mai puțin despre cum aveau să

reuşească să-şi atingă ţelul fără să eşueze. Să-l captureze pe împăratul Centrului după sosirea lui la Dongyin era extraordinar de riscant. Cum vor putea ei, cincizeci de oameni, să le vină de hac miilor de soldaţi înarmaţi până-n dinţi de care dispunea generalul? Abia ajuns la faţa locului, Qinshihuangdi va fi mai mult ca sigur inabordabil, protejat de ceilalţi printr-o pădure de lănci gata să-l apere.

După ce au discutat amândoi nopţi întregi, Peşte de Aur l-a convins pe tatăl său de temeinicia planului care îi încolţise în cele din urmă în minte.

Cântărind foarte bine lucrurile, el renunţase la ideea de a-l captura pe împăratul Centrului pentru a-l ucide.

În ciuda răului pe care Zheng i-l făcuse indirect, el nu ţinea morţiş să-l omoare pe cel cu care îşi petrecuse copilăria. Scopul lui nu era să-şi facă lui însuşi dreptate pedepsindu-l pe împărat, ci mai degrabă de a reda poporului imperiului demnitatea şi libertatea pierdute.

De aceea el considera că cel mai bun mijloc de a obliga regimul imperial să înceteze oprimarea populaţiei era de a-l duce pe Zheng într-un loc unde ar putea să-i vorbească între patru ochi şi acolo să uzeze de toată elocvenţa şi de toată forţa lui de convingere pentru a-i demonstra că o apucase pe o cale greşită.

El avea deja în minte argumentele discursului pe care avea să i-l ţină atunci despre zădărnicia sistemului legist fondat pe teroare şi al cărui rezultat nu putea fi, într-o bună zi, decât revoluţia poporului împotriva puterii centrale. Poporul era în acelaşi timp lipsit de libertate şi stors de vlagă: Statul îi lua tot. În această privinţă, Peşte de Aur spera să-l facă pe Qinshihuangdi să mediteze la avantajele pe care le-ar avea dacă ar slăbi strânsoarea insuportabilă a unui sistem în care cei responsabili aveau iluzia că stăpânesc situaţia, în timp ce, în realitate, aceasta le scăpa din zi în zi tot mai mult de sub control.

El avea de gând să-i vorbească şi de o serie de măsuri care trebuiau luate imediat în interesul Imperiului: distribuirea de raţii de orez şi de cereale luate din antrepozitele Statului atât de păzite încât nimeni, niciodată, nu intra, cu excepţia şobolanilor care chefuiau adunaţi în colonii întregi; restituirea numelui de origine familiilor care fuseseră obligate să-şi schimbe patronimul; deschiderea, în beneficiul cerşetorilor şi al văduvelor care aveau copii în întreţinere, a palatelor gigantice şi goale pe care împăratul le construia acum într-un ritm înspăimântător de unul pe lună...

El avea de gând mai ales să-i vorbească despre ura pe care Augusta lui Persoană o suscita în sânul populaţiei unde impozitele administraţiei lui erau la fel de blamate ca şi el. Îi va arăta apoi şi avantajele pe care numele lui le-ar fi avut de pe urma comentariilor flatante ale Analiştilor viitoarelor Cronici Imperiale, despre opera unui împărat care a ameliorat nivelul de viaţă al poporului său, decât de pe urma acelora, mult mai puţin flatante, despre unicul responsabil al eradicării scrierii şi despre punerea în aplicare a celui mai obscur totalitarism.

Fiul spiritual al lui Lubuwei paria pe inteligenţa prietenului său din copilărie şi pe dramul de luciditate care îi mai rămăsese cu siguranţă pentru a înţelege că, prin asemenea măsuri, Imperiul Centrului îşi va recăpăta, fără îndoială, legitimitatea şi strălucirea.

Peşte de Aur avea de gând, în schimb, să-i ceară lui Zheng capul lui Lisi şi să încerce totul pentru a-l obţine!

El aştepta mult de la această discuţie, fără martori şi ca de la bărbat la bărbat, pe care o va avea cu împăratul.

De altfel, era simplu, el n-o să-l părăsească decât atunci când suveranul ar fi încuviinţat planul lui de măsuri.

Avea, de altfel, arma lui secretă pentru a-i smulge acordul...

El se gândea să-i dezvăluie împăratului Centrului că tatăl lui nu era Yiren, ci negustorul Lubuwei. El spera ca această revelație să-i provoace lui Zheng un şoc salutar şi să-i dovedească, printre altele, că el însuşi nu-i fusese niciodată rival. Dacă ar fi fost aşa, de ce ar fi păstrat pentru el acest secret apăsător din moment ce divulgarea lui i-ar fi provocat lui Zheng, în momentul când se pregătea să urce pe tron, un rău considerabil?

Mai rămânea să găsească locul unde această întrevedere, a ultimei şanse, s-ar putea derula, apoi să aranjeze ca împăratul să vină la întâlnire.

Aici era buba!

Peşte de Aur regreta mai ales absența cunoştințelor în materie de meditație taoistă.

Ar fi trebuit într-adevăr să-l aducă pe Zheng într-un loc inaccesibil, precum cel al Marii Meditații taoiste; unul din acele locuri protejate, după cum se spunea atunci, de un dragon blajin dar cu un aspect înfricoşător, unde nimeni n-ar îndrăzni să intre de frică să nu provoace dezlănțuirea monstrului; sau una din acele păduri atât de adânci, încât niciun vânător nu se aventura vreodată în ele, de teamă să nu se rătăcească pentru totdeauna în măruntaiele naturii...

Dar mai întâi trebuia să-l convingă pe împăratul Centrului să vină la întâlnirea pe care avea de gând să i-o fixeze, sarcină despre care ştia sigur că nu va fi uşoară.

Cum va face să-i parvină mesajul conform căruia el deținea informații capitale pe care dorea să i le dea? Cum va reuşi să i-l dea şi să-l facă să-l citească dincolo de puzderia de gărzi, bucătari, medici şambelani, aprozi, scribi şi curteni care îl însoțeau în cele mai neînsemnate deplasări şi îl protejau de orice influență exterioară formând în jurul lui un zid mai rezistent şi decât Marele Zid al Chinei?

În seara aceea, după o cină compusă din peşte fript, Peşte de Aur le prezentase problema lui Tigru de Bronz, Verigă

Esențială şi Foc Arzător.

Trebuia să încerce să-i arunce o lamelă de bambus pe drumul pe care trecea, de exemplu în momentul trecerii printr-un defileu îngust, făcând în aşa fel ca ea să-i cadă la picioare sau pe cap? Sau mai bine să acționeze chiar pe terasa Langya, sperând că Suveranului Centrului îi va veni ideea să meargă să mediteze acolo singur, sau măcar însoțit doar de un mic grup, cu privirea pierdută spre orizontul Insulelor Nemuririi?

Mai era şi ipoteza cea mai seducătoare!

Peşte de Aur avea de gând să facă pe dracu-n patru ca să se cocoațe pe platformă şi să apară în fața împăratului chiar înainte ca acesta să-l fi văzut apropiindu-se!

Tot efectul de surpriză părea mai eficace...

Fiul spiritual al lui Lubuwei era acum convins că nu va putea să poarte bătălia decât pe tărâmul ideilor. El va face totul pentru a-l convinge pe Qinshihuangdi de temeinicia propunerilor lui.

În rest, nu avea cum să-şi dea seama câți civili şi câți militari va trebui să extermine ca să-şi atingă scopul: la jocul ăsta, Qinshihuangdi va avea mereu ultimul cuvânt! Nu dispunea, ca el, de o armată numeroasă şi dotată cu armele cele mai de temut, capabile să ucidă un om de la depărtare fără să-i fie pusă în pericol viața celui care le servea. Cât despre a se folosi de şiretlicuri pentru a ascunde slăbiciunea cantitativă a mijloacelor lui umane şi materiale, aşa cum recomanda altădată marele filosof Hanfeizi, tot mai bine era, credea el, să se folosească de inteligența şi de viziunile lui care erau mai respectabile decât viclenia.

— Propun să începem prin a repera locul potrivit pentru discuția între patru ochi cu el. Apoi, după ce-l vom fi găsit, vom conveni care e cel mai bun moment pentru a-i transmite împăratului invitația ta, propuse Tigru de Bronz.

— Cu sabia mea de fier sunt gata să tai mii de capete!

Nimic nu mă va opri! exclamă Foc Arzător care mai visa încă să se ia la harță cu sistemul care-l mutilase cu forța.

— Dacă am avea pulberea explozivă a acelui preot taoist, glumi Peşte de Aur, i-am speria de moarte! Poate că asta l-ar face pe Quinshihuangdi mai sensibil la argumentele mele...

Cei trei camarazi, aşezați alături de el, în jurul focului de tabără, izbucniră în râs.

77

Necunoscutul vorbea atât de tare, încât Foc Arzător nu putea pierde nicio frântură din vorbele lui.

Întins pe banchetă, bărbatul trăgea din pipă în fața unui fumător de mac cu fața emaciată şi păr slinos, ai cărui ochi sticloşi dovedeau efectul substanței pe care o inhala cu voluptate.

— Îți dai seama! împăratul Centrului în persoană, îmbrăcat ca mine şi ca tine, lipsit de orice însemn şi însoțit doar de un arhitect şi de un servitor! Şi se vorbeşte deja că va veni aici în aceeaşi postură!

Bărbatul se aşezase în fața fumătorului şi îşi însoțea cuvintele de gesturi elocvente.

— Nu cred nimic, sunt baliverne! împăratul Centrului nu se deplasează decât însoțit de zece mii de soldați înarmați! zise celălalt.

Întins pe bancheta opusă, el părea să se smulgă cu greu din dulcea lui letargie.

— Dețin informația de la o rudă îndepărtată care este contramaistru pe şantierul mausoleului împăratului, la periferia Xianyang-ului. Acest om originar din Dongyin tocmai şi-a pierdut tatăl, care era vecinul meu. A fost aici ieri ca să participe la funeraliile organizate de familie şi să aducă omagiu strămoşilor săi, înainte de a se întoarce pe acel incredibil şantier unde împăratul Centrului reproduce

copia exactă a Universului cu munții, fluviile, mările lui şi bineînțeles cu cerul ciuruit de stele!

Fumătorul îşi holbă ochii sticloşi.

— La ce foloseşte reconstituirea Universului? întrebă el incredul.

— E foarte simplu: când împăratul se va odihni în locul său de veci, se va crede tot viu, explică necunoscutul.

El îi vorbea fumătorului ca unui băiețel care se minuna de o poveste feerică.

— Cu capul acoperit doar de o glugă, împăratul a inspectat şantierul imensului său mormânt. La început, nimeni nu ştia cine e acest necunoscut care se plimba printre terasieri. Mai târziu, el a explodat de furie din cauza unui detaliu care nu-i convenea. Atunci gluga i-a căzut. Arhitectul Perfect în Toate care îl însoțea tremura de frică. Şi aşa s-a dat de gol împăratul nostru! adăugă el, mimând gestul de a-şi da jos o pălărie pe care n-o purta.

— Dar poate că era o dublură a lui? împăratul nu se arată niciodată! Abia dacă se ştie cum arată...

— Te asigur că nu!

— Dar de ce ar merge astfel, incognito, pe teren?

— Suveranul Centrului a decis să inspecteze Imperiul fără să avertizeze pe nimeni, ca şi cum acesta ar fi sertarul de la comoda de lângă patul lui! Este modul lui de a se asigura că ordinele pe care le-a dat sunt executate cum trebuie. Acționează ca un dihor. Intră în vizuini fără ca cineva să bage de seamă şi scoate prada afară ca s-o omoare...

Conversația dintre fumătorul de opium şi necunoscut nu fusese auzită de un surd.

De data asta, întâmplarea era fericită pentru bietul Foc Arzător care nu reuşea să-şi revină după necazul din dragoste provocat de indiferența pe care Baya o manifestase față de el.

Tânărul eunuc nu era în cea mai bună formă. Avea o

mină tristă. Trecuseră două zile de când, bâlbâindu-se şi tremurând, îi dezvăluise prinţesei sogdiene starea lui de eunuc. Înainte de a se hazarda să facă aşa ceva, nu dormise trei nopţi la rând. Îi trebuise mult curaj ca să-i mărturisească acestei femei, pe care o iubea deja cu toată fiinţa lui, că-i lipsesc organele virile.

Conştient că odată cu trecerea zilelor, această realitate tragică va deveni tot mai greu de exprimat, el hotărâse că era timpul să spargă buba.

Vocea îi tremura şi faţa îi era albă ca sarea atunci când îi mărturisise că el nu era ca toţi ceilalţi oameni.

— Trebuie să-ţi spun un secret dureros: corpului meu îi lipseşte o parte esenţială... reuşise el să articuleze, trecând, cu preţul a mii de eforturi, peste toată ruşinea. El arăta cu stângăcie spre zona dintre coapse.

În faţa privirii nedumerite a prinţesei, el fusese nevoit să insiste pe sensul vorbelor lui, explicându-i, cu vocea sugrumată şi cu ochii plini de lacrimi, cum fusese castrat cu forţa la Xianyang de către Cuţit Rapid.

Spre stupefacţia lui, deloc emoţionată, ea îi răspunsese politicos că asta nu ştirbea nimic din admiraţia pe care i-o purta şi din recunoştinţa pe care i-o va purta, oricum ar fi, pentru totdeauna.

Într-adevăr, Baya se arătase total indiferentă la nefericirea lui.

În faţa unei asemenea lipse de reacţie, Foc Arzător nici măcar nu îndrăznise să continue acţiunea de seducţie pe care o urzise şi care consta, în cele din urmă, în a se arunca la picioarele ei declarându-i dragostea.

Frumoasa sogdiană părea atât de calmă, politicoasă şi zâmbitoare, încât nefericitul Foc Arzător îşi dădu seama dintr-odată că între ei doi nu va putea fi niciodată vorba de iubire. Era inutil să viseze s-o seducă, se obosea degeaba...

Dacă ar fi ştiut de sentimentele pe care ea le nutrea

pentru Peşte de Aur, eunucul ar fi suportat, fără îndoială, şi mai rău această implacabilă şi inocentă mărturisire pe care Baya i-o făcuse.

El îşi deschisese discret inima în faţa lui Verigă Esenţială care, în seara aceea, ţinuse morţiş să-i schimbe ideile camaradului său, propunându-i să meargă să facă un tur în vechiul cartier al micului port de pescari.

— Intraţi! Intraţi! mai sunt locuri la Luna Verde! striga un puşti slăbuţ şi ciufulit în mijlocul străzii înţesate de lume.

— Vrei să încerci să fumezi sămânţă de mac amestecată cu frunze uscate? Unii pretind că aşa ceva te face să petreci momente agreabile! îi propuse el.

Arăta spre intrarea în local, semnalată prin două lanterne în formă de gâscă, care se aflau la câţiva paşi de acolo, pe strada comercială care era şi artera principală a micului oraş portuar.

Trecuseră pragul fără să ştie prea exact ce îi aştepta înăuntru şi acolo auzise Foc Arzător conversaţia dintre cei doi fumători.

Această întâmplare fericită, în acel moment de descurajare, îi dăduse ocazia să fie martor al acelei interesante conversaţii pe care îşi propusese să i-o raporteze lui Peşte de Aur chiar a doua zi de dimineaţă.

Vestea sosirii împăratului la Dongyin, fără nicio escortă, îl umpluse pe acesta de bucurie.

O întrevedere între patru ochi cu Marele împărat al Centrului devenea o simplă joacă de copii! Era de ajuns să-l urmăreşti şi să-l iei prin surprindere, înainte de a i te adresa direct.

Cu puţin noroc, ar putea chiar să-l întâlnească la căderea serii, pe terasa Langya, când suveranul s-ar duce să scruteze marea. Acolo, în faţa torentelor de spumă ale Şerpilor de Mare, Peşte de Aur avea de gând să-i ţină o lecţie şi să-i convertească inima la mai multă justiţie şi toleranţă.

Era atât de excitat de această perspectivă încât, ca să fie cu inima împăcată, luă decizia să se ducă el însuşi la localul Luna Verde, sperând că va putea, la rândul său, să pună mâna pe omul care spusese vorbe atât de interesante în faţa lui Foc Arzător. Poate ar obţine câteva informaţii suplimentare care i-ar întări definitiv convingerea în acţiunea pe care se pregătea s-o declanşeze.

N-avu nicio dificultate să găsească intrarea în local şi să se strecoare discret printre clienţii care îşi aşteptau rândul pentru a primi câte un jeton pe care era scris numărul locului. El zări un tânăr servitor căruia îi arătă doi taeli de bronz. Câteva clipe mai târziu, avea în mână un mic jeton de bronz purtând numărul opt.

A opta banchetă era situată într-un colţ al ultimei din cele patru mici încăperi cufundate în penumbră, cu plafonul înnegrit de fum, unde consumatorii, cu privirea sticloasă şi concentraţi asupra pipei lor, visau cu ochii deschişi pufăind în sus.

— Vrei o pipă cu vatra mare sau mică? îl întrebă tânărul servitor.

— Cu una mică o să-mi ajungă. Mulţumesc, răspunse el înainte de a se instala.

— În acest caz, trebuie să aşteptaţi, căci niciuna mică nu e liberă!

Peşte de Aur îi arătă, printr-un gest, că asta n-avea importanţă. Avea de gând să profite de acest răgaz pentru a se obişnui cu semiîntunericul şi pentru a încerca să-l repereze pe fumătorul pe care Foc Arzător i-l descrisese în mod concis. Aşteptând, el se întinse confortabil pe perne, îşi încrucişa mâinile pe pântec şi începu să privească plafonul, visând deja la întâlnirea cu Zheng pe terasa maritimă, imaginându-şi, nu fără delectare, surpriza împăratului atunci când avea să-l descopere lângă el pe fostul lui tovarăş de joacă pe care îl credea mort. Poate chiar îl va lua drept o

fantomă, ba chiar drept un Nemuritor venit direct din Insule!

Reveria îi fu întreruptă de conversația pe care o auzea între cei doi vecini ai săi cărora nu le zărea decât craniile rase perfect şi cozile impecabil împletite. Ei ocupau locul cu numărul nouă, separat de al său printr-un simplu perete subțire şi scund. El reveni în poziția şezând şi privi pe deasupra peretelui, ciulind urechea.

Una din cele două cozi aparținea unui tânăr al cărui nume era Fildeş Imaculat, fiindcă aşa i se adresa interlocutorul său. Acesta din urmă, machiat excesiv, avea aerul acelor escroci efeminați care trăiau prin porturi, vânzându-şi farmecele marinarilor străini lipsiți de perspicacitate care îi luau drept femei.

Fildeş Imaculat îi arăta prietenului său o brățară prețioasă pe care un oarecare Zhaogongming i-o dăduse în chip de cadou. Peşte de Aur, care asculta din ce în ce mai atent conversația lor, se întorsese acum drept spre cei doi tineri. Mimica şi atitudinile lor bufone îl amuzau atât de mult încât trebui să se abțină ca să nu izbucnească în râs.

— Uită-te ce frumoasă e! Ochii şarpelui sunt din rubin! Se spune că această piatră provine din rana de la gâtul unui dragon care trăieşte sub pământ...

Fildeş Imaculat îi arăta tânărului brățara de bronz terminată prin două capete de şarpe față în față, despărțite de un interstițiu care îți permitea să o glisezi pe încheietură.

— Amantul tău trebuie să fie bogat şi puternic dacă îți face cadou o bijuterie atât de frumoasă! Dacă aş putea să am şi eu unul la fel... Cât te invidiez!

— Te referi la brățară sau la amant?

— La ambele, bineînțeles!

— Acest Zhaogongming mai are o mulțime de talente! Ştii că posedă pulberea neagră capabilă să arunce în aer munții?

— Nu cred nicio iotă!

— N-ai remarcat că dintele stâncos de pe terasa Langya a dispărut?

— Cum să nu ştiu? Tot Dongin-ul numai despre asta vorbeşte, iepuraşul meu!

— Prietenul meu l-a aruncat în aer, cu pulberea lui!

— Şi de unde şi-o procură? Să ştii că asta mă interesează...

Poponarul părea din ce în ce mai excitat de vorbele lui Fildeş Imaculat.

— Din păcate, de undeva de departe! S-a întors de curând de pe piscul Huashan unde are ascunsă rezerva de pulbere într-o grotă a unei preotese medium care trăieşte acolo cu nepoata ei!

La aceste cuvinte, Peşte de Aur fu cât pe ce să alunece de pe banchetă.

Bucuria pe care o simți până în străfundul sufletului îl eliberă dintr-odată de angoasa adunată în el. Deasupra lui, plafonul întunecat i se păru o constelație de stele. El vedea perfect acolo constelația Văcarului şi pe cea a Țesătoarei. Între cele două aglomerări de stele, Calea Lactee se îndepărta pentru a forma o arcadă luminoasă.

Era vorba de Vale Adâncă, preoteasa medium despre care Lubuwei îi vorbise de atâtea ori când era mic. Şi nepoata ei nu putea fi decât scumpa lui Roză Primăvăratică...

Mulțumită acestui tip pe nume Fildeş Imaculat şi micuțului său amic poponar, el ştia în sfârşit locul unde se ascundea femeia pe care o iubea!

Era în viață, refugiată pe piscul Huashan, la bunica ei. Pentru el, întregul orizont se luminase. Inima lui liniştită deborda de o bucurie imensă.

Câtă dreptate avusese să nu dispere niciodată!

Această informație capitală, pe care o primise în mod miraculos, dădea sens deplin la tot ceea ce făcuse de când

se hotărâse să-şi ia destinul în mâini, după ce fugise de pe şantierul Porţii de Jad a Marelui Zid. Periplul lui, toate suferinţele îndurate, umbrele lui Lubuwei şi a lui Floare de Soare, cea a prinţului decăzut Anwei şi a lui Desăvârşire Naturală cât şi a tuturor celor a căror viaţă fusese luată în mod nedrept, toate astea nu fuseseră inutile, aveau o coerenţă a cărei forţă începea s-o perceapă şi al cărei deznodământ final risca să fie fericit.

Se felicita că se dusese şi el în acel local pentru a obţine confirmarea faptului că împăratul călătorea incognito şi aproape singur!

Pentru a şterge o ultimă îndoială, el nu se putuse abţine să nu-l chestioneze pe acel ciudat tânăr care răspundea la numele de Fildeş Imaculat.

— Îmi cer scuze dinainte pentru indiscreţie, dar caut de ani de zile o rudă dispărută... Poţi să-mi spui numele fetei despre care ai vorbit acum? îi ceruse el zâmbind frumosului tânăr care se umfla în pene în faţa micuţului vagabond cu brăţara de bronz pe care tocmai şi-o glisase pe încheietură.

Peşte de Aur, a cărui emoţie ajunsese la apogeu, cunoştea dinainte răspunsul, dar vroia să-l audă din gura lui.

Când acesta îi răspunse izmenindu-se: „Are un nume de genul Ploicică Primăvăratică cred!”, şi când micuţul poponar pufni în râs, Peşte de Aur crezu că o să leşine de bucurie.

El înţelegea mai bine acum certitudinea care îl invadase atunci când pulberea neagră explodase dimineaţa trecută, pe terasa Langya. Acea pulbere provenea din locul unde dragostea vieţii lui îşi găsise refugiu.

Iată de ce, în timpul detonării, el primise acel semnal evident că Roză Primăvăratică continua să-l aştepte. N-avea să-i mulţumească niciodată îndeajuns preotesei medium că utilizase un dram din acea pulbere neagră pentru a-i adresa acel mesaj de speranţă!

Când ieşi din localul Luna Verde, strălucirea veselă din

privire îl făcea pe Peşte de Aur şi mai frumos.

*

Roză Primăvăratică se simțea în acea dimineață lipsită de griji.

Aplicând preceptul textului taoist al lui *Laozi,* conform căruia prin executarea sarcinilor celor mai umile te lepădai încet-încet de veşmintele strălucitoare care te împiedicau să atingi „*Suprema Simplitate",* ea îşi petrecea zilele grădinărind, curățind vasca naturală în care cădeau apele cascadei sau punând ici şi colo grăunțe pentru a hrăni păsările din pădure.

Astfel, ocupându-se cu treburile cele mai simple şi, în aparență, lipsite de interes, ea simțea uşor urcând în ea acea simplitate care o făcea să atingă starea de „Nenumit" când totul, în cele din urmă, se sfârşea în pacea simțurilor şi în absența dorinței.

Această stare de echilibru, când reuşeai să o atingi, îți permitea „să controlezi zece mii de ființe precum una singură".

Nu fără reticență ajunsese ea la abolirea dorințelor şi la renunțarea la speranțe. Dar o făcea din precauție, pentru cazul în care n-avea să-l mai regăsească niciodată pe Peşte de Aur de la care n-avea nicio veste. De la venirea ei pe muntele Huashan, în ciuda prezenței reconfortante a bunicii ei, ea se simțea cuprinsă de o melancolie de nestăpânit, încât se temea să nu moară de supărare. De aceea credea că încercarea de a ajunge la *Suprema Simplitate* era, fără îndoială, singurul remediu ca să nu se scufunde în neantul disperării.

În dimineața aceea, când se pregătea să curețe muşchiul de pe stâncile din jurul grotei unde locuia preoteasa, Roză Primăvăratică era deosebit de fericită de rezultatul divinației

pe care tocmai o făcuse.

Ea numărase firele de coada-şoricelului împrăştiate pe sol. Erau şaptezeci şi şapte, adică de două ori cifra şapte. Era de asemenea a şaptea zi din a şaptea lună când, în fiecare an, podul format deasupra căii Lactee le permitea Văcarului şi Ţesătoarei să se întâlnească. Ea văzuse în asta cele mai fericite prevestiri.

— Coada-şoricelului mi-a dat în dimineaţa asta numărul şaptezeci şi şapte. Trebuie să văd în asta prevestirea fericitului eveniment pe care îl aştept de atâta timp? o întrebase ea radioasă pe Vale Adâncă.

— Desigur. De altfel, eu veghez la asta zi şi noapte!

Răspunzând astfel, Vale Adâncă se lăsa în voia unei pioase minciuni. De când detectase superba cometă intrusă care înconjura constelaţia Văcarului, neliniştea o împiedica să doarmă. Luminozitatea prăfuitei cozi de stele spunea mult despre farmecele şi puterea de persuasiune a acestei nou venite care pusese ochii pe Peşte de Aur. Bătrâna preoteasă îşi propusese totuşi să nu-şi arate îngrijorarea faţă de nepoata ei, care nu bănuia aşadar nimic.

Nu era zi în care preoteasa medium să nu se înverşuneze să trimită asupra imaginii lui Peşte de Aur, pe care o invoca să apară în câmpul său vizual interior, suflurile pozitive ale lui Roză Primăvăratică pe care se chinuia să le capteze în timp ce aceasta dormea, lipindu-şi buzele de nările ei. Era unica modalitate pe care o găsise de a-l proteja de asalturile rivalei ei pe cel de care tânăra femeie era încă îndrăgostită nebuneşte şi, în acelaşi timp, de a întreţine iubirea acestui băiat pentru ea.

Dar, când îşi arunca ochii asupra ei, cometa intrusă era din nefericire tot acolo, strălucitoare, mai seducătoare ca niciodată...

Vale Adâncă tocmai se pregătea să verifice încă o dată starea firmamentului sentimentelor amoroase dintre cei doi

protejați ai ei când zări un străin la capătul drumului care ducea la cascadă.

De data asta, ea nu presimți această sosire inopinată. Era atât de obosită, că o strigă pe nepoata ei să se ducă să vadă ce vroia necunoscutul. Pentru orice eventualitate, ea se întoarse în grotă pentru a se înarma cu un recipient plin cu o pulbere din plante medicinale făcută de ea care avea virtutea de a-l face să strănute încontinuu pe cel care o mirosea. În cazul în care necunoscutul va avea intenții ostile, era suficient să-i arunce puțină pudră pe nas pentru a-l neutraliza.

Respectând dorința bunicii ei, Roză Primăvăratică ieşi în întâmpinarea călătorului. Acesta tocmai coborâse de pe cal.

Chiar înainte de a fi invitat să intre, bărbatul se prezentă.

— Numele meu este Verigă Esențială. Vin din partea lui Peşte de Aur...

La aceste cuvinte, tânăra femeie scoase un țipăt ascuțit şi fu cât pe ce să leşine. Şocul fusese atât de violent încât numai datorită prezenței de spirit a bunicii ei, care din fericire alergase şi o prinsese, nu căzuse pe spate. Crezând că nepoata ei era agresată, Vale Adâncă se repezise, înarmată cu pulberea ei, să-i sară în ajutor.

Peşte de Aur era în viață! Peşte de Aur o iubea! Peşte de Aur o aştepta! căzută în genunchi, Roză Primăvăratică, la fel de imobilă ca o statuie, închisese ochii, absentă la tot ce era în jurul ei.

Verigă Esențială, un pic surprins, le expuse imediat pe scurt celor două femei motivul vizitei lui.

— Este bolnavă? întrebă el îngrijorat după ce-şi terminase discursul.

— N-are nimic... O să-şi revină. Emoția a copleşit-o! Aşteaptă clipa asta de atâta timp... murmură Vale Adâncă.

— Ştiu!

Verigă Esențială nu era de fapt atât de uimit de turnura

pe care o luau evenimentele. El ştia perfect care este scopul călătoriei lui.

În urmă cu câteva zile, Peşte de Aur îi ceruse într-adevăr să se ducă pe muntele Huashan pentru a-i aduce la cunoştinţă tinerei femei că el se afla la Dongyin, unde aştepta venirea împăratului Centrului, şi că o invita, dacă ea dorea, să vină acolo. Fiul spiritual al lui Lubuwei era atât de tulburat încât preferase să-l trimită pe eunuc. El n-ar fi suportat un refuz din partea lui Roză Primăvăratică, dar, pe de altă parte, nu dorea nicidecum să o şantajeze în vreun fel.

Această ultimă temere ca nu cumva femeia pe care o iubea să se fi îndrăgostit, între timp, de altcineva, sau ca toţi aceşti ani în care nu se văzuseră să fi veştejit sentimentele pe care ea le avea odinioară pentru el, îi înfrânase dorinţa impetuoasă de a se duce pe piscul Huashan imediat ce aflase de prezenţa ei acolo.

Bineînţeles, dacă ar fi putut, i-ar fi plăcut să o ia şi apoi să galopeze împreună, în goana mare, pe acelaşi cal către linia orizontului fericirii. Frumoasa lui l-ar fi strâns cu braţele de mijloc... Şi, încet-încet, n-ar mai fi fost decât o singură fiinţă...

Dar aşteptase şi el atât de mult momentul acesta încât, fiind atât de aproape de capăt, dintr-odată nu mai avea putere pentru a se putea duce el însuşi acolo.

Îi explicase îndelung lui Verigă Esenţială modul cel mai potrivit de a o aborda pe Roză Primăvăratică. Nu trebuia să-i spună nimic care să-i dea de înţeles tinerei femei că Peşte de Aur făcea presiuni asupra ei. Eunucul trebuia să se limiteze la a-i spune că el o aştepta, dacă ea vroia, în portul Dongyin. Apoi trebuia să-i dea o plăcuţă de jad, aleasă dintre ultimele pe care le mai avea, pe care Peşte de Aur gravase frumoasele ideograme ale verbului „a iubi”, pe o parte, şi a numelui „Peşte de Aur”, pe cealaltă parte.

— Te aşteaptă la Dongyin, dacă vrei. Este un port situat pe ţărmul Marelui Ocean. De acolo pleacă corăbiile care încearcă să ajungă pe Insulele Nemuririi... Mi-a cerut, de asemenea, să-ţi dau asta! adăugă încet Verigă Esenţială, întinzându-i plăcuţa înfăşurată cu grijă într-o frunză de dud.

Cu o mână tremurătoare, Roză Primăvăratică desfăcu frunza, apoi privi plăcuţa de jad pe ambele părţi, după care o duse la piept închizând ochii.

— A insistat să-ţi spun că eşti binevenită, dar numai dacă asta este şi dorinţa ta. În niciun caz, nu vrea să te forţeze! repetă Verigă Esenţială.

— Cum să nu vreau şi eu să văd marea? „Aici *e muntele, acolo jos e marea...”* murmură tânăra femeie a cărei faţă era acum scăldată în lacrimi.

Ea recitase primele două versuri dintr-un scurt poem străvechi pe care îl învăţase, ca pe atâtea altele, în Turnul Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuşti. Textul acestei ode celebra modul în care Marea şi Muntele puteau să-şi însuşească reciproc caracterele şi ritmurile şi mai ales pulsaţiile dragonilor şi ale ţestoaselor gigantice care dormeau în străfundurile lor, cu *„ţărmurile, mirajele şi râsetele lor sălbatice”. În* acelaşi poem, insulele Penglai, formate din acei munţi care ţâşneau din valuri, erau văzute ca imaginea exactă a contopirii celor două elemente naturale opuse care erau Yin şi Yang.

Peşte de Aur era muntele şi Roză Primăvăratică era marea...

*

Ceaţa venită dinspre ocean se amesteca cu vânturile care băteau de data asta dinspre uscat.

Peşte de Aur îi ceruse lui Baya să-l însoţească pe faleză.

În locul lor de întâlnire, se forma, din şocul valurilor care loveau stâncile în ritmul bătăilor inimii dragonului terestru şi al ţestoasei marine, un elegant nor de vapori care îi învăluia pe amândoi într-o mantie alburie. Ei se aflau, într-adevăr, exact în punctul nodal de convergenţă a forţelor telurice şi maritime căruia Peşte de Aur, fără să fie geomant, îi percepea distinct pulsaţia până în adâncul fiinţei lui.

— Tu eşti pentru mine precum această ceaţă. Mi-ar plăcea să-ţi desluşesc gândurile, dar îmi aluneci printre degete de fiecare dată, îi zise el cu blândeţe tinerei fete, ca să intre în subiect.

El se hotărâse să-i mărturisească că iubea pe alta. Dar dorea să procedeze într-o manieră elegantă, fără să i-o spună prea explicit şi fără s-o rănească câtuşi de puţin sau să-i provoace suferinţă, dându-i vestea prea brusc. El vroia s-o facă să înţeleagă că o luase pe un drum care nu o ducea nicăieri.

— Este totuşi foarte simplu şi, contrar a ceea ce crezi, eu îmi deschid tot mai mult inima în faţa ta. Atitudinea mea faţă de tine este cât se poate de clară, o forţă pe care nu o controlez mă împinge în braţele tale. Simt pentru tine o atracţie de nestăvilit. Sentimentele mele, spre deosebire de ale tale, sunt doar prea vizibile!

Lui Peşte de Aur îi era ciudă că încercase să se joace cu această tânără prinţesă atât de neîntinată, ai cărei frumoşi ochi albaştri îşi pierduseră subit puţin din strălucire.

— Poţi să-mi spui şi tu, la rândul tău, adevărul? Am brusc impresia că îţi provoc teamă. De ce? continuă ea cu o voce tremurândă.

De când îşi vorbeau, vântul din larg risipise norul gros alburiu care îi învăluia. Acum, razele soarelui inundau stâncile, albea spuma valurilor şi acoperea din nou marea cu acea mantie imperceptibilă care, în momentul în care astrul ajungea la zenit, făcea culorile, formele şi orizontul să

tremure uşor sub efectul căldurii puternice.

În punctul în care erau, Peşte de Aur hotărî, cu moartea în suflet, că sosise momentul să-i spună mai direct cum stăteau lucrurile.

— Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit mai demult... murmură el cu sobrietate.

— Înseamnă că şi tu simți iubire pentru mine? zise ea plină de speranță.

El n-apucă să mişte nici măcar un deget că sogdiana îşi şi desfăcuse corsajul. Prin răscroiala lui, el putea să vadă sfârcurile maronii ale sânilor umflați de dorință. Era deja lipită de el, gâfâind, cu pântecul neted frecându-se de al lui. Buzele ei cărnoase erau întredeschise, căutându-le pe ale lui. El vedea cum i se mişcă limba micuță roz din care gustase deja când ea îl sărutase cu lăcomie, în acelaşi loc, cu câteva zile mai înainte.

Peşte de Aur ştia foarte bine că dacă lăsa dorința să-l învăluie, aceasta va urca de la Câmpul de Cinabru, aflat sub buric, până la cap şi n-o să mai poată să se stăpânească. Atunci sublima Baya va fi câştigat încă o dată partida...

Mâinile fetei îl mângâiau deja pe sub pântec şi încercau să-i apuce Tija de Jad care era pe punctul de a se întări.

— Sunt încă virgină, îi strecură ea cu o voce aspră de tigresă, şi tu vei fi primul şi singurul care vei gusta din ceea ce am eu mai de preț, Inefabilul meu!

Această mărturisire îl tulbură. Nu se aştepta la aşa ceva. El o credea expertă şi obraznică, avea gesturi la fel de precise şi eficace precum cea mai iscusită dintre curtezane. Descumpănit de această confidență, Peşte de Aur nu prea ştia ce să răspundă. Atunci simți că degetele lui Baya îşi atinseseră ținta.

— Te cred. Eşti pură ca o văpaie de foc! Dar nu este un loc potrivit pentru a face dragoste, bolborosi el încercând să dea înapoi.

— Nu este nimeni în jur. Marea a văzut ea altele şi mai şi! glumi ea.

Ea îl ținea cu putere de coapse şi, cu fața îngropată în ele, folosindu-şi limba, făcea risipă de dezmierdări care începeau să aibă efect. Incapabil să mai reziste, el se simțea împins către ea, precum acele trunchiuri de copaci eşuați pe plajă şi pe care un val mai puternic decât celelalte reuşeau mereu să-i ducă înapoi în apă.

Era pe punctul să-şi lase seva să se reverse când simți că limba fetei urca uşor, de jos în sus, de-a lungul torsului său. Tija de Jad îi era atât de tare şi de umflată încât îl durea. Mâna lui Baya i-o freca, apucându-i-o ca pe un mâner de sabie, apoi i-o mângâia ca şi când ar fi mângâiat grumazul unui cal. Fără convingere, încerca să bolborosească nişte cuvinte de împotrivire pentru a o face să înțeleagă că mergea prea departe. Dar limba sogdianei, a cărei față era acum chiar în dreptul feței lui, îi forțase buzele şi îi intrase în gură, explorându-i interiorul, oprindu-se asupra gingiilor, atingându-i uşor palatul, înfăşurându-se în jurul limbii lui, apoi aspirând-o, ca şi cum ar fi vrut să-i fure chintesența. Prin această metodă delicioasă, reuşise să-l reducă la tăcere.

— Dacă vrei, am putea merge în pădure, chiar în spatele colinei. Am fi mai liniştiți acolo. Mi-ar plăcea atât de mult să-ți arăt de ce sunt în stare, sunt îndrăgostită de tine cu toată ființa mea! îl imploră ea, în timp ce el se chinuia să nu-şi dea drumul, căci simțea deja înfiorarea sexul lui umflat a cărui licoare stătea să țâşnească.

Pentru Peşte de Aur, atitudinea lui Baya era cea mai ciudată dintre enigme. Era pentru prima dată când o femeie se arunca aşa asupra lui. Dincolo de o oarecare măgulire, el nu prea se simțea în largul lui în fața acestei tinerei sogdiene cu trup magnific şi fremătător care avusese inițiativa să-l seducă. Înainte de a-i mărturisi că era virgină,

el se întrebase dacă Baya nu era cumva o devoratoare de amanți, una din acele femei insațiabile şi perfide despre care vorbeau unele cărți, capabile să se joace cu bărbații şi, în cele din urmă, să-i arunce după ce se folosiseră de ei, distrugându-le viața. Apoi îşi imaginase că, poate, în Sogdiana femeile care dansau aveau inițiativa de a seduce sexul opus.

Dar acum că Baya era pe cale de a i se dărui cu înflăcărare lui, cum ar fi putut crede că asemenea trăiri erau prefăcute? De altfel, nu-i făcuse ea o declarație de dragoste în toată regula? Cât despre mărturisirea că era virgină, nu era acesta semnul irefutabil că frumoasa prințesă era pur şi simplu îndrăgostită nebuneşte de el?

Tulburarea lui era atât de mare, încât vru să fie cu sufletul împăcat.

— Ce simți pentru mine? Trebuie să ştiu... De ce încerci să mă seduci? reuşi el să articuleze după ce îşi îndepărtase uşor fața de a ei.

Ea rămase mută de uimire. El era atât de aproape de ea că îi vedea porii sidefați ai pielii roşind sub efectul stropilor de apă care îi umeziseră fața. Ea încetase acum să-şi mai lipească pântecul de al lui şi întrerupse micile gemete de plăcere pe care le scotea printre cuvinte.

— Nu înțeleg întrebarea ta! Nu ştiu nimic despre dragoste şi n-am fost niciodată interesată de nimeni înainte! Mă simt atrasă de tine fără să mă gândesc, mânată doar de impulsul inimii! îi aruncă ea cu o privire plină de reproş.

Această declarație îl bulversă. Nu-i dăduse ea, în acea clipă, o extraordinară dovadă de dragoste? El simți dintr-odată o poftă de nestăpânit s-o ia în brațe şi s-o sărute. Îşi închipui trupul ei splendid pe care l-ar fi dezbrăcat, sub un copac din pădure, şi şi-ar fi pus gura pe Sublima ei Poartă, caldă şi umedă, înfiorată de dorință şi ale cărei buze roz erau deja întredeschise, judecând după spasmele care-i

ondulau pântecul în urmă cu câteva clipe.

Imediat, alungă din minte această imagine căci ştia că, un pas în plus dacă făcea spre Baya, n-ar mai fi avut cale de întoarcere.

Atunci, adunându-şi tot curajul şi cu vocea sugrumată de tristeţe, el reuşi să îngaime:

— Te găsesc foarte frumoasă şi foarte seducătoare. Dar eşti mult prea perfectă pentru mine!

— Modestia ta mă măguleşte. Este o calitate pe care o apreciez... Dar nu sunt de acord cu tine, îi răspunse ea, deodată şi mai excitată.

Se aruncase iarăşi pe el şi îi săruta gâtul. Simţea delicioasa senzaţie dată de năsucul ei care se mişca în sus şi în jos, atingându-i uşor pielea. Frumoasa prinţesă părea să posede un simţ înnăscut al mângâierilor care îi înnebunea pe bărbaţi...

Cu moartea în suflet, Peşte de Aur înţelegea că n-avea altă soluţie decât să-i vorbească pe şleau. Îşi luă inima în dinţi, îşi ţinu răsuflarea şi zise:

— Este mai bine să ne oprim aici şi să nu ne mai vedem. Destinul tău şi al meu nu sunt făcute să se întâlnească. Iubesc, încă din copilărie, o altă femeie şi tocmai sunt pe cale să o regăsesc, zise el în cele din urmă cu o oarecare bruschete.

Era atât de tulburat de ceea ce spusese, încât îşi prinse piciorul într-o stâncă şi fu cât pe ce să cadă.

În momentul în care reuşi să se redreseze, urletul de durere al lui Baya, care acoperea cu uşurinţă zgomotul mării şi al vântului, aproape că-l făcu din nou să-şi piardă echilibrul.

El o privi plin de remuşcări. Ea avea gura deschisă, dar în afară de acel prim ţipăt gutural, nu reuşi să mai scoată niciun sunet. El putea constata, mai ales, că albastrul ochilor ei, asemeni valurilor mari pe care rafalele de vânt le

ridica cu furie, se transformase în gri.

Era atât de obsedat de faptul că trebuia să-i facă această confidență, încât nu se putuse abține să nu i-o servească precum o lovitură de măciucă. Şi-ar fi dorit să poată să i-o mărturisească lent, mângâindu-i pletele buclate, dar îi lipsise forța. Ceea ce vroia cu orice preț să evite tocmai era pe cale să se producă, el nu-şi putea stăpâni emoțiile ca să obțină acea ruptură liniştită şi netraumatizantă la care se gândise.

Se simțea teribil de vinovat. Avea impresia că înfipsese o spadă în inima lui Baya şi regreta deja lipsa lui de subtilitate şi de tact, acea tragică pierdere a stăpânirii de sine de care tocmai dăduse dovadă în ceea ce-o privea şi care îl împiedicase să-şi găsească cuvintele şi tonul potrivite.

Zdrobit, el nu putu decât s-o privească cum fuge plângând, coborând, fără să se uite înapoi, cărarea abruptă care ducea spre mare.

Cum ar fi vrut atunci ca un şarpe lung de mare, ivit dintre torentele de spumă care făceau orizontul să tremure, să iasă din vizuina lui şi să-l înhațe, înnecându-l în oceanul de azur!

78

În încăperea mică, pe pereții căreia se prelingeau stropi de umezeală, Yaomei, torturată cu lanțul, încetase să urle şi, după ce leşinase, dăduse ochii peste cap.

— Las-o mai moale! S-ar putea să nu suporte şi, înainte de a muri, ar trebui să vorbească! îi zise Lisi agasat chirurgului care o tortura.

Fața livid a primului ministru exprima în acelaşi timp ură şi exasperare.

Nu-i luase nici trei zile să ajungă la Xianyang, de pe şantierul Marelui Canal din Nord-Est, deşi scutierii lui îl

asiguraseră că i-ar trebui pe puțin cinci! Inginerul hidrolog Zheng Guo era cel care conducea lucrările de săpare a canalului pe care împăratul Centrului trebuia să-l viziteze în curând.

Arestarea bătrânei Yaomei, despre care serviciile speciale ale poliției statului îl informaseră cum se cuvine, cu repeziciunea obişnuită, îi dăduse aripi. Ea avusese loc după vizita pe care i-o făcuseră, cu câteva zile înainte, Peşte de Aur şi Foc Arzător.

Convins că pusese mâna pe o mină de informații nebănuite şi prea puțin dornic de a le împărți cu oricine, primul-ministru dăduse ordin să-i fie aşteptată sosirea înainte de a începe interogatoriul amănunțit al fostei guvernante a copilului cu semn.

Bătrâna fusese denunțată la Biroul Zvonurilor de familia care locuia la etajul de dedesubt. În seara zilei în care Peşte de Aur o vizitase, vecinul ei se grăbise să prezinte un raport detailat despre tot ceea ce văzuse şi, auzise ofițerului de securitate de la Biroul Zvonurilor însărcinat cu supravegherea zonei de case din care făcea parte şi imobilul lor. Delatorul întrebase, în prealabil, câți taeli i-ar aduce divulgarea conversației pe care o auzise.

— Dacă ceea ce îmi povesteşti este plauzibil, ai putea primi până la cincisprezece taeli de bronz... îl asigurase ofițerul de securitate, un zdrahon tolănit într-un fotoliu de trestie care se ghiftuia cu pui fript.

Cincisprezece taeli de bronz! Avea cu ce să-şi hrănească familia două luni bune. Fără vreo remuşcare şi foarte fericit să pună mâna pe o asemenea sumă, vecinul se aşezase aşadar la masă.

— Uite despre ce e vorba. Deasupra mea locuieşte bătrâna Yaomei, pe care n-o vizitează niciodată nimeni. Totuşi, ieri, doi bărbați au venit la ea acasă. Unul dintre ei vorbea urât despre împăratul Centrului...

Aşa începuse delatorul, apoi povestise cu lux de amănunte conversaţia pe care putuse să o audă prin plafonul mâncat de carii al apartamentului său.

— Să rezumăm: spui că acest om se numea Peşte de Aur, că părea să caute o anume Roză Primăvăratică şi că nu se lăsase rugat să-l critice pe Augustul şi Marele Incendiator de Cărţi, repetase ofiţerul de securitate care-şi abandonase puiul fript pentru un stilet cu care grava raportul pe o planşetă de bambus.

— Exact!

— Ştii că, dacă minţi, nu numai că ţi se ia înapoi prima, dar o să-ţi pierzi şi piciorul drept? îl ameninţase ofiţerul care tocmai terminase de consemnat mărturia.

— Ştiu. Tot ce spun este adevărat, v-o jur! răspunsese celălalt pe un ton liniştit.

Amintindu-şi vag că acest nume de Peşte de Aur rămăsese înscris ani de zile pe panourile de căutare ale principalilor criminali ai Imperiului, ofiţerul de securitate îi semnalase acest lucru superiorului său ierarhic care crezuse de cuviinţă să-i raporteze el însuşi şefului Biroului Zvonurilor.

Conştient de importanţa acestui raport care menţiona întoarcerea la Xianyang a unui mare criminal căruia poliţia îi pierduse urma, Nor Purpuriu, primul şef necastrat al acestui serviciu, care-l înlocuise pe succesorul lui Verigă Esenţială, considerase necesar să transmită mai întâi informaţia primului-ministru în persoană.

Nor Purpuriu era un om avid de putere şi de onoruri. Aflat în fruntea Biroului Zvonurilor, el manevra abil, netransmiţând decât veştile bune, pe cele rele păstrându-le pentru el. Astfel că şi în această informaţie capitală văzuse o bună modalitate de a-şi ameliora cota personală şi pe cea a serviciului său, care crescuseră deja în ochii lui Lisi.

Chiar a doua zi, jandarmii veniseră s-o ridice pe Yaomei

pentru a o băga la închisoare. Bătrâna era atât de uluită de ceea ce i se întâmpla, încât nici măcar nu îndrăznise să protesteze.

Lisi bea o ceaşcă de ceai verde, stând liniştit în compania hidrologului Zheng Guo pe terasa unei barăci care domina şantierul unde, asemeni unor furnici, munceau mii de oameni care terminau terasamentul ultimei ecluze a Marelui Canal, când unul din colaboratori venise să-i întindă, după ce se înclinase respectuos, lamela de bambus pe care era consemnată vestea reapariției lui Peşte de Aur la Xianyang.

— Trebuie să mă întorc imediat în capitală, zisese primul ministru căruia nu-i luase mult timp ca să-şi pregătească întoarcerea.

— Ce se întâmplă atât de grav pentru ca Excelența Voastră să fie obligată să-şi scurteze vizita? îl întrebase, uşor nelinişti, inginerul hidrolog.

În realitate, Zheng Guo nu vedea cu ochi răi plecarea primului ministru. Inspecțiile lui Lisi pe şantier, cum erau în general preambulul unei vizite imperiale, se terminau rar în avantajul celor responsabili.

— Este o problemă foarte confidențială şi de cea mai mare importanță! se mulțumise să răspundă primul ministru.

Abia întors la Xianyang, el se dusese într-un suflet, condus de Nor Purpuriu, să o vadă pe nefericita Yaomei, în carcera în care fusese închisă. Bătrâna, care nici nu băuse, nici nu mâncase de când fusese capturată, se afla în fața călăului, legată de scaun cu funii care o imobilizau complet.

Tatăl lui Roză Primăvăratică ordonase să fie supusă, fără întârziere, interogatoriului.

Nor Purpuriu îl chemase pe chirurgul de serviciu, dotat cu cleşti şi scalpele, care începuse prin a-i strânge gâtul slăbănog ca s-o facă să mărturisească. Doctorul se aşezase în fața lui Yaomei în timp ce primul ministru stătea în spatele ei, astfel încât să nu-i vadă fața.

Era mai bine aşa.

Lisi suporta greu vederea sângelui.

— Yaomei, trebuie să înţelegi că e în interesul tău să vorbeşti, să spui adevărul! îi zise el bătrânei guvernante.

Aceasta abia mai putea să respire din nou după sincopa prin sufocare a cărei victimă fusese.

— Tu, de acum încolo, n-o s-o strângi decât atunci când îţi voi ordona eu! îi spuse el chirurgului.

Apoi îi ceru unui bărbat aproape gol, musculos, care părea puternic precum un bivol, să o întindă pe bătrână pe jos ca s-o lase să-şi vină în fire.

— Yaomei, trebuie să-mi vorbeşti! Spune-mi unde s-a dus Peşte de Aur după ce a plecat de la tine! îi ordonă Lisi femeii supusă supliciului, făcându-i semn bărbatului pe jumătate dezbrăcat să o reaşeze pe bătrână pe scaun.

Yaomei strângea din dinţi. Pentru nimic în lume nu l-ar fi trădat pe copilul cu semn pe care ea îl răsfăţase atât pe vremea când era copil.

Lisi murmură atunci ca pentru sine:

— Mi-e teamă că trebuie să trecem la ace!

— Trebuie s-o faci! Asta e dorinţa primului ministru! îi şopti Nor Purpuriu chirurgului.

Bărbatul aproape gol şi puternic ca un bivol scoase atunci un mic chicotit şi îi întinse chirurgului o cutie de lemn de unde acesta scoase trei ace lungi de fier. El fixă mâna dreaptă a lui Yaomei, cu palma în jos, pe braţul scaunului şi o puse pe a lui deasupra ca s-o împiedice să se mişte.

Când chirurgul, concentrat ca un croitor care brodează o bucată de mătase, începu să introducă primul ac sub unghia lui Yaomei, apoi pe al doilea şi pe al treilea, ţipetele de durere ale bătrânei femei fură atât de ascuţite încât Lisi se văzu nevoit să-şi astupe urechile cu mâinile.

Biata femeie, epuizată de durerea atroce, îi făcuse semn chirurgului să înceteze să-i facă atâta rău.

Imediat şeful Biroului Zvonurilor, Nor Purpuriu, care era cunoscător în materie de tortură şi torturaţi, se postă în faţa ei şi începu s-o interogheze sub privirea atentă a lui Lisi căruia îi arunca ocheade pline de subînţeles şi complice.

— De unde ştii că era adevăratul Peşte de Aur?

— L-aş fi recunoscut şi dintr-o mie! bâigui bătrâna plângând.

— Şi pentru ce venise la Xianyang? interveni atunci Lisi.

— Vroia s-o găsească pe fiica voastră şi s-o ducă departe de aici! zise ea întorcându-şi faţa spre el.

La aceste cuvinte, Lisi nu-şi putu stăpâni un strigăt de furie în timp ce pumnul său lovi peretele umed al carcerei.

— Ţi-a spus unde se duce?

— Nu mi-a spus nimic despre asta... gemu Yaomei.

— Minţi din nou. Peşte de Aur avea încredere în tine, sunt sigur că ţi-a spus unde avea de gând să se ducă.

— Îţi spun adevărul, jur pe capul meu bătrân! reuşi ea să articuleze.

Bătrâna guvernantă, ale cărei degete cu unghii mutilate sângerau abundent, simţea cum încet-încet forţele o lăsau.

— Vrei să ne ocupăm şi de mâna ta stângă? o ameninţă primul-ministru.

Ea făcuse semn din cap că nu. Era atât de epuizată de acest odios interogatoriu, înfometată şi însetată de trei zile. Trupul nu-i mai era decât o coloană de durere al cărei capitel ar fi fost mâna rănită. Ar fi vrut să moară pe loc pentru a-l proteja pe micuţul ei Peşte de Aur. Să nu spună nimic, să nu dezvăluie nimic din proiectul despre care îi vorbise de a se duce la Dongyin. Dar moartea nu părea să vrea s-o ajute. Ea o dorea totuşi, din toate fibrele corpului! Simţea în cele din urmă un fel de văl negru trecându-i prin faţa ochilor, în ritmul bătăilor inimii care nu binevoia să se oprească...

Lisi îi făcu semn lui Nor Purpuriu că trebuia, în aceste

condiții, având în vedere mutismul ei, să treacă la cealaltă mână.

Când primul ac se înfipse sub unghia arătătorului de la mâna stângă, bătrâna Yaomei abia dacă mai avu timp să-şi audă vocea întreruptă de suspine care mărturisea:

— A plecat la țărmul Marelui Ocean Rotund... La Dongyin... Mi-a spus că vrea să asiste la plecarea expediției maritime spre Insulele Nemuririi...

Gura ei cu buze însângerate nu mai rezistase la atâta suferință şi barbarie.

Apoi, scoțând un horcăit puternic care venea din străfundul stomacului, căzu în inconştiență.

Câteva ore mai târziu, când Lisi, hotărând să-l captureze la Dongyin, puse să se redacteze decretul prin care se anunța căutarea criminalului Peşte de Aur, bătrâna Yaomei nu mai putea să regrete, nici să se ruşineze de ceea ce făcuse: mizerabilul ei trup, ale cărui mâini însângerate îți stârneau mila, îşi dăduse deja duhul.

*

Fusese dorința lui ca ea să-l reîntâlnească acolo, în fața mării, unde ceața şi norii se amestecau, pe acea faleză înaltă bătută de vânturile mării şi ale uscatului, de unde orizontul, cât vedeai cu ochii, se rotunjea precum suprafața unui imens tambur de apă.

Peşte de Aur era atent la viteza torentelor de spumă ale şerpilor marini ai oceanului Insulelor Nemuririi când simțise pe umăr căldura de neuitat a mâinii lui Roză Primăvăratică.

Tremură. Momentul pe care îl aşteptaseră amândoi venise în sfârşit.

Nu avea nevoie să se întoarcă să vadă cine e, nu putea fi decât mâna femeii iubite.

— Fluviul reuşeşte mereu să găsească marea! spuse ea,

aruncându-i-se în braţe.

Rămaseră mult timp strânşi unul în braţele celuilalt, căutând senzaţii uitate pe care le regăseau, ca şi când s-ar fi despărţit cu o zi în urmă, cu privirea pierdută înspre imensitatea lichidă încreţită de briza marină, pe deasupra căreia se roteau păsări albe.

Comuniunea lor era totală, simţeau că sunt o singură fiinţă, asemeni arhipelagului Insulelor Nemuririi unde Yin-ul mării se amesteca cu Yang-ul muntelui.

— Vrei să atingi apa? Se spune că, atunci când o faci prima oară, îţi aduce noroc! mai târziu, soarele nu va mai fi atât de sus şi va fi mai frig...

Ea încuviinţă zâmbind.

El o luă de mână şi o ajută să coboare spre plaja de dincolo de grohotiş, agăţându-se de ramurile de pini răsucite de vânturi. În partea de jos a falezei, nisipul era aproape negru. Când te apropiai, puteai să vezi că, de fapt, conţinea minuscule particule aurite care străluceau în soare. Mai la stânga, puţin mai în spate, ieşea din nisip, aproape rezemată de faleză, o stâncă mare şi rotundă spre care cei doi se îndreptau.

— Parc-ar fi capul unei ţestoase gigantice! zise Roză Primăvăratică care, asemenea unei fetiţe fericite, râdea în hohote.

— Trebuie să fie o ţestoasă care împiedică Insulele Nemuririi să devieze spre prăpastia din Vest! Am putea să ne urcăm pe spatele ei să devenim şi noi nemuritori! glumi Peşte de Aur.

Alergau ca doi ştrengari spre stânca rotundă, nebuni de bucurie, încercând să se prindă, în joacă, unul pe altul.

Acolo făcură dragoste pentru prima oară, în picioare, cu răsuflarea tăiată, ea sprijinindu-se de piatră iar el lipindu-se de ea, legănaţi de zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm şi de ţipetele pescăruşilor. Lui Peşte de Aur nu-i fusese

greu să pătrundă în calda şi umeda ei Vale a Rozelor, mai întâi cu degetele, apoi cu Tija de Jad care i se umflase de dorință chiar din clipa în care o atinsese pe iubita lui.

— Ce bine e! O ştiam, dar e şi mai bine decât îmi imaginasem, gemu ea languros.

Descoperindu-şi pântecul mătăsos şi desfăcându-şi coapsele în evantai, ea îl forța să intre şi mai adânc în ea.

El simțea inima tinerei femei bătând la unison cu zvâcnirile sexului său, pe care şi-l mişca uşor înainte şi înapoi la intrarea în Sublima Fantă a iubitei lui, aşa cum trunchiul de catalpa vibrează când un vânt puternic intră în frunzişul lui bogat. Sublima Poartă a lui Roză Primăvăratică nu fusese niciodată larg deschisă fiindcă Peşte de Aur era prima şi unica ei dragoste. El dorea să pătrundă înăuntru cu blândețe, fără să forțeze. Îi mângâia cu pricepere Bobocul de Roză cu vârful sidefiu al Tijei lui de Jad. Dorința care-l stăpânea era atât de puternică încât avea impresia că o să-i explodeze organul. Ea îi răspunse atunci, aspirându-l în adâncul ei. Închise ochii, şoptindu-i că era bine. El tocmai trecuse de himen fără să întâmpine niciun fel de rezistență, într-atât Sublima ei Poartă se deschisese, precum corola unei flori de nufăr.

— Te iubesc, îi şopti ea la ureche.

— Şi eu!

Undele de plăcere, de obicei atât de rare în timpul primelor contacte sexuale, îi smulgeau lui Roză Primăvăratică țipete şi suspine la fel de seducătoare precum cele ale unei curtezane experimentate.

Ea îşi smulse şi ultima bucată de material care îi mai ascundea sânii. Acum era în întregime goală pe nisipul negru cu scânteieri de aur, în fața mării rotunde.

Era pentru prima oară când el o vedea astfel. Formele ei erau pe cât de superbe pe atât de excitante: sânii ascuțiți precum fructele de mango, fesele ferme ca nişte pepeni verzi.

Cât despre adorabilul ei buric, acesta semăna cu o garofiță. Pielea sidefată a picioarelor ei ieşea în evidență pe nisipul întunecat. Coapsele ei fusiforme, calde şi fine ca mătasea, erau deja încolăcite pe ale lui. Încheieturile subțiri şi delicate, încinse, la mâini şi la glezne, cu mici brățări de argint, îi desăvârşeau proporțiile perfecte.

El constată dintr-odată că ea ținea în mână un ciudat obiect rotund. Îl scosese probabil din buzunarul rochiei care zăcea aruncată pe pământ.

— Ce e ăsta? reuşi să întrebe Peşte de Aur care vroia din nou s-o pătrundă pentru a-şi mai lua o porție de plăcere.

După ce făcură dragoste şi juisară pentru o ultimă oară şi după ce el îi acoperi umerii cu cămaşa lui, ea îi răspunse la întrebare:

— Este Bi-ul negru înstelat al lui Lubuwei care ne poartă noroc! Din cauza lui ai fost exilat, atunci când ai fost acuzat că l-ai furat din muzeul Turnului Memoriei!

— Extraordinarul disc de jad! Dar unde ai reuşit să-l găseşti?

Roză Primăvăratică începu să-i povestească ce se întâmplase cu obiectul ritual şi mai ales cum îl descoperise în seiful din biroul tatălui ei.

— Dar de ce naiba a făcut tatăl tău asta? întrebă el, efectiv consternat de ceea ce aflase.

— Pentru că ştia de dragostea pe care o nutream unul pentru celălalt şi fiindcă eu îi eram destinată împăratului! Tu îi încurcai planurile, trebuia să te elimine. A fost cât pe ce să reuşească!

— Ştiam foarte bine că tatăl tău era capabil de o asemenea josnicie!

— Şi asta nu e tot. Tot el a ucis-o şi pe mama, Neclintită Stea de Răsărit! împreună cu discul, în acelaşi dulap încuiat de două ori, am descoperit catarama de la centura pe care i-o smulsese după ce o asasinase, înainte de a-i târî corpul la

acea groapă de gunoi unde l-au descoperit nişte copii...

Ea începuse să plângă.

Acum, el o ajuta să se îmbrace.

Apoi o privi cu tandreţe şi îi puse mâna pe obraz ca s-o consoleze.

— Trebuie să uiţi amintirile urâte şi tragediile. Acum, cel mai important este că suntem împreună, tu şi eu! Nimic n-o să ne mai despartă... O să ne trebuiască zece mii de ani ca să ne descoperim unul pe celălalt!

Ea i se aruncă în braţe, plângând de data asta în hohote.

— Împreună cu împăratul Centrului, tatăl meu a comis şi o crimă împotriva spiritului, constând în arderea tuturor cărţilor şi în declasarea tuturor literaţilor din Imperiu.

— Ştiu, bătrâna Yaomei mi-a povestit ce s-a întâmplat. A fost comis un rău ireparabil!

Începuseră să urce spre faleză, escaladând grohotişul pe care-l coborâseră un pic mai devreme.

— Din fericire, împreună cu Huayang şi Zhaoji, am putut să punem la loc sigur manuscrisele cele mai preţioase ale Bibliotecii Imperiale din Turnul Memoriei.

— Adevărat?

Văzându-i expresia incredulă, ea îi povesti lui Peşte de Aur cum fuseseră salvate lucrările cele mai importante şi cum fuseseră îngrămădite într-o ascunzătoare din fostul palat al lui Lubuwei de pe colina cu cai.

— E de dorit ca nişte oameni curajoşi să scoată într-o bună zi aceste lucrări din ascunzătoarea lor pentru ca ele să mai poată fi de folos şi altora, adăugă ea gânditoare.

În timp ce ajunseseră sus, pe faleză, vânturile care băteau din larg reuşiseră să îi usuce lacrimile lui Roză Primăvăratică.

Priveliştea mării era şi mai frumoasă decât cu puţin timp înainte. Un curent mai puternic stârnea valuri înspumate şi torentele Şerpilor de Mare erau înalte ca nişte castele.

— Şi dacă ne-am duce noi să luăm acele cărți pe care le-ai ascuns şi să le răspândim din nou în Imperiu? N-ar fi o acțiune utilă generațiilor viitoare?... exclamă deodată Peşte de Aur în a cărui privire strălucea deja scânteia revanşei.

— E o idee bună. Sper să nu le fi găsit nimeni până acum...

Ea i se cuibărise din nou la piept şi el putea să simtă cum inima îi bătea în acelaşi ritm cu a lui.

— Văd că şi tu crezi la fel de mult ca mine în cărți... adăugă ea surâzând din nou.

— Cărțile sunt mai prețioase decât tot aurul, jadul şi bronzul la un loc. Inteligența, cugetarea şi învățătura reprezintă cel mai mare bine al oamenilor. Să-i privezi de ele e cea mai îngrozitoare crimă! declară el cu accente de tribun.

Continuară să discute, înlănțuiți tandru, în timp ce coborau spre tabără, Peşte de Aur povestindu-i, la rându-i, despre anii de exil, despre suferințele îndurate, despre surprizele bune şi cele mai puțin bune, despre întâlnirile fructuoase şi cele nefericite, despre moartea pe lângă care trecuse şi despre speranța de a o regăsi care îl ajutase întotdeauna să depăşească momentele dificile.

Seara, în jurul focului, departe de ceilalți care înțeleseseră că trebuiau să-i lase liniştiți, ca nişte îndrăgostiți ce erau, făcură planuri şi îşi jurară să nu se mai despartă niciodată.

A doua zi, decizia lor era luată. Ştiau perfect ce aveau să facă în viitor.

După ce va fi vorbit între patru ochi cu împăratul Centrului şi după ce va fi obținut de la el abolirea sistemului legist, Peşte de Aur, fără să mai piardă nicio clipă, o va duce pe Roză Primăvăratică la Xianyang.

Acolo, ei se vor duce la fostul palat al lui Lubuwei şi Roză Primăvăratică îi va arăta dulapul care masca ascunzătoarea cu cărți. Odată dulapul dat la o parte, vor sparge cu

ciocanul intrarea zidită. Atunci vor ieşi la iveală, aranjate cu grijă, rulourile din lamele de bambus salvate din Marele Incendiu de Roză Primăvăratică, bătrânul literat şi cele două regine.

Peşte de Aur se credea în stare să-l facă pe suveran, în urma convertirii lui la idei juste, să adopte un decret prin care să-i adune pe toţi scribii din Imperiul Centrului şi, după restituirea drepturilor civile de care fuseseră în mod nedrept privaţi, să le ordone să recopieze în mai multe exemplare toate cărţile care mai existau pentru a le răspândi din nou în toată ţara, în folosul tinerelor generaţii.

Scrierea avea să-şi între din nou în drepturi în Imperiul Centrului unde Augustul Fiu al Cerului, convins de temeinicia argumentelor lui Peşte de Aur, va începe în sfârşit să redea ţării echilibrul.

Inteligenţa şi spiritul critic vor renaşte din cenuşa în care le îngropase Quinshihuangdi, în nebunia lui totalitară!

Şi prin aceste acţiuni de răscumpărare, marele împărat al Centrului avea să recâştige încrederea poporului său.

Altfel spus, mâine, cărţile de istorie aveau să vorbească de el de bine.

*

În mai puţin de o oră, întunericul se lăsase peste Marele Ocean Rotund.

Cei doi îndrăgostiţi se gândeau deja cu plăcere la noua noapte pe care aveau s-o petreacă împreună.

Bine dispus, Peşte de Aur termina de băut, în compania lui Roză Primăvăratică, un bol de supă lângă focul de tabără al bivuacului Armatei Revoltaţilor. Când îl văzu alergând spre el pe Foc Arzător, cu faţa schimonosită de îngrijorare, înţelese că se întâmplase ceva grav.

— S-a pus un premiu pe capul tău la Dongyin! Nu e

intersecție unde numele tău să nu fie afişat, însoțit de următorul anunț pe care l-am învățat pe de rost, cuvânt cu cuvânt: „Trei taeli de aur vor fi oferiți celui care îl va preda autorităților pe numitul Peşte de Aur. Semn distinctiv: bărbatul are pe fesă un semn în formă de disc ritual. Precizare în sprijinul cetățenilor: acest periculos răufăcător dă târcoale pe lângă Dongyin. Un tael de bronz va fi plătit pentru orice informație credibilă despre acest criminal căutat de poliție".

Roză Primăvăratică îşi înăbuşi un hohot de plâns care tulbură tăcerea în care toți ascultaseră vorbele eunucului.

— Crezi că acest anunț este afişat şi în alte oraşe ale Imperiului Centrului? se interesă Tigru de Bronz.

— Ceea ce e sigur este că am fost denunțați! Această țară nenorocită colcăie de spioni. Nu-ți iei niciodată destule precauții! Blestemat să fie trădătorul care a făcut asta! strigă Peşte de Aur.

— Numai dacă n-a fost făcut să vorbească sub tortură... murmură tatăl lui, întunecat la față, ca şi cum vorbea singur.

Cuibărită în brațele lui Peşte de Aur, Roză Primăvăratică, uluită de veste şi deja terorizată de consecințele a ceea ce aflase, plângea încetişor.

— Trebuie să plecăm de aici înainte de a fi prea târziu, nu văd ce altceva am putea face! Dongyin este un oraş atât de mic, încât nu vor întârzia să te captureze! zise Verigă Esențială.

— Dar când? Şi planul pe care-l avem, ce se va alege de el acum? Să plecăm de aici înainte de sosirea împăratului Centrului, înseamnă să luăm totul de la capăt... protestă Peşte de Aur.

— Începând de mâine, pajiştea pe care ne-am instalat tabăra va trebui să fie curată şi goală! Cât despre discuția pe care vrei s-o ai cu împăratul, ea presupune să nu fi fost

descoperiți, capturați şi făcuți prizonieri în prealabil, îi replică Verigă Esențială.

Vorbele de bun simț ale eunucului reuşiseră să semene consternarea printre cei de față. Acum, toți priveau flăcările focului de tabără pe care un vânt violent le împingea de-a lungul solului ca şi cum ar fi ieşit din gura unui mic dragon culcat nu departe de acolo şi pe care vorbele lui Verigă Esențială l-ar fi înfuriat.

— Mi-e teamă că sfatul lui Verigă Esențială este cel bun. Trebuie să părăsim aceste locuri cât mai repede! zise nu fără tristețe Tigru de Bronz.

— Dar nu există riscul de a trezi bănuieli dacă Armata Revoltaților se pune astfel în mişcare pe drumurile Imperiului? reluă Foc Arzător.

— Trebuie să înaintăm în formația pe care o adoptasem pentru a ne infiltra în Dongyin: în grupuri mici de câte zece, foarte mobile şi total diferite unele de altele, preconiză Peşte de Aur.

— Sunt de acord întru totul. Şi țineți cont că v-o spune fostul responsabil al Biroului Zvonurilor! zise Verigă Esențială pe un ton care se vroia glumeț.

Conştient de faptul că descoperirea prezenței lor la Dongyin le dădea planurile peste cap, el încerca, la noroc, să le mai descrețească frunțile prietenilor săi.

— Verigă Esențială şi Foc Arzător vor fi primii care vor pleca şi vor fi pe post de cercetaşi, în timp ce noi trei vom părăsi tabăra ultimii, pentru a ne asigura că niciun spion nu ne va urmări, adăugă Peşte de Aur.

El îi desemnă pe tatăl lui şi pe Roză Primăvăratică. Ca om de acțiune ce era, Peşte de Aur părea să se fi adaptat deja perfect la noua situație care i se deschidea în față.

— Nu eşti prea decepționat? îi şopti tatăl său.

— Am înțeles de mult că e mai bine să te adaptezi la lucruri decât să aştepți să se adapteze ele la tine.

— În orice caz, să ştii că eu nu voi pleca cu tine... zise atunci Tigru de Bronz bătându-l cu o mână pe umăr pe fiul său.

— Nici să nu te gândeşti! sări acesta.

— O să vă ajung din urmă mai târziu. Am o ultimă sarcină de îndeplinit aici, pe ţărmul oceanului... După ce o voi realiza, voi fi din nou cu tine. Îţi promit!

— Doar nu vrei să te pui singur cu Imperiul Centrului? se îngrijoră fiul său consternat. Ar fi nebunie curată! Chiar dacă Zheng vine singur şi incognito, agenţii poliţiei sale secrete nu vor lăsa pe nimeni să se apropie de el! mai ales având în vedere asemănarea dintre noi. Toată lumea riscă să te ia drept mine...

— Nu este vorba despre asta!

Peşte de Aur îi luase mâinile tatălui său într-ale lui şi îl privi drept în ochi.

— Nemurirea te atrage atât de mult încât vrei şi tu să te urci pe una din corăbiile expediţiei imperiale?

— În ceea ce mă priveşte, nu doresc să trăiesc zece mii de ani... Trebuie să fie plictisitor să cunoşti mereu aceleaşi lucruri. Dacă ar fi să-i cer ceva destinului, ar fi să-mi permită ca, într-o bună zi, să-mi văd nepotul! Asta mi-ar fi de ajuns, răspunse tatăl strângându-şi fiul în braţe.

— Dar atunci, spune-mi, ce te face să refuzi să pleci cu noi?

— Un gest necesar pentru tine şi pentru toţi ai tăi. Dar nu-ţi voi spune mai mult.

— Şi dacă refuz?

— Fiecare este liber să facă sau nu ceea ce consideră a fi datoria lui. Vorbele tale mă emoţionează, nu mă uimesc. Eşti fiul demn al tatălui tău! Dar, în mod sigur, eu sunt tatăl tău. Ai văzut vreun fiu care să se opună voinţei genitorului său? În numele respectului filial, am să-ţi cer aşadar să punem capăt aici acestei discuţii.

Peşte de Aur înţelesese că nimic nu-l va face pe Tigru de Bronz să-şi schimbe părerea.

— Toată lumea să se pregătească de plecare. Verigă Esenţială şi Foc Arzător, primele grupuri de soldaţi ai Armatei Revoltaţilor vor pleca la miezul nopţii sub ordinele voastre! Mâine la prânz, pajiştea va trebui să fie goală. Îmi iau chiar angajamentul că aşa va fi, zise Peşte de Aur.

În tabără domnea o mare învălmăşeală. Oamenii tocmai fuseseră anunţaţi în legătură cu plecarea. Această schimbare de program nu avea darul să-i liniştească. Peşte de Aur fu nevoit să-i adune pentru a le linişti temerile.

— Nu asta ne este dorinţa, dar trebuie să plecăm: cu poliţia pe urmele noastre, ar fi prea riscant să mai stăm fie şi numai o zi aici! zise el cu fermitate.

— Când vom fi utili? Credeam că ne atingem ţelul şi iată că trebuie să plecăm din nou! interveni atunci vocea unui soldat mai îndrăzneţ decât ceilalţi.

— Prieteni, sunteţi mai utili ca niciodată. Statul poliţienesc a început din nou să mă vâneze. Dacă rămâneţi aici, vă asumaţi cele mai mari riscuri, de aceea am hotărât să plecăm la Xianyang şi acolo veţi avea de îndeplinit o misiune glorioasă şi foarte utilă poporului nostru!

— Poţi să ne spui mai exact despre ce e vorba? întrebă soldatul.

— Veţi şti în ce constă când vom ajunge. Având în vedere importanţa ei, ar fi periculos să fie divulgată prea devreme. Spionii colcăie în Imperiu! preciză cu o voce puternică Roză Primăvăratică, care nu ezitase să adopte o postură războinică, cocoţată pe o piatră pentru ca toţi soldaţii să o poată vedea şi auzi.

Oamenii erau deja mai puţin nemulţumiţi când se culcară, înfăşuraţi în pături.

— Prefer să mă strecor în oraş chiar în seara asta. Dacă aştept ziua de mâine, risc să fie mai complicat pentru mine,

îi spuse atunci lui Peşte de Aur tatăl său.

Îmbrățişându-şi fiul, Tigru de Bronz avea un aer enigmatic.

Acest plan neprevăzut al lui Tigru de Bronz îl bulversase complet pe fiul lui. Deşi regăsirea lor data doar de câteva luni, Peşte de Aur avea impresia că-l cunoscuse dintotdeauna, ca şi cum ar fi trăit împreună din fragedă lui pruncie. El presimțea că nu-l va revedea prea curând şi i se strângea inima. Avea impresia că pierde o parte din el însuşi lăsând să se depărteze această ființă care îi semăna atât de mult, atât pe plan fizic cât şi pe cel al caracterului. Şi această profundă complicitate îi făcuse indispensabili unul altuia, strâns uniți cum erau în acel proiect comun de a reda poporului din Imperiul Centrului dreptul să-şi spună cuvântul.

— Chiar trebuie să ne luăm rămas bun atât de repede? întrebă cu regret în glas Peşte de Aur.

Era rândul lui acum să se cuibărească în brațele tatălui său.

— Într-adevăr! Este momentul potrivit! spuse acesta din urmă cu o voce blândă în care se simțea tristețea.

Despărțindu-se de el, Peşte de Aur încercă o senzație dureroasă. Când îl văzu îndepărtându-se, pe drumul care ducea spre port, trebui să facă eforturi pentru a-şi stăpâni lacrimile.

Toți se duseseră la culcare. Nu mai rămăseseră lângă foc decât cei doi îndrăgostiți care se regăsiseră.

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă nelinişti tă Roză Primăvăratică care se agățase de gâtul lui Peşte de Aur precum o corabie legată de digul unui chei.

— Să continui lupta!

— Dar discuția ta între patru ochi cu împăratul Centrului, planul tău de a-i schimba ideile, totul se duce pe apa sâmbetei!

— O să le reluăm când vor veni zile mai bune. Până atunci, vom merge să scoatem cărțile din ascunzătoarea în care le-ai depozitat... Este la fel de important, poate chiar mai important, să schimbăm linia politică a acestui împărat megaloman!

Ea îl privi cu un aer uşor neîncrezător.

— Acestea sunt semințele libertății şi ale revoltei împotriva opresiunii poporului pe care noi le împrăştiem în cele patru puncte cardinale ale Imperiului Centrului! Atunci, spiritele vor deveni mai puțin docile şi teama colectivă va da înapoi. Când spiritele sunt puternice şi lucide, nicio putere bazată pe nedreptate nu rezistă mult timp. Oamenii sunt făcuți pentru a gândi şi a fi liberi! Dacă împăratul refuză să se schimbe, poporul îl va obliga s-o facă!

Roză Primăvăratică îl privea acum admirativ pe dragul ei Peşte de Aur căruia curajul şi entuziasmul nu-i lipseau câtuşi de puțin.

— Pot să-ți cer, înainte de a părăsi aceste locuri, o ultimă favoare? îl imploră ea.

— Dacă-mi stă în puteri, ți-o ofer cu plăcere!

— Mi-ar plăcea să merg să mai contemplu pentru ultima oară Marele Ocean...

Astfel că se întorseseră, când luna era deja sus pe cer, pe faleza înaltă măturată de vânturile care stăpâneau marea.

Astrul nocturn era un cerc perfect. Lumina lui rece colora în galben pal imensul scut de aramă al mării pe care începeau să vibreze încrustațiile razelor lui argintate.

Vânturile şi adierile, atât cele venite din larg cât şi cele venite dinspre uscat, încetaseră.

Era ora la care dragonii tereştri, țestoasele şi şerpii de mare trebuiau să doarmă liniştiți.

Şi totuşi, se auzea ceva semănând cu țipete de oameni şi cu o hărmălaie. Ei priviră în direcția de unde venea acea rumoare.

Spre stânga, pe plaja unde colina terasei Langya se sfârşea în ocean, domnea efectiv o mare agitaţie, vizibilă în ciuda distanţei. O mulţime de bărbaţi şi de femei staţionau pe nisipul negru, pe malul apei, şi vorbeau unii cu alţii. Majoritatea râdeau.

Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică, destul de uimiţi, făceau ochii mari.

Culoarea albă a veşmintelor lor nu lăsa loc nici unui dubiu: pe acea plajă, era cortegiul Celor O Mie. Ei fuseseră aranjaţi în rânduri strânse pe nisip, precum o armată pacifistă. Ancorate în larg, la câteva ancabluri[2] distanţă, îi aşteptau cele trei corăbii ale Expediţiei în Insulele Nemuririi, ale căror carcase lăcuite în roşu aprins luceau precum penele de măcăleandru în lumina reflexelor arămii ale valurilor.

Se puteau distinge de asemenea, chiar în faţa Celor O Mie, cinci bărci mari trase pe nisip, destinate să-i ducă la corăbii.

Un individ îmbrăcat în haine de ceremonie părea să deseneze pe nisip cercuri şi pătrate cu ajutorul unui instrument. Era probabil un geomant care verifica dacă ridurile Cun ale nisipului aveau fie aspect de „cânepă împrăştiată", fie de „cavitate rotundă" sau de „frânghie dezrăsucită" şi dacă prefigurau întocmai munţii şi reliefurile sinuoase ale insulelor Penglai, Yingzhou şi Fanzhang.

Peşte de Aur înţelese că asistau la plecarea Expediţiei imperiale.

Uluiţi, ei priviră cum bărcile pline de umbre albe, ale căror râsete şi chiote de bucurie se auzeau până la ei, se duceau de la plajă la corăbii şi înapoi, până când nu mai rămase nimeni pe uscat.

---

[2] Ancablură – unitate de lungime egală cu a zecea parte dintr-o milă marină.

Atunci, Peşte de Aur remarcă o femeie, apărută nu se ştie de unde, care urla de durere. Ea se grăbea, făcând semne ample cu mâinile, spre ultima barcă, în momentul în care aceasta, plecată spre ultima corabie, parcursese deja o distanță care o dusese acolo unde numai un înotător putea ajunge. Ea le striga să o aştepte şi părea să plângă de disperare.

Conştientă, fără îndoială, că ajunsese prea târziu pentru a putea urca la bordul bărcii, femeia se aruncase în apă şi încerca să o ajungă înot. Peşte de Aur vedea cum se chinuia să plutească şi să înainteze, dând dezordonat din picioare şi rotindu-şi brațele, cu riscul de a se îneca, întrucât continua să țipe, ceea ce probabil o făcea să înghită apă. Ea nu dădea impresia că ştie să înoate.

Ființa aceea părea foarte frumoasă. Pletele îi erau atât de lungi încât pluteau ca nişte alge în jurul capul ei.

Căpitanului bărcii i se făcuse probabil milă de ea, fiindcă le făcu semn vâslaşilor să tragă la rame în sens invers. Nimeni n-ar fi lăsat o femeie atât de frumoasă să se înece la doar câteva ancabluri de țărm! Barca dădu înapoi pentru a-i ieşi în întâmpinare în timp ce capul ei era pe cale să dispară sub spuma valurilor.

Când oamenii din barcă reuşiră să o ridice la bord, intuiția lui Peşte de Aur se confirmă: acele plete lungi, negre, care erau parcă o capă a rochiei albe, nu puteau fi decât ale lui Baya. Razele lunii îi luminau, de altfel, formele perfecte ale trupului pe care tunica înmuiată şi aproape transparentă le lăsa să se vadă.

Mut, înmărmurit de spectacolul la care tocmai asistase, el se agăța cu toată puterea de Roză Primăvăratică.

— Ce se întâmplă de mă strângi atât de tare? Mă doare! protestă ea.

Sogdiana hotărâse să se predea Imperiului, alăturându-se Celor O Mie, convinsă fiind că expediția nu avea nicio şansă

să atingă țărmul acelor Insule de legendă care nu existau.

Era unicul mod pe care-l găsise ca să scape de insuportabila durere cauzată de renunțarea la acel tânăr de care se îndrăgostise, fără să ştie de ce, nebuneşte, astfel că nu-şi putea imagina să trăiască în continuare fără el. Năpusti ndu-se spre acea barcă, ea spera să navigheze spre moarte şi spre uitarea eternă.

Să sfârşească înmormântată în linţoliul valurilor Marelui Ocean, nu era aceasta o moarte demnă de o prinţesă sogdiană? în definitiv, marea şi deşertul trebuiau cu siguranţă să se întâlnească în imensitatea neantului în care ea dorea atât de mult să dispară ca să-şi înece nefericirea!

Peşte de Aur, care înaintase câțiva paşi, se împiedică într-o piatră, trezindu-se pe marginea prăpastiei, ca şi cum un ultim instinct îl împinsese pentru ultima oară către acea femeie.

Când Roză Primăvăratică, conştientă de tulburarea iubitului ei, îl întrebă, uşor nelinişti tă, dacă nu cumva se rănise, el murmură:

— Nu e nimic, dragostea mea. Doar o amintire, care mi se va şterge din minte, mai ales că tu eşti aici...

79

Când ieşi de la bărbier, a cărui dugheană jegoasă se afla pe latura unei piațete unde un şarlatan îşi spunea poveştile mulțimii, Tigru de Bronz afişa un zâmbet de satisfacție.

Înainte de a părăsi prăvălia zgomotoasă, cu podeaua plină de păr şi de scuipat, unde cei care îşi aşteptau rândul la tuns jucau dame, înjurând de mama focului, el se examinase îndelung într-o oglinjoară de bronz pe care i-o ceruse unei subrete. Acum, după ce se răsese în cap, asemănarea cu fiul său se accentuase atât de mult încât puteau fi confundați, bineînțeles cu condiția să nu fie văzuți

împreună.

La prima intersecție, văzu pancartele cu anunțuri oficiale care erau atârnate de stâlpi. Cele pe care abia se uscase vopseaua puneau un preț pe capul lui Peşte de Aur. Acesta era numit „criminal periculos” şi „mare conspirator împotriva Statului”. Recompensa oferită pentru orice informație care ar fi înlesnit capturarea lui era Fixată la un tael de aur! Fără îndoială că, datorită acestei momeli, hăituirea „criminalului” nu va întârzia să devină ocupația favorită a delatorilor de tot felul din oraşele şi satele Imperiului Centrului, gata să-şi vândă şi proprii părinți pentru a-şi îmbunătăți traiul mizerabil cu care trebuiau să se mulțumească. Ca să nu mai vorbim de Dongyin, care, la cât era de mic, ar fi făcut inevitabilă descoperirea fiului său, dacă acesta ar fi rămas cumva acolo.

Peşte de Aur risca aşadar să fie prins în orice moment. Făcuse bine că plecase cât mai repede. Rămânerea prin acele locuri ar fi însemnat cu siguranță o arestare lipsită de glorie. Dar nici să străbați drumurile din Imperiul Centrului, când erai o momeală atât de valoroasă, cu toată poliția pe urmele tale, nu era mai puțin riscant.

De aceea Tigru de Bronz nu stătuse prea mult în cumpănă până să se hotărască să se predea autorităților în locul lui, bazându-se pe asemănarea dintre ei pentru ca înşelătoria să nu fie descoperită.

Avea de gând să ducă singur la îndeplinire acest sacrificiu suprem. O făcea pentru fiul lui. Era, de altfel, singurul mod care îi permitea acestuia din urmă să-şi atingă scopul. Pentru nimic în lume nu i-ar fi spus despre asta! Ştia că mult iubitul său fiu, dacă ar fi fost la curent cu planul lui, ar fi făcut totul ca să-l împiedice.

El luase această decizie imediat ce Foc Arzător venise să-l informeze despre mandatul de arestare. Probabil că fuseseră denunțați. Se spunea că, în Imperiul Centrului, numele

criminalilor erau afişate în momentul în care poliția era deja pe urmele lor. Arestarea survenea întotdeauna foarte rapid şi atunci toți se extaziau în fața eficacității serviciilor de securitate, le ştiau de frică şi, bineînțeles, mai plecau un pic spinarea... Tigru de Bronz era convins că, începând din acel moment, arestarea lui Peşte de Aur avea să se întâmple foarte repede. Atunci nu era cel mai bine să se dea drept el şi să meargă să se predea autorităților? Acest sacrificiu era, de altfel, urmarea logică a ceea ce îşi promisese să facă de când îl regăsise.

În fața curajului şi a abnegației fiului său, calități în care se recunoştea cu încântare pe el însuşi, Tigru de

Bronz hotărâse să-şi dedice ceea ce-i mai rămăsese din viață unui singur lucru: să-şi ajute copilul să-şi împlinească destinul. Era pentru el cea mai bună modalitate de a recupera anii de despărțire care nu-i permiseseră să-i dea tot ceea ce ar fi vrut.

Întoarcerea lui Peşte de Aur, pe care el nu credea c-o să-l mai vadă vreodată, îi bulversase viața. Din posaca stare de supraviețuire în care era, Tigru de Bronz ajunsese să se trezească în fiecare dimineață fericit că-şi regăseşte fiul cu planurile lui de viitor. Încântarea pe care o simțea în fiecare zi privindu-l cum trăieşte făcuse ca viața lui de tată să-şi recapete întregul sens. De când părăsiseră puțurile de gaze naturale, el nu-şi dorea decât un lucru: să-l ajute să ducă împotriva Statului opresor al Imperiului Centrului o ofensivă la fel de puternică precum căldura acelor focuri telurice care permitea forjarea oțelului.

Cât i-ar fi plăcut să poată transporta toată acea energie într-un tub de bambus lung de mai mulți mii de li! Atunci, ar fi fost suficient să-l destupe în palatul în care Quinshihuangdi se afla şi enorma clădire s-ar fi aprins ca o banală ciupercă uscată! Totalitarismul imperial ar fi fost pus cu botul pe labe şi ar fi fost instalată o putere mai

echitabilă, sub egida literaților şi a învățaților. Dar acesta era, vai, un vis inaccesibil. Marele Dragon, de care vorbea cu atâta plăcere bietul Anwei, prefera să rămână adormit sub câmpia cu pietriş... Nu trebuia să se bazeze pe el ca să-l ajute pe Peşte de Aur!

Dar curajul şi motivația fiului său nu erau oare la fel de puternice ca suflurile arzătoare venite din centrul pământului?

Tigru de Bronz putea să constate pe zi ce trece că Peşte de Aur nu avea, de fapt, nicio nevoie de Marele Dragon ca să-l învețe minte pe împăratul Quinshihuangdi. El poseda în acelaşi timp forța mentală, curajul fizic şi capacitățile intelectuale necesare.

În plus, de când constatase că Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică se potriveau atât de bine unul cu altul, el era convins că prezența tinerei femei lângă fiul lui nu va face decât să le sporească la amândoi forțele. Ei erau ca nişte Biyianiao, acele jumătăți de păsări care, o dată unite, erau brusc în stare să zboare bătând puternic din aripi. Nu era nicio îndoială că elanul lor avea să-i ducă departe. Tigru de Bronz avea încredere în ei, căci Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică aveau de acum înainte la îndemână Cerul, acest teritoriu al strălucitului lor destin.

Dar această frumoasă poveste plină de promisiuni putea fi brusc întreruptă de jandarmii imperiali... în aceste condiții, marchizul găsise normal ca el să fie cel care va împiedica Imperiul Centrului să pună mâna pe Peşte de Aur.

Prima etapă a planului său, care consta în a se duce la bărbier, se derulase conform dorințelor şi previziunilor lui. Ras în cap, Tigru de Bronz semăna perfect cu cel a cărui identitate se pregătea s-o uzurpe.

Îi mai rămânea să facă în aşa fel încât să se predea autorităților, slujindu-se de un pretext plauzibil.

După ce se plimbase pe străduțele micuțului port în

căutarea celui mai bun mijloc de a-şi îndeplini scopul, el zări o cârciumă care părea ceva mai luxoasă decât altele în care intră. Acolo, îi ceru unui servitor să-i dea cea mai bună masă şi să-i aducă bucatele cele mai rafinate din meniu, precum şi trei clondiraşe cu alcool de sorg. Apoi se prefăcu că bea şi mimă o stare de ebrietate avansată înainte de a comanda, în încheiere, creier de maimuță. Bucătarul, fericit că serveşte o mâncare atât de aleasă, aduse pe masă o primată vie închisă într-o cuşcă micuță, din care îi ieşea doar capul cu buzele cusute în grabă.

Dintr-o lovitură de cuțit, bărbatul reteză calota craniană de sub care apăruse creierul albicios al maimuței. După ce îl amestecă şi îl condimentă, el îi întinse lui Tigru de Bronz o linguriță. Acesta, abținându-se să nu vomite de greață, atacă vitejeşte concentratul de neuroni care era de departe cel mai scump fel din meniu. El vroia într-adevăr să fie sigur că patronul localului n-o să-l ierte cu una, cu două că n-a plătit consumația.

Când veni momentul să plătească, Tigru de Bronz, continuând să simuleze beția, începu să înjure şi să facă scandal, pretextând că încercaseră să-l tragă pe sfoară, craniul maimuței fiind umplut doar cu orez cleios. Cocoțat pe masă, el îi apostrofa grosolan pe ceilalți clienți şi refuza categoric să-i plătească bucătarului nota al cărei preț, în treacăt fie spus, era efectiv astronomic!

Câteva clipe mai târziu, doi jandarmi îşi făceau apariția în local, sub privirile înspăimântate ale celorlalți convivi. Unul dintre ei, cu galoane de sergent, îl somă pe Tigru de Bronz, în momentul în care îi punea cătuşele, să-şi decline identitatea.

— Numele meu este Peşte de Aur! proclamă el mândru, între două sughițuri.

— Dar nu acesta e numele criminalului pe al cărui cap s-a pus recompensă în cele patru colțuri ale Imperiului? îi

şopti stupefiat celălalt jandarm sergentului.

— Ştii să citeşti? îl întrebă brusc sergentul pe Tigru de Bronz.

— N-am mai făcut-o de mult! bolborosi tatăl lui Peşte de Aur privind în gol.

Sergentul jubila. Omul căutat de toată poliția din Imperiul Centrului părea atât de beat încât nici măcar nu părea să-şi dea seama că tocmai fusese prins de autorități! Sau poate avea dreptate când spunea că uitase în asemenea hal ideogramele încât nu mai putea să descifreze corect miile de pancarte pe care figura numele lui? Pentru subofițer, care se simțea în al nouălea cer, capturarea unui criminal atât de căutat era garanția unei recompense foarte mari şi a unei promovări profesionale nesperate.

Nu le vorbise generalul Zhaogao oamenilor săi chiar în ajun, cerându-le să-l găsească neîntârziat pe fugar şi dându-le de înțeles că primul-ministru Lisi îl asigurase că cei care vor facilita arestarea vinovatului vor avea multe beneficii?

— Individul ăsta a fost arestat fără ca măcar să-şi dea seama! îi şopti el încântat colegului său.

— Eu o să rămân aici cu el în timp ce tu o să te duci după ajutoare. Apoi îl vom duce neîntârziat în fața lui Zhaogao... Îi vom oferi astfel Generalului cu Bicepşi de Bronz plăcerea vieții lui! adăugă sergentul.

Aşa-zisul Peşte de Aur, care simula în continuare starea de beție, putea constata cu satisfacție că planul lui funcționa mai bine decât se aşteptase.

Când fu chemat în fața generalului, care fusese imediat anunțat de jandarmerie, acesta începu prin a-l măsura cu neîncredere.

— Cine îmi dovedeşte că tu eşti adevăratul Peşte de Aur? îi zise el deodată, cu un aer mai degrabă bănuitor, celui care ar fi trebuit să fie fostul lui tovarăş de joacă.

Tigru de Bronz se desfăcu încet la pantaloni. Apoi îi lăsă în vine şi se întoarse cu spatele. Semnul în formă de Bi apăru, perfect conturat, pe pielea fesei lui stângi. Imaginea acestui semn distinctiv, pe care îl văzuse atât de des, copil fiind, când Yaomei îl ştergea cu cârpa umedă pe micul lui prieten, reuşi să-l convingă pe Zhaogao a cărui faţă fu luminată de un zâmbet de mulţumire.

Prizonierul pe care tocmai i-l predaseră jandarmii era chiar Peşte de Aur, criminalul căutat de ani de zile de toată poliţia din Imperiu! Generalul nu era nemulţumit că-l găsise şi asta din două motive.

Mai întâi, acest lucru îi trezea vechi amintiri, acelea a anilor de nepăsare când trei băieţei se jucau împreună luându-se la întrecere unul cu altul. Primul devenise, între timp, împărat, al doilea – el-însuşi – general, comandantul armatelor imperiale, iar celălalt stătea acum în faţa lui, îmbrăcat în zdrenţe, legat cu lanţuri de gât... El constata cu delectare că erau departe vremurile când, plăpând şi stângaci, se simţea teribil de complexat faţă de acest copil cu semn căruia totul părea să-i reuşească. De atunci, drumurile lor fuseseră total diferite. El devenise Generalul cu Bicepşi de Bronz, ale cărui victorii militare îi legitimau ambiţia de a ajunge ministru de război, în timp ce Peşte de Aur mersese numai în jos, ajungând în starea în care îl vedea acum. Nu era oare asta o frumoasă revanşă asupra acestui băiat care îi otrăvise copilăria, umilindu-l prin reuşita lui în toate domeniile?

În afara acestei delicioase mulţumiri personale, Zhaogao nu putea să nu se gândească şi la binefacerile venite de sus care nu vor întârzia să apară din momentul în care el va fi recunoscut ca cel care l-a predat pe Peşte de Aur lui Quinshihuangdi! Arestarea fugarului îi va aduce, mai mult ca sigur, obţinerea postului de ministru de război la care râvnea de atâta timp...

Şi tot lui Peşte de Aur îi datora acest savuros sentiment de satisfacție care simțea că-l cuprinde acum că îl înfrunta.

— Bietul meu Peşte de Aur! Dar ce-i cu tine aici? îi aruncă el pe un ton mieros în care se simțea o jubilare răutăcioasă.

— Am venit să-l provoc la luptă pe împăratul Centrului, ca să-l fac să plătească pentru tot ceea ce mi-a făcut! Tot oraşul vorbeşte despre apropiata lui sosire... Am de gând să nu-i las nicio şansă! zise Tigru de Bronz, cuprins de o furie simulată.

Zhaogao îl privi cu milă. Bietul băiat părea să nu-şi dea seama de situația în care se pusese. Până unde puteau să-l ducă excesul de băutură şi decăderea socială!

— Nimeni nu îndrăzneşte să-l privească în față pe împăratul Qinshihuangdi şi tu pretinzi că ai să-l înfrunți! Gărzile lui de corp îți vor tăia mâinile chiar înainte de a apuca să-i dai cea mai mică lovitură!

— Am eu lovitura mea secretă, se mulțumi să răspundă Tigru de Bronz, grijuliu să-şi convingă interlocutorul de periculozitatea planului său.

— Ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să faci asta...

— Nimic nu mă va opri!

— Cu siguranță, toți anii aceia de exil nu te-au cruțat! Pari mult mai bătrân ca mine, deşi suntem de aceeaşi vârstă... zise Zhaogao, cu o dezolare ipocrită.

Îl găsea pe Peşte de Aur îmbătrânit şi, stăpânit de ura pe care continua s-o aibă față de el, nu se putuse abține să nu i-o spună într-un mod cam răutăcios. Această constatare părea să-l bucure peste măsură, judecând după zâmbetul extatic care îi flutura acum pe buze.

Tigru de Bronz constata, cu tot atâta plăcere, că Zhaogao, orbit cum era de ură, nu-şi dăduse seama şi nu fără motiv! că îl avea în față pe tatăl duşmanului său.

— Am petrecut ani grei ca muncitor-terasier pe şantierul Marelui Zid de a cărui utilitate m-am îndoit, de altfel, întotdeauna. Acolo, din cauza frigului şi a căldurii, a raţiilor mici de mâncare şi a ritmului infernal de lucru impus terasierilor, anii se numără dublu...

Ajungi acolo tânăr şi când pleci, după câţiva ani, dacă nu mori între timp, eşti un bătrân fără dinţi!

— Biet insolent! Să consideri inutil Marele Zid când este una din operele majore ale împăratului Qinshihuangdi! Crezi că o să ţi se permită mereu orice obrăznicie? Cel puţin, din punctul ăsta de vedere, constat că nu te-ai schimbat! zise, rănit în amorul propriu, şeful de stat-major al armatelor imperiale.

— Nu un zid din pietre va apăra Imperiul Centrului de cei care vor vrea să-l distrugă! Cei mai răi duşmani ai Imperiului se află dincoace de bariera zidului...

— Ce nerozie! Sunt vorbe spuse la supărare! exclamă generalul.

— Sistemul legist este o statuie de lut care are forma unui tigru, dar nu şi muşchii acestuia şi cu atât mai puţin colţii lui. Poporul Imperiului suportă legismul şi supremaţia absolută a Legii, atâta timp cât există pedepse înspăimântătoare pentru cei care o încalcă. Dar aceasta este o simplă adeziune de faţadă, determinată de frică!

— Vorbeşti de ceea ce nu cunoşti!

— Teama de pedepse ţine loc de civism poporului care suportă această teribilă opresiune în tăcere. Deocamdată, toţi strâng din dinţi. Dar va veni o zi când revolta va începe să bubuie! Atunci oamenii pe care contaţi vă vor părăsi unul după altul... Castelul Imperiului Centrului este construit pe un banc de nisip...

Cei doi jandarmi nu pierdeau nimic din acest dialog cu accente filosofice dintre Zhaogao şi prizonierul lui.

Generalul, care se înfierbântase, îşi dăduse seama că cei

doi zbiri erau încă acolo. Nu i-ar fi displăcut să mai stea la taclale cu Peşte de Aur, ca să-i sondeze mai bine sufletul, chit că-l oprea la cină înainte de a-l preda justiției. Dar prezența celor doi militari îl obliga să ordone încarcerarea imediată a individului care îndrăznise să rostească vorbe atât de obraznice despre împăratul Centrului şi despre regimul lui.

— Vei spune toate astea celui în drept, când vei fi în prezența împăratului. Va fi aici în curând! Gărzi, luați-l pe acest om! tună generalul Zhaogao.

— În fața oamenilor săi, el nu-şi putea asuma riscul să nu reacționeze cu fermitate față de astfel de manifestări de revoltă. Altfel, într-o bună zi, risca să plătească el oalele sparte!

Totuşi, când văzu cum cel pe care-l credea Peşte de Aur era luat fără menajamente de gărzi, Generalul cu Bicepşi de Bronz simți o mică înțepătură în inimă. Un asemenea curaj îl uluia. El nu avea nici pe jumătate... Rivalul său îşi păstrase cel puțin această calitate. Cât despre vorbele pe care le spusese despre legism, ele nu erau chiar atât de inepte. Prizonier al sistemului, Zhaogao simțea foarte bine că renunțase la orice libertate, spre deosebire de cel care, în copilărie, îl învingea la tragerea cu arcul, la jocul cu bile şi chiar la ghicitori sau şarade.

Posomorându-se subit, generalul se gândea acum la anii de altădată, la amabilitatea neprefăcută a acestui rival iscusit în toate, în timp ce el, în definitiv, nu se pricepea la nimic.

De altfel, reflectând bine, comisese Peşte de Aur o cât de mică greşeală? Singurul reproş pe care putea să i-l facă, nu era acela că era mai talentat şi mai dotat, făcându-i pe cei mediocri, din care făcea şi el parte, să cadă pradă geloziei şi răutății lor? De ce nu suportase niciodată carisma acestui tovarăş de joacă venit din Marele Sud, pe care Lubuwei îl

adoptase şi-l crescuse şi al cărui farmec le cucerea pe toate curtezanele şi guvernantele de la curtea din Xianyang? De ce prinţul moştenitor Zheng, înainte de a urca pe tron, simţise la rândul lui aceeaşi agasare în faţa superiorităţii acestui tânăr concurent? Nu fuseseră ghidaţi, şi unul, şi celălalt, fiecare în felul lui, de frustrare şi invidie?

Toate astea nu îi făceau deloc cinste.

Când rămase singur, Zhaogao avu un sentiment ciudat. Departe de a simţi bucuria din primul moment, acum era mai degrabă cuprins de ruşine.

El ieşi în balconul camerei lui şi se sprijini în coate de marginea acestuia. Priveliştea portului şi a mării, îi erau, de data asta, perfect indiferente.

Atunci, se trezi că-şi strânge centura cu ţinte, că-şi lustruieşte epoleţii şi că ia cu mândrie poza unui general de rang înalt.

Era singurul mod prin care putea, acum, să se liniştească.

*

Zhaogongming, taoistul, considera că generalul Zhaogao îl înşelase de-a binelea.

Astfel că se hotărâse să ceară audienţă şefului de stat major al armatelor din Imperiul Centrului pentru a i-o semnala cu asprime.

În ciuda reuşitei operaţiunii de distrugere a excrescenţei stâncoase pe platforma terasei Langya, generalul nu consimţise să-i dea cadoul pe care i-l promisese totuşi la modul cel mai serios.

Tânăra ordonanţă Fildeş Imaculat era tot în mâinile lui.

Şeful de stat-major era atât de îndrăgostit de tânăr, încât îşi jurase să nu dea niciodată curs cererilor lui repetate de a merge să trăiască cu Zhaogongming.

La rândul său, Fildeş Imaculat, avid să învețe de la preot cum să dobândească puteri magice, nu se gândea decât cum să fie împreună cu el. Atunci, el nu avea să precupețească niciun efort pentru a obține de la Zhaogongming toate rețetele acelor Fangshi, „oameni cu tehnici" care aveau puteri supranaturale, capabili să exorcizeze demonii, să transforme plumbul în aur şi să prepare pilule eficace pentru longevitate.

El avea să petreacă în compania lui nopți toride în urma cărora va obține nu doar rețeta pudrei negre făcute din cinabru şi salpetru – acea extraordinară „zăpadă a pietrei" – capabilă să lichefieze mineralele, dar şi pe cele de poțiuni medicinale care redădeau forța virilă bătrânilor înainte de a muri şi permiteau celor care o luau să trăiască peste zece mii de ani. Fildeş Imaculat va deveni astfel la fel de ingenios precum vrăjitoarele Wu, care mai erau numite Lingbao şi care erau cei mai eficace vânători de demoni chinuitori. Or, aceşti demoni erau atât de numeroşi, încât un Lingbao făcea rapid avere. Neputând să se stabilească pe una din Insulele Nemuritoare, ordonanța ar fi învățat la rândul ei să facă să plutească în aer ouă mici de găină sau de prepeliță, aşa cum îl văzuse făcând pe Zhaogongming pe care chiar Vale Adâncă îl învățase acest truc magic.

Dar elanurile şi visele tânărului erau stopate în mod evident de Zhaogao care, pretextând urgența pregătirilor pentru vizita împăratului Centrului, îi ordonase, din nefericire pentru el, să rămână provizoriu în serviciul său.

De aceea Zhaogongming, care se săturase să nu poată dispune de ordonanță decât seara, la o oră târzie, după ce generalul adormea, n-avea deloc chef de glumă când se prezentase în fața lui.

Generalul nu putuse să nu accepte cererea de audiență a preotului taoist şi îl primi în camera lui. Fildeş Imaculat, ai cărui ochi scăpărau de furie, stătea alături de el.

— Constat că nu-ți ții promisiunile! Colțul de stâncă nu mai este acolo şi eu tot nu dispun de ordonanța ta!

Zhaogao, plin de sudoare, manevra conştiincios greutățile în formă de şerpi încolăciți. Muşchii lucioşi ai pectoralilor săi sculptați ca nişte bronzuri rituale se contractau şi se relaxau în ritmul mişcărilor. El părea să nu fi auzit vorbele taoistului şi îşi continua exercițiul de forță ca şi cum ar fi fost singur, cu aerul cel mai nepăsător din lume.

O asemenea dezinvoltură îl scoase în cele din urmă din sărite pe Zhaogongming. În momentul în care Zhaogao îşi lăsă în jos cele două haltere, el îi blocă una, împiedicându-l s-o ridice.

Generalul se opri şi puse jos greutățile de bronz.

— Nu suport obrăznicia! Nu uita că eşti în fața şefului de stat-major al armatelor! răcni Zhaogao, făcându-i semn lui Fildeş Imaculat să se apropie. Condu-l imediat afară pe acest vizitator! adăugă el furios, adresându-se ordonanței.

— Dar... generale... vizitatorul vostru n-a greşit cu nimic! A venit pur şi simplu să ceară ceea ce i se cuvine! îndrăzni să spună Fildeş Imaculat, foarte jenat de turnura situației.

— Nemernic mic ce eşti, văd că sunteți în cârdăşie! Bănuiam asta, dar nu în asemenea grad! începu să urle Zhaogao.

Generalul, nebun de gelozie, nu putea accepta preferința pentru taoist pe care tânărul său amant, de care el era încă la fel de îndrăgostit, şi-o manifesta în prezența lui, cu acea insuportabilă candoare.

Întrevederea se opri aici, într-un mod foarte neplăcut pentru preotul taoist care, la ordinul lui Zhaogao, fu condus repede spre ieşire.

Odată ajuns afară, unde Fildeş Imaculat îl însoțise, Zhaogongming se plânsese, pe bună dreptate, de a fi fost păcălit de acest general fără cuvânt. Tânărul său tovarăş era cel puțin la fel de indignat. El găsea foarte nedemnă

atitudinea amantului, dar şi superiorului său ierarhic, care abuza de poziția lui de forță. Fildeş Imaculat se hotărâse să i-o plătească acestui general fără scrupule pentru conduita lui incalificabilă.

La rândul său, Zhaogao nu mai putea de ciudă. De când Fildeş Imaculat se amorezase de preot, el nu încetase să-l copleşească cu atenții, oferindu-i în fiecare zi nenumărate mici cadouri şi mai ales dându-i de înțeles că îl va promova.

— În seara asta, dacă meriți, voi semna decizia de numire a ta în funcția de locotenent! îi şoptea Zhaogao invariabil la ureche în fiecare seară, în momentul în care se pregăteau să se culce.

O promisiune care nu-l angaja, bineînțeles, decât pe cel care o primea...

— Nu te îngrijora, o să-l obligăm să se țină de cuvânt! De altfel, în seara asta, voi fi alături de tine şi n-o să aibă ce face! amenință ordonanța.

Zhaogongming îl privi cu atenție. Era cu adevărat îndrăgostit de el. Dacă ar fi putut, l-ar fi transformat imediat pe Zhaogao într-un bolovan şi el împreună cu Fildeş Imaculat ar fi plecat să trăiască dragostea perfectă cât mai departe posibil, pe vârful unui munte taoist inaccesibil Generalului cu Bicepşi de Bronz!

Pentru a-i arăta generalului că mersese mult prea departe, tânăra ordonanță socoti de cuviință să nu împartă patul cu el în seara aceea.

Fildeş Imaculat nu mai credea în promisiunile lui Zhaogao. Conştient că fusese manipulat, el considera că singurul lucru care îi rămânea de făcut era să i se opună pe față.

Şeful statului-major al armatelor imperiale, înnebunit de dorință şi după ce îşi aşteptase în van tânărul amant, se sufocă de furie când înțelese că acesta îl lăsase cu ochii în soare.

Pretextând că tânăra lui ordonanță fusese probabil răpită, el puse imediat să fie căutată de jandarmeria din Dongyin pe al cărei căpitan îl chemase la el, în ciuda orei târzii. Jandarmilor nu le fură greu să-l găsească în camera lui Zhaogongming unde, împărțind același pat, după o tăvăleală care se pare că fusese foarte înfocată, cei doi amanți adormiseră liniştiți unul în brațele celuilalt.

— Sunteți arestat pentru răpirea unui om de care nu aveți dreptul să dispuneți! strigă jandarmul cu o voce puternică în momentul în care îi punea cătuşe preotului taoist.

— Dar sunt liber să mă culc cu cine vreau! începu să urle, scos din sărite, Fildeş Imaculat.

Abia se trezise dintr-un vis unde, transformat în pescăruş, se pregătea să pună piciorul pe Insulele Nemuririi, după ce le survolase, aşa că avea nevoie de mai mult timp ca Zhaogongming pentru a înțelege ce se întâmplă.

— Prietenul meu are dreptate. N-a trecut de vârsta de la care poți dispune liber de propriul trup? se răzvrăti la rândul său alchimistul care inventase extraordinara rețetă a pulberii negre explozive.

— Nu eşti decât o ordonanță militară. În această calitate, aparții, până la proba contrarie, şi atâta timp cât un text oficial nu te-a eliberat din această funcție, generalului Zhaogao, precizează căpitanul aflat la comanda micului detaşament de oameni înarmați care asediaseră camera.

Avu loc o scurtă încăierare cu cei doi amanți, puțin dispuşi să cedeze, dar jandarmii veniți să-i aresteze, mai numeroşi, îi neutralizară repede şi îi legară fedeleş, după care îi luară cu ei sub escortă.

Fără a mai aştepta, ei fură conduşi, în cel mai simplu dispozitiv, cu mâinile şi picioarele legate, în fața unui Zhaogao drapat tot în demnitatea lui de general ofensat.

— Nu eşti decât un mizerabil! îţi renegi promisiunile şi faci abuz de puterea de care dispui! urla Zhaogongming ai cărui ochi scăpărau de furie.

Zhaogao se prefăcu a nu fi auzit nimic din protestele preotului taoist. Apoi aruncă o privire spre Fildeş Imaculat şi constată cu satisfacţie că tânăra ordonanţă se abţinea să scoată vreo vorbă de ocară sau să facă vreun gest.

— Du-i pe aceşti doi oameni la carceră! Şi în două celule separate! îi ordonă el fără menajamente căpitanului de jandarmi.

— Imediat, generale! răspunse acesta din urmă care stătea în poziţia de drepţi.

Mândru de gestul său, ofiţerul de jandarmerie le răsuci braţele legate de încheieturi la spate, obligându-i pe cei doi bărbaţi să se arunce la picioarele generalului, ca doi condamnaţi implorându-şi călăul să nu-i omoare.

Zhaogao constată cu neplăcere că cei doi complici, departe de a-i implora clemenţa, strângeau din dinţi şi îl priveau cu dispreţ. N-avea altă soluţie decât să-i arunce în închisoarea în care zăcea deja tatăl lui Peşte de Aur, sperând ca acest tratament să aibă un efect salutar asupra scumpului său Fildeş Imaculat.

Generalul cu Bicepşi de Bronz nu hotărâse încă nici măcar motivele încarcerării lor.

În Imperiul Centrului, se obişnuia ca acestea să fie inventate după încarcerare. În majoritatea cazurilor, se mulţumeau să invoce drept cap de acuzare atentarea la siguranţa Statului, acest veritabil permis de liberă trecere al opresiunii totalitare. Dintr-odată, o nimica toată era de ajuns să te expedieze în temniţele publice: o ocheadă aruncată unui poliţist aflat sub jurământ care o considera insolenţă; un oftat prost mascat în momentul în care plăteşti impozitul perceptorului sau lipsa unei plecăciuni în faţa caretei unui ministru. Nu lipsesc motivele când trebuie

condamnați dinainte toți cei care au fost decretați vinovați de către sistem.

Bazându-se pe această metodă eficace, Zhaogao spera ca închisoarea să-l facă pe Fildeş Imaculat să se gândească să revină la sentimente mai bune în privința lui. El era convins că umezeala şi lipsa confortului carcerei vor provoca un reflex salutar din partea acestui tânăr obişnuit cu confortul. Ar fi suficient apoi să-l ademenească cu un mic cadou, atunci când va simți că cedează, şi totul va reintra în normal!

Imediat ce tânărul va manifesta cel mai mic semn că era gata să-l abandoneze pe Zhaogongming, el îl va numi locotenent şi în felul acesta îi va câştiga afecțiunea definitiv.

Cât despre soarta pe care i-o rezerva taoistului, Zhaogao avea intenția de a lăsa justiția să acționeze. Ea se va îngriji, fără ca măcar să fie nevoie să i-o ceară, să facă în aşa fel ca preotul taoist să stea într-o celulă atâta timp cât va fi necesar ca să uite de existența tinerei ordonanțe care sucombase atât de uşor talentelor lui de magician de doi bani.

*

Confreria Cercului Phoenix devenise ceva foarte neînsemnat, un loc de reflecție confidențial, lipsit de cea mai mică capacitate de apărare şi cu atât mai puțin de inițiativă, care nu îndrăznea nici măcar să se mai reunească în şura dezafectată unde îşi ținea înainte adunările, într-atât se temeau membrii ei să nu fie şi ei denunțați.

Nu era nicidecum greşit să afirmi că, de la instaurarea Imperiului lui Qinshihuangdi, casta eunucilor lupta să supraviețuiască. Ea îşi pierduse una după alta puterile, neştiind să dezvolte o strategie eficace de menținere a influenței după ce fusese privată de eminentele servicii pe

care i le aducea Verigă Esențială. Astfel, posturile-cheie ale administrației, care îi asiguraseră forța şi constituiseră armătura autorității ei de secole, îi scăpaseră încet-încet printre degete.

Liderii confreriei îmbătrâniseră şi niciunul nu poseda carisma şi inteligența foştilor conducători.

Foarte abil, primul-ministru promisese protecție acestei caste îngrijorate. Şi, naivi, eunucii îl crezuseră. Ei nu aveau de ales şi îşi puseseră soarta în mâinile tatălui lui Roză Primăvăratică. Dar nu fusese decât o strategie prin care să poată fi mai bine neutralizați. Lisi făcuse în aşa fel ca ei să rămână cantonați în funcții de subalterni ale căror titluri sforăitoare nu făceau decât să le mascheze inutilitatea: Director al Bărbierilor Curții, Responsabil cu împăturirea Cearşafurilor Imperiale, Mare Paharnic sau Mare Responsabil cu Stropitul Grădinilor Imperiale, Eminent Măturător al Solului călcat de Preamăritul – care consta în „a şterge de praf dalele de piatră înainte de orice trecere a Invizibilului împărat al Centrului". Acestea erau aproape singurele funcții de nivel directorial ocupate de membrii castei.

Qinshihuangdi, a cărui neîncredere față de eunuci nu era decât una din fațetele paranoiei care îl făcea să vadă în cea mai mică organizație un cuib de complotişti în acțiune, concepuse chiar proiectul prin care castrarea să fie pur şi simplu interzisă. Privată astfel de orice întinerire, cohorta castraților s-ar fi stins de la sine, în indiferența generală!

Dacă nu i s-ar fi năzărit, în acel moment, să găsească cu orice preț drumul maritim care ducea la Insulele Nemuririi, toană căreia îi consacra cea mai mare parte a gândurilor sale de luni de zile, fără îndoială că şi-ar fi pus deja în aplicare funestul plan...

Aşteptând această măsură care avea să pecetluiască dispariția castei lor, ceea ce mai rămăsese din eunucii valizi

şi curajoşi se adunaseră în Palatul Fantomelor, fosta locuinţă abandonată a marelui preot Wudong. Se spunea că acesta avusese grijă, înainte de a o părăsi, să o populeze cu fantome care aveau sarcina s-o păzească, în consecinţă, nimeni nu îndrăznea să se aventureze în palat şi cu atât mai puţin să-l ocupe. Membrii confreriei Cercului Phoenix se reuneau acolo cu frica în sân, dar măcar siguri că nimeni n-avea să-i deranjeze, cu excepţia acelor fantome de existenţa cărora cei mai înţelepţi dintre eunuci ajunseseră, de altfel, să se îndoiască fiindcă nu le văzuseră niciodată.

— Când mă gândesc că au pus un preţ pe capul bietului Peşte de Aur! Până unde o să meargă Qinshihuangdi? gemu foarte bătrânul, de acum, Pădure de Pinacluri a cărui faţă machiată în mod excesiv, cu pielea flască ca gâtul unui bivol, semăna cu cea a unei bătrâne mahalagioaice.

— E încă o lovitură dată de primul-ministru! El este semnatarul ordinului de arestare a lui Peşte de Aur. Nici măcar nu se ştie sigur dacă împăratul e la curent cu aşa ceva! zise o altă creatură puţin mai sprintenă decât precedenta.

— Este adevărat că suveranul nostru este atât de obsedat de nemurire, încât pare dezinteresat de toate... A lăsat frâul pe gâtul lui Lisi! Asta mă duce cu gândul la bătrânul rege Zhong care, la sfârşitul vieţii, îşi petrecea cea mai mare parte a zilelor în pat, sugând pilule de cinabru care i-au distrus în cele din urmă stomacul! reluă Pădure de Pinacluri cu gesturi, ridicole pentru vârsta lui, de fecioară speriată.

— Suveranul crede că domneşte, dar, în realitate, Lisi e cel care guvernează şi trage toate sforile... Ca toţi cei care dau dovadă de exces de neîncredere, împăratul este în stare să se lase înşelat în situaţii în care un om normal ar reflecta de două ori înainte de a acorda încredere! Următoarea etapă va fi o lovitură de Stat a acestui prim-ministru, iar împăratul Centrului n-o să prevadă nimic! adăugă vocea

piţigăiată şi revoltată a altuia.

— Această expediţie a o mie de tineri şi tinere, de la care pretinde descoperirea Insulelor Nemuririi, este o toană care îi ţine mintea ocupată întruna. Se spune că îl bântuie şi noaptea! Ăsta e semnul totalei lui lipse de bun simţ! făcu un altul.

— În mod normal, un suveran care ar abuza în asemenea grad de puterile lui ar fi răsturnat. Dar teroarea este atât de mare, în rândul oamenilor încă lucizi, încât nu trebuie să aşteptăm nimic din partea lor; ei se ascund şi le repugnă să încerce până şi cel mai neînsemnat gest. Cât despre tinerii impetuoşi, capabili să-şi asume riscuri, aceştia n-au la dispoziţie nici măcar cărţi pentru a le trezi conştiinţa! bombăni Pădure de Pinacluri.

— Şi restul poporului Imperiului?

— Abia supravieţuieşte. Statul îi lasă exact atât cât îi trebuie ca s-o scoată la capăt. El n-are nici forţa, nici timpul necesare pentru a opune rezistenţă!

— În acest caz, de ce ar trebui să rămânem şi noi cu braţele încrucişate şi să continuăm să suportăm toate astea? întrebă cineva.

— Ne lipseşte ceea ce strămoşii noştri numeau „vârful care răzbeşte”! răspunse bătrânule eunuc.

— Fii mai explicit. Aluzia nu e prea evidentă, i se obiectă.

Bătrânul eunuc fardat ca o matroană de bordel povesti atunci cum ducele de Pingyuan, plecând ca ambasador într-un regat străin şi dorind să recruteze un ajutor, primise candidatura unui oarecare Maosui. Îndoindu-se de capacităţile acestuia din urmă pe motiv că nu-l auzise niciodată vorbind, ducele precizase sentenţios că „*omul talentat se remarcă precum o sulă pusă într-un sac: vârful ei înţeapă inevitabil sacul şi iese afară!”.* Aşa-zisul Maosui avusese viclenia să-i răspundă în ziua aceea interlocutorului său că n-avea decât să-l pună într-un sac şi să-l ia ca

ajutor, după care adăugă, cu abilitate, că dacă Pingyuan l-ar fi pus mai devreme acolo, l-ar fi fi înţepat de mult, şi nu doar cu vârful...

La această povestire, adunarea, în ciuda gravităţii situaţiei, izbucni într-un râs ascuţit aşa cum făceau eunucii când erau strânşi laolaltă şi le era suscitată ilaritatea.

Când râdeau între ei, eunucii, care învăţaseră să se stăpânească în faţa şefilor lor şi începeau mereu prin a chicoti din fundul gâtului, îşi dădeau complet drumul. Atunci, chicoteala se transforma în râs adevărat din ce în ce mai ascuţit şi se termina invariabil printr-o uşoare tuse sacadată.

— Cine ar putea să fie acest „vârf care răzbeşte”? Deocamdată, eu nu-l văd aici! proclamă cu luciditate unul din membrii adunării.

Dregerea glasurilor, consecutivă tusei care punctase sfârşitul reprizei de râs, încetase. Tristeţea succedase veseliei pe care povestea lui Pingyuan o provocase în rândul membrilor confreriei Cercului Phoenix. Nimeni nu mai îndrăznea să ia cuvântul.

O linişte apăsătoare se lăsă.

Toţi se gândeau cu durere la impasul în care se afla comunitatea castraţilor. Să nu facă nimic, însemna să aştepte în mod pasiv ca ea să se stingă.

— Trebuie să ne concentrăm pe un singur obiectiv: trebuie să facem totul pentru ca decretul de interdicţie a castrării să nu apară. Din ziua în care recrutarea va fi interzisă, comunitatea noastră va dispărea! îndrăzni să spună acelaşi eunuc care dăduse deja dovadă de ceva mai multă clarviziune şi curaj decât semenii lui.

— Dovleac Amar, te gândeşti mereu la soluţiile potrivite! Dar ai şi mijloacele de a le pune în aplicare? întrebă cineva pe un ton ironic.

Dovleac Amar, care avea mai puţin de treizeci de ani şi al

cărui burdihan îi justifica porecla, conducea Serviciul de împăturire a Cearşafurilor. Licenţiat în istoria antică, el considerase mereu, pe drept cuvânt, că funcţia pe care o ocupa şi care consta în a garanta o bună împăturire a lenjeriei casei imperiale de către guvernante, era perfect nepotrivită cu calităţile intelectuale şi cu nivelul diplomelor lui.

— Lisi a pus deja să fie redactate mai multe proiecte de texte destinate să facă din castrare o crimă al cărui autor să fie pedepsit cu moartea. Din fericire pentru noi, până astăzi, niciunul din aceste decrete n-a avut şansa să fie pe placul împăratului Qinshihuangdi... recunoscu Pădure de Pinacluri.

— În ziua în care Expediţia Celor O Mie îl va preocupa mai puţin, situaţia asta ar putea să se schimbe! Dacă decretul n-a ieşit, înseamnă că împăratul Qinshihuangdi n-a binevoit încă să studieze problema. Dar, crede-mă, atunci când o va face, interdicţia nu va mai trena!

— Dar ce-am făcut ca să fim obiectul răzbunării suveranului şi al primul ui-ministru? întrebă cineva.

Niciun răspuns nu veni.

Adunarea eunucilor, şi mai bulversată de perspectivele îngrijorătoare evidenţiate de vorbele lui Dovleac Amar, se închisese într-un mutism disperat. Toţi se lamentau în secret. Mulţi erau consternaţi: interzicerea castrării însemna tăgăduirea dreptului de a exista al celor care o suportaseră deja. Era încă un regres pe care împăratul Centrului avea să-l impună supuşilor săi.

Trebuia ca situaţia să fie gravă pentru ca ei să fie constrânşi să-şi apere mutilarea pe care o suportaseră!

— Ce tristeţe pierderea scumpului nostru şef Verigă Esenţială! Numai el ar fi putut să fie pentru noi „vârful care răzbeşte”, murmură ca pentru el bătrânul Pădure de Pinacluri.

O spusese destul de încet ca să nu-l audă nimeni.

El nu dădu atenție privirii întunecate şi îngrijorate pe care i-o aruncă Dovleac Amar când trecu prin fața lui, în momentul în care eunucii părăseau pe furiş, ca nişte umbre speriate, Palatul Fantomelor al marelui preot Wudong.

80

Huayang citea cu neplăcere invitația urgentă prin care împăratul o soma să se ducă să se întâlnească cu el la Taiyuan, unde inspectase palatul monumental pe care mii de lucrători reuşiseră să-l construiască, întru gloria sa, în mai puțin de şase luni.

Situat de cealaltă parte a Fluviului Galben, Taiyuan era deja un important centru comercial unde se făcea negoț cu pietre şi metale prețioase, cu mătase şi mirodenii. Sursă de neîncetate conflicte înainte de anexarea lui de către Qin, acest oraş cu suflet combatant avea nu mai puțin de treizeci de temple dedicate numai zeului războiului. Ridicarea acestui palat monumental era, din punctul de vedere al lui Qinshihuangdi, un act politic eminent menit să dovedească prezența Imperiului în acest oraş râvnit vreme îndelungată şi a cărui cucerire de către armatele regatului Qin fusese una dintre cele mai dificile.

În misiva lui, împăratul Centrului îi dădea lui Huayang un răgaz de zece zile niciuna în plus – ca să-i satisfacă dorința, precizându-i că îi trimitea o escortă de zece oameni ca să-i încadreze palanchinul ecvestru, în realitate o şaretă acoperită cu o prelată şi capitonată cu mătase, care avea să-i permită reginei văduve să facă drumul de la Xianyang la Taiyuan fără să simtă oboseala.

Soția fostului rege Anguo ştia cu certitudine ce însemna această invitație subită.

În fiecare lună, împăratul Centrului o convoca într-unul

din palatele lui de la Xianyang, pe care-l cunoştea doar emisarul trimis. Şi acolo, se repeta în mod invariabil aceeaşi scenă...

Abia ce era introdusă în camera lui Qinshihuangdi, că acesta se şi arunca la picioarele ei, implorând-o să-i acorde favoarea de a-i lua Tija de Jad în gură. Pretindea că ea era singura care putea să-l satisfacă aşa cum vroia el. Discursul lui era mereu acelaşi şi se termina întotdeauna printr-o declarație venită din inimă: avea nevoie de ea; îi plăceau mângâierile ei; aştepta la fel de mult de la ştiința ei taoistă ca şi de la practicile ei amoroase; dacă ar fi fost mai tânără, ar fi luat-o fără îndoială de soție!

Este adevărat că Huayang reuşea, în ciuda vârstei ei, să se descurce mult mai bine decât toate concubinele pe care împăratul Centrului şi le furniza din belşug din Gineceul Imperial şi pe care le abandona imediat după ce le atingea. Profitând de raportul de forțe care ajungea atunci să fie în favoarea ei, cu această ocazie, regina îl supunea pe împăratul Centrului la un adevărat şantaj cu nemurirea, care semăna cu un fel de tortură.

— Spune-mi, Huayang, cum aş putea trăi zece mii de ani?

Aceasta era fraza rituală rostită de un împărat de nerecunoscut, nelinişti şi nerăbdător, prin care începeau mereu partidele de amor după primul contact al buzelor reginei cu Tija lui de Jad. Atunci, el nu mai era decât un copil în brațele unei femei mai în vârstă şi decât propria lui mamă, gata să facă totul pentru a deveni jucăria ei.

— Pentru asta, trebuie să-ți contopeşti suflurile cu ale mele şi să-mi urmezi sfaturile. Dacă sunt pozitive, vei trăi deja cu trei ani mai mult! răspundea invariabil Huayang.

În general, ea îi punea lui Qinshihuangdi capul între coapsele ei goale şi îl lăsa să se desfete, după bunul său plac, cu Sublima ei Poartă de Jad pe care în prealabil o tunsese şi o parfumase cu apă de flori de iasomie. Foarte

repede, împăratului i se urca sângele la cap şi nu se oprea până când nu pătrundea cât mai adânc posibil în Valea de Roze a reginei. În momentul în care era pe cale să juiseze, Huayang îi şoptea:

— Dacă nu dai drumul licorii tale, vei câştiga trei ani de viaţă...

Qinshihuangdi se chinuia atunci să blocheze cât de bine putea şuvoiul care stătea să ţâşnească din Fântâna lui de Jad, pentru a respecta sfaturile luminate ale lui Huayang. Dar dorinţa era prea puternică! Tija lui de Jad se aventurase mult prea departe pe culoarul lubrifiat al Sublimei Porţi a lui Huayang. Atunci, complet înfrânt, cu un răget sălbatic, nemaireuşind să stopeze inexorabila creştere a plăcerii pe care buzele experte ale lui Huayang o declanşase, el sfârşea prin a răspândi un şuvoi de Licoare de Jad albă ca fildeşul în adâncul Văii Rozelor a bătrânei regine.

Satisfăcută de ceea ce făcuse, acesteia nu-i mai rămânea decât să-şi şteargă buzele Sublimei Porţi cu o batistuţă de mătase, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Încă trei ani pierduţi! gemea atunci împăratul Centrului.

Dar gemetele erau în acelaşi timp de plăcere şi de tulburare.

— O să-i recâştigi data viitoare! îl asigura ea ca de obicei.

În felul acesta, ea îl ţinea din scurt, aşa cum face un călăreţ cu calul lui strângând hăţurile.

Într-adevăr, ea ştia că, spunând aceste cuvinte, îl obliga să-şi reitereze invitaţia.

În ciuda reticenţelor pe care i le trezea acest procedeu, ea devenise, oarecum, la fel de prizonieră ca şi el. Era unicul mod pe care-l găsise prin care continua să-şi exercite influenţa asupra suveranului. Huayang avea nevoie să domine, să deţină controlul şi să se simtă dorită. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-i ţină pe suveranii Qin-ului de Tija

lor de Jad; începuse cu bătrânul rege Zhong şi iată că termina, în ciuda diferenței de vârstă, în ciuda aversiunii pe care o avea față de comportamentul lui tiranic, cu împăratul Centrului!

Întâlnirile lor aveau mereu loc în penultima zi a lunii, în momentul în care începea noul ciclu al astrului nocturn.

Cu o lună înainte de trimiterea misivei pe care tocmai o primise, ea hotărâse totuşi că ceremonialul lor lunar se va opri acolo şi că nu vor mai exista altele, începuse să-l urască cu adevărat, într-adevăr, pentru prima oară de când se vedeau în secret, Zheng o brutalizase. Nici măcar nu se obosise să-i adreseze vreun cuvânt şi, după ce o întinsese pe burtă, o posedase fără menajamente, încercând chiar să treacă prin Poarta Strânsă de Dinapoia Văii Rozelor, ceea ce ea îi refuzase categoric mereu. Nu-i permisese accesul decât lui Anguo, mai întâi, şi doar ducelui Elevație Spirituală de Gradul Trei, mai apoi, dar cu multe precauții şi folosind unguente pentru a trece mai uşor. În aceste două cazuri, amanții ei folosiseră precauții nu doar ca să-i ceară acordul, ci mai ales ca s-o facă, cu delicatețea care se impunea. În timp ce Qinshihuangdi se comporta, în speță, cu insuportabila bestialitate a unei maimuțe.

— Eşti nebun! Ce te-a apucat? îi aruncase ea, furioasă şi şocată, fiului lui Zhaoji după ce îl respinsese violent şi care se aşezase din nou pe marginea patului.

Atunci constatase că împăratul Centrului băuse. Puțea a alcool de sorg şi o privea chiorâş. Nu mai era un adept taoist încercând să-şi amestece suflurile şi efluviile cu cele ale unei inițiate mai mare în grad şi de sex opus pentru a realiza uniunea dintre Yin şi Yang. Era un bărbat în căutarea plăcerii cel mai bestiale şi care o lua drept o curtezană vulgară bună de aruncat după ce-l va fi satisfăcut!

Atunci, nemairezistând, de furie, ea îl pălmui violent şi îl părăsi brusc.

La întoarcerea în apartamentul ei, în timp ce încă o mai durea mâna din cauza palmei cu care îl blagoslovise, ea era atât de bulversată, încât hotărâse să-i dezvăluie acest supărător incident lui Zhaoji.

Mama împăratului, din ce în ce mai îngrijorată de evoluția Imperiului Centrului sub conducerea acestui fiu pe care ea nu-l mai recunoştea şi cu care niciun fel de comunicare nu mai era posibilă, se prăpădea văzând cu ochii. Acum, ea părea aproape mai în vârstă decât Huayang şi îşi petrecea cea mai mare parte a zilelor contemplând, inertă şi pasivă, ore în şir, apa iazurilor din Pavilionul de Arbuşti ai căror crapi muriseră de când fostul Palat Regal fusese abandonat de Qinshihuangdi şi de când nimeni nu se mai gândea să-i hrănească.

Acolo o întâlnise Huayang pe fosta ei protejată pentru a-i povesti ciudatul comportament al fiului ei.

— Ce vrei, bietul Zheng n-a avut tată! Noi am vrut-o, tu şi cu mine. Şi asta este pe cale să aducă nenorocirea unui întreg popor... murmurase încetişor nefericita Zhaoji ai cărei ochi, deja umeziți, se şi umplură de lacrimi.

Zhaoji părea atât de înlăcrimată încât Huayang, deşi venise să se plângă, încercă să o consoleze strângând-o în brațe. Hohotele de plâns ale sărmanei Zhaoji erau atât de puternice, încât tot corpul îi era scuturat de spasme.

Mama împăratului, căreia lacrimile îi desfigurau fața frumoasă, era în culmea disperării.

— În punctul în care suntem, a venit momentul să-ți fac o ultimă confidență: Lubuwei şi cu mine am încercat să-l înlocuim pe Zheng cu copilul cu semn, Peşte de Aur, reuşi ea să articuleze în toiul plânsului care se intensificase.

— Ce vrei să spui mai exact?

Regina văduvă era uluită.

Zhaoji îi spuse atunci, suspinând, povestea detailată a modului în care se înlănțuiră evenimentele, interzicându-le

substituirea celor doi copii; de la trimiterea Omului fără Frică, care se dusese să caute, la cererea lui Lubuwei, un copil de aceeaşi vârstă, până la întoarcerea uriaşului hun la Xianyang cu nou-născutul, trecând prin înspăimântătoarea descoperire a semnului în formă de disc Bi de pe fesa lui care făcea imposibilă orice substituire atâta timp cât tăbliţa cu „corpul scris” al micuţului Zheng, aşa cum Huayang îi ceruse medicului Curţii să o facă, nu o menţiona... Discul de piele, mai mult decât discul de jad, fusese cel care, în cele din urmă, le dărâmase frumosul eşafodaj...

— În concluzie, eu sunt cea care, grăbindu-mă să pun să se facă imediat descrierea corpului bebeluşului, v-am împiedicat să vă duceţi planul la bun sfârşit? zise Huayang, încă nevenindu-i să creadă.

— Credeai că faci bine acţionând în felul ăsta! Lubuwei şi cu mine jurasem de altfel să nu-ţi dezvăluim nimic! Nu ţi-am purtat niciodată pică! Dar, acum, ce mai contează! Măcar să ştii adevărul! adăugă Zhaoji pe care această mărturisire o liniştea oarecum.

— Încrederea ta mă emoţionează! Cât de mult regret că am pus să se facă acea plăcuţă! Dacă aş fi ştiut...

Dezvăluirea secretului lui Lubuwei şi a lui Zhaoji le apropiase şi mai mult pe cele două femei. De acum înainte, nimic nu le mai despărţea.

— Împăratul mă cheamă din nou. Îmi ordonă să mă întâlnesc cu el la Taiyuan, o anunţă Huayang pe mama împăratului Centrului.

Zhaoji strâmbă din nas.

— Şi de ce la Taiyuan?

— E pe drumul spre ocean. Qinshihuangdi va asista la întoarcerea corăbiilor din expediţia în Insulele Nemuririi.

— Te implor, nu trebuie să te mai duci! Ai putea să-i fii bunică. De altfel, merită el oare să ajungă la nemurire? La ce bun să-i dai atâta, dacă nu te ascultă? insistă cea care îşi

pierduse orice iluzie în privința fiului său.

Zhaoji nu era departe de a vedea în relația pe care acesta din urmă o avea cu Huayang o formă de incest, ca şi cum Zheng s-ar fi culcat cu propria bunică.

— Oricum, n-aveam de gând să mă duc. Chiar dacă trebuie să plătesc pentru asta! strigă Huayang înainte de a se arunca, disperată şi ea, în brațele celei care era într-un fel fiica ei.

*

În beciul Palatului Pescarilor, unde Zhaogao amenajase vreo zece celule pentru a-i închide pe criminalii de drept comun, Zhaogongming fusese aruncat fără menajamente într-o cămăruță obscură a cărei uşă grea, cu grilaj, se închisese cu un zgomot asurzitor.

După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, mare îi fu surpriza să constate că nu era singur în celulă. Un bărbat, care părea să aibă craniul ras în întregime, stătea în fața lui. Judecând după zâmbetul lui, necunoscutul părea mai degrabă amabil.

— Sunteți preotul taoist care aruncă munții în aer! Vă recunosc după ținută... îi spuse prizonierul lui Zhaogongming în chip de salut.

— Cu cine am onoarea? îl întrebă acesta, neîncrezător.

Se gândea că putea fi un spion plătit de Zhaogao şi că Generalul cu Bicepşi de Bronz încerca poate să-i întindă o capcană.

— Numele meu este Peşte de Aur, şuşoti celălalt.

Taoistul tresări. Peşte de Aur era chiar numele afişat de trei zile în toate intersecțiile din Dongyin. Nefericitul nu rezistase mult timp până să fie găsit şi predat autorităților! Zhaogongming îl măsură din cap până-n picioare. Omul părea la fel de sincer pe cât era de amabil. Nu putea fi un

spion însărcinat să-l supravegheze şi care, pentru a-l păcăli, s-ar fi dat drept Peşte de Aur.

— Peşte de Aur! Dar ce naiba vi se reproşează ca să fiţi obiectul acestui mandat de urmărire afişat pe toate drumurile? vru să ştie atunci Zhaogongming, liniştit în privinţa prezenţei necunoscutului.

— Multe lucruri, de la furtul unui disc de jad din colecţia imperială până la atentatul la siguranţa Statului. Imperiul Centrului nu este zgârcit când e vorba de acuzaţii ori de încadrări penale!

— Avizul de urmărire menţionează că sunteţi fugar de ani de zile. Cum de au reuşit să aresteze atât de uşor un om care le-a scăpat atâta timp?

— Nu toate drumurile se opresc într-o bună zi? Ca să folosesc o imagine, să zicem că drumul meu m-a adus până pe ţărmul oceanului şi că nu ştiu să înot...

Tigru de Bronz constată că taoistul îl privea acum circumspect.

— Nu păreţi deloc convins de vorbele pe care le-aţi spus. Aşa că permiteţi-mi să mă îndoiesc de ele! zise cu calm Zhaogonming.

— Să admitem că aveţi dreptate. Şi dacă v-aş spune că statutul de fugar mă apăsa atât de mult, încât m-am hotărât să termin cu aşa ceva? Ştiţi, să trăieşti fugind întruna, nu este prea amuzant! Cel puţin aici am un acoperiş deasupra capului.

— Este deja o explicaţie mai bună. Dar când spuneţi „fugar”, mie mi se pare că vă iese din gură cu totul altceva!

Tigru de Bronz era tulburat de perspicacitatea acestui preot taoist.

— Văd că îmi va fi greu să vă fac să mă credeţi, oricare mi-ar fi motivaţiile!

— Prin exerciţii repetate de concentrare spirituală şi prin meditaţie, înveţi să citeşti în sufletul altora. Nu simt în

dumneata decât împăcare şi seninătate. Sunteţi aici pentru că aşa aţi hotărât. N-am dreptate? insistă Zhaogongming.

— Şi dumneavoastră sunteţi aici pentru că aţi vrut? îl întrebă Tigru de Bronz.

— Vai, nu! Doar simţurile mele m-au făcut să rătăcesc până aici. În ciuda unei vieţi în care mi-am controlat trupul, am fost victima iubirii pe care i-o port unui tânăr, care este iubit la fel de mult şi de cel care m-a trimis în această carceră.

— Şi dacă vă mărturisesc că tot dragostea m-a adus şi pe mine aici?

— Femeia sau bărbatul în cauză trebuie să fie extraordinar ca să merite un asemenea gest din partea voastră! Căci dacă înţeleg bine, v-aţi predat singur?

— Exact. Am făcut-o în acelaşi timp pentru un tânăr şi pentru o tânără.

Zhaogongming, uluit, îl măsura cu emoţie şi admiraţie pe acest ciudat Peşte de Aur care tocmai îi mărturisise un asemenea secret, deşi abia dacă se cunoşteau.

— Dar nu e vorba de acea dragoste la care se pare că te gândeşti tu, zise cu blândeţe Tigru de Bronz, tutuindu-l dintr-odată pe preot. O să fiu dus la eşafod cât de repede... în punctul în care suntem, o să-ţi povestesc de ce am hotărât să vin aici.

În carcera care mirosea urât a umezeală, tatăl lui Peşte de Aur îi dezvălui adevărul lui Zhaogongming.

— Am întâlnit-o pe Roză Primăvăratică la bunica ei, pe muntele Huashan, în urmă doar cu câteva zile, îi mărturisi preotul a cărui inimă fusese tulburată de povestirea lui Tigru de Bronz şi de generosul lui sacrificiu.

— Mi-a spus...

— Este la Dongyin?

— Nu mai este. A plecat la Xianyang cu fiul meu. Acolo, în fostul palat al negustorului de cai cereşti Lubuwei, se află o

ascunzătoare plină cu cărți salvate din Marele Incendiu.

— Şi ce vor să facă cu ele? întrebă preotul.

— Vor să le scoată din acea ascunzătoare şi să le răspândească în tot Imperiul! Peşte de Aur crede în victoria spiritului şi a inteligenței asupra forțelor opresiunii şi obscurantismului.

Uluit, Zhaogongming îl privea pe Tigru de Bronz cu stupefacție. Acest Peşte de Aur trebuie să fi fost deosebit de curajos şi de lucid... Poate avea chiar suflet de taoist? Preotul înțelegea mai bine acum gestul acestui tată pentru fiul său.

— Dar ce aştepți, mai exact, de la mine? Nu ți-ai deschide aşa sufletul dacă n-ai dori ceva din partea mea, vru să ştie, foarte emoționat, Zhaogongming.

— Mi-ar plăcea să accepți să-mi dai una din pilulele tale care să mă ducă dincolo de munți înainte ca trupul meu să fie sfâşiat de călăii Imperiului. Atunci, fiul meu va putea să-şi realizeze planul chiar sub nasul autorităților! şopti Tigrii de Bronz cu o voce devenită ciudat de aspră.

— Îmi ceri să-ți dau ceva care să te facă să mori?

— Chiar dacă refuzi, voi găsi un mijloc ca să nu fac cadou viața mea degradantei justiții a acestei țări! Chiar dacă trebuie să mă strâng singur de gât, ca să mă sufoc, sau să mă năpustesc în acest zid, ca să-mi sparg capul! Când Imperiul te aruncă în închisoare, nu ieşi niciodată viu! zise cu gravitate Tigru de Bronz.

Pentru Zhaogongming, turnura dramatică a evenimentelor pe care le trăia de câteva ore echivala cu un cutremur de pământ. Vorbele pe care i le spusese acest tată iubitor reuşeau să destrame vălul care-l împiedicase, ocupat cum era să-l seducă pe Fildeş Imaculat, să perceapă trista realitate a sistemului de opresiune totalitară instaurat de Qinshihuangdi.

El care credea, chiar în ajun, că o să iasă repede din

temniță, când Zhaogao va reveni în sfârşit la o percepție mai justă a angajamentelor pe care şi le luase, înțelegea acum că nu avea decât foarte puține şanse s-o strângă din nou în brațe pe scumpa lui ordonanță. Crezuse în cuvântul unui general, se dusese să caute bunul cel mai prețios pe care îl mai avea, acea mică doză de pulbere neagră ascunsă sub o piatră în grota lui Vale Adâncă, reuşise să pulverizeze acel colț stâncos indestructibil, toate astea ca să se trezească aruncat într-o carceră din cauza relei-credințe a unui şef de stat-major al armatelor imperiale! îşi dădea seama cât de puțin conta un preot taoist ca el în fața puterii organizației colective a Imperiului Centrului.

Dacă Tigru de Bronz i-a dezvăluit aşa de uşor secretul lui, n-a făcut-o pentru că tatăl lui Peşte de Aur era convins că nu va mai putea să-l spună nimănui?

Condamnații la moarte n-aveau niciun motiv să-şi mai ascundă ceva!

Atunci Zhaogongming îşi desfăcu centura lată de mătase neagră şi rupse cu dinții cusătura căptuşelii de molton roşie. El scotoci cu mâna în interior şi reuşi să scoată trei pilule rotunde ca luna plină şi albe ca sarea.

Preotul taoist îşi simțea inima bătând nebuneşte. Doar cu una din aceste minuscule pilule, el ținea în mână o doză suficientă din acea substanță care accelera ritmul inimii atât de mult încât, dintr-odată, organul înceta să mai irige arterele care duceau la Bila de Noroi a creierului şi la Principiul Cinabrului, acel Zeu al Inimii, adept al Curții Galbene, care regla circulația sanguină a organismului uman. Atunci, aşa cum o spuneau Sfintele Scrieri, „*apa pură a eleşteului de Jad va uda rădăcina magică*” şi, la doar câteva clipe după ce Tigru de Bronz va fi înghițit pilula, corpul lui va deveni spirit pur.

— Dacă le luați pe toate trei o dată, o să adormiți şi n-o să vă mai treziți niciodată aici, zise el, întinzându-i pilulele

tatălui lui Peşte de Aur.

Când acesta le duse la gură, Zhaogongming închise ochii şi pronunță cuvintele adecvate, extrase din *Cartea Interioară a Curții Galbene*, aceleaşi, atât de liniştitoare, pe care Wudong le rostise cu pioşenie înainte de a-şi da ultima suflare la piciorul cascadei de lângă grota lui Vale Adâncă:

Scăldați-vă corpul în puritatea absolută,
Aruncați unguentele şi parfumurile,
Închideți-vă în cameră şi,
Cu fața spre Răsărit, recitați Textul de Jad.
Atunci, după zece mii de recitări,
Îi veți înțelege, în sfârşit, sensul.

— Despre ce sens vorbeşti? reuşi să articuleze Tigru de Bronz a cărui voce cleioasă şi ochii dați peste cap dovedeau pierderea progresivă a conştiinței.

— Despre sensul impenetrabil pe care-l are Marea Cale a lui Dao. Cea care duce la Marea Pace şi la Marele Vid... murmură preotul.

Nici măcar nu era sigur că tatăl lui Peşte de Aur, a cărui față liniştită era acum imobilă, avusese timp să-i audă răspunsul.

*

— Văd că te încăpățânezi să taci!

Ochii mici şi reci ai lui Lisi îl priveau pe Zhaogongming cu un dispreț amestecat cu interes.

Preotul taoist, cu gura complet închisă, refuza în continuare să vorbească. Intrase într-un mutism din care era hotărât să nu iasă niciodată şi îl sfida pe primul-ministru din priviri.

Într-un colț al încăperii, generalul îşi privea picioarele cu un aer morocănos. Planul său de a-l forța pe Fildeş Imaculat să revină la sentimente mai bune față de el eşuase complet

de când Lisi se ocupa personal de dosar.

— Dacă aşa stau lucrurile, să vină imediat micuța pramatie! O să vezi ce li se întâmplă celor care se încăpățânează să nu vorbească! adăugă acesta cu detaşare.

Gărzile aduseră în fața lor o creatură căreia nu i se distingeau nici fața, nici hainele, într-atât sângele, sudoarea, vermina şi praful formaseră un înveliş care îl acoperea. Ei îl aşezară pe un scaun şi îl obligară să ridice capul, trăgându-i-l pe spate, de păr.

Zhaogao, cu ochii plecați, era înmărmurit.

Zhaogongming nu-şi putu stăpâni un țipăt de spaimă. Cel care fusese târât acolo, de nerecunoscut şi pe jumătate inconştient, era chiar tânărul Fildeş Imaculat.

Când văzu în ce stare era tânărul său amant, el fu cuprins de o teribilă disperare. Dacă priveai mai de aproape, sub învelişul cenuşiu, fosta ordonanță a generalului Zhaogao nu mai era decât o grămadă de carne însângerată şi de cruste purulente. Corpul său suportase, în mod evident, oribile acte de tortură. Degetele îi erau bandajate, probabil că i se smulseseră unghiile. Ochii lui Fildeş Imaculat, întunecați de miile de suferințe îndurate, îşi pierduseră toată strălucirea. Preotul taoist ar fi vrut să-l ia în brațe, să-l spele şi să-i panseze rănile, dar era imposibil: avea el însuşi picioarele legate cu lanțuri de bronz.

Primul-ministru îşi lipise fața de cea a tinerei ordonanțe pe care gărzile continuau s-o țină cu capul dat pe spate.

— Ai mărturisit că Zhaogongming a găsit-o pe fiica mea, Roză Primăvăratică, într-un loc al cărui nume spuneai că l-ai uitat... îi şopti el încetişor.

Taoistul îşi ținea răsuflarea. El observa cu atenție fața tânărului supus supliciului. Mai întâi crezu că desluşeşte, spre stupoarea lui, un semn de încuviințare în gâlgâitul de bale şi sânge care îi ieşea din gura umflată şi diformă. Dar bietul Fildeş Imaculat, căruia îi fuseseră toți dinții smulşi cu

cleştele de către abjecţii săi călăi, era incapabil să scoată şi cel mai mic cuvânt, fiindcă acum dădea din cap, spunând evident „nu”. Uşurat, Zhaogongming înţelese că ordonanţa refuza în continuare să divulge numele piscului Huashan. Îşi imagina, fără dificultate, ce se petrecuse probabil între acea jumătate de mărturisire când, fără să-şi dea seama, Fildeş Imaculat trădase secretul şi modul în care dăduse înapoi in extremis, pretextând că uitase numele locului unde Zhaogongming putuse s-o întâlnească pe Roză Primăvăratică.

Lisi se întoarse, exasperat, către preotul taoist, sperând că vederea celui supus supliciului îl va determina pe Zhaogongming să spună mai multe.

— Dacă îmi dai numele locului unde se află fiica mea, viaţa prietenului tău va fi salvată. Un chirurg este deja aici, gata să-i coasă şi să-i panseze rănile... Nu va fi nevoie de mai mult de o săptămână ca să se pună pe picioare. În caz contrar, rişti să ţi se întâmple acelaşi lucru ca lui Peşte de Aur!

— Poate ar trebui să le lăsaţi puţin timp de gândire? gemu Zhaogao care nu îndrăznea să privească faţa suferindă a ordonanţei lui.

Primul-ministru îl fulgeră cu privirea pe Generalul cu Bicepşi de Bronz.

Stupefiaţi, taoistul şi ordonanţa se priveau, pândindu-şi unul altuia cel mai mic gest. Zhaogongming, complet zdrobit de starea în care era corpul prietenului său, nu aştepta decât un singur gest din partea lui pentru a-i spune lui Lisi numele locului unde o întâlnise pe Roză Primăvăratică. El încerca să-l facă pe Fildeş Imaculat să înţeleagă, uitându-se în ochii lui, că era gata, dacă el ar fi făcut un semn afirmativ din cap, să accepte propunerea primului-ministru.

Tânărul înţelesese că preotul îi lăsa lui alegerea şi că aştepta să se exprime el primul.

Aşa că făcu din nou cu capul un semn clar de negaţie.

Fildeş Imaculat refuza categoric orice mărturisire din partea lui Zhaogongming.

Ochii ordonanţei erau singura parte încă intactă din faţa însângerată şi Zhaogongming putea perfect să citească în ei un puternic mesaj de rezistenţă. Nu mai era privirea neliniştită şi provocatoare, gata să răspundă la ocheade, a celui care fusese partenerul său îndrăgostit. Era, mai degrabă, aceea a unui erou şi a unui rebel gata de sacrificiul suprem şi care se opunea din toate forţele barbariei şi opresiunii a cărei metodă odioasă o suportau acum amândoi.

Epuizat, ajuns complet la capătul puterilor, Fildeş Imaculat simţea cum îl abandonează forţele şi, după lungile şedinţe de tortură la care fusese supus, înfingându-i-se ace lungi de fier sub unghiile care-i fuseseră smulse apoi una câte una cu ajutorul unui cleşte de bronz, vroia s-o sfârşească. El îl soma, aşadar, pe amantul său să reziste şi să nu-i dezvăluie nimic abjectului de Lisi, care încerca să abuzeze de preotul taoist, lăsându-l să creadă că era gata să-l lase în viaţă în schimbul numelui locului unde se ascundea fiica lui.

Zhaogongming se gândi şi la Tigru de Bronz, care fusese găsit fără viaţă alături de el în urmă cu câteva zile, în celula lor. Nimeni nu se îndoise că el îl ajutase să moară. Şi iată că Fildeş Imaculat făcea dovada aceluiaşi curaj, preferind să dispară decât să trădeze secretul.

Astfel, în ciuda a ceea ce îl costa, preotul taoist hotărî să respecte ceea ce citise în sărmanii ochi spălăciţi de durere ai micuţului său prieten.

N-avea de ales. Dacă ar fi mărturisit, asta n-ar fi schimbat nimic, era sigur, nici din soarta lui Fildeş Imaculat, nici din a lui.

— Nu ştiu despre ce vrea să vorbească băiatul ăsta şi nu

mai am nimic de spus! anunță atunci taoistul cu o voce puternică.

— O să facem în aşa fel ca să-ți revină memoria... Chirurgul aici de față va avea grijă de asta! zise primul-ministru în chip de amenințare.

Apoi el se apropie de Fildeş Imaculat şi îl împinse violent, făcându-l să cadă pe jos unde acesta din urmă se prăbuşi urlând.

— Fiindcă ai vrut-o, ai să asişti şi tu la supliciul prietenului tău, țipă Lisi, beat de furie.

El nu suporta să nu obțină de la aceşti doi oameni prețioasa informație care l-ar fi ajutat să o recupereze pe Roză Primăvăratică care îi lipsea atât de mult. Se simțea gata să-i ucidă, dacă trebuia, cu propriile lui mâini, pe taoist şi pe ordonanță. Violența lui nu avea nicio limită. Absența fiicei lui îi era atât de insuportabilă, încât ar fi făcut orice ca să îndrepte lucrurile!

După ce se temuse că n-o s-o mai vadă niciodată, dezvăluirea lui Fildeş Imaculat, care i se adusese la cunoştință, conform căreia acest Zhaogongming o întâlnise pe fiica lui, devenise speranța nebună de care vroia să se agațe...

De fapt, Zhaogao era la originea acestei veşti nesperate...

În cursul interogatoriului la care Generalul cu Bicepşi de Bronz îl supusese pe tânăr, după ce îi aruncase pe cei doi amanți în carceră pentru a încerca să-şi recupereze ordonanța care se dusese la întâlnirea cu preotul taoist fără permisiunea lui, el căzuse victimă propriului său zel. Când fusese întrebat de motivele preferinței lui pentru Zhaogonming, Fildeş Imaculat se închisese într-o tăcere din care nu-l făcuse să iasă decât recurgerea la metode mai directe, preconizate, chiar dacă eu reticență, de general. Acesta se trezise, într-un fel, prins în propria capcană atunci când călăul îl întrebase dacă îi convenea sau nu să

treacă la un interogatoriu mai dur.

— Spune-mi măcar ce găseşti la acest preot? tunase Zhaogao, ca să pot cel puţin să fac la fel!

În timp ce acele de fier băgate sub unghii se înfigeau în carne iar călăul îi arunca unghiile una după alta, pe peretele din faţa lui, cu un aer dezgustat, Zhaogao, stupefiat în faţa monstruosului spectacol pe care îl declanşase, auzise tânăra ordonanţă, care gâfâia din greu, mărturisind că spera să obţină de la taoist secretele fabricării reţetelor lui magice. Fildeş Imaculat menţionase cu naivitate acea pulbere neagră, ca şi aventurarea preotului spre acel loc unde o întâlnise pe fiica primului-ministru.

— Fiica primului nostru ministru? Dar asta e o informaţie capitală! E de ajuns să-mi spui numele acelui loc şi interogatoriul va înceta!

— Memoria îmi joacă feste... Mă simt foarte rău!

— Răspunde-mi şi voi pune să fii îngrijit în cel mai scurt timp!

— Apropie-te atunci, vreau să-ţi spun la ureche.

Şi în momentul în care celălalt se apropiase fără ruşine de cel căruia îi pusese întrebarea, Fildeş Imaculat îi şoptise: „Te urăsc!”

În faţa febrilităţii şi a tulburării care puseseră stăpânire pe fostul său amant, după ce făcuse dezvăluirea, tânărul, în ciuda durerii atroce pe care o simţea în vârful degetelor pline de sânge, dar conştient de duplicitatea lui Zhaogao, îşi jurase să nu-i spună numele locului unde Zhaogongming se dusesese şi, pentru a scăpa repede, pretextase că-l uitase. Apoi, într-o ultimă piruetă destinată să-i arate că nu va obţine nimic în plus de la el, îi spusese că-l urăşte.

După terminarea interogatoriului, Zhaogao, ulcerat, se grăbise să-i trimită imediat lui Lisi un memorandum în care, pe un ton aparent modest, „îşi permitea să-i relateze Excelenţei Sale Primului-ministru două fapte capitale care,

după părerea lui, erau mai degrabă veşti bune!”

Primul era menţionarea întâmplătoare a numelui lui Roză Primăvăratică în cursul interogatoriului, pe un cu totul alt subiect, al unei tinere ordonanţe pe nume Fildeş Imaculat. El îi semnala, de asemenea, faptul că îl ţinea prizonier pe acel preot taoist care se presupune că o întâlnise pe fiica lui. Se impunea o confruntare între ordonanţă şi preot, pe care el dorea cu ardoare să o facă în prezenţa lui. Al doilea fapt, poate şi mai important, era moartea lui Peşte de Aur care, după ce fusese arestat la Dongyin în stare de ebrietate, fusese găsit fără suflare în celula lui.

Zhaogao încheia menţionând că el considerase aceste două informaţii destul de importante pentru a face să-i parvină fără întârziere.

Când îşi pusese semnătura pe memorandum, Generalul cu Bicepşi de Bronz, încântat de această fericită iniţiativă, se şi visa ministru de război.

Două săptămâni mai târziu, timp în care îi parvenise misiva, Lisi se grăbise să meargă la Dongyin. Vroia să se ocupe el însuşi de confruntarea între ordonanţă şi preotul taoist. Pentru asta, el nu ezitase să-şi întrerupă turneul de pregătire al inspecţiilor imperiale pentru a se repezi spre micuţul port de pescari. Imediat ce ajunse acolo, abia dacă catadicsise să arunce o privire cadavrului deja destul de descompus şi devorat de viermi al lui Tigru de Bronz pe care generalul Zhaogao i-l prezentase în mod pompos la morgă – arătându-i, cu un aer foarte satisfăcut, semnul Bi încă vizibil pe pielea albăstrie a fesei defunctului, atât era de grăbit să afle numele locului unde se găsea scumpa şi micuţa lui Roză Primăvăratică.

Acum că văzuse de ce era în stare primul-ministru, Fildeş Imaculat, devenit prin forţa împrejurărilor un erou fără voia lui, se felicita pentru acea ultimă intuiţie care îl făcuse să simuleze pierderea memoriei.

Un asemenea tată, cu siguranță, nu merita să-şi regăsească fiica!

El nu-i cunoştea nici pe Peşte de Aur, nici pe Roză Primăvăratică, care n-aveau să ştie niciodată cât îi datorau acestui tânăr nepăsător, cu trup frumos după care atâția pretendenți întorceau capul, acestei ființe avide de plăceri, de fericire şi de viață lungă, capabilă de toate şiretlicurile pentru a-şi atinge scopul, acestui om pe care tortura şi închisoarea îl schimbaseră profund, făcându-l atât de generos.

81

Pentru ei, acesta devenise ritualul pe care îşi juraseră să-l practice împreună, negreşit, timp de zece mii de ani, până la moarte.

Discul de jad era mereu între ei atunci când făceau dragoste şi îşi contopeau suflurile.

Roză Primăvăratică punea jos Bi-ul negru înstelat şi ei se aşezau, în întregime goi, de o parte şi de alta a lui. Apoi începeau să-şi atingă reciproc bustul cu vârful degetelor de la o mână în timp ce palma de la mâna cealaltă şi-o mişcau pe deasupra discului ritual unde stelele micacee formau imaginea Căii Lactee.

Atunci Roză Primăvăratică, pe care acest simplu contact era de ajuns ca s-o înnebunească de dorință, îşi simțea pântecul fremătând şi sfârcurile sânilor ridicându-se, în timp ce toată pielea i se făcea ca de găină. La rândul său, Peşte de Aur, al cărui Baston de Jad întărit nu lăsa nicio îndoială asupra dispozițiilor lui față de parteneră, privea din ce în ce mai uimit acest disc de jad care părea să favorizeze atât de mult fuziunea dintre ei.

— Marele disc de jad ne reflectă imaginea! El este oglinda noastră: eu sunt Țesătoarea şi tu eşti Văcarul. Calea Lactee

ne-a despărțit mult timp, dar acum suntem uniți pentru totdeauna... îi explicase ea atunci când îl scosese din buzunarul rochiei pentru prima oară în fața lui, pe plaja de nisip negru, la puțin timp după ce se reîntâlniseră.

Neîncrezător, el scrutase cu atenție firmamentul miniatural înscris pe piatra care îi aparținuse lui Lubuwei. Nu-i fu greu să zărească distinct imaginile stelare ale celor două constelații formale de minusculii corpusculi micacei. Cele două grămăjoare de stele erau efectiv separate de o urmă mai strălucitoare. El constatase, luându-l în mâinile lui, că Bi-ul ritual iradia o căldură blândă. Ba chiar îi resimțise efectul de-a lungul brațelor ca şi cum undele emanând din disc urcau încet-încet spre inimă.

— Este fabulos! îi simt căldura în tot corpul! strigase el uluit.

— Acest Bi ritual are virtuți extraordinare, de care Lubuwei a profitat la vremea lui. Îmi doresc cu ardoare să fie la fel şi pentru tine! spusese ea fără ezitare.

De atunci, discul de jad nu-i mai părăsea. Când dormeau îmbrățişați, ea îl punea mereu între ei.

— Pentru că ne-a purtat noroc, trebuie să păstrăm acest contact intim cu el, zicea ea atunci când el se mira uneori de prezența lui.

Roză Primăvăratică vorbea acum despre Bi ca despre o ființă umană a cărei unică vocație era să-i facă fericiți.

— Vorbeşti despre el ca şi când ar fi vorba despre un prieten! îi spunea el adesea, amuzat de atâta grijă.

— Acest Bi este imaginea *omului perfect.*

— Cel despre care vorbeşte marele filosof Zhuangzi?

— Chiar acela. Aminteşte-ți de ceea ce ne spunea Desăvârşire Naturală: „*Omul perfect nu se îndepărtează niciodată de adevăr. Regula lui este absența regulilor, ceea ce constituie regula supremă!*”

— Îmi amintesc perfect aceste rânduri. Mi-ar plăcea să-l

revăd pe bătrânul literat care ne-a învățat esențialul a ceea ce spiritul uman trebuie să cunoască!

— Din păcate, a preferat s-o sfârşească şi să plece dincolo de munte. De supărare, după Marele Incendiu al Cărților, s-a aruncat din înaltul Falezei. Autoritățile îl mai şi umiliseră pe deasupra schimbându-i numele: din Desăvârşire Naturală, devenise Cârlig-Seceră!

— Mi-a povestit Yaomei. Dar cum au putut face ceva atât de mizerabil? zise Peşte de Aur cu vehemență.

Amintirea tristului sfârşit al Preaînțeleptului Conservator îi provoca un veritabil dezgust. Autoritățile nu ezitaseră să-l oblige pe cel mai venerabil literat al Imperiului să-şi abandoneze numele în schimbul unei porecle ridicole şi umilitoare! Hotărât lucru, Statul legist nu mai respecta nimic...

Era un teribil angrenaj pe care-l pusese în mişcare împăratul şi care strivea indivizii şi conştiințele lor. Privându-i pe intelectuali de modelele lor, încet-încet, Qinshihuangdi era pe cale să reuşească să-şi tâmpească poporul. Distrugând orice capacitate de critică şi de judecată, fără îndoială că avea să-şi atingă scopul!

Dar Peşte de Aur îşi jurase să nu-l lase să facă asta. Cu cât trecea timpul, cu atât conştientiza, în mod strălucit, că adevărata bătălie era, de acum înainte, cea a ideilor. Adevărata amenințare care apăsa asupra poporului era mai puțin de ordin fizic cât spiritual. Trebuia cu orice preț să permită confruntărilor să existe, inteligenței să se exprime liber, criticii să se manifeste. Cel mai rău duşman al legismului nu era capacitatea cetățenilor de a analiza în mod critic? Şi pentru asta, era nevoie de referințe, de exemple istorice la care să meditezi şi de teorii diferite pe care să i le opui.

Iar fără cărți, aceste inestimabile ghiduri de gândire şi acțiune, nimic nu va fi posibil.

— De-abia aştept să deschid această ascunzătoare cu scrieri pentru a elibera poporul din obscurantismul în care Zheng vrea să-l închidă pentru a reuşi să-l aservească! o asigură el pe Roză Primăvăratică.

În timp ce el vorbea, buzele tinerei femei îl supuneau celui mai delicios tratament, chiar la extremitatea sidefată a Tijei sale de Jad care devenea încet-încet roz precum interiorul unei cochilii.

— Eu mă mulţumesc deocamdată să-ţi eliberez fluxurile interne! răspunse ea râzând, odată ce, tratamentul aplicat producând-şi efectul, putu din nou să vorbească.

Tânăra femeie, pe care dorinţa încercată pentru Peşte de Aur, ca şi încrederea pe care o simţea din partea lui, o făcuseră mai expertă decât cea mai experimentată curtezană, se întinsese acum în pat şi îşi pusese coapsele depărtate larg pe umerii lui. Ele erau fine precum mătasea şi fusiforme precum un vas ritual Gu. Tulburat, el putea vedea cum palpită buzele umede şi tivite cu roz ale sublimei sale Porţi de Rouă: ele păreau să-i recite cele mai languroase poeme. Nu era asta o tandră şi delicioasă invitaţie de a i le săruta şi dezmierda cu limba? O făcu aşadar cu ardoare, dar şi cu măiestrie, provocându-i lui Roză Primăvăratică o serie de spasme din ce în ce mai violente care reuşiră să-i smulgă, mai întâi, un val de suspine întretăiate de ţipete timide de mulţumire, apoi un puternic geamăt de plăcere.

— Acum, e rândul meu să preiau iniţiativa! O să-ţi dau înapoi însutit ceea ce mi-ai dat, şopti, gâfâind, tânăra femeie.

Atunci ea îl antrenă pe Peşte de Aur într-un turbion extatic în care corpul bărbatului, supus plăcerii, acceptă să se piardă şi să se aneantizeze în juisare, ca într-o „moarte trecătoare”. Ea îl făcu să suporte delicioasele pedepse ale buzelor ei, ale degetelor şi chiar ale Bobocului de Roză pe care nu ezitase să i-l pună pe nas, apoi pe gură, după ce se

aşezase călare deasupra feţei acestui bărbat căruia vroia, fiindcă îl iubea cu toată fiinţa ei, să-i ofere totul şi să-i dea totul din această voluptuoasă plăcere pe care ştia atât de bine să i-o provoace.

— Spune-mi, Roză Primăvăratică, cine te-a învăţat asemenea mângâieri? reuşi să îngaime suspinând Peşte de Aur între două atingeri încă şi mai irezistibile pe care ea i le aplicase.

— Nimeni altcineva decât tu... Inimile noastre sunt în perfectă armonie, ăsta e felul în care ne iubim. Nu suntem aici degeaba, dragostea noastră ne depăşeşte şi ne ia cu ea. Iar eu vreau să fac această călătorie!

— Este adevărat că suflurile noastre sunt la unison...

— Nu trebuie decât să mă las purtată de fluviul care mă aduce spre tine. Noi suntem făcuţi unul pentru celălalt, aşa cum Yin şi Yang se întâlnesc în Marea Cale pentru a forma Marele Echilibru! îi susură ea la ureche între două noi frisoane de voluptate.

— Am putea să nu ne mai despărţim niciodată!

La aceste cuvinte, tânăra femeie se ridică şi îşi scutură părul, precum un cal sălbatic pe care un zgomot neobişnuit l-ar fi tulburat.

— Propun să facem un jurământ etern deasupra discului de jad! zise ea.

Apoi luă Bi-ul negru înstelat, care rămăsese pe jos, şi îl ridică deasupra capului iubitului ei.

Peşte de Aur părea să poarte aureola neagră a unui Nemuritor.

— Bunica mea, Vale Adâncă, mi-a explicat semnificaţia Haosului originar de la Hongmeng, acea magmă galbenă precum embrionul puişorului, „mare bulgăre de pământ” dar şi sursă de viaţă! Din acest fel de neant apare Viaţa! Acest Bi ritual este exact reprezentarea lui... Propun aşadar ca fuziunea suflurilor noastre să se nască din Haosul

Hongmeng. Împreună, dragul meu Peşte de Aur, noi suntem Viaţa!

— La rândul meu, îţi voi vorbi de Haosul Peştelui Kun, acea plevuşcă ce pluteşte în adâncul Mării din Nord-Est şi care ajunge să se transforme în Pasăre Phoenix Peng! zise el, mângâindu-i pântecul.

— Toate Haosurile se aseamănă, ele sunt văgăuni cu Mii de Comori, fie că e vorba de cel de la Hongmeng sau de cel al Peştelui Kun! Numele tău este atât de apropiat de cel al acestui Haos!

Limba lui Roză Primăvăratică forţase buzele lui Peşte de Aur şi se învârtea în gura lui. Apoi ea se îndepărtă puţin şi el putu să-i răspundă:

— Haosurile sunt rotunde şi închise precum vasele rituale... îţi aminteşti de exegeza pe care ne-o făcea Desăvârşire Naturală despre Haosul Primordial al lui Zhuangzi, după părerea mea cel mai mare filosof al nostru? Haosul, pentru Zhuangzi, era „burduful închis al împăratului Centrului”...

— Îmi amintesc perfect. Dar nu era vorba de împăratul Qinshihuangdi! spuse ea în timp ce pântecul începea să i se încordeze din nou.

Cu o ardoare juvenilă, el se apucase să-i frece Bobocul de Roză ale cărui buze începuseră să palpite, apoi să se desfacă, ca şi cum ar fi vrut să-i arate că nu se săturau niciodată. El nu întârzie să o pătrundă din nou, în timp ce plimba discul de jad de-a lungul corpului ei. La contactul cu piatra neagră, atât de fină şi caldă, pielea catifelată a lui Roză Primăvăratică se zbârli de plăcere.

— Împreună, vom rămâne pentru totdeauna uniţi în Marea Pace, murmură Peşte de Aur.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta. Împreună, vom fonda o eră de fericire şi de prosperitate pentru toţi ceilalţi care ne vor urma şi vor lua exemplu de la noi...

Marea Pace nu era nimic altceva decât acel Stat viitor la care fiecare avea dreptul să spere. Atunci, între oameni, vor domni doar armonia şi fericirea. Marea Pace era de asemenea replica Vârstei de Aur Dong, acea epocă imemorială în care toţi oamenii erau în acelaşi timp egali şi perfect fericiţi.

Cei doi amanţi ştiau deja că fericirea lor era ceea ce aveau mai de preţ; fără ea, şi fără ei, n-ar exista niciodată o Mare Pace pentru popoarele din Imperiul Centrului.

Căci din întâlnirea lor răsărea binele.

Şi această convingere le dădea o nestăvilită dorinţă de a fi fericiţi.

*

După interogatoriul lui Zhaogongming şi al lui Fildeş Imaculat, care nu dăduse niciun rezultat, Zhaogao vedea, judecând după mina furioasă şi descumpănită a lui Lisi, cum promovarea lui în postul de ministru de război se spulberă.

Decepţia generalului era atât de mare, încât nici măcar nu avusese prezenţa de spirit să ordone gărzilor să-i pună pe cei doi deţinuţi în celule separate. Astfel, stupefiaţi, preotul şi ordonanţa fuseseră aruncaţi în aceeaşi carceră.

O dată uşa încuiată, ei se strânseră în braţe pentru a-şi da curaj. Preotul taoist, care fizic era mult mai puţin distrus decât ordonanţa, se chinuia s-o ajute să-şi găsească o poziţie pentru a se întinde. Apoi, când aceasta, cu preţul a multe eforturi, reuşi s-o facă, preotul îi trecu mâna prin părul întărit de sângele închegat. Fildeş Imaculat era atât de epuizat, că abia putea să vorbească.

Ca de obicei, când mareea era puternică, pământul din celulă era umed...

Acolo, în acea obscuritate jilavă ca o ceaţă groasă, îşi

dăduse sufletul Tigru de Bronz, cu câteva săptămâni în urmă.

— Ce se va întâmpla cu bietul Salt de Tigru? reuşi să îngaime Fildeş Imaculat care de-abia îşi deschidea gura din cauza crustelor purulente.

— A plecat cu Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică la Xianyang.

— Dar credeam că Peşte de Aur a murit chiar aici.

Zhaogongming îi explică lui Fildeş Imaculat cum

Tigru de Bronz reuşise să treacă drept fiul său ca să-i permită acestuia din urmă să fugă liniştit.

El constată cu uşurare că această frumoasă poveste reuşea să aducă zâmbetul pe nefericita față tumefiată a ordonanței.

— S-au dus în capitală cu intenția de a scoate dintr-o ascunzătoare cărțile cele mai prețioase ale Turnului Memoriei pe care nişte spirite prevăzătoare au reuşit să le mute pentru a le salva de flăcările Marelui Incendiu.

Fildeş Imaculat, cu ochii pe jumătate închişi, nu avu forța să mai spună ceva.

— Vor fi tot atâtea semințe care, nu mă îndoiesc de asta, îi vor permite gândirii să înflorească! adăugă taoistul.

El îl aşează pe camaradul său rezemat de zid şi, dându-şi seama că respira greu, începu să-i facă vânt.

— Nu vei şti niciodată cât de mult doresc să reuşească. Poporul țării noastre merită să iasă din infernul în care l-au aruncat conducătorii săi... şopti, aproape imperceptibil, Fildeş Imaculat.

Afară, vântul mugea şi Marele Ocean Rotund vuia de furie. Ei puteau auzi zgomotul talazurilor care loveau în piciorul turnului închisorii în care se afla celula lor. Legănat de vuietul Oceanului Oriental, Fildeş Imaculat ştia că nu-i mai rămâneau decât câteva ore de trăit. El pierduse deja mult sânge şi simțea acum cum un voal negru, care nu

putea fi decât cel al morții, îi aluneca uşor sub pleoape.

Preotul nu-l mai recunoştea, în acest corp ghemuit lângă zid şi al cărui cap nici măcar nu mai stătea drept pe umeri, pe tânărul efeb cuceritor, căruia îi plăcea atât de mult să seducă, de care el se îndrăgostise nebuneşte imediat ce îl văzuse venind cu Zhaogao pe muntele Taishan. Călăii Imperiului îl transformaseră într-o biată grămadă de carne vineție. Aureolat de norul său de suferință, Fildeş Imaculat îi părea acum şi mai adevărat, şi mai sensibil decât în prima zi.

Tulburat, el îşi dădu seama că încă îl mai iubea.

— O să încerc să-ți uşurez suferința chemând asupra ta suflurile pozitive... propuse taoistul care îşi stăpânea cu dificultate plânsul.

— Dar eu cred atât de puțin în sufluri! în ciuda tuturor eforturilor făcute, n-am simțit niciodată diferența între un suflu fast şi un suflu nefast, mărturisi tânărul.

Tocmai scuipase un şuvoi de sânge care îi inunda pieptul plin de cicatrici.

— La ce eşti sensibil atunci? îl întrebă cu infinită blândețe Zhaogongming care îl luase la pieptul său, aşa cum o mamă îşi strânge copilul.

— Nu ştiu... Poate la caligrafie şi la pictură? în fața unui desen frumos aş simți cea mai mare emoție, răspunse cu seriozitate ordonanța care se chinuia tot mai mult să înghită.

— Atunci, o să pictăm împreună! O să vezi, o să-ți fie mai bine după aceea. Spiritul tău va reuşi să se detaşeze de trupul rănit. N-o să mai simți practic durerea cu care este impregnat învelişul carnal.

— Dar noi n-avem nici penel, nici cerneală, nici stilet şi cu atât mai puțin planşetă...

Zhaogongming apucase mâna dreaptă a ordonanței.

— O s-o facem prin gesturi. Îți voi ghida eu brațul.

Brațul lui Fildeş Imaculat era în acelaşi timp moale şi uşor ca un fular.

— O să-ți imaginezi că zidul celulei noastre este un panou cu planşe din lemn de tei asamblate unele lângă altele pe care eu le-am uns cu ceruză. Acolo o să mergem acum să pictăm şi să caligrafiem, spuse taoistul.

— De acord, reuşi să articuleze Fildeş Imaculat.

Zhaogongming arăta acum înspre peretele de moloni umezi printre care creştea muşchi care dădea acel insuportabil miros de mucegai cu care nu puteai niciodată să te obişnuieşti.

— Acest zid este Haosul; starea de nediferențiere între Plin şi Vid, între Formă şi Ne-Formă, între Avut şi Ne-Avut. Îl vezi?

— Da, percep cu claritate Haosul, răspunse tânăra ordonanță cu firicelul de voce care-i mai rămăsese.

El nu mai putea nici măcar să-şi ridice capul pentru a se uita la zidul de piatră. De altfel, vălul negru care îi acoperea acum aproape în întregime privirea l-ar fi împiedicat să-l vadă...

— Acum, o să-ți întinzi mâna dreaptă spre Haos. Ea este penelul tău şi o să străpungă Haosul originar.

Zhaogongming îi ghidă brațul lui Fildeş Imaculat pentru a imita gestul străpungerii.

— Gata, l-ai străpuns! strigă preotul.

Capul lui Fildeş Imaculat căzuse acum pe umărul lui Zhaogongming.

— Ce mi se întâmplă? gemu ordonanța care simțea cum pleacă.

— Nu vezi cele mai minunate peisaje? Munți încrețiți precum gâtul unui bivol, cețuri vaporoase irizate de razele soarelui, apă transparentă şi pură curgând din abundență şi, peste toate, cerul de azur care pare mai adânc decât marea. Există şi un lac albastru. Îl vezi?

— Da, îl văd... Cât este de frumos! şopti vocea lui Fildeş Imaculat înainte de a se stinge într-un suspin, precum flacăra unei lumânări.

— Ei bine, din acest lac iese la suprafață insula Penglai! O să vezi vârful copacilor, trunchiurile lor sunt din aur masiv şi ei sunt plini de fructe de jad...

Prins de descrierea viziunii lui interioare a Insulei Nemuririi, Zhaogongming nu-şi dăduse seama că prietenul său îşi pierduse cunoştința.

— Acum o să-ți descriu fructele care cresc în copacii din această insulă extraordinară... continuă preotul cu o voce lentă şi convingătoare.

Dar Fildeş Imaculat dăduse ochii peste cap.

— Văd portocale de jad şi nişte perle fine, mari ca ouăle de găină, atârnate în ramurile lor. Sunt toate foarte frumoase. Sunt pentru tine! continua taoistul.

Fildeş Imaculat murise, rezemat de umărul lui.

— Sunt frumoase fiindcă pictura ta este frumoasă! Ai devenit un bun pictor al Insulelor Nemuririi. Spune-mi, dragul meu Fildeş Imaculat, nu e asta cea mai bună metodă de a ajunge acolo?

Pupilele ordonanței erau definitiv închise. El nu mai avea nevoie să fie ghidat de comentariile poetice ale îndrăgostitului Zhaogongming.

Spiritul tinerei ordonanțe îşi luase zborul către oaza de pace şi seninătate a Insulelor Nemuririi, acolo unde fiecare fruct cules îi asigura zece mii de ani de viață în plus celui care avea fericirea să-l mănânce; acolo unde apele albăstrii, în care peştii se lăsau prinşi atunci când vroiau, ceea ce – în treacăt fie spus – îi scutea pe pescari să folosească până şi cel mai mic cârlig, apăreau în mijlocul deşerturilor de nisip de aur şi de pietre de argint pe care le înmiresmau cu esențe rare şi plăcut mirositoare; acolo unde nu existau nici armate, nici generali nelegiuiți care-şi transformau tinerele

ordonanțe în sclavi sexuali, ademenindu-le cu promovări care nu veneau niciodată; acolo unde nimeni nu-şi mințea aproapele; acolo unde poporului nu-i era frică; acolo unde nu existau nici spioni, nici trădători, nici turnători; acolo unde nu te aruncau în închisoare pentru a scăpa de tine pretextând că făceau dreptate; acolo unde toți se iubeau, unde toți se ajutau, unde fiecare avea respect şi compasiune pentru aproapele lui; acolo unde se afla Imperiul Binelui, care era cu mult mai valoros decât Imperiul Centrului.

Uluit, Zhaogongming simțea cum merge din ce în ce mai departe.

Era de ajuns să picteze cu spiritul şi cu sensibilitatea lui Insulele Nemuririi, că se şi trezea pe una din ele!

Forța spiritului ştergea zidurile închisorii...

După ce respirase adânc, taoistul făcu din nou gestul de străpungere a Haosului originar.

Cât era de minunat!

El zbura acum ca o pasăre... Insula Penglai se afla chiar sub el. Văzută de sus, era şi mai magnifică. El zbura pe deasupra vârfurilor copacilor cu fructe de jad, chiar acele fructe pe care Fildeş Imaculat le văzuse pentru prima dată în fumoarul de la Luna Verde şi pentru care venise pe muntele Taishan.

El zări într-un copac mai înalt decât ceilalți nişte somptuoase portocale de jad albastru. Erau atât de atrăgătoare, încât îşi luă avânt ca să se aşeze pe vârful lui. Culese o portocală. Când o duse la gură, îşi dădu seama, deschizând ochii, că era mâna deja rece a lui Fildeş Imaculat.

I-o sărutase atât de mult, încât era udă toată de lacrimi şi salivă.

*

Când ajunseră în faţa intrării de la grota lui Vale Adâncă, preoteasa medium îi aştepta, îmbrăcată special pentru această ocazie într-o rochie lungă galbenă, înconjurată de un stol de păsări care zburau ici şi colo piuind.

— Fii atent să nu striveşti melcii care ne escortează! îi şopti Roză Primăvăratică la ureche lui Peşte de Aur.

Ea îi arăta două şiruri lungi de gasteropode care se târau cu lentoare de o parte şi de alta a covorului de muşchi verde ce ducea la picioarele preotesei. Cochiliile lor lucioase şi cafenii-aurii, ca nişte capete de cuie pe care cineva le-ar fi bătut acolo, desenau pe pământ două linii continue perfect paralele.

— Ştiam eu că o să veniţi s-o vedeţi pe bunica voastră! murmură cu voce blândă bătrâna.

— Piscul Huashan ne era în drum şi vroiam neapărat să ţi-l prezint pe Peşte de Aur, zise cu veselie Roză Primăvăratică în chip de bună ziua, agăţându-se de gâtul bunicii ei.

— Dragii mei copii, fericirea mea este fără margini: iată-i aşadar pe Văcar şi pe Ţesătoare uniţi pentru totdeauna!

Bucuria dădea strălucire feţei lui Vale Adâncă care părea să fi întinerit cu treizeci de ani.

Imensele eforturi pe care le făcuse fără încetare pentru a ajunge în sfârşit la rezultatul pe care-l avea în faţa ochilor nu fuseseră deci în van! Ea nici nu mai ţinea socoteala numărului de meditaţii şi exerciţii pe care le practicase, adesea în mai multe reprize în aceeaşi zi, pentru a-şi proteja nepoata, făcând să conveargă asupra ei suflurile pozitive, dar şi pentru a veghea la menţinerea intactă a iubirii pe care Peşte de Aur i-o purta de când erau adolescenţi. Această din urmă misiune nu fusese mai puţin dificilă. Ea nu ştia nimic, sau aproape nimic, de băiatul cu semn, apoi de adolescentul care devenise şi cu atât mai puţin de bărbatul care era acum.

Nu se îndoia nici de calităţile, nici de farmecul lui, căci avea încredere oarbă în nepoata ei, în siguranţa judecăţii şi în pertinenţa alegerilor ei. Dar îi lipsise mereu un cât de mic suport material aparţinând lui Peşte de Aur, un smoc de păr sau o bucată dintr-o haină pe care ar fi purtat-o, pentru a-şi realiza exerciţiile. În lipsa acestui adjuvant, fusese nevoită să-şi mobilizeze multă energie şi forţă interioară pentru a reuşi să convoace în meditaţiile ei această fiinţă pe care nu o cunoştea.

De asemenea, se chinuise să şi-l imagineze în visele ei după ce îl desenase mental.

Şi constata cu satisfacţie că imaginea pe care şi-o făcuse corespundea cu realitatea personajului care stătea acum în faţa ei. La primul schimb de priviri, ea îşi dădu seama că marea iubire a nepoatei ei era în acelaşi timp o fiinţă ieşită din comun. Faţa delicată, echilibrul trăsăturilor, prestanţa, blândeţea şi inteligenţa privirii spuneau totul.

— Înţeleg mai bine acum de ce n-ai încetat niciodată să-l aştepţi să se întoarcă... zise ea zâmbind.

Peşte de Aur, ruşinat, dădu să se îndepărteze.

— Poţi să rămâi. Nu trebuie să mai existe secrete între tine şi mine, aşa cum nu avem faţă de Roză Primăvăratică! îi zise preoteasa pe un ton vesel.

El o privi oarecum mirat.

— Nu sunt un *„om perfect”*! Nu caut să am cât mai multe calităţi, încerc pur şi simplu să fiu adevărat. Să-ţi urmezi natura, înseamnă să urmezi Dao.

— Laozi e cel care a scris: „*Ceea ce e numeros rătăceşte şi ceea ce e puţin obţine”.* Ai dreptate să te menţii în Unicul Adevăr! răspunse Vale Adâncă.

— Această frază îmi aminteşte de formula maestrului Confucius din *Dialoguri: „Calea mea e cea a lui Unu care îmbrăţişează Universalul!*”. Unitatea e sursa primordială a oricărui lucru. Încerc să aplic acest principiu la propria mea

conduită, reluă Peşte de Aur.

— Şi ai mare dreptate! Nu va trebui să te abaţi niciodată de la asta. E ceea ce ţi-a permis să devii ceea ce eşti. Totul începe prin cel mai simplu lucru, fie că e trăsătura orizontală a trigramei din *Cartea Mutaţiilor Yijing* sau prima trăsătură de penel a pictorului caligraf, zise preoteasa pe un ton grav.

Privind în jos, Peşte de Aur constată cu stupoare că melcii se aliniaseră acum la picioarele lui Vale Adâncă, formând o trăsătură rectilinie, precum bara Yihua, baza celor opt trigrame care erau formate din trei linii suprapuse, unele pline, Yin, şi altele, Yang, întrerupte în centru. Dispuse în octogon, cele opt trigrame Bagua formau o rozăa vânturilor, dând reprezentarea sintetică a Universului.

Această similitudine între postura melcilor şi cosmogonie reuşi să-l convingă de extraordinarele capacităţi pe care le avea bunica lui Roză Primăvăratică.

— Puterile dumneavoastră sunt imense! Aţi putea să ne ajutaţi. Vom avea mare nevoie! mărturisi el, uluit pur şi simplu de ciudata aliniere a gasteropodelor.

— Spuneţi-mi copii, ce planuri aveţi acum?

Roză Primăvăratică fu cea care luă cuvântul, lipindu-se de Peşte de Aur.

— Avem de gând să mergem să scoatem din ascunzătoare faimoasele cărţi rare despre care am avut ocazia să-ţi vorbesc şi care sunt la adăpost acolo. Ce părere ai?

— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu aceste scrieri care au fost salvate din Marele Incendiu? întrebă bătrâna femeie, uşor îngrijorată.

Ea îi privea cu emoţie. Erau atât de aproape, unul în braţele celuilalt, încât păreau să formeze un singur trup.

— Să punem să fie recopiate şi să le răspândim din nou în Imperiul Centrului, ca să redăm întâietatea spiritului şi gândirii! zise cu mândrie Peşte de Aur.

— Nu cărţile m-au învăţat ceea ce ştiu! Nu e de ajuns să desenezi o linie Yi ca aceasta pentru a îngloba totul şi pentru a înţelege totul despre Univers? întrebă Vale Adâncă.

Ea arăta impecabila aliniere cafeniu-aurie a cochiliilor de gasteropode care ieşeau în evidenţă, ca nişte pietre preţioase, pe covorul gros de muşchi verde.

— Cei care nu au, din păcate, şansa de a poseda darurile tale înnăscute sau de a fi iniţiaţi de un profesor experimentat sunt obligaţi să citească şi să înveţe din cărţi despre ce au făcut strămoşii noştri, ca să înţeleagă şi ei, la rândul lor, sensul lucrurilor şi să reflecteze cu bună ştiinţă. Astăzi, Statul legist nu rezistă decât prin aneantizarea gândirii critice a cetăţenilor săi. Eu nu cred ca Fiul Cerului să fi primit un asemenea mandat de la tatăl său... răspunse el cu ardoare.

Preoteasa se lăsă în genunchi şi atinse uşor cu degetele cochiliile celor doi melci care erau în fruntea şirurilor. Atunci cochiliile cafenii-aurii începură să se deplaseze lent pentru a forma un cerc perfect în jurul celor doi iubiţi care se ţineau de mână.

— Obiecţia mea era mai ales provocată de teama de a vă vedea angajaţi într-o aventură periculoasă pentru vieţile voastre care îmi sunt atât de dragi! Nu trebuie mai întâi să vă gândiţi la fericirea voastră?

— Cum putem fi fericiţi în mijlocul unui popor oprimat?

— Are dreptate! zise Roză Primăvăratică. Am hotărât să luptăm pentru justiţie! Eliberarea cărţilor ascunse este o operaţiune care ne este la îndemână, adăugă ea cu hotărâre.

— Setea voastră de dreptate este aşadar atât de mare, încât trece înaintea propriei fericiri? constată bătrâna, uimită de curajul lor.

— Vom fi fericiţi când vom fi cu spiritul împăcat... Până atunci, va trebui să fim cu băgare de seamă. Peşte de Aur este căutat în tot Imperiul, s-a pus un preţ pe capul lui. Dar

asta nu ne-a împiedicat să ajungem până aici fără probleme! reluă nepoata ei.

Vale Adâncă o privea pe scumpa ei Roză Primăvăratică cu încântare. Îşi spunea că iubirea era pe cale să o facă invincibilă pe această copilă adorată. Uitându-se în ochii ei cu atenție, ea regăsi în ei, atât era de asemănătoare, aceeaşi strălucire rebelă care era în cei ai lui Neclintită Stea de Răsărit.

— În orice caz, îmi voi folosi ultimele rezerve de energie pentru a îndrepta suflurile pozitive asupra unei întreprinderi atât de salutare ca a voastră. Nu uitați totuşi că descendența voastră va fi la fel de importantă, pentru Imperiul Centrului, ca toate acele cărți pe care o să le eliberați! Vă implor, după ce v-ați gândit la alții, gândiți-vă şi la voi!

— Regăsirea noastră datează doar de câteva zile... Fără îndoială că în două sau trei luni, dacă nu mai devreme, pântecul meu va purta fructul iubirii noastre! o asigură, nu fără maliţiozitate, tânăra femeie pe bunica ei.

Fața ridată a preotesei medium se lumină de veselie. Nepoata ei, în mijlocul cercului perfect făcut pe pământ de cochiliile cafenii-aurii, îşi ținea iubitul de mână. Nu formau ei amândoi cel mai frumos cuplu din lume?

Vale Adâncă îşi revedea propriul trup gol şi excitat, întins pe pielea de animale din peştera unde sătenii veneau să o venereze, în momentul în care ea şi Zhou, pe atunci prinț moştenitor al regatului Qin, o concepuseră pe Neclintită Stea de Răsărit. Ea simțise perfect cum Licoarea de Jad a iubitului ei îi inundase spațiul care ducea la ascunzătoarea Câmpului de Cinabru, acolo unde dormea embrionul pe care aceasta îl trezise. Jetul arzător țâşnit din viitorul rege al Qin-ului desenase atunci desluşit, chiar în fundul pântecului ei, un semn primordial Yi. Ea îşi dăduse imediat seama că, în acea clipă, plecând de la acel simplu semn,

începuse dezvoltarea acelui copil pe care fusese forțată să-l abandoneze după ce i se dăduse de înțeles că nu avea ce căuta la curtea din Xianyang.

De-a lungul vieții retrase pe care şi-o impusese la piciorul cascadei de pe piscul Huashan, ea nu putuse s-o revadă pe Neclintită Stea de Răsărit decât o singură dată, atunci când, nemairezistând, se dusese s-o viziteze în capitală. Apoi, conştientă că soțul ei n-avea să-i facă bine, ea încercase prin toate mijloacele să o protejeze. Atunci când Lisi o asasinase în mod josnic, ea fusese cât pe ce să moară de supărare şi nu rezistase decât grație existenței lui Roză Primăvăratică. Îşi consacrase tot restul vieții ca să vegheze asupra ei. Neclintită Stea de Răsărit era cea care i-o lăsase în grijă. Şi de atunci, ea o supraveghease ca pe propria-i fiică, atentă la bucuriile şi la necazurile ei, gata s-o ajute în momentele dificile.

Şi iată că, după atâtea încercări, ea putea în sfârşit să constate că eforturile nu-i fuseseră zadarnice! Niciodată nu s-ar fi gândit să aibă imensa bucurie de a fi atât de aproape de rezultatul încercărilor ei.

Niciodată recompensa nu avusese un gust atât de delicios!

Se gândea că Bi-ul negru înstelat ajunsese să-i poarte noroc şi ei.

— Poți să-mi arăți discul de jad? o întrebă ea atunci pe Roză Primăvăratică.

Tânăra femeie îl scoase de sub rochie, apoi i-l întinse.

Cu infinite precauții, pentru a nu călca pe nicio cochilie, preoteasa îi ajută pe cei doi să iasă din cercul format de melcii pe care firişoarele de bale îi făceau să fie lucioşi, apoi puse Bi-ul ritual în mijlocul acelui disc de muşchi verde tivit cu capete mari de cuie cafenii-aurii.

— Aveți acolo, dragii mei copii, o imagine exactă a Universului şi a ciclului anotimpurilor. Melcii sunt în număr

de trei sute optzeci şi patru. Adică de şaizeci şi patru de ori câte şase, ca Marea Roată a hexagramelor. Fiți atenți să fiți în armonie cu asta, nu mergeți niciodată împotriva vânturilor, a suflurilor şi a curenților. Nu rupeți niciodată echilibrul, ci respectați cu scrupulozitate dinamica Naturii şi, vă spun eu, totul o să fie bine pentru voi!

În acel moment, ea zări o cochilie puțin mai în lături de cercul perfect, iar absența ei crea un vid minuscul care rupea imperceptibil armonia generală a Marii Roți.

Se lăsă în jos şi luă molusca rebelă. Când o întoarse, văzu nişte pete negre pe piciorul ei. Ea recunoscu în acele urme pulberea neagră pe care Zhaogongming venise să o ia. O cantitate infimă căzuse pe pământ în acel loc... Ea suflă uşor deasupra şi puse cu delicatețe gasteropoda la locul unde trebuie, de unde aceasta nu se mai mişcă.

Cercul era din nou perfect şi toate cochiliile erau în acelaşi timp total concentrice şi perfect aliniate.

— Iată că restabileşti ordinea în Univers! se amuză Roză Primăvăratică.

Bunica ei părea atât de fericită, atât de împăcată cu ea însăşi şi atât de mulțumită să fie acolo, alături de ei, încât ea nu îndrăzni să continue s-o tachineze mai mult.

82

Platforma perfect netedă a terasei Langya fusese curățată de cel mai mic fir de iarbă şi de orice bucată de lemn, fie ea cât de minusculă.

— Majestate, n-a fost simplu să nivelăm în felul ăsta flancul acestei coline stâncoase! Priviți: nu este la fel de curat precum suprafața cu dale a Palatului Luminii Mingtang? zise cu emfază Lisi, care era mereu în căutarea unui compliment.

— Ai făcut un lucru bun! Această sarcină ar fi trebuit în

mod normal să fie îndeplinită de Marele Arhitect Imperial Perfect în Toate, dar omul ăsta aleargă neîncetat de la un şantier la altul, riscând să se disperseze... Nu ştiu nici măcar unde se află! zise cu ironie Qinshihuangdi.

Zhaogao stătea, îmbufnat, chiar în spatele împăratului Centrului. Lângă el se afla bătrânul geomant îmbrăţişează Simplitatea, care sosise acolo cu două zile înainte. După ce străbătuse terasa cu paşi mari, o sondase şi o măsurase în toate sensurile cu busola lui Shipan, el certificase că lucrările de terasament fuseseră bine efectuate, respectând regulile artei Fengshui. Colina fusese tăiată în conformitate cu liniile ei de forţă telurice, adică respectând perfect traseul muchiei solzoase de pe spatele puternicului dragon care dormea leneş în măruntaiele ei. Nimic, în străfundurile acelei imense coline stâncoase care domina marea, nu fusese aşadar deranjat. Astfel că ea nu va avea niciodată niciun motiv să se răzbune pe oameni, tremurând, ori fisurându-se, ba chiar alunecând spre mare.

Împăratul se întoarse spre geomant.

— Terasa Langya poate fi în armonie cu cele Opt Vânturi?

— Înălţimea Voastră, fie că e Vântul Aprins din Nord-Est, Vântul Vâjâitor din Est, Marele Vânt din Sud, Vântul Răcoros din Sud-Vest, Vântul Dominant din Sud-Est, Vântul înalt din Vest, Vântul Biciuitor din Nord-Vest sau Vântul îngheţat din Nord, ele pot fi toate captate din acest loc. Orientarea terasei, în faţa căreia nu se ridică niciun obstacol natural, permite celui ce stă în centrul platformei să cuprindă cu privirea cele Cinci Direcţii şi să le adulmece vânturile doar printr-o simplă rotire a corpului!

Agasarea lui Zhaogao nu făcu decât să crească atunci când el îl auzi exprimându-se cu atâta înfumurare pe îmbrăţişează Simplitatea care nu contribuise cu nimic la realizarea terasamentului pentru care oamenii lui trudiseră atât.

— În acest caz, am de gând să vin în fiecare zi aici pentru câteva ore! Astfel, voi putea să inspir suflurile venite din larg. Se pare că sunt foarte tonice pentru spirit! zise, satisfăcut, Qinshihuangdi.

Nimeni nu îndrăzni să-i pună vreo întrebare despre ceea ce avea de gând să facă în timp ce contempla marea ore în şir, nici despre durata sejurului său pe ţărmul Oceanului Oriental. Toţi, în afară de Zhaogao, care considera că acum era dat la o parte, erau fericiţi şi mulţumiţi să vadă că împăratul nu intrase în una din crizele lui de furie oarbă constatând vreun minuscul detaliu care şchiopăta, cum obişnuia să facă mereu cu o plăcere răutăcioasă atunci când vizita marile şantiere, întotdeauna găsea o piatră rău fixată sau arăta cu degetul spre un copac plantat de curând căruia nu i se rupsese singura frunză mâncată de omizi.

Să nu fie niciodată satisfăcut, să caute în permanenţă ceea ce nu mergea, ca să i se ştie mereu de frică, era, mai mult ca niciodată, metoda lui de a-i domina pe ceilalţi şi de a domni asupra supuşilor.

Lisi, primul surprins, realiza cât de diferit era noul comportament al suveranului faţă de obişnuinţele lui.

Qinshihuangdi avea cu siguranţă în cap alte preocupări...

Apropierea Insulelor Nemuririi, pe care spera să le vadă ivindu-se în depărtare de pe terasa Langya într-o zi în care cerul ar fi senin şi trasparent, era ceea ce-i modifica comportamentul împăratului Centrului. Fiind atât de aproape de a-şi atinge ţelul, să-i tachineze pe curteni pentru a-i teroriza şi a-i supune nu mai constituia pentru el o miză. El nu se mai gândea decât la acea clipă divină când o să vadă apărând la orizont pânzele corăbiilor Expediţiei Celor O Mie.

Corăbiile erau plecate în larg de o lună. După harta maritimă, întoarcerea lor nu mai era decât o problemă de zile... Calele lor vor fi pline de fructe de jad. Pentru nimic în

lume, n-ar fi ratat sosirea triumfală a carcaselor lor roşii cu o încărcătură atât de preţioasă!

Acesta era, de altfel, motivul esenţial al venirii lui la Dongyin.

Scopul inspecţiei pe care o făcuse era de a-şi da seama de soliditatea puterii lui. Ordinea domnea la Xianyang, dar care era situaţia la marginea Imperiului?

Ceea ce văzuse îl liniştise. Dar putea oare să suspecteze că nu i se arătase decât ceea ce nu putea să-l supere?

Pe de altă parte, gândea el, dacă Legea lui părea să fie respectată şi la marginea Imperiului la fel de bine ca în Centrul lui, ar putea în curând să se îmbarce liniştit, fără teama de a fi detronat în timpul absenţei. Atunci, el ar naviga nestingherit spre Arhipelagul Nemuririi.

Căci frica de moarte îl obseda atât de mult, încât ea nu înceta să-i chinuie inima. Zadarnic încerca să-şi spună că domnea peste aproape întreaga lume cunoscută, că milioane de supuşi îşi plecau capul cu frică atunci când auzeau pronunţându-se numele său, că mai mult de o mie de palate îl aşteptau în toate oraşele Imperiului Centrului, că mai mult de un milion de soldaţi, pe puţin, depuneau în fiecare dimineaţă jurământul de supunere în faţa flamurii pe care era scris numele lui; cu cât treceau anii, cu atât simţea mai mult deşertăciunea acestei puteri temporale pe care nu încetase să şi-o extindă asupra supuşilor săi şi asupra teritoriilor pe care le cucerise.

Era ciudat... Cu cât Qinshihuangdi le comanda mai mult oamenilor, cu atât natura îi părea mai rebelă la propriile lui directive. El constata cu ciudă că avea mai puţină putere decât geomanţii şi magicienii. Aceştia, datorită tehnicilor lor, reuşeau să se adapteze la sufluri, dragoni şi la fluxurile care străbăteau scoarţa terestră, structurând peisajele, ordonând fluviilor să se îndrepte spre mare şi piscurilor muntoase să străpungă norii, domnind asupra norilor evanescenţi care

traversau cerul şi guvernau ciclul anotimpurilor.

Nu conduceai natura: i te supuneai.

Dar împăratul ignora acest lucru şi n-avea s-o ştie niciodată. Aceasta era imensa lui slăbiciune.

În ciuda atotputerniciei temporale de care dispunea, el era pe punctul de a descoperi că nu puteai supune spiritele. El n-ar fi recunoscut-o în faţa nimănui şi mai ales în faţa lui Lisi, dar Marele Incendiu al Cărţilor i se părea încă o imensă prostie la care se lăsase împins. Totuşi, să facă cunoscut cuiva o asemenea evidenţă era, bineînţeles, de neconceput! împăratul Centrului nu putea să se înşele şi, de aceea, n-avea niciun drept să greşească.

În această fază de îndoială în care intrase şi care îi întărea obsesia de a scăpa de muşcătura timpului, refuzul lui Huayang de a se întâlni cu el la Taiyuan i se păruse un insuportabil şi inutil afront personal. Altădată, ar fi făcut-o să plătească foarte scump. Dar în punctul în care se afla, ştia că, acţionând astfel, el şi-ar înstrăina-o definitiv şi n-ar mai putea să conteze pe ea pentru a-i regenera suflul vital sau pentru a-i procura pilulele de care va avea nevoie dacă Expediţia Celor O Mie se întorcea cu coada între picioare.

Căci, chiar dacă n-o mărturisea niciodată, i se întâmpla să se îndoiască de temeinicia şi pertinenţa Expediţiei celor o mie de tineri şi tinere...

Zadarnicele lui tentative de a o seduce pe Roză Primăvăratică, apoi pe prinţesa sogdiană pe care o înrolase cu forţa în expediţia în Insulele Nemuririi reuşiseră să-i clatine certitudinile. El învăţase, pe propria piele, că nu puteai să comanzi iubirii şi nici spiritului.

În acest ocean mai degrabă lugubru în care îi înota inima, o licărire nebunească de speranţă se născuse atunci când i se raportase că, după ce fugise, Baya Sogdiana se întorsese de bună voie să se alăture tinerilor exact în momentul în care cele trei corăbii cu carcasă roşie se pregăteau să-şi

ridice pânzele.

Pe moment, îi fusese greu să-şi ascundă bucuria.

De atunci, se mângâia cu speranța nebună că, la întoarcere, Sogdiana o să-i mărturisească că a făcut-o pentru el. N-ar fi, în acest caz, cea mai frumoasă dovadă de dragoste din partea acestei ființe de o frumusețe la fel de imemorială ca lungul său păr buclat? Era, fără îndoială, motivul cel mai ascuns pentru care împăratul se deplasase până la Dongyin ca să asiste la întoarcerea Expediției Celor O Mie.

Marele împărat al Centrului, ființa cea mai urâtă şi mai de temut din tot Imperiul, simțea şi ea, ca orice om, imperioasa nevoie de a fi iubită.

— Să fie adus în fața mea acel magician deținător al faimoasei pulberi negre cu care a reuşit să pulverizeze stânca de pe terasa Langya, ordonă el deodată.

Lisi îi dădu lui Zhaogao ordinele necesare.

Soarele era deja sus pe cer când gărzile îl duseră în fața lui Qinshihuangdi pe preotul taoist pe care-l scoseseră din celulă.

— Care va să zică, tu eşti acel Zhaogongming, inventatorul pulberii explozive pe care toată lumea de aici mi-a lăudat-o?

— Majestate, este un simplu amestec accidental a două feluri de pulbere pentru longevitate! Nu este decât rodul întâmplării, răspunse celălalt, înspăimântat.

De la moartea lui Fildeş Imaculat, inima preotului era plină de ură dar, în fața acestui împărat cu privire crudă, el devenise subit temător. Îl văzuse şi pe Tigru de Bronz stingându-se din viață în aceeaşi carceră umedă unde zăcea şi el de câteva săptămâni. Şi toată această nenorocire din cauza relei-credințe a unui general de rang înalt. De ce era suficient să fii puternic pentru a-ți aroga în acest fel toate drepturile? Nu era asta culmea josniciei unui sistem nedrept

şi odios al cărui inventator şi principal responsabil stătea acum în faţa lui?

Dar după ce îşi jurase să se răzbune, iată că bietul Zhaogongming începuse să tremure ca o frunză în faţa Suveranului Centrului cu privirea atât de rece.

Preotul taoist descoperea cu luciditate, dar şi cu neplăcere, că, spre deosebire de Tigru de Bronz şi Fildeş Imaculat, el n-avea stofă de erou.

— Ai fi în stare s-o mai produci din nou, în cantităţi mari? îl întrebă Qinshihuangdi.

Împăratului Centrului nu-i luase mult să-şi dea seama de avantajele care i le oferea o rezervă serioasă de astfel de pulbere explozivă, pentru operaţiunile militare care puteau fi făcute cu ajutorul ei, dar mai ales pentru că el ar putea, în sfârşit, să dispună de pulberea de longevitate necesară confecţionării acelor pilule de care ducea atâta lipsă de când Huayang, pretextând că nu mai are, încetase să-l mai aprovizioneze.

— Pentru a obţine un asemenea amestec exploziv, trebuie că ai cu siguranţă o reţetă bună de fabricare a pilulelor de zece mii de ani! zise el adresându-i-se lui Zhaogongming.

— Nu sunt chiar neghiob în materie de asta! bâigui taoistul care tremura din toate oasele.

Împăratul Centrului se îndepărtase pentru a merge pe marginea terasei Langya de unde cuprindea oceanul cu privirea ca de la un balcon. De acolo, priveliştea era neasemuită şi vânturile îţi inundau faţa precum apele torentelor. El îi lăsase pe Lisi şi pe Zhaogongming faţă în faţă, separaţi de Zhaogao. Preotul taoist părea total dezorientat.

— Ai noroc, împăratul are o dorinţă nestăpânită de a deveni Nemuritor! Poate că asta va fi şansa ta, fără de care, eu nu voi pune prea mare preţ pe pielea ta, zise primul-ministru printre dinţi.

Zhaogongming îl privi pe Lisi cu spaimă.

— Dacă îmi spui unde se află fiica mea, o să-ţi aranjez să dispari într-un loc unde nimeni nu va veni să te deranjeze! adăugă acesta înainte de a le face semn gărzilor să se apropie.

Preotul se abţinu să răspundă. Faţa îi lucea de sudoare.

— Duceţi-l în celulă şi aveţi grijă mare de el! împăratul Centrului va avea cu siguranţă nevoie de acest prizonier. Vai de voi dacă i se întâmplă ceva! le zise primul-ministru gardienilor care îl duseră pe Zhaogongming în carcera umedă şi întunecată unde îl aruncară, în ciuda ordinelor, ca pe un câine vagabond.

*

— Când mă gândesc la ce ne-ai povestit despre colaborarea ta cu prinţul Anwei, apoi de venirea ta la Dongyin în compania lui Zhaogongming, după ce ai stat pe muntele Taishan, ajung la concluzia că imensul Imperiu al Centrului nu este mai mare decât o sămânţă de muştar! constată Verigă Esenţială suspinând.

— Drumurile se întrepătrund adesea! Şi atunci e voia destinului, răspunse Salt de Tigru.

Alături de Foc Arzător, eunucul stătea la o ceaşcă de ceai verde cu prietenul preotului taoist reţinut prizonier la Dongyin.

În momentul arestării lui Zhaogongming, Salt de Tigru reuşise să se furişeze în mijlocul Armatei Revoltaţilor atunci când aceasta părăsise precipitat tabăra de la marginea Dongyin-ului, după plecarea lui Peşte de Aur şi a lui Rozã Primăvăratică.

La primul popas, el se duse să-l caute pe Verigă Esenţială şi se prezentase în faţa lui. Fostul şef al Biroului Zvonurilor recunoscu imediat faţa prea puţin schimbată a tânărului

militar care, în perioada când era vorba ca fratele lui Anguo să fie îndepărtat din capitală, fusese trimis împreună cu Anwei la granița nordică a regatului Qin. Îşi amintea perfect de cabala pusă la cale de generalul Wang Norocosul, care reuşise să-l îndepărteze de Xianyang, de intrigile lui şi de terenul fertil pe care acesta îl putea constitui, pe acest prinț valoros despre care toți credeau că era în măsură să urce pe tron în locul nătăfletului de frate-său.

Verigă Esențială şi Salt de Tigru se simpatizară imediat. Pe drumul spre Xianyang, ei se obişnuiseră să călărească unul lângă altul sau, seara la bivuac, rămâneau ore în şir lângă foc, evocând episoade dintr-un trecut comun pe care credeau că-l cunosc bine dar pe care povestirile lor îl arătau din alt unghi şi sub aspecte diferite.

— Am pierdut urma prințului Anwei atunci când m-a lăsat, arzând de febră, lângă un copac pe pantele piscului Huashan. Acolo m-au găsit Wudong şi Zhaogongming. De la statutul de militar şi apoi de la cel de tâlhar urmărit de toată poliția din Qin, am trecut direct la cel de adept al taoismului, continuă Salt de Tigru.

— Care a fost cel mai bun pentru spirit dintre toate trei? întrebă Foc Arzător care încerca să glumească.

— Incontestabil cel de adept al Marii Căi. Adevărul se află mai mult în Dao decât în calea armelor, care conduce inevitabil la impas! răspunse fără să ezite Salt de Tigru.

— Şi când te gândeşti că noi am asistat la moartea acestui prinț, reluă Foc Arzător, dintr-odată îngrijorat. Toate aceste coincidențe şi toate aceste întâlniri mi se par din ce în ce mai stranii...

Tânărul eunuc îşi revenea cu greu din povestea de dragoste ratată cu prințesa sogdiană de care nu mai auzise nimic. Peşte de Aur evitase cu grijă să-i spună că tânăra femeie, după ce el îi dăduse papucii, se năpustise pe plajă în momentul îmbarcării Expediției Celor O Mie, şi plecase spre

Insulele Nemuririi. Atâtea evenimente bune şi mai puţin bune, atât de intens trăite în doar câteva luni, atâtea speranţe nebuneşti, care muriseră la fel de repede precum se născuseră, îl lăsaseră pe Foc Arzător, de obicei atât de entuziast, într-o profundă stare de descurajare din care doar Peşte de Aur reuşea uneori să-l scoată.

— Cum a murit? vru să ştie Salt de Tigru.

— S-a aruncat în foc pentru a-i permite tatălui lui Peşte de Aur să ne forjeze aceste arme de oţel care sunt invulnerabile, zise Verigă Esenţială agitându-şi sabia lungă a cărei lamă scânteia în faţa focului de tabără.

Foc Arzător începu să-i povestească lui Salt de Tigru cum, atunci când se reîntâlniseră cu Verigă Esenţială, ei dăduseră peste Anwei într-un mic han unde bătrânul, ajuns la capătul vieţii lui de rătăcire, îşi îneca în alcool nostalgia şi frustrările. Apoi eunucul povesti despre ultimul sacrificiu pe care prinţul decăzut voise să-l facă, aruncându-se în flăcările cuptorului de forjare pentru ca metalul să intre în fuziune. Graţie acestui lucru, Tigru de Bronz putuse să forjeze aceste spade tăioase ca nişte brice de care nu se mai despărţeau.

— A fost aşadar, într-un fel, modul său de a-şi spăla păcatele? întrebă Salt de Tigru.

— Mai mult decât atât. A fost partea lui din revanşa împotriva injustiţiei şi a arbitrariului reprezentată de demersul lui Peşte de Aur. Armata Revoltaţilor are intenţia să lupte împotriva arbitrariului şi să facă să triumfe justiţia! afirmă Verigă Esenţială.

— Înţeleg mai bine acum de ce i-aţi adunat pe toţi aceşti oameni...

Salt de Tigru arăta spre colibele din ramuri ale soldaţilor micii trupe care părăsise Dongyin cu câteva zile mai înainte. Ele fuseseră înjghebate într-un luminiş al pădurii de zade care se întindea la sud-vest de piscul Huashan. Peşte de Aur

preferase ca oamenii să staționeze mai bine acolo decât să-i oblige să urce cu el până la cascadă.

— Dar sunteți extraordinar de puțini şi prost înarmați! Cu Anwei, noi am trăit acelaşi gen de aventură. Speram să schimbăm ceva în Qin, totuşi, puținătatea efectivelor ne-a pus repede cu botul pe labe.

— Nimic nu va putea să reziste motivației şi tacticii noastre! protestă un pic cam naiv Foc Arzător.

Camaradul lui Peşte de Aur se ridicase în picioare şi îşi agita în aer sabia de oțel roşiatic pe care o scosese, cu un gest amplu, din teaca ei de piele împletită.

— N-avem nevoie să fim mai numeroşi de atât! După câte mi-a spus, Peşte de Aur are de gând să deschidă o breşă pe un front foarte puțin convențional... precizează Verigă Esențială.

Salt de Tigru îl privi pe fostul şef al Biroului Zvonurilor cu un aer mirat. Nu înțelegea deloc despre ce front putea fi vorba. Poate că Peşte de Aur cunoştea locuri prin care Marele Zid putea fi trecut fără ca cineva să te împiedice? Sau poate că avea de gând să ia prin surprindere armatele imperiale pe coastă, ceea ce explica prezența Armatei Revoltaților la Dongyin.

— Am ghicit: vrea să atace Imperiul Centrului pe mare...

— N-ai ghicit deloc! Peşte de Aur nu este atât de înfumurat. El ştie foarte bine că armatele imperiale sunt atât de înzestrate, încât sunt inaccesibile celor cincizeci de soldați ai Armatei Revoltaților. Nu prin forță are el de gând să repună în discuție fundamentele Imperiului Centrului, ci mai degrabă declanşând bătălia gândirii, a culturii şi a memoriei, declară sobru Verigă Esențială.

— Dar ce înseamnă mai exact această bătălie culturală? Care sunt armele ei? Ai putea să mi-o descrii în linii mari? întrebă Salt de Tigru.

— Împăratul domneşte prin teroare. El şi-a pus în cap să

sugrume gândirea...

— Asta aşa e. Şi?

— Peşte de Aur consideră că eliminarea cărţilor, în urma Marelui Incendiu, privându-i pe cetăţeni de orice suport critic, îi împiedică să-şi exercite judecata, ba chiar să compare situaţia de astăzi cu cea de ieri, care era mult mai favorabilă. Acelaşi lucru se întâmplă din cauza exterminării în mod sistematic programate a literaţilor şi filosofilor.

— Desigur! Dar nu reuşesc să-mi imaginez ce arme aveţi de gând să utilizaţi pentru a combate acest sistem, zise Salt de Tigru pe care cuvintele eunucului Verigă Esenţială îl lăsaseră perplex.

— Câţiva indivizi curajoşi şi vizionari au reuşit, cu riscul vieţii lor, să salveze din Marele Incendiu al Cărţilor textele cele mai importante. Peşte de Aur are intenţia să pună să fie recopiate şi să le repună în circulaţie. Vor fi tot atâtea seminţe pentru libertatea gândirii care, atunci, nu va întârzia să germineze din nou. Apoi, ţara va înflori iarăşi şi poporul va putea în sfârşit să culeagă ceea ce va fi fost semănat de cei care vor fi îndrăznit să se opună sistemului legist.

— Vrei să spui că există undeva în Xianyang o ascunzătoare plină de cărţi rare şi preţioase care nu aşteaptă decât să fie eliberate de Peşte de Aur?

— Într-un fel... Aceste preţioase texte sunt ca nişte păsări închise într-o colivie, care îşi vor lua zborul atunci când li se va deschide uşa! Se află acolo o selecţie din textele cele mai venerabile ale patrimoniului nostru cultural: *Cărţile Clasice, Zhouli, Cartea Muzicii*, cea a *Mutaţiilor* şi mai ales compilaţia *Primăverile şi Toamnele*, cerută de Lubuwei, care este rezumatul exhaustiv a ceea ce au scris strămoşii noştri mai important!

— Îţi vine să crezi că Lubuwei bănuia că într-o zi toate cărţile străvechi vor fi arse?! Altfel, de ce ar fi pus să se facă

o asemenea antologie? se miră Salt de Tigru.

— Lubuwei era un vizionar dublat de un om de Stat fără pereche. Dacă n-ar fi fost în mod nedrept exilat de Qinshihuangdi, nu e nicio îndoială că şcoala legistă Fajia n-ar fi distrus încrederea şi respectul care mai era între fiinţele omeneşti! Astăzi, vai, suspiciunea şi teroarea au înlocuit conduitele virtuoase de altădată. Fără încredere între oameni, nimic nu este, totuşi, posibil! Este o evidenţă, dar puţini oameni ai puterii o ştiu, răspunse gânditor Verigă Esenţială.

— Dacă vrei, o să întreb cele Opt Vânturi ca să mă asigur că sunt favorabile acestei întreprinderi. Când eram ordonanţa prinţului Anwei, eu l-am încurajat să ia cu asalt Podul-Crocodil de pe malul drept în loc să facă asta dinspre râul Han, aşa cum se aştepta duşmanul. Fără asta, armatele regatului Qin ar fi fost decimate de cele din Chu!

— Cunoşti aşadar divinaţia prin sufluri? îl întrebă Foc Arzător.

— Şi prin culori... Aşa am luat decizia să plec din Dongyin: vânturile deveniseră nefavorabile pentru Zhaogongming cu puţin înainte ca el să se cupleze cu acel militar tânăr. În ciuda multiplelor mele avertismente, el a refuzat să mă asculte. Ceea ce a urmat mi-a dat, din păcate, dreptate fiindcă nefericitul zace şi acum într-o carceră a închisorii.

— Dar este îngrozitor! suspină Foc Arzător.

— După arestarea lui, toate vânturile îmi spuneau să plec. Culoarea norilor de asemenea. În aceste condiţii, în ciuda ataşamentului pe care-l am faţă de acest preot, care m-a găsit când eram în ghearele morţii şi m-a îngrijit pe piscul Huashan, mi-am zis că trebuie să părăsesc Dongyin cât mai repede!

— Este adevărat că nu mai aveai nimic de făcut în acel port de pescari şi negustori, încuviinţă Foc Arzător.

— Ştiința ta divinatorie îți permite să fii clarvăzător! Poți vedea dacă e bine să ni te alături nouă, conchise zâmbind Verigă Esențială.

— În spatele lui Peşte de Aur, nu mi-e frică!

Nu era acesta, în gura lui, cel mai frumos compliment?

*

Huayang şi Zhaoji comandaseră o gustare unuia dintre şefii bucătari cei mai renumiți din capitală.

Să împartă, în fiecare săptămână, un moment de linişte într-unul din ediculii Pavilionului Pădurii de Arbuşti era una din rarele bucurii care le mai rămâneau celor două regine abandonate. Locul era mereu la fel de pustiu, mai puțin dimineața şi seara când un servitor bătrân venea să hrănească cele două perechi de păuni care continuau să cutreiere grădinile rămase în paragină în care Peşte de Aur, Zheng, Roză Primăvăratică şi Zhaogao făcuseră primii paşi. De când fuseseră părăsite de curtea imperială, aceste locuri, perfect orientate în raport cu punctele cardinale şi cu vânturile, trezeau în inimile şi în mintea celor două femei, datorită acestor întâlniri săptămânale, o profundă nostalgie. Umbra bătrânului rege Zhong, a lui Lubuwei, a lui Anguo, a lui Desăvârşire Naturală, dar şi cele ale celor patru copii crescuți aproape împreună, care alergau prăpădindu-se de râs mai înainte ca viața să-i despartă, continuau să bântuie aceste spații savant aranjate a căror deteriorare nu reuşise să le altereze echilibrul şi calmul.

Acolo, în grădina cu sol prunduit, în mijlocul acelor vase mari în care arbuştii continuau să-şi producă fructele pe care nimeni nu venea să le culeagă, învățaseră să meargă cei patru copii aproape gemeni pe umerii cărora stătea acum destinul Imperiului Centrului: Zheng şi Peşte de Aur, cei doi copii rivali cu destine opuse, Zhaogao, care nu îndrăznea să

iasă de sub fusta mamei lui, şi minunata şi micuța Roză Primăvăratică care, copie leită a mamei ei, moartă în condițiile atroce cunoscute, semăna încă de pe-atunci atât de puțin cu tatăl ei!

În ziua aceea, Zhaoji o convinsese pe confidenta şi mama ei spirituală să renunțe la regimul alimentar taoist ca să guste din delicatesele bucătăriei meridionale ale Imperiului.

Pe o măsuță joasă, bucătarul adusese o mulțime de boluri care te îmbiau să le guşti şi să le savurezi conținutul. Erau acolo, printre altele, igname[3] coapte, sos cu carne de oaie, intestine de porc umplute cu ciuperci negre, scorpioni prăjiți, ouă de rață afumate, compot din flori de laur, ca şi dulceață din fructe de păducel.

Ca să țină seama de regimul pe care Huayang şi-l impunea în mod drastic fără să-l încalce niciodată, Zhaoji făcuse în aşa fel ca să nu existe nici cea mai mică urmă de cereale în bucatele pe care le comandase.

— Îmi place mâncarea asta condimentată din Sud. Ai avut o idee bună! spuse Huayang pe un ton puțin forțat, prefăcându-se că gustă din toate platourile unele după altele.

— Lubuwei adora dulceața din fructe de păducel, murmură gânditoare Zhaoji.

În fiecare zi, se gândea cu emoție la amantul şi mentorul ei dispărut în mod tragic. Anii trecuți nu şterseseră amintirea acestui bărbat care, după ce o scosese din condiția de sclavă rătăcitoare, apoi din mâinile concupiscente ale Statului care o închisese într-unul din lupanarele lui, o învățase că viața nu era doar deznădejde. Desigur, răutatea şi meschinăria guvernau multe conduite, dar dragostea, încrederea, relațiile umane adevărate,

---

[3] Ignamă – plantă exotică, cu tuberculi mari comestibili, bogați în amidon.

compasiunea şi toleranța existau totuşi. Era suficient uneori atât de puțin pentru ca mediocritatea să se transforme în bună-cuviință. Lubuwei îi transmisese, nici mai mult, nici mai puțin, decât optimismul. Pariind pe bunătatea celuilalt, îl trăgeai în sus; obligându-l să se arate demn de speranțele pe care ți le puneai în el, îl făceai să se arate generos.

Decepția pe care o încerca în fața comportamentului şi caracterului fiului lor era cu atât mai mare. Ea nu regăsea mai nimic din Lubuwei al său în ceea ce devenise împăratul Qinshihuangdi. Spre deosebire de negustorul de cai cereşti, el nu avea încredere în nimeni şi se îndoia de tot. În timp ce comportamentul lui Lubuwei față de alții îi obliga pe aceştia să se depăşească, modul în care împăratul îşi trata supuşii nu putea să antreneze din partea lor decât ură şi dispreț.

Ea recunoştea mult mai mult modul de a se comporta al lui Lubuwei în atitudinea lui Peşte de Aur, a cărui bunătate era înnăscută şi care era înclinat să aibă încredere. Ea ajungea să gândească că băiatul cu semnul Bi se comportase mereu ca şi când ei l-ar fi conceput cu adevărat... Din când în când, ea visa că-l născuse pe Peşte de Aur în locul micuțului Zheng, ca şi când ceea ce primise nu era ceea ce crezuse.

Nu era aceasta dovada că educația, afecțiunea, valoarea exemplului, pe care un tată sau o mamă presupuşi legali puteau să le dea, erau în cele din urmă mai puternice şi mai determinante decât numai legăturile de sânge?

Odată trecută mândria de a asista la irezistibila ascensiune a fiului său, ea sfârşise prin a simți față de el, ca şi Huayang, multă amărăciune. Încerca să alunge acea tristețe care o cuprindea inevitabil atunci când îşi rememora cursul vieții sale anterioare. Ea nu voia să strice acest moment de plăcere şi de calm pe care vroia să i-l ofere mamei ei adoptive propunându-i să împartă cu ea aceste agape meridionale.

— Aceste ouă de rață au o aromă delicioasă! constată Huayang care dorea să se arate drăguță cu prietena ei, pentru a-i mulțumi pentru gestul ei.

Totuşi, Zhaoji remarcase la confidenta ei, din modul în care trecuse de la un platou la altul, pretinzând că apreciază bucatele fără să le guste cu adevărat, după diverse semne de nervozitate care îi afectau comportamentul, ca de exemplu suflându-şi nasul fără încetare sau dregându-şi glasul, o anume febrilitate nu lipsită de nelinişte.

— Pari să arzi de nerăbdare, ca şi când te-ar roade ceva despre care ai dori să-mi vorbeşti, dar nu îndrăzneşti să mă întrebi, spuse ea cu blândețe.

După o clipă de mutism, Huayang, nemairezistând, zise în cele din urmă.

— Uite. Aş dori să mergem să verificăm noi starea cărților din biblioteca Pavilionului Pădurii de Arbuşti pe care le-am pus în pivnița fostului palat al lui Lubuwei. De la acea noapte faimoasă, nu ne-am mai întors niciodată acolo. E tot ce a rămas acum din memoria noastră scrisă! Tremur la gândul că ar fi putut dispărea. Mii de ani de gândire, de poezie şi de istorie ar fi atunci definitiv şterşi. M-ar linişti atât de mult să le pot atinge! zise ea cu o voce vibrând de emoție.

— Dar ce eşti atât de neliniştită? o întrebă mama împăratului Qinshihuangdi.

— Drept să-ți spun, nu ştiu. Dar cărțile astea îmi bântuie nopțile de săptămâni în şir. Îți repet, ele sunt tot ce ne-a mai rămas... Şi simt că am datoria să verific dacă nu cumva le-a atins cineva! Este, într-un fel, modul meu de a mă face utilă, chiar dacă toți ne-au uitat... adăugă ea cu melancolie.

Zhaoji îşi dădu seama că îngrijorarea bătrânei regine, care o privea cu un aer sumbru şi părea acum să ignore platourile cu bucate sofisticate, era cât se poate de reală.

— Dacă vrei, am putea merge chiar şi în seara asta. La

căderea nopții, nu va fi nimeni pe străzile oraşului... Prezența noastră nu trebuie să atragă vreo bănuială din partea autorităților. Fiindcă, atunci, fără să vrem, o să provocăm o catastrofă! zise Zhaoji, dintr-odată foarte serioasă.

— Accepți să mă însoțeşti?

Cu o privire puțin obosită, Huayang o implora pe protejata ei.

— Din moment ce ți-o propun! Nu obişnuiesc să nu mă țin de cuvânt, răspunse aceasta, înghițind o lingură cu dulceață din fructe de păducel.

— Dacă ai şti ce mă linişteşte asta! Nu ştiu de ce, presimt că ne aşteaptă ceva! Să sperăm că nimeni nu va fi avut aceeaşi idee înaintea noastră...

— Nu te mai recunosc, draga mea Huayang! Tu eşti în general atât de calmă şi de optimistă! De obicei, mai degrabă eu sunt cea care mă îngrijorez şi tu reuşeşti să mă linişteşti! Ce se întâmplă cu tine?

Bătrâna regină se aruncă în brațele celei pe care o considera fiica ei spirituală şi începu să plângă ca un copil. Zhaoji o consolă cum se pricepu, mângâindu-i umerii. După această îmbrățişare, Huayang, puțin mai liniştită, se aplecă peste balconaşul de marmură sculptată şi îşi privi chipul în apa imobilă a canalului.

Ea scoase un lung suspin.

— Iată cum am ajuns, în ciuda exercițiilor de întreținere la care mă supun! Bătrânețea începe să-mi fie insuportabilă, mărturisi ea.

În momentul în care Zhaoji se aplecă şi ea, câteva bule de aer apărură la suprafața apelor negre. Apoi ele auziră bătaia de coadă caracteristică: un peşte tocmai țâşnise din fundul canalului. Era un crap auriu şi lucios ca mătasea, a cărui gură enormă şi rotundă ca un mic disc ritual ajunse aproape la înălțimea lor.

— Şi eu care credeam că nu mai e niciun peşte în apa sălcie a acestor canale! zise Huayang.

— Vezi, ne uitam la fața ta şi am întâlnit un Peşte de Aur! Este semnul că inima ta nu îmbătrâneşte! glumi Zhaoji pentru a-şi consola prietena.

La căderea nopții, după ce se asigurară că nu le urmăreşte nimeni, ele plecară în grabă, acoperite în întregime de mantii lungi, mergând pe lângă ziduri, tresărind ca nebunele la cel mai mic zgomot, către colina cu cai unde Lubuwei alesese să se instaleze la puțin timp după venirea la Xianyang.

Acoperişul grajdului principal, în formă de carcasă de corabie răsturnată, se arăta, parțial ascuns de copaci, în insolita lui maiestate. Ca de obicei, el avea, în lumina lunii, o strălucire ciudată.

Prezența lui avu darul să le liniştească pe cele două femei ale căror umbre rătăcitoare alunecau pe drumul pietruit care urca şerpuind.

83

Vocea bătrânului Pădure de Pinacluri tremura de emoție când acesta luă cuvântul în încăperea din spate a cârciumei plină până la refuz de eunuci.

Vârsta înaintată îl transformase. Era la fel de ridat precum cânepa uscată sau ca trunchiul ienupărului centenar, însă ochii îi străluceau de bucurie.

— Dragi prieteni ai confreriei noastre, vă dau o veste minunată: stimatul şi scumpul nostru Verigă Esențială, care a prezidat mult timp Cercul Phoenix, s-a întors printre noi! Este, cu siguranță, o zi mare pentru toată corporația eunucilor, sau cel puțin pentru ce a mai rămas din ea! exclamă bătrâna creatură înainte de a se aşeza epuizată de efortul făcut.

Când Verigă Esențială se ivi din semiîntunericul care domnea în fundul încăperii, izbucniră aplauze puternice. Şi toți se bucurau să-l revadă, prea puțin schimbat, cu craniul un pic mai dezgolit dar cu ochii sclipind de inteligență, pe cel care ştiuse, în perioada în care era şeful Biroului Zvonurilor, să conducă confreria cu atâta abilitate şi clarviziune.

— Sunt emoționat să fiu din nou în mijlocul vostru după atâția ani de absență! Sunt însoțit de Foc Arzător, despre care sunt sigur că vă amintiți cu toții! zise el, făcându-i semn tânărului eunuc să i se alăture.

Aplauzele crescură în intensitate, transformându-se în ovații. Apariția lui Foc Arzător, care se volatilizase fără nicio explicație în acelaşi timp cu Peşte de Aur, încântă asistența. Toți cei care îl cunoşteau păstrau într-adevăr despre cel care pe vremea aceea era eunucul cel mai tânăr al confreriei cea mai frumoasă amintire.

— Ne-ai lipsit, Verigă Esențială. De când ne-ai abandonat, Cercul n-a făcut altceva decât să se lupte să supraviețuiască. Sistemul imperial a făcut din noi în cel mai bun caz simpli majordomi, ca să nu spun lachei! zise o voce pițigăiată a cărui față rămânea în penumbră.

— Nu mă mir. Legismul nu are încredere în minoritățile militante, în tot ceea ce nu se conformează Regulii, într-un cuvânt în tot ceea ce ar putea să se asocieze pentru a apăra o cauză diferită de a lui! zise Verigă Esențială.

— Împăratul are de gând să califice drept crimă operația de castrare! adăugă cineva.

— N-ar greşi... bombăni Foc Arzător foarte încet, fără să-şi dea seama.

— Odată cu întoarcerea ta, situația eunucilor o să se schimbe. De acum înainte, dragii mei prieteni, avem ghidul care ne lipsea! Ceasul recuceririi va putea în sfârşit suna! zise Pădure de Pinacluri către asistența încântată.

— Legismul n-are numai părți proaste. De ce să vrei să abandonezi astfel un mod de gândire şi de guvernare printre avantajele căruia se află şi acela de a ne garanta pacea civilă?

Era pentru prima oară că Verigă Esențială îl vedea exprimându-se pe acest eunuc rotofei, cu tenul rubicond şi cu fața scăldată în sudoare.

— Hotărât lucru, bietul meu Dovleac Amar, văd că nimic nu va putea vreodată să te facă să-ți schimbi părerea. Uneori, mă întreb ce cauți tu printre noi! constată Pădure de Pinacluri.

Dovleac Amar, neintimidat câtuşi de puțin, nu era genul care să se lase impresionat de bătrânul machiat ca o matroană de bordel trecută.

— Îți trebuie mai mult ca să mă convingi că ideile mele legiste sunt nefaste. Imperiul Centrului are nevoie de o putere solidă! Gândiți-vă la străzile noastre, dacă hoții ar afla că de acum înainte pot acționa fără a fi pedepsiți! N-ați putea nici măcar să vă întoarceți seara acasă fără să fiți atacați! replică el veninos.

— Cum poți spune asemenea cuvinte când tu însuți te cantonezi într-o funcție constând în a verifica dacă cearşafurile din paturile împăratului Centrului sunt împăturite conform regulilor şi aranjate bine în dulapul lor! rânji atunci o voce venind din fundul încăperii.

Imediat țâşnirăremarci nepoliticoase şi sarcastice asupra modului de a gândi al responsabilului cu împăturirea Cearşafurilor Imperiale. Cele mai virulente veneau de la şeful Aranjamentului Imperial, Blând Eufemism, care îşi petrecea zilele străbătând, cu brațele pline de lamele de inventar ale mobilierului imperial, coridoarele şi galeriile numeroaselor palate ale lui Qinshihuangdi pentru a verifica dacă fiecare gheridon, dulap, taburet, masă, pat sau etajeră respecta, atât din punctul de vedere al amplasării cât şi din

cel al orientării, prescripțiile exacte ale geomanților, așa cum figurau ele în inventarele oficiale ale Imperiului.

Bătrânul Pădure de Pinacluri, care părea să-și mai fi revenit, îi făcu semn lui Dovleac Amar să tacă, apoi încercă să-și calmeze confrații, agitându-și în aer pumnul ridicat care îi tremura ușor.

— Și dacă am pregăti o revoltă? Este suficient să arătăm regimului, printr-o acțiune potrivită, că stăpânește situația mai puțin bine decât spune! Sunt sigur că acest lucru ar avea efecte devastatoare, căci poporul ar înțelege că tigrul este lipsit de colți! Frica ar da înapoi, limbile s-ar dezlega, inițiativa ar înflori! se inflamă atunci eunucul Foc Arzător.

— La ce fel de acțiune te gândești?

— N-am reflectat îndeajuns, dar am putea, de exemplu, să incendiem palatul lui Lubuwei și toate clădirile de pe colină. Locul este pustiu, lipsit de supraveghere. Incendiul s-ar vedea de peste tot! îmi imaginez ce figură ar face șeful poliției când oamenii lui ar veni să-i spună că arde colina cu cai! Cu puțin noroc, ar țâșni niscaiva răzmerițe. Iar flacăra revoltei și a libertății ar cuprinde întreg Imperiul Centrului, continuă, din ce în ce mai exaltat, tânărul eunuc.

Urmă un tărăboi monstru. Confreria Cercului Phoenix, ca și cum renăștea din cenușă, aclama vorbele subversive ale ultimului intervenient. Odată îndemnați să încalce Regula, toți eunucii prezenți, cu excepția lui Dovleac Amar, jubilau de satisfacție.

— Prieteni, abandonați această idee! protestă vehement Verigă Esențială, făcându-le semn să se calmeze. În palatul lui Lubuwei este ascunsă o comoară și incendierea ei ar anula toate șansele noastre de reușită...

Toți amuțiră și își țineau acum răsuflarea. Acest anunț al fostului director și tonul pe care îl făcuse, le ațâțase puternic curiozitatea.

— Am încredere în voi, ceea ce vă spun este un secret și

am să vă cer să-l păstrați cu grijă pentru voi!

— N-ai de ce să te temi! îl asigurară eunucii.

— Iată despre ce e vorba. Persoane chibzuite şi prevăzătoare au ascuns acolo lucrările cele mai prețioase din Turnul Memoriei. Sunt vreo cincizeci care au scăpat în felul acesta din Marele Incendiu al Cărților.

Un murmur de stupefacție străbătu asistența.

O linişte profundă domnea acum peste această adunare de oameni mutilați fizic, dar şi în spiritul şi mândria lor, cărora vorbele lui Verigă Esențială le aduceau, după atâtea motive de disperare, o profundă consolare şi o imensă speranță.

Ca să se facă mai bine auzit, fostul şef al Biroului Zvonurilor se cocoțase pe un taburet. El le povesti prietenilor lui, care îl priveau cu ochii holbați, despre fuga şi rătăcirea lui, despre refugiul la familia lui Floare de Soare şi despre întâlnirea nesperată cu Peşte de Aur. Când auziră numele copilului cu semn, un strigăt puternic de bucurie se ridică din asistență.

— Peşte de Aur este în viață? strigară toți în cor.

— Este chiar foarte aproape de aici. M-am întors împreună cu el, răspunse Verigă Esențială.

— Dar cum ați găsit această ascunzătoare cu cărți vechi? întrebă o voce.

— Roză Primăvăratică, fiica lui Lisi, i-a dezvăluit lui Peşte de Aur existența ei.

— Dar această femeie a dispărut din Xianyang de săptămâni întregi... Până şi tatăl ei pare să fi abandonat speranța de a o mai găsi într-o bună zi! reluă aceeaşi voce.

— Desigur. Dar ea a reuşit să se întâlnească cu Peşte de Aur. Ei doi formează acum o pereche extraordinară, asemeni păsărilor Biyiniao. Au ştiut să păstreze intactă, în ciuda timpului scurs şi a depărtării, dragostea pe care au încercat-o mereu unul pentru altul...

Apoi el le povesti cum se duseseră în orăşelul Ba şi cum, nu departe de el, nişte puţuri de flăcări ţâşneau din măruntaiele pământului. Acolo, într-un sat situat în imediata apropiere a acestor vetre naturale, deasupra locului unde dormea Marele Dragon, Peşte de Aur îşi regăsise tatăl.

— Noi nu ştiam la început ce vom face cu puterea incredibilă a acestor focuri telurice, din nefericire imposibil de transportat. Prin puterea ei potenţială, comoara livrescă care doarme în pivniţa fostului palat al lui Lubuwei este replica ei perfectă. Este un concentrat de libertate şi de cultură care, asemeni Marelui Dragon al puţurilor de foc, nu cere decât să fie trezit.

— Deci nu eram departe de adevăr propunând incendierea colinei cu cai! zise Foc Arzător, ceea ce avu darul să facă asistenţa să izbucnească în râs.

Dar, cu un gest, Verigă Esenţială ceru să se facă linişte. El se adresă adunării eunucilor cu o voce şi mai puternică, ca şi când ţinea o cuvântare.

— Spre deosebire de focurile telurice, cărţile călătoresc şi se răspândesc repede. Peşte de Aur va fi fitilul. Marelui Incendiu al Cărţilor îi va urma Marele Incendiu al Obscurantismului! Qinshihuangdi credea că distruge gândirea liberă şi iată că aceasta va înflori din nou, asemeni celor zece mii de flori de pe pajişte atunci când vine vara! Popoarele fostelor regate care formează Imperiul Centrului vor putea din nou să trăiască libere...

Uluiţi, eunucii sorbeau cuvintele lui Verigă Esenţială.

— Aţi fi gata să-l ajutaţi pe Peşte de Aur să ducă la îndeplinire acest plan măreţ? îi întrebă fără ocolişuri Foc Arzător.

Urale şi strigăte entuziaste ţâşniră din toate părţile în chip de răspuns.

— Propun ca toţi aceia dintre noi care au talente de copist

şi de caligraf să ridice mâna. Ei vor putea să ne ajute recopiind cărţile păstrate. Cu cât vor fi mai multe copii în circulaţie, cu atât Marele Incendiu al Libertăţii va fi mai greu de stins! strigă jubilând bătrânul Pădure de Pinacluri care părea că uitase de vârsta lui înaintată.

Imediat, o armată de mâini se ridică.

Numai Dovleac Amar, a cărui faţă roşie se crispase, se abţinu să aplaude. El nu avea decât dispreţ pentru congenerii lui cărora nesperata întoarcere a lui Verigă Esenţială le ridicase moralul căzut la pământ.

Responsabilul cu împăturirea Cearşafurilor Imperiale simţea că nu are nimic în comun cu toţi aceşti eunuci...

Şi nu fără motiv, căci el nu era castrat!

Împăratul Centrului în persoană îl impusese în confreria Cercului Phoenix, sub pretextul că fusese castrat înainte de a fi luat ca prizonier de război.

Qinshihuangdi îl însărcinase pe Dovleac Amar să se infiltreze în Biroul Zvonurilor, unde îl angajase ca funcţionar. Acolo, falsul eunuc putea să-i supravegheze pe agenţi, făcând toate anchetele posibile asupra stării de suflet şi a eventualelor comploturi ale castei eunucilor pentru care el încerca o imensă aversiune. O considera pe cât de puţin serioasă, pe atât de ridicolă. Jurase să o distrugă. De ani de zile, în ciuda frecventării asidue a confreriei, Dovleac Amar nu reuşise să-i semnaleze nimic serios împăratului Centrului în legătură cu funcţionarea acestei societăţi secrete, astfel că nu mai spera să-i dea acestuia ocazia într-o zi să pună cu botul pe labe această periculoasă castă de jumătăţi de bărbaţi.

E uşor de înţeles de ce ceea ce aflase în ziua aia din gura lui Verigă Esenţială nu căzuse în urechea unui surd!

Dovleac Amar, jubilând în secret, plutea pe norişorul lui.

El îi privi amuzat pe eunuci cum părăseau încăperea, cocoţaţi pe încălţările lor de lemn ridicol de înalte,

cotcodăcind ca nişte găini bătrâne.

În curând, mulţumită lui, Imperiul Centrului se va debarasa de această jalnică şleahtă.

Era suficient să laşi fructele neculese pe ramurile copacilor; mai devreme sau mai târziu, ele tot aveau să cadă.

Trebuia doar să ai răbdare.

*

Când Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică plecară, promiţându-i că vor reveni s-o vadă după ce-şi vor fi îndeplinit misiunea de a elibera cărţile ascunse în fostul palat al lui Lubuwei, Vale Adâncă simţi că nu era departe momentul când forţele o vor lăsa.

Îi mai rămânea de făcut o ultimă verificare înainte ca spiritul ei să fie complet liniştit. Fusese intrigată de urmele de pulbere neagră pe care le descoperise sub piciorul gasteropodei rebele care, refuzând să se alăture semenelor ei, tulburase ordinea perfectă a cercului de cochilii format după modelul celui cu şaizeci şi patru de hexagrame din cosmogonia Universului.

Ea luă din nou în mână molusca şi intră în grotă. Acolo, se aşeză pe una din pietrele de pe marginea lacului miniatural şi puse cu delicateţe melcul aproape de piatra reprezentând insula Penglai care ieşea la suprafaţă în centrul minusculei suprafeţe de apă.

Cu răsuflarea tăiată, cu pupilele pe jumătate închise din cauza oboselii, ea făcu enormul efort de a se concentra asupra cochiliei melcului care urca încet piatra în formă de pară la marginea căreia îl plasase. Ajuns repede în vârful stâncii rotunjite, el îşi înălţa coarnele oculare spre stânga şi spre dreapta.

Atunci, aşa cum presimţise, Vale Adâncă văzu apărând,

în locul moluştii, silueta unui bărbat căruia nu-i distingea clar faţa. Ea era atât de sfârşită de oboseală, încât forţa ei mentală era insuficientă pentru a reuşi să-l recunoască. Trebuia să se concentreze şi mai mult. Uşor, metodic, ea începu să facă exerciţii de respiraţie menite să-i fortifice puterea interioară. Fiecare aspiraţie îi rupea spatele, în timp ce fiecare respiraţie îi transforma pieptul într-un câmp de flăcări. Simţea cum, din cauza efortului, i se formau pe frunte broboane de sudoare.

Încet-încet, în ciuda dificultăţii şi a durerii pe care o simţea până în străfundurile Câmpului său de Cinabru interior, ea văzu cum silueta capătă faţa preotului taoist Zhaogongming. Pulberea neagră de pe piciorul gasteropodului provenea din acel amestec exploziv pe care preotul venise să-l ia din fundul grotei cu câteva săptămâni mai înainte.

Vale Adâncă era atât de slăbită încât nu reuşea să stabilească clar legătura totuşi de netăgăduit între imaginea asistentului lui Wudong şi ruptura armoniei generale pe care melcul rebel o produsese când părăsise cercul perfect al cochiliilor în mijlocul căruia ea plasase Bi-ul negru înstelat. Se străduia în zadar să accentueze ritmul mişcărilor din plămâni, în mintea ei nu apărea nimic în plus care să justifice prezenţa fetei preotului asociată cu cea a pulberii lui.

Simţea cum o cuprinde toropeala. În foarte scurt timp, n-o să mai poată să se concentreze, atât era de obosită.

Totuşi, viziunea ei reuşi să devină mai clară: era o carceră lângă mare în care Zhaogongming părea să zacă. Trebuia să fie Dongyin, acolo unde el se întorsese cu pulberea neagră. Ea vedea, de asemenea, fluturând, pe acoperişul închisorii, flamura împăratului Centrului. Preotul taoist părea singur şi terorizat de frică. Ea percepea mica scânteie tremurătoare a spiritului său în mijlocul unei imense găuri negre. Acestui

preot, care n-avea egal în măcinarea pulberilor necesare confecționării pilulelor de nemurire, îi era în mod evident foarte frică de moarte.

Își dădea seama că el era gata să facă orice decât să piară sub loviturile împăratului Centrului.

Își luă o mică pauză ca să reflecteze la sensul imaginilor pe care spiritul ei le primise de atât de departe.

Atunci se hotărî să se încreadă în instinctul ei. Dacă imaginea preotului apăruse asociată cu cea a melcului care împiedicase formarea perfectă a Marii Roți a Hexagramelor în jurul celor doi tineri, înseamnă că, într-un fel sau altul, el se pregătea să împiedice reuşita acțiunii lui Roză Primăvăratică şi a lui Peşte de Aur sau, şi mai rău, să atenteze la integritatea lor fizică. Fără îndoială, Zhaogongming dispunea de informații despre ei şi se pregătea să le divulge cuiva interesat de ele. Dezvăluirea lor risca să aibă consecințe catastrofale pe viitor, dacă ea îl lăsa să acționeze în acest sens.

Vale Adâncă făcu un efort supraomenesc pentru a se mai concentra o dată şi pentru a încerca să afle ceva mai mult. Ea vedea numeroase vânturi rele şi tot atâtea sufluri nefaste rotindu-se în jurul siluetei preotului. Aceste sufluri, după ce ajunseseră în vârful capului taoistului, formând o aureolă maronie neclară, începură să se transforme într-o masă rotundă şi solidă în centru. Ai fi zis că un disc de abur se suprapusese peste fața lui.

Ea îşi ținu răsuflarea.

Viziunea ei era acum mai precisă... Masa coagulată care nimba fața preotului se întunecase şi mai mult şi era presărată cu mici stele incandescente. Imaginea suflurilor negative fusese înlocuită de Bi-ul negru înstelat, care făcu să dispară, ca şi cum ar fi înghițit-o, fața lui Zhaogongming. Dar ea constată cu neplăcere urma unei fisuri care pleca dintr-o margine şi ajungea până la gaura din centru.

În locul capului lui Zhaogongming, discul de jad era efectiv pe punctul de a se rupe!

Nu era acesta semnul evident că preotul taoist se pregătea să ducă la îndeplinire o acțiune nefastă care să distrugă planurile lui Peşte de Aur şi ale lui Roză Primăvăratică?

Inima bătrânei preotese medium, slăbită de efortul pe care îl făcuse, abia mai bătea.

Trebuia să acționeze neîntârziat...

Alegerea ei era făcută.

Nu mai era timp nici de subtilități, nici de tărăgănări, trebuia să se ocupe de ceea ce era mai urgent: să-i protejeze cu orice preț pe cei doi iubiți, împiedicându-l pe Zhaogongming să vorbească.

N-avea altă soluție decât să capteze memoria preotului şi să-i extragă întreg conținutul, ca şi când ar răsturna un sac. Atunci, el îşi va pierde orice reper şi va fi incapabil să spună ceva care să aibă sens, chiar sub cea mai teribilă tortură. Vale Adâncă trebuia într-un fel să-i dezactiveze funcțiile cognitive.

Pentru a reuşi acest lucru, trebuia să înceapă prin a-şi imagina micul lac central înconjurat de piscurile situate în capul lui Zhaogongming, la jumătatea drumului dintre occiput şi mijlocul sprâncenelor, şi apoi să-l golească. În mijlocul acestui lac, conform *Calendarului de Jad* din *Cartea Centrului* scrisă de Laozi, se ridica Mingtang-ul, sediul corpului uman, al impresiilor, al iubirilor şi al memoriei.

Inima fiind sediul gândirii, trebuia să se concentreze şi asupra acestui organ. Dar dintre cele Cinci Viscere-receptacole, la inimă era de departe cel mai greu de ajuns, fiindcă era cuibărită, aşa cum stătea scris în *Cartea Curții Galbene, „în centrul camerei obscure care se însenina luminând porțile Yang-ului”.* Ea era cea care exala*, floarea cvintuplă* şi regla circulația sanguină. Inima se exterioriza în

gură prin intermediul limbii care era, într-un fel, apendicele ei. Era aşadar de ajuns ca Vale Adâncă să oprească inima lui Zhaogongming pentru ca acesta să nu mai vorbească.

Pentru a reuşi o asemenea ispravă, care însemna de fapt să-l ucidă de la distanță, Vale Adâncă trebuia, după ce va fi trecut de Norii-plămâni ai preotului, să forțeze uşa Palatului Stacojiu al inimii şi să-l golească de orice suflu. Acolo, ea avea să găsească spiritul aerian Shen, acel suflu palpitant care pleca de la inimă şi reprezenta mişcarea vieții. Era suficient să facă să înceteze rezonanța pură a acestei inimi, închizând cele două batante ale uşii ei cu Cheia de Jad răsucită de şapte ori, şi limba lui Zhaogongming va fi înțepenită, el nu va putea să dezvăluie călăilor nimic din ce ştie pentru că va fi mort.

Totuşi, Vale Adâncă era cea pe care moartea venise să o ia. Ea căzuse epuizată pe stânca de pe marginea lacului său miniatural.

O simțea venind de câteva ore, dându-i târcoale. Îşi văzuse sufletul celest Hun gata să se întoarcă în norii originari şi sufletul trupesc Po pe punctul de a reveni la Sursele Galbene din măruntaiele pământului.

Conştientă că viața i se scurgea din corp, asemeni unui pârâiaş, ea îşi începuse fără să-şi facă iluzii ultima meditație. De altfel, chiar dacă ar fi continuat să trăiască, soluția nu-i prea era la îndemână. Ea nu fusese niciodată capabilă să ia cuiva viața de la distanță. Nu era o vrăjitoare malefică, nici nu profera blesteme aducătoare de rău.

De-a lungul întregii sale existențe, ea nu făcuse decât să transmită binele, suflurile pozitive şi protecția ei.

Ea n-ar fi putut niciodată să-l ucidă pe Zhaogongming doar gândindu-se la el...

*

Luna era sus pe cer, iar el o ținea de mână pe Roză Primăvăratică.

Pe panta colinei cu cai, Peşte de Aur străbătea cu o emoție intensă câmpurile şi pajiştile pe care altădată văzuse galopând caii cereşti ai lui Lubuwei. El îi ceruse lui Salt de Tigru, în virtutea talentelor lui divinatorii, să li se alăture pentru a evita orice surpriză neplăcută.

Cu timpul, buruienile şi mărăcinişurile invadaseră toate acele păşuni. În mod vizibil, creşterea cailor cereşti nu mai era prioritatea Imperiului Centrului, care terminase cuceririle militare şi nu mai simțea nevoia să dispună de atâția cai de război ca înainte. În consecință, tot domeniul lui Lubuwei era lăsat în paragină. De când negustorul fusese proscris, iar terenurile şi caii săi confiscați de Stat, creşterea cailor se practica în ferme imense situate în afara oraşelor. Grajdurile colinei cu cai, deteriorate, ale căror scânduri desprinse erau acoperite încet-încet de iederă, nu mai adăposteau decât cuiburi de păsări şi câțiva lilieci pe care-i puteai vedea agățați cu capul în jos de grinzile putrezite, dacă te aventurai pe acolo.

Pe flancul colinei, dar pe partea opusă Xianyangului, pentru a nu atrage atenția, în mijlocul acelei inexplicabile pârloage pe care buruienile şi lăstărişul îți permiteau să te ascunzi uşor şi formau în unele locuri veritabile metereze de apărare, Peşte de Aur hotărâse să instaleze tabăra Armatei Revoltaților.

Fosta herghelie principală, invadată de arbuşti, părea să se fi contopit cu ceea ce fusese altădată „colina cu cai” a negustorului Lubuwei. Ciudatul ei acoperiş în formă de carcasă de corabie răsturnată era parțial acoperit de iederă. Ai fi zis că sunt alge marine. Clădirea abandonată te mai ducea cu gândul la un uriaş vas ritual burduhănos pe care un dragon mai poznaş decât alții l-ar fi umplut cu tot felul de ierburi înainte de a-l răsturna pe pământ unde fusese

pus altădată.

Cât despre locuința propriu-zisă a primului-ministru al Qinului, ea nu părea să fi suferit peste măsură din pricina dezafectării. Zidurile de piatră continuau să se înalțe semețe, dominând colina. Este adevărat că ar fi fost nevoie de furtuni, cataclisme, ba chiar de cutremure de pământ, pentru a reuşi să-i fisureze, să-i disloce şi să-i distrugă zidurile înalte făcute din blocuri mari asamblate!

Imediat după instalarea bivuacului, Peşte de Aur hotărâse ca, înainte de a se culca, să se ducă la palatul lui Lubuwei împreună cu Roză Primăvăratică şi Salt de Tigru pentru a verifica ascunzătoarea cu cărți prețioase.

— Şi când te gândeşti că, în timp ce noi suntem aici, Verigă Esențială le ține o cuvântare prietenilor lui eunuci ca să-i convingă să ne ajute! zise încet Salt de Tigru în momentul în care ajungeau în vârful movilei pe care se ridica locuința negustorului.

— O să le dezvăluie existența scrierilor salvate de foc? întrebă Peşte de Aur uşor neliniştit.

— Eunucii sunt uniți şi nu trădează un secret!

— Avem noroc: uşa de la intrare este atât de putredă încât nu mai are nici încuietoare! strigă veselă Roză Primăvăratică.

Tocmai împinsese batanta grea de lemn cu ținte de bronz care dădea spre curtea interioară a locuinței.

— Intrarea în pivniță este în partea asta, adăugă tânăra femeie foarte excitată, mergând înaintea celorlalți doi.

Într-un colț al curții, Peşte de Aur recunoscu fără dificultate scara în spirală care cobora la subsolul locuinței.

— Eu rămân aici ca să stau de pază, propuse Salt de Tigru.

— Bună idee! La cel mai mic zgomot, contez pe tine să ne previi, şuşoti Peşte de Aur.

Din trei răsuciri, scara de piatră îi dusese pe cei doi iubiți

în vasta încăpere boltită care servea de pivniță.

Acolo, Lubuwei îşi depozita proviziile şi unele mobile care nu-şi găsiseră locul la etajele superioare. O răsuflătoare mare prin care, la acea oră din noapte, intrau deja razele lunii îți permitea să constați, cu condiția să-ți laşi ochii să se obişnuiască cu obscuritatea locului, că pivnița era plină de hamuri şi de lăzi acoperite de praf, îngrămădite acolo într-o dezordine îngrozitoare.

Nimic nu părea să fi fost mişcat de la fuga lui Lubuwei.

În fundul încăperii, un enorm dulap lăcuit acoperea aproape în întregime zidul de piatră. Puțin mai la stânga, Peşte de Aur îşi dădu seama, cu inima strânsă, că zăceau pe jos, îngrămădite unele peste altele, pietrele de fonolit ale carilonului[4] părintelui său spiritual. Instalat de negustorul de cai cereşti în salonul de muzică situat la primul etaj al palatului său, el ritmase multe din dansurile lui Zhaoji al cărei spectator uluit fusese de la cea mai fragedă vârstă. Peşte de Aur nu ştia, dar în fața acestui carilon de piatră Zhaoji şi Lubuwei descoperiseră cu spaimă semnul de pe fesa copilului pe care Omul fără Frică îl adusese din Marele Sud.

— Ascunzătoarea se află în spatele acestui dulap! zise Roză Primăvăratică arătându-i lui Peşte de Aur impozantul obiect de mobilier.

Dulapul era şi el acoperit de praf ca şi hamurile şi lăzile de care pivnița era plină. În spatele scândurilor roşiatice şi decolorate de timp, dormitau cu siguranță prețioasele cărți salvate, din fericire, de arderea pe rug.

— Suntem aproape să ne atingem scopul! Vom putea în sfârşit să aprindem incendiul justiției şi al libertății, murmură Peşte de Aur.

---

[4] Carilon – instrument muzical la care se pot executa arii cu ajutorul unor clopote sau al unor lame acordate la anumite tonuri. (n. trad.)

Incapabilă să mai spună vreun cuvânt, Roză Primăvăratică îl strânse în braţe.

— Să ieşim repede... Am auzit zgomot de paşi pe pietrişul drumului!

Era Salt de Tigru, care alergase, gâfâind, la ei.

Urcară precipitat scara în spirală, traversând curtea interioară în celălalt sens şi ajungând repede în afara locuinţei. De cealaltă parte a drumului, lăstărişul înalt în care plonjară le permise să se ascundă. Incontestabil, se auzeau paşi grăbiţi pe aleea care ducea la uşa de la intrarea în palat.

Atunci văzură cum două siluete neclare, acoperite în întregime de mantii lungi care le ascundeau din cap până-n picioare, se strecurau şi ele în locuinţa lui Lubuwei. După statură şi după mers, cele două siluete nu puteau fi decât femei. De altfel, sandalele cu curele aurite pe care razele lunii le făceau să strălucească le-o confirmă, dacă mai era nevoie.

— Nu suntem singurii interesaţi de ascunzătoarea cu cărţi! Ce fac aici cele două femei? şuşoti Peşte de Aur, uşor nelinişţit.

— Sunt femei de rang foarte înalt... judecând după sandalele scumpe. Cine ştie? Poate e vorba de Huayang şi de Zhaoji? Ele m-au ajutat să ascund cărţile, îşi aminti Roză Primăvăratică. N-ar fi de mirare să vină din când în când să se asigure că sunt la locul lor!

— Chiar dacă sunt ele, e mai bine să nu ne mişcăm. Am putea să le speriem şi să atragem în mod inutil atenţia asupra noastră! zise Peşte de Aur cu voce înnăbuşită.

— Prea multă lume dă târcoale pe aici, bombăni Salt de Tigru. Trebuie să venim să golim ascunzătoarea chiar mâine!

— Ai dreptate, zise Peşte de Aur. Între timp, cred că e de preferat să ne întoarcem în tabără.

Ei se ridicară din mijlocul lăstărişului unde se ascunseseră şi, străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot posibil, o apucară pe cărarea pe care veniseră.

În vale, la mijlocul pantei, Peşte de Aur zări, pe jumătate năpădit de vegetaţie, un mic grajd situat mai la o parte de drum.

— Salt de Tigru, poţi să te întorci singur. Eu şi Roză Primăvăratică avem ceva de făcut aici. Ne vedem mâine în zori, la bivuac. Spune-le celorlalţi să nu se îngrijoreze, preciză încet Peşte de Aur, după ce se apropiase de clădire şi o inspectase rapid.

Roză Primăvăratică îşi privi iubitul cu uimire.

— Ce avem de făcut aici? întrebă ea.

— Dragoste! Feriţi de priviri indiscrete... în tabără ar fi fost imposibil.

El o luase de mână şi urcară pe scara care ducea în podul micului grajd. Pe podea erau destule paie din care să facă un pat confortabil.

Restul nopţii fu incandescent. Ei îşi contopiră îndelung suflurile.

— Esenţele noastre ascunse se amestecă de minune unele cu altele, îi şopti Roză Primăvăratică lui Peşte de Aur, după ce acesta o posedase, tot mai îmbătată de dorinţă şi abandonându-se gâfâind în braţele lui.

Mângâierile lui Roză Primăvăratică aproape că reuşiseră să-l facă să uite neliniştea care îl cuprinsese constatând că nu erau singurii care se duseseră la ascunzătoarea cu cărţi.

Niciunul din cei doi iubiţi nu ştia că făcuseră dragoste în podul fostului grajd al cailor cereşti, chiar în locul unde, cu ani în urmă, Lubuwei şi Zhaoji fuseseră surprinşi de Verigă Esenţială care luase hotărârea să păstreze pentru el ceea ce văzuse şi să nu spună la nimeni. Această bunăvoinţă faţă de cei doi amanţi ar fi putut să-l coste denunţarea de către Cuţit Rapid, dacă acesta n-ar fi fost asasinat de Foc Arzător

care se răzbunase pe chirurgul şef al eunucilor pentru că îi furase organele sexuale după operaţia de castrare.

Fără această răzbunare a tânărului eunuc, Verigă Esenţială n-ar mai fi avut capul pe umeri!

Aşa era viaţa făcută... Magia locurilor ducea adesea, fără s-o ştim, la repetarea unor gesturi făcute de alţii înaintea noastră.

— O să reuşim la noapte, vom lua cu noi douăzeci de soldaţi din Armata Revoltaţilor şi o să mutăm cărţile. N-o să ne ia mult timp. Fiecare va trebui să ştie dinainte exact ce are de făcut, îi zise Peşte de Aur lui Roză Primăvăratică în momentul în care ajunseră în tabără, ţinându-se tandru de mână.

În seara următoare, mergând să mai inspecteze pentru ultima oară locurile pe când soarele încă mai mângâia cu razele lui colina cu cai, Peşte de Aur constată cu stupoare că acum era imposibil să se apropie de fosta locuinţă a tutorelui său.

Soldaţi înarmaţi o asediaseră complet. Se putea vedea o adevărată pădure de lănci ridicându-se în faţa zidurilor ei înalte, ca şi numeroase santinele dispuse în cele patru colţuri şi de o parte şi de alta a intrării în palat.

Ascunzătoarea cu cărţi preţioase nu le mai era accesibilă!

Probabil că fuseseră trădaţi. Tot planul lor se prăbuşea. Totul trebuia luat de la început.

Clocotind de mânie, Peşte de Aur văzu cum i se spulberă visul de dreptate.

Cu siguranţă, Imperiul Centrului era mai puternic şi mai viclean decât îşi închipuise el!

84

Se împlineau douăsprezece zile de când Zhaogongming se plictisea aşteptând în carcera lui întunecată, animată doar

zgomotul produs de zvâcnirea valurilor. Gărzile îl readuseseră acolo după ce apăruse în fața împăratului Centrului pe terasa Langya unde acesta îl convocase.

Pentru a ajunge la închisoarea din Dongyin, un mic fort construit la capătul unui promontoriu încercuit de valuri, nu puteai trece decât pe o limbă îngustă de pământ al cărei acces era cu străşnicie păzit de jandarmi zi şi noapte. Nimeni nu putea să treacă, într-un sens sau în altul, fără să fie obligat să traverseze postul de pază. Închisoarea din Dongyin era dintre acelea din care nu puteai evada fără complicitatea gardienilor.

În dimineața aceea, zgomotul valurilor care izbeau zidurile era şi mai asurzitor decât de obicei. Preotul taoist şi-l imaginã dintr-odată pe Qinshihuangdi cum contemplă şi el, dar în aer liber, aceleaşi valuri dezlănțuite.

Tulburat profund de întâlnirea cu împăratul, el continua să-i audă vocea tăioasă ordonându-i să-i furnizeze mixtura pentru fabricarea pilulelor de longevitate. Cât despre primul-ministru Lisi, el fusese şi mai categoric, somându-l să-i dezvăluie locul unde se ascundea fiica lui dacă vroia să-şi salveze viața.

Zhaogongming era sigur că acesta nu mințea. Prins în maşinăria judiciară a Imperiului, el n-avea să iasă viu decât cu condiția să-i dezvăluie lui Lisi secretul pe care Tigru de Bronz i-l spusese înainte de a muri: Roză Primăvăratică şi adevăratul Peşte de Aur plecaseră la Xianyang ca să deschidă ascunzătoarea cu cărți şi să răspândească în tot Imperiul aceste vestigii salvate din incendiu. Niciodată nu s-ar fi gândit că va fi nevoit să se folosească într-un mod atât de josnic de confidența unui om care îi oferise prietenia lui înainte de a pleca de cealaltă parte a muntelui sacru...

El se gândea cât de abject era ceea ce avea să facă. Dar frica de a muri sub tortură era prea puternică!

Nu mai avea de ales. O să vorbească. Va trăda încrederea

pe care tatăl lui Peşte de Aur o avusese în mod imprudent în el.

Şi cu cât timpul trecea, cu atât angoasa îl sugruma.

De la întrevederea cu împăratul Centrului pe acea terasă pe care o curățase perfect, nu mai avusese nicio veste de la el.

Dată fiind nerăbdarea pe care i se păruse că o ghiceşte în vorbele suveranului, se aştepta să fie convocat chiar a doua zi pentru a-i furniza pulberea şi pilulele pe care i le ceruse. De altfel, ar fi fost în mare încurcătură. Nu mai avea nici cea mai mică doză de substanță alchimică iar ultimele cantități de pulbere neagră le folosise ca să arunce în aer colțul stâncos care bloca terasa. Va fi nevoit să-i explice împăratului că va trebui să aibă puțină răbdare ca să pună la punct un laborator în care să poată efectua ingenioasele lui amestecuri. Zhaogongming cunoştea perfect cele mai ascunse locuri de unde Wudong se aproviziona cu mercur, cu plumb, cu argint şi cu minereu de fier. Atunci, ducându-se în căutarea lor, va putea începe creşterea acelor „embrioni metalici" ieşiți din pământ, asemeni copiilor, pe care alchimia reuşea să-i facă să treacă de la o stare la alta, de exemplu de la stadiul de cinabru la cel de aur. Personificarea acestor „embrioni metalici" era atât de mare, încât bătrânii nu ezitau să le ofere, ca dovadă a stimei pe care o aveau pentru ei, băutura nobilă rezervată strămoşilor şi conducătorilor care era alcoolul de orez.

Preotul taoist ardea de nerăbdare să-i prezinte suveranului câteva specimene viguroase din aceşti embrioni cu virtuți atât de uimitoare!

Zilele se scurgeau una câte una... În fiecare zi, soarele îşi începea cursa în arborele Fusang, la est, unde îl lăsa corbul care îl ținea în cioc, şi o sfârşea în arborele Ruomu, la vest, unde se culca, dar niciun semn nu venea, vai, din partea lui Qinshihuangdi. Îşi schimbase părerea? îşi pierduse brusc

încrederea în el? Găsise, poate, un alt furnizor de pilule de cinabru? Sau nu era decât o ultimă strategie a infamului prim-ministru menită să-l neliniştească şi să-i slăbească şi mai mult capacitatea de rezistenţă?

Îşi petrecea nopţile şi zilele rumegându-şi gândurile sumbre. La ce bun să fii un alchimist taoist dacă zăceai ca el într-o temniţă? întins pe jos în acea întunecime umedă pe care zgomotul oceanului o făcea din ce în ce mai insuportabilă, el se străduia să se gândească la momentele bune pe care le trăise pe vremea maestrului său Wudong. Nu de la acest mare maestru învăţase el tot despre materie, despre stările ei, despre alchimie şi sufluri şi despre corpul omenesc? Acesta era imaginea unui peisaj, cu munţii, trecătorile, piscurile şi lacurile lui, a echilibrului necesar dintre Yin şi Yang, a Marii Păci şi a Marelui Vid, a Păstrării lui Unu care îţi permitea să obţii Viaţa Lungă: *„Dacă ţi se face foame, gândeşte-te la Unu şi vei mânca; dacă ţi se face sete, gândeşte-te la Unu şi vei bea nectar”,* avea obiceiul să repete Wudong când Zhaogongming, care se întreba ce se ascundea în spatele acelui „Unu”, îl chestiona despre asta. Era un Nemuritor sau un Zeu unic? într-o zi, Wudong, sătul de întrebările cu care asistentul lui avea obiceiul să-l bombardeze fără menajamente, sfârşi prin a-i recita acel aforism care-l aruncase în cea mai profundă stare de perplexitate:

— Să-l cunoşti pe Unu nu este greu. El se află în Marea Ravenă a Stelei Polare. Greu este să-l păstrezi pe Unu până la sfârşit, fără să-l pierzi niciodată...

— Dar ce este Marea Ravenă a Stelei Polare?

— O zonă a corpului nostru situată între inimă şi stomac, se mulţumise să răspundă enigmatic marele maestru.

Zhaogongming înţelesese atunci vag că „a-l păstra pe Unu” semnifica prezervarea unităţii componentelor care constituiau sufletul şi energia umană, altfel spus,

adevăratul „eu”.

Cel care îşi pierdea „eul” vedea, în consecinţă, cum i se usucă viaţa şi cum i se epuizează încet-încet energiile.

În orice caz, preotul ştia că dezvăluind subterfugiul de care se folosise Tigru de Bronz, el nu-şi mai păstra „eul”. Căci dezvăluirea secretelor unei fiinţe care a avut încredere în tine însemna trădarea propriului spirit.

Existau unele acte prin care individul, din laşitate, lipsă de respect şi slăbiciune, putea să se piardă cu totul, între a deveni un Hun, unul din acele suflete celeste făcute pentru echitate şi compasiune, şi a deveni un Po, acele Spirite ale Pământului al căror ciclu de acţiune corespundea întocmai cu cel al Lunii, acele veritabile brute care erau cauza majorităţii maladiilor,

Zhaogongming ştia cu certitudine că, pentru a-şi salva propria existenţă, se pregătea să facă cea mai proastă alegere.

El se simţea blestemat, abandonându-se într-un fel de decădere care avea să-l reducă în cele din urmă la starea de zdreanţă. Nu încerca niciun fel de ruşine, nu se iubea destul pentru asta. De când era copil se temea atât de mult de durere, încât era incapabil să-i înfrunte pe micii lui camarazi în luptă. Ideea de a trebui să suporte, sub privirea batjocoritoare a lui Lisi, tortura unui călău care l-ar lăsa în aceeaşi stare în care îl găsise el pe bietul Fildeş Imaculat îi devenise intolerabilă. Nu suporta vederea sângelui pe pielea altora, atunci cum s-o suporte pe a lui?

Şi când te gândeşti că în ochii tinerei ordonanţe de care se îndrăgostise că trecuse drept un Fangshi, unul din acei „oameni cu tehnici” care posedau puterea de a domina materia, care erau capabili să vâneze demonii, să poruncească vânturilor, să stăpânească Suflul Primordial Yuanqi, dar mai ales să confecţioneze în mod impecabil acele pilule de Nemurire... în materie de Fangshi,

Zhaogongming nu mai era decât o biată epavă scorojită hâțânată de apele unui fluviu, care nu mai era în stare să stăpânească nimic din propria-i soartă.

Era mai bine, la urma urmei, că Fildeş Imaculat nu văzuse nimic din acest abis de mediocritate în care căzuse de când zăcea astfel în temnița lui, rememorându-şi eşecurile şi trecând în revistă toate laşitățile... îşi dădea seama, nu fără amărăciune, că, spre deosebire de tânărul său iubit, el nu-şi găsise propriul Li, acel principiu de ordine internă care-i permitea individului să acționeze ca un veritabil Sfânt, adică fără a-şi pierde obiectivul de a se arăta, indiferent de împrejurări, benefic şi pozitiv față de aproapele său.

La ce îi folosiseră toți acei ani petrecuți alături de Wudong?

*

Nimeni nu ştia exact de ce, după ce isprăvea de mâncat şi de băut, Nor Purpuriu îşi curăța mereu unghiile cu atâta grijă.

Şeful Biroului Zvonurilor era gras ca un bivol. Avea, de asemenea, gusturile cele mai fine în materie de mâncare. Agapele lui începeau încă din zori. I se servea peşte fript în birou, în timp ce dădea şefilor de secții directivele zilei. Platourile se succedau până seara, la ora de închidere a serviciului. Acest regim îl obliga pe Nor Purpuriu, a cărui enormă greutate îi împiedica până şi cea mai mică mişcare, să nu se mai deplaseze decât cu un palanchin solid.

De la abandonarea postului de către Verigă Esențială, şeful serviciilor secrete ale Imperiului încetase să mai fie numit în mod obligatoriu dintre eunuci. După ce alesese personaje şterse, care nu rezistaseră mai mult de câteva luni la greutățile postului, Qinshihuangdi îl plasase acolo, în

cele din urmă, pe acest fost general de geniu a cărui specialitate era construirea de poduri provizorii pe fluvii şi râuri.

După un procedeu de acum bine stabilit, el îl alesese pe Nor Purpuriu pentru presupusa lui loialitate şi pentru gustul lui pentru secrete, fără a se consulta cu primul-ministru, după ce îl bombardase pe militar cu întrebări indiscrete despre gusturile lui personale şi despre viaţa lui privată. Crezuse că detectează la el acea absenţă a ambiţiei personale şi a duplicităţii care trebuia neapărat, după părerea lui, să caracterizeze profilul candidatului la funcţie. Biroul Zvonurilor rămânea într-adevăr un fel de centru nevralgic al administraţiei imperiale, observatorul ei privilegiat şi, în consecinţă, locul ideal pentru aţâţarea eventualelor comploturi.

După ce-şi propusese să nu-l lase niciodată în funcţie mai mult de trei ani pe titularul acestui post, împăratul Centrului se hotărâse să-l păstreze pe Nor Purpuriu, fiindcă nu-i găsise un succesor la fel de demn de încredere.

Acesta din urmă avea totuşi o concepţie mai degrabă birocratică, ca să nu spunem oarecum placidă, despre sarcina lui. Acest fost general obez era un om al dosarelor care ieşea rar pe teren, preferând să-şi petreacă zilele într-un birou agreabil, care dădea spre o grădină interioară plină de azalee, citind rapoartele agenţilor şi alegând informaţiile demne de a fi comunicate mai sus.

Când Dovleac Amar dăduse buzna în biroul lui, Nor Purpuriu schiţase o grimasă. Nu-i plăcea să fie deranjat în timp ce se ghiftuia. Totuşi, dacă agentul infiltrat la eunuci considerase util să se deplaseze până acolo, înseamnă că deţinea informaţii interesante şi urgente.

Dovleac Amar era atât de mândru şi grăbit să-i dezvăluie lui Nor Purpuriu motivul vizitei lui, încât băigui:

— Deţin o informaţie capitală, şi chiar una colosală

pentru Biroul Zvonurilor: fugarul Peşte de Aur s-a întors la Xianyang. Acest om se pregăteşte să fure, dintr-o ascunzătoare a fostului palat al lui Lubuwei, cărțile care au fost depozitate acolo pentru a fi salvate din Marele Incendiu. Apoi el are de gând să răspândească aceste scrieri în tot Imperiul, pentru a se răzbuna pe Marele împărat al Centrului.

— Dar este incredibil! Eşti sigur de ceea ce spui?

— Peşte de Aur este împotriva împăratului Centrului şi a legismului... După vorbele eunucului Verigă Esențială, de la care dețin aceste informații, resentimentul fugarului față de Qinshihuangdi este imens!

— Vorbeşti de fostul şef al Biroului Zvonurilor, cel care ocupa acest post acum câțiva ani?

— Chiar el. Face parte din escuada lui Peşte de Aur. El este cel care a povestit totul confreriei Cercului Phoenix... Nu poți fi niciodată destul de precaut cu eunucii!

De stupoare, Nor Purpuriu fusese cât pe ce să se înece cu bucata de peşte fript pe care o ducea la gură. El luase stiletul care se afla pe masa lui şi reîncepuse să-şi curețe nervos unghiile. Informația pe care Dovleac Amar i-o dăduse îl arunca în mod vizibil într-un abis de perplexitate. Se aştepta la ceva inedit: iată că fusese servit!

— Şi am păstrat-o pe cea mai bună la sfârşit. Ghici cu cine a venit Peşte de Aur aici?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Chiar cu fiica prim-ministrului nostru, Roză Primăvăratică în persoană! După ce a plecat din Xianyang, ea s-a dus să-l întâlnească şi el a adus-o aici...

— Şi când te gândeşti că nimeni nu înțelegea de ce a dispărut Roză Primăvăratică! Tatăl ei va fi fericit să o revadă. De când a plecat, are o mină atât de tristă.

— Iată de ce am venit să te văd de urgență, fericitul meu stăpân! rânji Dovleac Amar.

— Este o adevărată sfidare a împăratului Qinshihuangdi! Dar suntem siguri că acest Verigă Esențială nu caută să ne manipuleze? zise el după ce lăsase stiletul din mână şi dăduse pe gât, pentru a se calma, un pahar de apă parfumată.

— Era atât de sincer când a vorbit, încât mi se pare de-a dreptul imposibil! răspunse mândru Dovleac Amar a cărui față bucălată se înroşea de mulțumire.

— Acest trădător a abandonat pe neaşteptate postul pe care îl ocup eu acum!

Bărbia triplă a lui Nor Purpuriu tremura de stupefacție.

— Eunucul ăsta a făcut mereu parte dintre complotiştii periculoşi. În fața adunării congenerilor săi, care se reunesc în secret în fiecare trimestru, cuvântarea lui era elocventă! Ai făcut bine că m-ai ascultat când am vrut să te conving să interzici aceste reuniuni! chicoti, la fel de bine dispus, corpolentul Dovleac Amar.

De satisfacție, el părea să se umfle ca un burduf şi totuşi, burdihanul lui n-avea să reuşească niciodată să-l egaleze pe cel al lui Nor Purpuriu.

Fără să mai aştepte, acesta îl convocă în fața lui pe agentul Cu Aplicație, şeful Secției de Căutare a trădătorilor şi răzvrătiților.

— Cu Aplicație, începând chiar din acest moment o să pui să fie supravegheate împrejurimile fostului palat al lui Lubuwei de pe colina cu cai. Vreau să fiu informat în timp real despre tot ceea ce oamenii noştri vor remarca acolo!

— Aşa o să fac, Domnule Director! răspunse pompos Cu Aplicație, despre care s-ar fi putut spune, din cauza slăbiciunii lui extreme, că era opusul lui Nor Purpuriu, înainte de a se înclina ceremonios în fața superiorului său ierarhic.

— Va trebui, de asemenea, să scotoceşti de la un capăt la altul fosta locuință a negustorului de cai cereşti. Se pare că

se află acolo o ascunzătoare plină cu planşete de bambus gravate cu stiletul şi asamblate în fascicole Pian[5].

— Vrei să spui cărți? întrebă, cu un aer nelinişt it, Cu Aplicație.

Nor Purpuriu îşi privi colaboratorul cu înduioşare. Cum puteai fi atât de prost şi să conduci Secția de Căutare a trădătorilor şi răzvrătiților!

— Da, şi chiar cele mai prețioase cărți! Dar ce aştepți de n-o ştergi pe colina cu cai, vrei ca biciul meu să se abată asupra ta? lăsă să-i scape şeful Biroului Zvonurilor.

— Du-te repede acolo! O să pui mâna pe o comoară care îl va interesa în cel mai înalt grad pe împăratul Centrului şi pe prim-ministrul lui, adăugă, lacom, umflatul Dovleac Amar.

Cu Aplicație înțelese că nu mai avea ce face decât să se repeadă, ca o săgeată, spre misiunea pe care şeful lui i-o încredințase. El se înclină şi o luă la picior în direcția culoarului.

— Acest băiat o să mă uimească întotdeauna! Mă face să mă gândesc la un iepure în fața vânătorului... îi zise Nor Purpuriu lui Dovleac Amar în momentul în care acesta din urmă pleca şi el.

Înspre jumătatea după-amiezii, când Nor Purpuriu muşca cu poftă dintr-o pulpă de rață prăjită, Cu Aplicație năvăli buimac în biroul superiorului său.

— Oamenii sunt postați în cele patru colțuri ale clădirii şi supraveghează colina cu cai... îndrăzni el să spună, foarte jenat, după ce-şi drese glasul.

— Ce avem în ascunzătoarea cu cărți? se interesă fără să aştepte Nor Purpuriu.

Fața şefului Secției de Căutare a trădătorilor şi răvrătiților se descompusese efectiv.

---

[5] Fascicole Pian (sau Pian de carte) – mănunchi de „file” de bambus legate, un fel de capitole antice de carte (n. trad).

— A fost o țeapă, domnule Director! Nu era nicio carte în ea! Nici cea mai mică planşetă! N-am găsit decât acest Pian... gemu Cu Aplicație, întinzându-i lui Nor

Purpuriu un mănunchi de lamele de bambus pe care-l ținea ascuns la spate. Este jumătate de capitol dintr-o lucrare celebră la vremea ei, *Primăverile şi Toamnele lui Lubuwei!* adăugă el, din ce în ce mai ruşinat.

— Dar ce s-a putut întâmpla? Mi s-a spus de o ascunzătoare ticsită cu cărți şi iată că e goală! Cine a putut să facă asta? La ce suntem buni dacă ratăm atât de repede o afacere atât de importantă ca aceasta! tună Nor Purpuriu ai cărui ochi mici, înecați în grăsime, luceau de furie.

— Din păcate, Domnule Director, când oamenii noştri au descoperit ascunzătoarea, situată în spatele unui dulap din pivnița palatului fostului prim-ministru, după ce au scotocit locuința dintr-o parte în alta, ei n-au putut decât să constate că fusese golită!

— Să se dubleze rondurile de supraveghere! Vreau să-i găsim cât mai rapid posibil pe hoții acestor cărți! urlă Nor Purpuriu la agentul Cu Aplicație.

Şeful Biroului Zvonurilor era turbat de furie. Cineva, între timp, golise aşa-zisa ascunzătoare cu cărți! Din două una, ori Dovleac Amar îl mințise, dar nu vedea deloc care ar fi fost interesul falsului eunuc să-i spună baliverne, ori, mult mai supărător, informația răsuflase şi se aranjase golirea ascunzătorii înainte ca agenții să poată pune mâna pe cărțile prețioase pe care le conținea.

Nor Purpuriu era lac de sudoare. Afacerea cădea cum nu se poate mai rău. Părea imposibil să nu i se ducă buhul. Ea nu va întârzia să facă turul Curții, unde nişte suflete bune se vor duce să i-o dezvăluie primului-ministru de care Biroul Zvonurilor depindea ierarhic chiar dacă, teoretic, el ținea direct de autoritatea împăratului Centrului. După ce îşi imaginase mai multe ipoteze, Nor Purpuriu consideră că cel

mai bine era să-i spună el însuşi lui Lisi despre ce e vorba înainte ca acesta să afle de la alţii.

Trebuia să plece la Dongyin şi să-l avertizeze pe primul-ministru de întoarcerea la Xianyang a lui Peşte de Aur şi Roza Primăvăratică ca şi de această afacere atât de îngrijorătoare a cărţilor care dispăruseră.

Cu moartea în suflet, şeful Biroului Zvonurilor puse să-i fie pregătită careta mare în care, din cauza burdihanului, era constrâns să călătorească, niciun cal, fie şi cel mai solid, neputându-i suporta greutatea.

Nor Purpuriu detesta călătoriile. Şi cea pe care urma s-o facă nu se anunţa a fi tocmai o plăcere!

De altfel, în această caretă, din lipsă de bucătar, se mânca mereu hrană rece şi proastă.

*

Peşte de Aur era distrus şi încerca zadarnic să-i ascundă asta lui Roză Primăvăratică.

— Nu fi trist. Dacă n-o să mai putem declanşa Marele Incendiu al Libertăţii, vom putea să ne ocupăm mai bine de noi! Am încercat totul pentru a restabili puţină dreptate în această societate. Ce-avem atunci să ne reproşăm? murmură ea sprijinită de umărul lui.

Îl liniştea cum putea mai bine pe Peşte de Aur care era copleşit de ceea ce li se întâmplase.

Când constatase că soldaţi înarmaţi păzeau locul ascunzătorii cu cărţi, el dăduse ordin, cu moartea în suflet, micii lui armate să ridice tabăra şi să se regrupeze.

În aceeaşi noapte, noul bivuac al Armatei Revoltaţilor fusese mutat şi instalat în grabă mai departe de Xianyang, în vârful Falezei Liniştii, într-un loc greu accesibil pe cărări abrupte. Pentru a ajunge acolo, o luaseră pe un drum cu pietriş care urca în serpentine spre platoul care se termina

cu o prăpastie abruptă.

— Priveşte puţin la aceste două stânci, este de ajuns să le împingă cineva, ca să-i strivească de-a binelea pe toţi cei care se află în calea lor, zise Roză Primăvăratică.

Ea arăta spre doi enormi bolovani de piatră situaţi de o parte şi de alta a drumului, exact în locul în care acesta trecea peste un mic pas care ducea la platoul Falezei. Fără îndoială, cei doi bolovani ar provoca un adevărat dezastru dacă ar fi căzut de pe piatra pe care păreau să se odihnească în echilibru, făcând praf tot ce ar fi găsit în calea lor.

— Când eşti pe munte, nu trebuie niciodată să atribui gânduri rele stâncilor care sunt acolo de mai mult timp ca tine! îi răspunse el încercând să glumească.

Era pentru el un mod de a destinde atmosfera puţin lugubră în care căzuse Armata Revoltaţilor de când oamenii înţeleseseră că ascunzătoarea cu cărţi preţioase devenise inaccesibilă.

După ce încercuiseră fostul palat al lui Lubuwei, soldaţii imperiali asediaseră într-adevăr în totalitate colina cu cai, scotocind prin cele mai ascunse unghere. Grădinarii începuseră să taie fânul şi tufele de mărăcinişuri care o transformaseră, de-a lungul anilor, într-o pârloagă în care se ascundeau vulpi şi şerpi. Eliberată în curând de jungla ei, colina cu cai avea să redevină acel deluşor impecabil întreţinut unde Lubuwei punea să se facă ingenioasele încrucişări între rasele cailor lui.

În aceste condiţii, era periculos să rămână în acel loc, riscând să fie descoperiţi.

Peşte de Aur îşi amintise, întrucât vânase adesea iepuri împreună cu Omul Fără Frică, că masivul muntos al Falezei Liniştii constituia, fără nicio îndoială, cel mai bun refugiu, aflat în apropierea capitalei, pentru oamenii săi şi caii lor.

Aşezat pe marginea acestei Faleze de pe care se aruncase

în gol bătrânul literat Desăvârşire Naturală, după Marele Incendiu al Cărților şi infama schimbare a numelui la care fusese constrâns, Peşte de Aur contempla gânditor culmile masivului muntos care se înălța de cealaltă parte a ravenei pe fundul căreia scânteia torentul.

— Să te gândeşti la fericirea personală nu este ceva nelegitim... Important nu este că ai încercat totul? Conştiința ta poate fi liniştită! adăugă Roză Primăvăratică care se străduia să-l scoată din starea de îmbufnare în care părea căzut.

— Poate ar fi fost mai bine să rămân la Dongyin!

— Te-ar fi arestat, iar împăratul Centrului este inaccesibil... Gândeşte-te la tine, gândeşte-te la mine! Nu asta este important de acum?

— Ai dreptate. Dar cum să fii fericit când nimeni nu este în jurul tău?

— Noi doi suntem deja. Nu este suficient deocamdată? întrebă ea cu blândețe.

— Tu eşti cea care ai dreptate, iar eu am greşit. Tu vei fi cu siguranță mai aptă pentru fericire decât mine! spuse el resemnat.

— Sunt plină de speranță. Va veni timpul să ne luăm revanşa. Şi dacă n-o vom face noi, o vor face urmaşii noştri...

— Pari obosită. Ar trebui să te duci să te culci.

— Ție nu ți-e somn?

— Nu prea. O să mă duc să mă plimb un pic.

— Peşte de Aur era atât de descumpănit încât n-avea chef să se culce. Luna era sus pe cer, noaptea se anunța frumoasă. O scurtă plimbare nocturnă nu putea decât să-l liniştească.

— Vrei să vin cu tine? propuse ea luându-l pe după umeri.

— Este inutil, iubirea inea. Eşti sfârşită de oboseală. O să

vin şi eu lângă tine un pic mai târziu, când o să mă mai calmez.

Se despărțiră pe marginea Falezei, ea întorcându-se la bivuac, el afundându-se în pădurea întunecată şi maiestuoasă asemeni unui vast peristil cu coloane care părea că-l aşteaptă.

În fața acelei perspective pe care o formă multitudinea trunchiurilor drepte, Peşte de Aur simți furia unui animal sălbatic închis dintr-odată într-o cuşcă. Imposibilitatea de a-şi duce la bun sfârşit planul, când era atât de aproape de capăt, îi devenise efectiv insuportabilă. Dacă Roză Primăvăratică n-ar fi fost lângă el, fără îndoială că descurajarea, ale cărei efecte le simțea încet-încet sub forma unei îngrozitoare dureri de cap persistente, l-ar fi distrus.

În disperarea lui juvenilă, specifică entuziaştilor care luptau pentru o cauză dreaptă pe care, din păcate pentru aceasta, nu reuşeau să o împlinească, Peşte de Aur, revoltat de-a dreptul, nu era departe de a gândi că de vină era acel disc de jad căruia Roză Primăvăratică îi lăudase totuşi atât de mult capacitățile binefăcătoare. Bi-ul negru înstelat nu părea să-i fi abandonat cu totul pe amândoi în mâinile sorții? făcuseră atâta drum pentru a se lovi în cele din urmă de imposibilitatea de a ajunge la ascunzătoarea cu cărți! Cei apucase pe soldații imperiali, de puseseră aşa deodată pază în fața fostului palat al lui Lubuwei?

Peşte de Aur regreta acum amarnic că nu avusese prezența de spirit să golească acea ascunzătoare cu cărți chiar din prima seară, întorcându-se în pivniță un pic mai târziu, noaptea.

Se învinovățea atât, încât nu remarcase că paşii îl duseseră deja departe în interiorul pădurii, în mijlocul unui luminiş care se întindea până la o mică ridicătură de pământ în ciuda întunericului, atenția îi fu atrasă, în spatele rândurilor de copaci care se întindeau în fața lui, de

o formă piramidală neagră şi ascuțită. Se hotărî să meargă, la noroc, să vadă despre ce e vorba.

Forma nu semăna nici cu un copac, nici cu vreun animal. Apropiindu-se un pic mai mult, având grijă să facă cât mai puțin zgomot posibil, cu mâna pe mânerul spadei lui de oțel, gata s-o scoată din teacă, i se păru că ghiceşte acoperişul din crengi al unei colibe în care se putea sta în picioare.

În timp ce vroia să mai facă un pas spre ceea ce semăna cu intrarea în colibă, el simți şuierătura unei lame despicând aerul în direcția lui şi nu putu s-o evite decât rostogolindu-se pe pământ, unde îşi scoase şi el din teacă spada înainte de a sări asupra agresorului. Era prea întuneric pentru a zări fața bărbatului care, după ce îl ratase, se pregătea din nou să se repeadă cu sabia asupra lui. Peşte de Aur constată că era vorba, judecând după înălțimea şi masivitatea siluetei care se decupa vag pe cerul bleumarin striat de trunchiurile ca nişte dungi negre, de un individ de o talie gigantică şi de o forță extraordinară. Lama spadei lui, cu care bară cea de-a doua lovitură a sabiei de bronz a uriaşului, îl opri pe acesta brusc, într-o ploaie de scântei. El se felicită că putea să aibă o asemenea armă din oțel în timp ce a adversarului său era din bronz. Fără ea, cu siguranță că forța fizică a atacantului său, care o întrecea cu mult pe a lui, l-ar fi pus în dificultate.

Se gândi fulgerător la prințul Anwei al cărui sacrificiu îi permisese lui Tigru de Bronz să forjeze acea armă care îi era atât de necesară. El nu aşteptă ca adversarul să atace din nou, ci se năpusti asupra lui, abătându-şi ca un bici spada asupra sabiei uriaşului.

Sub duritatea loviturii date de oțel, aceasta rezonă ca un clopot de carilon şi produse o magnifică jerbă de foc asemătoare unei cozi de cometă. Destabilizat, uriaşul scosese un fel de înjurătură.

Atunci, Peşte de Aur, privind în jos, pe pământ, văzu o

bucată din lama sabiei adversarului care se rupsese.

Grijuliu să-şi păstreze avantajul, el se aruncă asupra namilei de om, încercând să-l trântească la pământ. Dar celălalt avea braţele atât de lungi şi puternice încât îl apucă brusc, ca pe un trunchi de salcie, şi îl ţinu de încheieturile mâinilor, împiedicându-l să-şi folosească spada.

În lupta lor, cei doi bărbaţi reveniseră încet-încet pe movila din apropierea luminişului. Acolo, era mai lumină, căci luna îşi proiecta asupra solului razele alburii.

Când Peşte de Aur văzu faţa uriaşului, surpriza fiului spiritual al lui Lubuwei fu totală.

— Omul fără Frică! Omul fără Frică! Ce moment extraordinar! Ce fericit sunt să te revăd! Cât de mult mi-ai lipsit...

La rândul său, uriaşul hun abia ce putuse să distingă trăsăturile adversarului său că şi slăbi imediat presiunea pe care o exersa asupra lui, lăsându-l să cadă la pământ ca un sac de grâu.

— Peşte de Aur! Şi eu, foarte mulţumit! Aşteptat asta de mult timp! Rău? făcut rău? Iartă-mă! Nu recunoscut pe tine! zise el căzând în genunchi.

— Mi-ai făcut o surpriză magnifică! Bine-am făcut că am venit să mă plimb prin această pădure! Ce mulţumită o să fie Roză Primăvăratică când o să te vadă...

Această întâlnire nesperată punea atâta balsam pe inima îndurerată a lui Peşte de Aur, încât el se simţi revigorat.

Ei îşi pipăiră reciproc torsul, braţele şi faţa pentru a se asigura, atât unul cât şi celălalt, că nu visau.

— Dar ce faci aici?

— Locuiesc în cabana de crengi. Refugiul meu din pădure. Nimeni nu mă găseşte aici! răspunse xiongnul[6] arătând

---

[6] Xiong-nu – popor de călăreţi nomazi, strămoşi ai hunilor, care în sec. IV-III î.e.n. au deţinut controlul în Asia Centrală, fiind în cele din urmă înfrânţi de chinezi în timpul împăratului Wu din dinastia Han. (n. trad.)

coliba cu acoperiş ascuţit care îi atrăsese atenţia lui Peşte de Aur. Când Handan asediat, Lubuwei mort! Şi eu plecat departe... Apoi întors la Xianyang, văzut că tu nu erai acolo. Eu foarte trist şi aşteptat pe tine în casa lui Lubuwei, apoi venit stat aici, căci acolo acum mult prea periculos! Eu mereu gândit la tine... Mereu sperat că tu întorci! zise xiongnul cu o voce blândă.

— Ştiam eu că tu eşti cel mai credincios camarad! exclamă Peşte de Aur luând enorma mână a uriaşului într-a lui.

— Eu făcut bine. Nu îndoit niciodată că tu te vei întoarce aici! adăugă Omul fără Frică.

El se exprima mai puţin bine decât atunci când părăsise Xianyangul în compania lui Lubuwei, dar aceste bâlbâieli puţin guturale, mărturie a singurătăţii xiongnului uriaş de la întoarcerea lui de la Handan, avură darul să-l emoţioneze şi mai mult pe Peşte de Aur ai cărui ochi se umplură în cele din urmă de lacrimi.

Ajutându-se de gesturi, Omul fără Frică începu să-i povestească cum, în urmă cu câteva zile, întorcându-se în locuinţa negustorului de cai cereşti, după ce fusese să pună capcane pentru iepuri, el surprinsese două siluete înalte acoperite cu mantii lungi care intraseră acolo pe furiş. Cele două siluete îşi scoseseră glugile şi el le recunoscuse pe cele două regine Huayang şi Zhaoji. Ele coborâseră în pivniţă, iar el le urmărise. De obicei, el nu se ducea acolo niciodată, mulţumindu-se să folosească doar o cameră la primul etaj. Acolo, ascuns în spatele unei bucăţi de zid, el putuse să vadă ce făcuseră cele două femei. Ele împinseseră cu greu un dulap mare care masca o ascunzătoare unde erau îngrămădite sute de rulouri din lamele de bambus.

— Ce fericire! Comoara cărţilor preţioase este intactă! spusese regina Huayang după ce aruncase o privire rapidă asupra conţinutului rezervei de lamele.

Înainte de a pleca, cele două femei trăseseră dulapul la loc. Rămas singur, uriaşul hun se dusese şi el la ascunzătoarea cu cărți. Uluit, începuse să numere pachetele de planşete de bambus puse una peste alta de jos până în plafon. Se oprise însă repede... Aritmetica pe care o ştia nu-i permitea să numere peste o sută.

Peşte de Aur asculta, împietrit, povestea hunului. Surpriza lui părea a fi şi mai mare decât cea pe care o trăise când recunoscu fața Omului fără Frică, cu câteva clipe mai înainte. Aşadar, de cele două regine era vorba, ele fuseseră cât pe ce să-l surprindă împreună cu Roză Primăvăratică, în urmă cu câteva zile, în fața aceluiaşi dulap! îşi reproşa cumplit că-l ascultase pe Salt de Tigru care îi îndemnase să fugă când auzise zgomot de paşi. Dacă ar fi ştiut, nu numai că ar fi putut, ei trei, să golească ascunzătoarea cu cărți, dar ar fi fost ajutați şi de cele două femei! îşi şi imagina cât s-ar fi bucurat cu toții să se întâlnească, după atâția ani, în fostul palat al negustorului de cai cereşti...

În loc de asta, totul era pierdut! Să fie atât de aproape de reuşită şi să nu sesizeze o asemenea şansă era mai mult decât revoltător! De furie, strângea mânerul spadei atât de tare, încât simțea că i se rup degetele.

— Eu atunci speriat şi hotărât să vin aici cu toate pachetele de bambus din ascunzătoare... conchise xiongnul.

— Vrei să spui cu toate acele cărți prețioase? Ai adus cu tine până aici cărțile prețioase din ascunzătoare?

Tremurând de excitație, Peşte de Aur sărise în sus de bucurie.

Puțin jenat, Omul fără Frică începu să-i explice că, în colibă, avea nevoie de combustibil şi că toate acele lamele de bambus perfect uscate, legate între ele, erau cele mai bune vreascuri pentru foc. După ce le legase cu sfoară, în snopi, le cărase cu spinarea, în mai multe drumuri, în aceeaşi noapte, până la poalele colinei următoare de unde le

adusese în zilele următoare în coliba de pe Faleza Liniştii unde avea de gând să ierneze.

— Şi ai început să arzi aceste cărți atât de prețioase? îl întrebă Peşte de Aur, din nou îngrozit.

— Dar eu nu ştiut că era cărți prețioase! gemu ruşinat xiongnul cu o figură dezolată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare!

— Nu! Nu ars nicio carte! Nu avut nevoie: iarna nu venit încă! Toate Pian aranjate cu grijă în colibă, priveşte! făcu Omul fără Frică, din ce în ce mai jenat de prostia pe care o făcuse.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Peşte de Aur se năpusti în coliba de crengi. Comoara de cărți era acolo, intactă! Pereții colibei erau căptuşiți de sus până jos cu Pian-uri pe care hunul le aranjase cu grijă.

După ce se aruncase de gâtul uriaşului, el începu să-l strângă în brațe cu toată puterea. Se revedea, copil fiind, cuibărindu-se la pieptul mare al xiongnului. Îi regăsea mirosul, retrăia bucuriile din copilărie.

Nu ştia cum va putea vreodată să-i mulțumească îndeajuns celui care, după ce îl luase de la familia lui şi-l adusese la Lubuwei, îl învățase să vâneze, să tragă cu arcul şi să călărească, care îl protejase atât de mult când era copil şi care, acum, printr-un extraordinar concurs de împrejurări, îl ajuta să-şi îndeplinească sarcina pe care şi-o impusese şi pe care crezuse că n-o s-o mai poată niciodată duce la bun sfârşit...

Cu siguranță, Bi-ul negru înstelat continua să-i poarte noroc!

85

De la fereastra micului său birou, se putea zări linia orizontului pe Marele Ocean Rotund.

— Deţin aceste informaţii de la unul din agenţii mei, căruia i-au fost date de eunucul Verigă Esenţială! conchise, răsuflând din greu, şeful Biroului Zvonurilor care, aşteptându-se la o mustrare din partea interlocutorului său, îşi debitase discursul dintr-o suflare, evitând cu grijă să-l privească în ochi.

Când Nor Purpuriu rosti în faţa lui numele lui Verigă Esenţială, Lisi simţi un val de ură urcând în el, din viscere până la gură.

Îşi amintea de toate cuvintele pe care le schimbase cu fostul şef al Biroului Zvonurilor, de rivalitatea lor, întreţinută cu grijă de împăratul Centrului pe vremea când acesta era un simplu rege. Suveranul îi constrânsese să se supravegheze reciproc. Îi montase unul împotriva celuilalt. Iar Verigă Esenţială ajunsese să-l suspecteze pe Lisi de asasinarea propriei lui soţii, Neclintită Stea de Răsărit. Acest eunuc viclean, care fusese atât de aproape de a-i da în vileag toate secretele, era de departe duşmanul lui cel mai periculos.

Furia pe care amintirea lui Verigă Esenţială o trezise în el atenua întrucâtva bucuria pe care o încercase primul-ministru atunci când Nor Purpuriu îi comunicase, după dezvăluirile referitoare la întoarcerea adevăratului Peşte de Aur la Xinyang şi la existenţa unei ascunzători plină de cărţi în fosta casă a lui Lubuwei, că fiica lui Roză Primăvăratică făcea parte din expediţie.

Cel puţin era în viaţă! Speranţa de a o recupera nu era aşadar pierdută.

— Mă asiguri că Roză Primăvăratică este bine cu acest Peşte de Aur? îl întrebă el cu nelinişte pe Nor Purpuriu, spre marea uşurare a acestuia.

— Agentul Dovleac Amar este de încredere, împăratul Centrului în persoană l-a însărcinat să se infiltreze în casta eunucilor. N-are niciun interes să inventeze ceva! răspunse

şeful Biroului Zvonurilor.

— Fiica mea este cel puțin sănătoasă? zise, aproape implorând, tatăl tinerei femei.

Nor Purpuriu îl privea cu stupoare pe acest prim-ministru căruia părea să nu-i pese nici cât negru sub unghie de întoarcerea lui Peşte de Aur şi de existența ascunzătorii cu cărți. Doar vestea întoarcerii fiicei lui părea să-l intereseze. Ținând cont de puținul interes pe care Lisi îl manifesta față de povestea lui, Nor Purpuriu începea să regrete că făcuse un drum atât de lung pentru a-l informa despre planul de răspândire în Imperiul Centrului a cărților salvate din Marele Incendiu.

— N-am cunoştință să fie bolnavă! De altfel, dacă era aşa, nu cred c-ar fi făcut lungul drum de la Dongyin la Xianyang, bâigui el.

— Ai zis că a fost la Dongyin cu el?

— Exact, domnule prim-ministru!

Lisi fu cât pe ce să-şi muşte limba.

Şi când te gândeşti că fiica lui era chiar aici cu câteva săptămâni mai înainte! Cum i-ar fi plăcut să fie acum la Xianyang ca s-o strângă în brațe!

Această încrucişare întâmplătoare cu Roză Primăvăratică îl umplea de amărăciune. Ca şi Nor Purpuriu, el regreta acum că se dusese la Dongyin. Îşi blestema dependența care îl făcea să se ducă acolo unde vroia împăratul Centrului, stăpânul lui. Cât era el de prim-ministru, suveranul îl obliga să-l urmeze acolo unde i se năzărea. Deşi era al doilea personaj în Stat, el era mereu în prima linie pentru a ține piept furiilor lui dezlănțuite şi reproşurilor, cu frica în sân ca nu cumva vreun nefericit incident să strice maşinăria pe care el avea sarcina s-o facă să funcționeze, semnându-i astfel căderea în dizgrație, ba chiar pierderea.

— Peşte de Aur are de gând să...

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de acest Peşte de Aur! Ceea ce vreau este fiica mea! urlă primul-ministru fără a-l lăsa măcar să-şi termine fraza.

— Dar acest băiat complotează împotriva Imperiului Centrului! Dacă am înţeles eu bine planul lui, are intenţia să incite la nesupunere poporul Imperiului!

— N-o să reuşească el aşa uşor să-l dea jos pe Marele Qinshihuangdi... replică oripilat Lisi.

— Excelenţa Voastră, existenţa acestei ascunzători cu cărţi n-o să-l neliniştească pe împărat?

— Vrei să spui că n-ar trebui să-i aducem la cunoştinţă acest lucru? i-o întoarse primul-ministru cu o figură severă.

— N-am spus asta. Nu fac decât să gândesc cu voce tare în faţa voastră, domnule prim-ministru... îndrăzni să spună celălalt.

Abia îşi termină fraza că şeful Biroului Zvonurilor îşi reproşa deja că a pronunţat cuvinte care puteau să-l coste postul. Nu fusese el însărcinat tocmai să împiedice asemenea manevre, ba chiar comploturi? Căci transportul cărţilor celor mai preţioase de la biblioteca Turnului Memoriei către ascunzătoare presupunea complici, cu siguranţă un plan de acţiune îndelung chibzuit, fără a mai pune la socoteală fenomenala doză de tupeu pe care doar complotiştii căliţi în mod special şi gata să facă orice puteau s-o aibă. Să sugerezi, pe deasupra, că era mai bine ca împăratul să nu ştie nimic despre aşa ceva nu făcea decât să-i agraveze situaţia!

Conştient de gafa făcută şi transpirând abundent, generalul obez nu se simţea în largul său.

— Mi-ai spus că ascunzătoarea era goală când oamenii tăi au dat la o parte uşa?

— Era goală complet, asta e sigur! gemu Nor Purpuriu frângându-şi mâinile.

— În acest caz, care e dovada că era plină? întrebă agasat

Lisi.

— E vorba de spusele lui Verigă Esențială în fața membrilor confreriei Cercului Phoenix, aşa cum ni le-a relatat agentul nostru sub acoperire Dovleac Amar...

— Dacă agentul tău spune adevărul, serviciile noastre de poliție vor descoperi curând cine a golit ascunzătoarea cu cărți şi locul unde au fost duse, zise Lisi, cu un aer gânditor.

În mod evident, primul-ministru avea mintea în altă parte şi părea să nu acorde nicio importanță existenței acestei ascunzători cu cărți.

— Excelență, dacă ați accepta să mai dați un răgaz de o lună Biroului Zvonurilor, vă promit că vă aduc capul lui Peşte de Aur pe un platou de bronz ca acelea din morminte pe care se aşază vesela cu mâncare rituală! zise atunci, crezând că face bine şi înroşindu-se de tulburare, Nor Purpuriu.

Grotesca cerere îl făcu pe Lisi să tresară. Dacă l-ar lăsa pe acest imbecil de general, plictisitor şi obez, să facă asta, i-ar aduce în curând şi capul propriei sale fete alături de acela al complicelui ei...

— Nici nu se pune problema! Urmărirea lui Peşte de Aur nu ține decât de mine! urlă el. Şi înțeleg să hotărăsc singur metodele care se vor folosi.

Nor Purpuriu, care primise vorbele primului-ministru ca o lovitură de pumnal anunțându-i apropiata cădere în dizgrație, plecă capul şi tăcu îngrozit. El îşi spunea chiar că, în curând, capul risca să nu-i mai stea pe umeri. Dar Lisi, cu gândul în altă parte, nu insistă. El se apropiase de fereastră şi contempla marea, întorcându-i spatele corpolentului şef al Biroului Zvonurilor, care, aşezându-se pe un taburet, părea să-şi aştepte ceasul ca un condamnat la moarte...

Era momentul din zi când vânturile făceau valurile să spumege. Lisi nu credea deloc în poveştile despre turnurile

crenelate de spumă în care se presupunea că locuiesc Dragonii Mării, aşa cum nu credea nici în acele Insule ale Nemuririi. Nu va reuşi niciodată să înţeleagă această înverşunare a împăratului Centrului de a le descoperi. Pentru el, marea nu era decât o imensă masă de apă unde trăiau peştii şi scoicile. Restul era în mintea oamenilor, care inventau tot felul de poveşti pentru a fi liniştiţi. De altfel, tot aşa credea şi despre celelalte. Nu împărtăşea acea manie a contemporanilor săi de a vedea dragoni în cel mai mic nor, în scobitura unei minuscule crăpături de pământ sau în cutare lac despre care pretindeau, fără glumă, că era pupila ochiului său, şi nici modul în care vedeau, cu toată seriozitatea din lume, în lună, într-un anumit moment, un aliat preţios şi, în acelaşi timp, în cutare stea duşmanul lor cel mai de temut.

Lisi nu credea în minuni. Pentru el, Universul era format din nenumărate elemente împrăştiate, în orice caz, mult mai multe decât cinci. Era un haos niciodată ordonat în care numai forţa conta. O magmă ostilă în care fiinţa umană, mică şi lipsită de apărare, fusese aruncată. Numai Legea şi Regula oamenilor, care învăţaseră încet-încet s-o îmblânzească, puteau să remedieze această inexplicabilă harababură. Nu era legismul mai eficace decât Roata Hexagramelor? Să ridici diguri pe malul unui fluviu nu era mai satisfăcător şi mai eficace decât să te rogi tremurând la dragonul lui, implorându-l să nu-l mai facă niciodată să se reverse?

Lisi era un arhitect implacabil şi nevoiaş care îl ajuta pe Qinshihuangdi să-şi împlinească acel vis măreţ, de a-şi înscrie domnia în prelungirea aceleia a miticului împărat Galben. N-ar fi mărturisit-o nimănui, dar el se îndoia chiar şi că Huangdi, împăratul mitic, ar fi existat vreodată. Pentru el, cărţile de istorie erau pline de aceste fleacuri inventate de cronicari, unii mai grijulii decât alţii să placă prinţilor lor.

Ca să îmfrumusețeze maşinăriile care le permiseseră să ajungă regi, făceau din ei nişte sfinți binefăcători. În acest caz, cum puteai separa adevărul de fals? Primul-ministru nu vedea cum altfel, decât cu prețul sângelui şi al suferinței, puteau marii suverani să domnească peste teritorii atât de vaste ale căror populații indiferente, preocupate doar să supraviețuiască, n-aveau să se închine niciodată de bună voie şi cu atât mai puțin cu plăcere. Visul de mărire pe care un conducător îl aplica poporului său nu corespundea niciodată cu preocuparea primordială a acestuia.

Din această viziune cinică şi mai degrabă deznădăjduită a lumii, doar dragostea pe care i-o purta micuței sale Roză Primăvăratică reuşea să-l scoată. De când îl părăsise, el îşi dăduse seama că într-adevăr ea fusese unica şi adevărata lui rațiune de a trăi. Şi iată că, după ce o crezuse pierdută pentru totdeauna, primea pe neaşteptate veşti despre ea!

Aproape că îi venea să-şi spună că rasa dragonilor protectori exista probabil sau că unele stele avuseseră cu adevărat, aşa cum pretindeau astronomii, un efect benefic, în anumite momente, asupraființelor omeneşti.

Îndreptându-şi din nou privirea spre fața lui Nor Purpuriu, el nu văzu decât viclenie şi răutate. Cu un gest plictisit, îi făcu semn că putea să plece, şi celălalt, incapabil, din cauza burdihanului, să facă o plecăciune, se mulțumi să-şi îndoaie pe jumătate genunchiul şi se retrase, străduindu-se, în ciuda uşurării pe care o simțea că părăseşte liber acel birou, să-şi ascundă decepția provocată de slabul interes pe care primul-ministru păruse să-l acorde dezvăluirilor lui.

La urma urmei, cum ar fi putut Nor Purpuriu să bănuiască că Lisi hotărâse să nu-i dezvăluie nimic împăratului Centrului din informația pe care el i-o raportase?

El se temea nu atât de furia împăratului, a cărui reacție

şi-o imagina destul de bine, nebun de gelozie şi de furie, când ar fi aflat că Roză Primăvăratică se reîntâlnise cu rivalul său dintotdeauna, cât mai ales ca nu cumva erorile poliţieneşti intempestive să nu-i distrugă comoara lui cea mai preţioasă.

Aşadar, va fi el – şi numai el – cel care o va regăsi.

Peşte de Aur, ascunzătoarea cu cărţi şi chiar Verigă Esenţială, toate astea puteau să mai aştepte puţin...

Înainte de toate, el îşi va recupera copilul mult iubit.

Şi în ziua aceea, el îşi dorea atât de mult ca ea să fie aceeaşi, intactă ca în prima zi, încât se trezi că-l imploră pe dragonul protector, care veghea probabil asupra ei, să continue să o facă.

*

— Am vrea cel puţin să ştim care va fi rostul nostru? zise soldatul cu faţă bucălată, puţin jenat dar totuşi cu o voce puternică.

Cel mai tânăr dintre băieţii care stăteau în faţa lui Peşte de Aur, într-o poziţie de drepţi impecabilă, dar plecându-şi apoi brusc capul, fără îndoială pentru a-şi cere iertare pentru această insolenţă, părea el însuşi mirat de propria-i îndrăzneală.

De la schimbarea, pe neaşteptate, a bivuacului şi îndepărtarea de colina de cai, atât de apropiată de capitală, cei cincizeci de soldaţi ai Armatei Revoltaţilor nu prea mai ştiau ce să facă. După ce discutaseră îndelung împreună, ei hotărâseră să formeze o delegaţie de câţiva membri şi să-i vorbească deschis lui Peşte de Aur pe care îl considerau generalul lor.

— Prieteni, soldaţii mei, vă înţeleg foarte bine nerăbdarea. Dar se apropie momentul în care ne vom îndeplini în sfârşit sarcina.

— Şi despre ce e vorba? Cu cine va trebui să ne luptăm?

— Nişte eunuci vor veni să ne ajute să recopiem cărţile pe care Omul fără Frică le-a scos din ascunzătoarea lor. Sunt aproape cincizeci. Ei le vor copia în trei exemplare pe fiecare. După care fiecare dintre voi va lua trei cărţi, diferite bineînţeles.

— Pentru ce? întrebă acelaşi soldat tânăr.

— Pentru a le răspândi în cele patru colţuri ale Imperiului. Asta va fi nobila sarcină pe care o veţi avea. Fiecare dintre voi va pleca într-o direcţie pe care vă voi spune-o eu şi va încredinţa un exemplar de carte primului literat pe care îl va găsi, cu condiţia ca acesta din urmă să se arate interesat de cărţi şi curajos în comportamentul său!

— Armata noastră se va dispersa deci?

— Este o necesitate. Veţi deveni mesagerii Memoriei şi ai Inteligenţei. Nu este asta o misiune demnă de voi? exclamă Peşte de Aur cu entuziasm.

Delegaţiei soldaţilor li se alăturaseră şi ceilalţi oameni. Încet-încet, el putu să se adreseze întregului efectiv al Armatei Revoltaţilor, iar oamenii fură rapid entuziasmaţi de discursul său.

— Vreţi să fiţi mesagerii Frumosului Dragon al speranţei şi al spiritului critic? zise el la sfârşitul cuvântării.

— Da! Vrem să fim mesagerii acestui maiestuos şi cinstit Dragon al Inteligenţei! urlară în cor toţi oamenii, cuprinşi de bucurie.

— Veţi fi voi aceia care vor permite generaţiilor viitoare să dispună de cheile gândirii străvechi?

— Da! Vom fi!

— Atunci isprăvile voastre vor fi ca ale acelor peştişori ai Fluviului Galben care au reuşit să urce la Cer pentru a deveni Dragoni ai Inteligenţei! clamă Peşte de Aur în chip de concluzie.

În *Cartea Mutaţiilor Yijing*, urcarea la Cer a Dragonului

era reprezentată prin „figura nonară”, cea a unui Yang perfect, cea mai de sus dintre toate. Situată la marginea Cerului, ea era cea mai îndepărtată de „figura primară” a hexagramei uraniene. De aceea, împăratul însuşi, în calitate de Fiu al Cerului, era şi el numit „figură nonară”. Comparându-i pe soldaţii săi cu dragonii, Peşte de Aur le aducea cel mai preţios omagiu. Să-l slujeşti pe Dragonul Inteligenţei nu era, într-adevăr, cel mai bun mijloc de a-ţi atinge scopul?

Dragonii erau, majoritatea dintre ei, fiinţe benefice şi protectoare, atât de utile, încât cronicarul ducelui Zhao al Principatului Lu, în epoca lui Confucius, evoca deja creşterea de dragoni în care împăraţii mitici se implicau pentru a dispune de aceste creaturi pe care le legau la carele lor ca să străbată cele patru zări ale Cerului... La fel, cei nouă fii ai Dragonului aveau fiecare proprietăţi extraordinare: Bixi, cel mai puternic dintre ei, putea să ia forma unei ţestoase uriaşe capabile să poarte imense stele de piatră; Chiwen, cel mai isteţ, vedea atât de departe, încât fu postat cu plăcere, sub forma unei ţigle ornate, pe lucarna acoperişurilor; Pulao, urlătorul, ştia să ia forma unei torţe pe clopotele de bronz; Byian, cel care intimida, se băga sub stâlpii podurilor; Yazi, ucigaşul, orna mânerele săbiilor; cozile amestecate ale lui Jin Ni, artificierul, serveau de suport vaselor pentru ars mirodenii; Jiaotu, capabil să păstreze cele mai teribile secrete, se încolăcea în spirală pe batantele uşilor; Huilong, care speria tunetul, bântuia copacii cei mai înalţi din împrejurimile templelor; cât despre Glouton Taotie, lucrători în bronz prinseseră drag de el fiindcă, de când ştiau să toarne vasele rituale, masca lui le orna aproape pe toate.

Se spunea, de asemenea, că peştii Fluviului Galben puteau să se metamorfozeze în dragoni dacă reuşeau să treacă peste repezişurile Porţii Yu. Peste câteva mii de ani,

această ispravă nemaiauzită va servi la alegerea laureaților concursurilor de mandarini care vor fi calificați drept Dragoni ai Literelor sau Dragoni ai Administrației...

Asta explică de ce Peşte de Aur îi atinsese în punctul sensibil pe soldații săi comparându-i cu prețioşii peşti ai Fluviului Galben capabili de o asemenea performanță!

— Prieteni din Armata Revoltaților, vă propun deci să facem împreună jurământul Dragonului Frumos al Inteligenței. Repetați după mine: Jurăm să facem să triumfe inteligența asupra tiraniei pentru binele întregului popor al Imperiului Centrului! reluă Peşte de Aur cu o voce patetică în fața armatei acum reunite în întregime.

Un strigăt puternic şi înflăcărat se ridică atunci deasupra Falezei Liniştii, către culmile albăstrii ale munților de pe partea cealaltă, pe care nori albi, liniştiți începeau să le mascheze.

— Jurăm... să facem să triumfe... inteligența asupra tiraniei pentru binele întregului popor al Imperiului Centrului!

Strigătul încă mai răsuna atunci când oamenii se întoarseră la corturi, profund impresionați de cuvântarea şefului lor. Iar în zilele care urmară, entuziasmul nu-i părăsi nicio clipă.

Roză Primăvăratică avea sarcina să confecționeze lamele de bambus noi, pe care să fie copiate cărțile prețioase. Ea începuse să trieze şi să grupeze fascicolele Pian ale acestora, pe care Omul fără Frică le îngrămădise în dezordine pe lângă pereții colibei lui. Sarcina se dovedise dintre cele mai anevoioase: Trebuia să recunoască, pornind de la o simplă lamelă, despre ce carte era vorba şi să regrupeze apoi toate fascicolele Pian care o formau. Pentru ca treaba să meargă mai repede, le pusese pe jos, în formă de stea, pe terenul luminişului unde acestea ajunseseră să ocupe tot spațiul, precum petalele unei flori imense. După ce le-a etalat, ea şi-

a început munca de recunoaştere şi regrupare, care a ținut-o ocupată zile în şir, din zori până la apusul soarelui.

În prima seară, Peşte de Aur, uimit de ştiința tinerei femei, o întrebase:

— Cum de ştii toate aceste cărți prețioase pe de rost? Abia ce vezi o lamelă, că şi recunoşti cartea din care face parte!

Apoi el o luă în brațe şi o împinse lângă un copac cu trunchiul acoperit de muşchi, după care încercă să o sărute.

— Sunt anii petrecuți, aşteptându-te, în Turnul Memoriei, ajutându-l pe Desăvârşire Naturală să aranjeze Biblioteca Regală, apoi Imperială... Nu uita că l-am ajutat şi la redactarea antologiei de texte străvechi a căror compilare a dorit-o Lubuwei, spuse ea când el o lăsă să mai respire un pic.

El o simțea deja excitată, gata să se ofere şi să se topească, avidă de mângâierile lui aplicate cu blândețea obişnuită.

— *Primăverile şi Toamnele lui Lubuwei?*

Ea îi masa uşor, prin pantaloni, vârful Tijei de Jad care nu întârzie să se întărească.

— Exact. Îți aminteşti că aceste texte l-au costat prima criză de gelozie din partea lui Zheng? murmură ea.

El îi pusese mâna între coapse şi îi simțea căldura jilavă prin mătasea fină de tul a pantalonilor bufanți.

— Eşti mai savantă decât un literat venerabil...

Limbile li se încolăciseră din nou şi suflurile lor, gata să se contopească într-unul singur, începeau să se amestece. Dacă n-ar fi fost în mijlocul pădurii, expuşi eventual privirii soldaților din Armata Revoltaților, fără îndoială că el ar fi posedat-o acolo şi ar fi simțit amândoi plăcerea până la capăt.

— Nu uita că eu am ales, împreună cu regretatul Preaînțelept Conservator, cărțile pe care le-am pus deoparte pentru a fi salvate de nebunia incendiară a împăratului,

reuşi ea să şoptească în timp ce o undă de plăcere îi străbătea pântecul şi o făcea să tremure din cap până-n picioare.

*

— Ca să meargă mai repede, propun să folosim planşete din bambus înnegrite în foc. Stiletul va fi mai uşor de mânuit fiindcă va lăsa o urmă clară care se va vedea, prin contrast, perfect, afirmă Roză Primăvăratică. Fiecare scrib va copia astfel de două ori mai repede un fascicol Pian de carte...

În faţa ei stăteau Verigă Esenţială şi Foc Arzător care aduseseră cu ei o duzină de eunuci recognoscibili după coturnii roşii, ornaţi cu flori şi ghirlande aurii, pe care erau cocoţaţi. Erau acolo pentru că, în sânul castei eunucilor, erau consideraţi cei mai buni caligrafi, capabili să alinieze imperturbabil mii de ideograme de tip Xiao Zhuan, acea grafie nouă menită s-o înlocuiască pe vechea Da Zhuan, utilizată de ani de zile, de exemplu la inscripţiile gravate cu stiletul pe bronzurile rituale. Acest nou mod de scriere, impus de Imperiu, îţi permitea să scrii mai repede şi să fii mai bine înţeles de alţii. În curând, el va deveni inimitabilul „stil de cancelarie” Li Shu, acel amestec de locuţiuni uzuale şi jargon tehnocratic, care s-a dovedit a fi, de la bun început, şi mai uşor decât scrierea Xiao Zhuan.

Toţi aceşti eunuci caligrafi răspunseseră fără nicio ezitare la apelul lui Verigă Esenţială. Acesta îi strânse în prealabil pentru a le explica ce se aştepta de la ei: să recopieze cât mai bine şi cât mai repede posibil fascicolele Pian salvate din incendiu.

Sub ochii lor se căsca acum o groapă mare în care oamenii din Armata Revoltaţilor îngrămădiseră crengi cu frunze. Deasupra acestui combustibil, aliniate cu grijă unele

lângă altele, formând un capac ermetic, lamele de bambus proaspăt tăiate cu maceta aşteptau să fie afumate, conform dorinței lui Roză Primăvăratică.

Aceasta încercă de mai multe ori, fără succes, să aprindă crengile cu o torță.

— Probabil că sunt prea verzi, ne va fi greu să le aprindem! constată Foc Arzător.

— După ce se gândi câteva clipe, tânăra femeie scoase din sân frunza de catalpa pliată cu grijă în care păstrase restul pulberii negre a lui Zhaogongming. O păstrase cu grijă asupra ei, ca o relicvă, convinsă că într-o bună zi această mixtură cu puteri atât de extraordinare îi va putea fi de folos. Ea aruncă o cantitate infimă pe crengi înainte de a apropia din nou torța.

Imediat, ca prin minune, flăcările începură să trosnească în timp ce valuri de fum opac ieşeau printre interstițiile planşetelor de bambus.

Groapa nu mai era acum decât un imens rug.

— Ştiam eu că într-o zi pulberea neagră a acestui preot taoist îmi va fi de folos... se mulțumi ea să murmure cu voce scăzută.

— Este perfect. Se vor înnegri foarte repede. Vom putea rapid să le cerem copiştilor să intre în acțiune! zise Foc Arzător, în sfârşit liniştit.

Tânărul eunuc termina de verificat o primă lamelă care era deja gata să fie gravată cu ideograme.

— Am adunat toate mănunchiurile Pian grupate pe cărți în luminiş. Fiecare dintre voi va lua o lucrare pe care o va copia în trei exemplare, lamelă cu lamelă. Apoi o să le verificăm. Dacă există dubii asupra unor fraze sau ideograme, nu trebuie decât să mă chemați şi o să vă ajut cât pot eu de bine! le propuse Roză Primăvăratică eunucilor adunați în jurul rugului.

Ea preluase, fără să-şi dea seama, expresiile bătrânului ei

profesor Desăvârşire Naturală atunci când le dădea sfaturi de caligrafie.

— Cei care nu au stiletul la ei, să treacă pe la mine, adăugă Foc Arzător.

Se produse o înghesuială febrilă, câțiva eunuci repezindu-se asupra tânărului lor coleg care le flutura pe sub nas o mână de stilete mici din bronz.

— Sunt ascuțite ca nişte ace! chicoti unul dintre ei, prefăcându-se că se înțeapă în deget.

— Roză Primăvăratică a avut grijă să fie toate ascuțite perfect, răspunse Foc Arzător, foarte satisfăcut de efectul produs.

— Mă fac să mă gândesc la scribii din Turnul Memoriei atunci când Desăvârşire Naturală lansa campania anuală de recopiere a principalelor texte din clasici! glumi Peşte de Aur venit, puțin mai târziu în cursul zilei, să-i vadă pe eunuci la lucru, în poiană.

Ca nişte elevi studioşi, ei fuseseră aliniați cu grijă în fața foilor Pian ale cărților pe care aveau sarcina să le copieze. Aplecați asupra planşetelor înnegrite, castrații mânuiau stiletele cu atenție şi dexteritate. Când unul dintre ei se împotmolea la vreo ideogramă pe jumătate ştearsă sau la vreuna atât de puțin folosită încât n-o cunoştea, era de ajuns să ridice mâna; atunci Roză Primăvăratică, atentă şi mereu disponibilă alerga imediat la el. Apoi, înarmată cu o răbdare profesorală, ea îi explica scribului eunuc sensul cuvântului pe care urma să-l copieze. Ea profita de asta ca să-i explice fraza în care se situa caracterul rebel şi, când era necesar, adăuga un scurt comentariu despre importanța cărții din care fascicolul Pian făcea parte.

— Femeia asta este o adevărată bibliotecă pe două picioare! zise unul dintre scribi, stârnind râsete puternice în acel atelier de copişti în care se transformase poienița.

— Am desenat bine Roata celor şaizeci şi patru de

hexagrame ieşite din cele opt trigrame Bagua? zise un alt copist, întinzându-i lui Roză Primăvăratică o planşetă pătrată la care trudea de ceva timp.

— Ciclul Universului este fără sfârşit. Chiar în spatele apogeului unui element, al unei senzaţii şi în cele din urmă al fiecărui lucru, se află declinul lui, stadiul lui ultim. Dar, din fericire, dincolo de fiecare sfârşit se află o nouă naştere... îl asigură Peşte de Aur, depunând un sărut furtiv pe ceafa tinerei femei.

— Desăvârşire Naturală mi-a explicat că trigramele din *Yijing* sunt codificarea sistemului divinatoriu al celor patruzeci şi nouă de fire de coada-şoricelului. El vedea în asta dicţionarul explicativ al Universului. Ce fericire că am putut să le păstrăm...

Ea îl privea pe copistul care, uşor neliniştit, aştepta verdictul ei aşa cum un student îl aşteaptă pe cel al examinatorului.

— Reproducerea ta e perfectă! Am verificat una câte una cele şaizeci şi patru de trigrame. Toate liniile şi toate spaţiile sunt exact la locul lor, recunoscu ea cu satisfacţie.

— Este prima oară când mi-e dat să copiez *Cartea Mutaţiilor cu* toate ilustraţiile ei. Omul care a scris toate astea era un geniu! spuse eunucul uimit.

La căderea nopţii, Peşte de Aur o întrebă pe iubita lui când credea c-o să se termine munca de copiere.

— Totul va fi terminat în mai puţin de o săptămână. Atunci, fiecare carte preţioasă va fi fost copiată în trei exemplare!

— Armata Revoltaţilor va putea, începând de atunci, să intre în acţiune şi cărţile vor fi împrăştiate precum seminţele de plante când sunt împinse de vânt spre cele Cinci Direcţii! exclamă el cu o voce care trăda nerăbdarea de a declanşa în sfârşit această bătălie a inteligenţei pe care spera atât de mult s-o câştige.

Ei erau din nou întinşi în culcuşul din cort, unul în braţele altuia, cu discul Bi negru înstelat între ei, după ritualul intim la care nu se îndurau să renunţe.

În seara aceea, ea fu cea care avu iniţiativa jocurilor erotice, atrăgându-l sub ea şi aşezându-se apoi călare pe pântecul lui.

Sublima ei Poartă nu întârzie să se deschidă, în timp ce iubitului ei îi fură suficiente trei sau patru mângâieri de-a lungul Tijei de Jad pentru ca aceasta să se înfigă în orificiul central al Bi-ului ei intim.

— Tu şi eu suntem gata să citim astrele! Tu eşti Cong[7]-ul meu şi eu sunt Bi-ul tău! Tu eşti axul şi eu sunt lumea! Din golul circular al Bi-ului ies toate fiinţele... se amuză ea, deja fremătând de plăcere.

— Deocamdată, iese licoarea ta intimă, şopti el, arătându-i degetul lucios pe care şi-l strecurase înăuntru.

— În ritualul celor din dinastia Zhou, raportul dintre Bi şi Cong este cel dintre Pământ şi Cer. Lasă-mă să-ţi iau Cong-ul... spuse ea mozolindu-i vârful albăstriu al sexului atât de umflat încât părea gata să plesnească.

Cu maliţiozitate, ea apucase discul Bi ritual, care nu era departe, pentru a introduce Tija de Jad a lui Peşte de Aur prin gaura din interiorul lui. Tija ocupa în întregime gaura şi Bi-ul forma la baza sexului său un guleraş caraghios.

— Ce frumos e aşa împodobit pentru ceremonia de unire a suflurilor noastre! zise ea râzând.

Peşte de Aur, luat de valul dorinţei care urca în el, nu era în stare să scoată nicio vorbă. Membrul lui, ţâşnind din aureola întunecată formată de disc, se înălţa precum curajosul Dragon Chaofeng dintre ţiglele curbate ale

---

[7] Cong – obiect ritual din jad (datând din neoliticul târziu – 3300-2000 î. Hr.) de forma unui paralelipiped cu o gaură cilindrică în mijloc. Este simbolul pământului, al lumii terestre pătrate, în timp ce discul Bi, rotund, reprezintă Universul, infinitul. (n. trad.)

acoperişurilor caselor pe care le proteja împotriva spiritelor rele şi a suflurilor nefaste.

Roză Primăvăratică nu rezistă tentației de a introduce în Sublima ei Poartă capul aşa-numitului Dragon Chaofeng şi, sprijinită pe călcâie, urca şi cobora, ajutându-se de brațe, cu mâinile puse pe genunchii ridicați ai lui Peşte de Aur.

— Priveşte cât de uşor alunecă Cong-ul în Bi! îndrăzni ea să şoptească în timp ce mişcarea de du-te-vino făcea să se întărească şi mai mult gâtul întins şi capul decapişonat al dragonului care era pe punctul de a-i aduce omagiul său definitiv.

— Din asta se vede că noi doi suntem cu adevărat făcuți unul pentru altul! Unirea suflurilor noastre este cea dintre Pământ şi Cer! gemu el dintr-o suflare, într-atât de puternică era senzația dorinței pe care o simțea năvălind.

Tânăra femeie îşi freca buzele umede ale Sublimei ei Porți de jadul negru al discului Bi pe care acestea lăsau urma strălucitoare a licorii ei intime. De acum, ea era acaparată cu totul de acea plăcere care se răspândea în ea, ca o undă, de la Câmpul de Cinabru inferior, situat sub pântec, şi până în creştetul capului. Când atinse culmea juisării, şocul fu atât de violent încât căzu pe spate, obligându-l pe Peşte de Aur s-o urmeze. El era acum în genunchi iar ea întinsă pe spate, cu coapsele strânse. Bi-ul negru era între ei, separându-i şi legându-i în acelaşi timp unul de altul, într-atât de apropiate le erau trupurile, într-atât îşi amestecau sudoarea pielii şi îşi împreunau limbile.

Uniunea Pământului cu Cerul se prelungi atât de mult, încât nu se termină decât în zori, când primele raze ale astrului solar îşi etalară dârele portocalii pe cerul încă luminat palid de luna plină.

În acea noapte, Roză Primăvăratică încercă o senzație stranie, ca şi cum Bastonul de Jad al bărbatului pe care îl iubea fusese o săgeată care lovise exact în mijloc o țintă

situată în fundul pântecului său.

Ea n-avea de unde să ştie că mama ei, Neclintită Stea de Răsărit, simțise acelaşi lucru când Lisi, tot într-o noapte cu lună plină, o posedase, desigur cu gesturi mai puțin convingătoare decât acelea ale lui Peşte de Aur, şi o pătrunsese atât de adânc, încât ea avusese impresia că fusese străpunsă din cap până-n picioare de o sabie de foc şi de plăcere.

După câteva săptămâni, Neclintită Stea de Răsărit, descoperind că era însărcinată, înțelesese că, în acea faimoasă noapte, Lisi o fecundase.

Din acea contopire se născuse Roză Primăvăratică.

Dar cine i-ar fi putut spune acesteia că ciclul era pe cale să se repete?

86

— De l-ar arunca o dată la rechini pe acest ultim musafir! Este incredibil să mobilizezi atâta lume doar pentru un preoțel taoist... Atunci, închisoarea va fi în întregime golită şi noi vom putea din nou să călătorim, să vedem țara. Să ducem o viață normală, fir-ar să fie!

— Nici eu nu mai suport această inactivitate la care suntem condamnați aici!

Zhaogongming făcu o grimasă. „Preoțelul taoist”, cum îi spuneau cu simpatie, auzise din celula lui toate vorbele celor doi gardieni care, trecând pe culoar, îi aduseseră jalnicul său tain.

De la moartea lui Tigru de Bronz şi a lui Fildeş Imaculat, el era singurul deținut al închisorii din Dongyin. În alte împrejurări, ar fi fost mândru să mobilizeze doar pentru el o clădire şi o garnizoană care să-l supravegheze. Dar acum simțea mai degrabă o descurajare şi mai mare. În curând, avea să devină o povară inutilă, de care autoritățile ar putea

fi tentate să se debaraseze.

Într-adevăr, trecuseră săptămâni întregi de când preotul taoist nu mai văzuse din lumina zilei decât firicelul minuscul care trecea prin răsuflătoare, când era soare puternic. În rest, el se plictisea în acea carceră umedă şi încerca să-şi țină mintea ocupată numărând iar şi iar pietrele zidurilor...

Ameţit de zgomotul neîncetat al valurilor care se izbeau de meterezele micului penitenciar, cufundat într-o obscuritate permanentă care ajungea să aboleasc orice noţiune a timpului, el mai aştepta totuşi ca uşa celulei să se deschidă şi să i se strige că împăratul Centrului dorea ca el să compară imediat în faţa Augustei lui Persoane. Astfel că, la cel mai mic zgomot de cheie în broască, de paşi pe coridor sau de scârţâit de uşă, inima lui de taoist începea să bată mai tare. Dar, în afară de vizita cotidiană a unui gardian al cărui nas semăna cu un rât de porc şi care îi arunca la picioare blidul cu un miros scârbos de rânced, nimic nu părea să pună vreodată capăt singurătăţii lui sepulcrale.

Ajunse să creadă că îl uitaseră. Şi de când auzise vorbele nepoliticoase ale celor doi gardieni, el se simţea cu atât mai abandonat cu cât ştia că, de acum înainte, trebuia să-şi suporte singur soarta.

Zhaogongming nu ştia că-i devenise inutil lui Lisi de când acesta aflase, din gura lui Nor Purpuriu, unde se afla fiica lui. Primul-ministru nu mai avea nevoie de mărturisirile lui.

Mai rămânea împăratul Centrului şi nevoia lui urgentă de pilule de longevitate.

Preotul n-avea cum să bănuiască că, date fiind împrejurările, Qinshihuangdi era asaltat de incredibile scrupule.

Prizonier al superstiţiei ca o muscă în pânza păianjenului, lui îi era teamă că, cerându-i pilule lui Zhaogongming, nu făcea decât să-şi manifeste îndoiala în privinţa reuşitei

Expediției Celor O Mie. Unul din scopurile acesteia nu era să aducă din Insulele Nemuririi fructele de jad care îți permiteau să trăieşti zece mii de ani? El era convins că, dacă nu crezi în ceea ce faci, este o iluzie să speri că vei obține ceva. Mizase atât de mult pe această călătorie a Celor O Mie, mai ales de când înțelesese că Huayang hotărâse să-l trateze cu răceală, privându-l de favorurile ei regeneratoare, încât să ceară imediat, de la preotul taoist, remedii de longevitate nu i se părea pertinent. Ba chiar risca să compromită totul.

În aceste condiții, cel mai prudent nu era să mai aibă răbdare înainte de a apela la ajutorul lui Zhaogongming cu pastilele lui de longevitate?

Plin de speranță, împăratul Centrului îşi petrecea acum cea mai mare parte a zilelor sub un cort, pe care-l ridicase special pe platforma terasei Langya, scrutând curba orizontului oceanic. Când i se întâmpla să ațipească, din cauza faptului că stătea nemişcat, în fața lui apăreau, în mod invariabil, minusculele pânze albe ale corăbiilor cu carcasă roşie dintre turnurile crenelate de spumă unde locuiau dragonii marini. Ele păreau nişte scântei argintii care dansau pe scena de azur a apei. Încet-încet, el putea distinge catargele, apoi pântecele bombate. Atunci, cuprins de bucurie, bătea din palme – palmele în care avea să țină în curând faimoasele fructe! El zărea apoi frânghiile din jurul pânzelor pe care echipajul avea să le lase, nu peste mult timp, în jos; vedea de asemenea tinerii şi tinerele, toți îmbrăcați în alb, aliniați de-a lungul bastingajului ca şi cum se pregăteau să-i aducă un omagiu de neuitat.

Dar o furtună năprasnică se isca mereu, scuturând flotila şi împiedicând-o să se apropie de coastă. Un talaz mai puternic decât altele, gata să-i înghită pe Cei O Mie, îl făcea să tresară.

Atunci, împăratul se trezea şi, deşi holba ochii, orizontul

maritim al Marelui Ocean Rotund rămânea perfect gol.

Întoarcerea din Expediție se lăsa aşadar aşteptată şi acesta era unicul motiv pentru care Zhaogongming continua să zacă în celula lui...

Când disperarea şi angoasa erau prea puternice, n-avea altă soluție decât să doarmă. Din fericire, Zhaogongming era în aşa fel făcut că imediat ce închidea ochii, găsea în somn cea mai minunată consolare, grație aceluiaşi vis care apărea, ca prin miracol, la momentul potrivit pentru a-l face să uite trista lui condiție de deținut solitar.

Nu era într-adevăr plăcut să viseze că evada din lumea tristă în care trăia pentru a deveni o creatură evanescentă şi celestă, ca Nemuritorul de pe muntele Gushi, jumătate vrăjitor Vu, jumătate Nemuritor Xian, atât de frumos descris de Zhuangzi, care se hrănea în mod delicat cu flori, cu plante medicinale, cu semințe şi rouă? în pielea acestui Nemuritor, Zhaogongming n-avea decât să se lase în voia magiei visului său delicios. Şi atunci, când o să vrea, o să-i crească aripi pe spate şi va putea zbura. Când va obosi să bată din aripile lui albe, va călări primul nor care va fi venit la chemarea lui sau va încăleca un cocor cenuşiu sau un peşte argintiu care îl va conduce prin lacuri şi râuri. Era atât de uşor să mergi de la un capăt la altul al Universului: era de ajuns să reduci dimensiunea acestuia la cea a unei ploşti; atunci, din două salturi de purice, puteai trece din Nord în Sud sau de la Est la Vest! Apoi, după ce ai ajuns în locul dorit, mai rămânea să readuci plosca la dimensiunea inițială pentru ca ea să recapete forma Universului, şi gata!

Dar, din păcate, în momentul în care se aşeza în vârful unui chiparos gigantic, cocorul pe care-l călărea rata creanga şi Zhaogongming cădea cu capul de pământ. El se trezea, cu gura cleioasă, în umezeala lugrubră a carcerei.

Totuşi, de data asta, el îşi dădu seama că fusese trezit de un zgomot care se suprapunea peste cel al valurilor,

dezlănțuite în acea noapte, care se loveau de cealaltă parte a zidului. Era un zgomot neobișnuit, îl auzea pentru prima oară.

În mod evident, era un scârțâit de uşă! întoarse capul şi îşi dădu seama că uşa de la celula lui era întredeschisă. Se ridică şi se duse să verifice: uşa era într-adevăr deschisă. Scoase capul pe culoar, nu se auzea nimic în afară de vuietul valurilor şi de scârțâitul uşii. Nu era nimeni, nici urmă de vreun temnicer! El ieşi atunci, cu teamă, pe culoarul strâmt unde, de o parte şi de alta, în vremuri normale, celulele erau pline de prizonieri care gemeau după şedințele de tortură la care fuseseră supuşi. Ajuns în apropiere de biroul directorului, el zări o pancartă agățată de uşă, care purta următoarea inscripție:

„Ordin de la Direcția închisorilor Imperiului: Fortăreața Dongyin va trebui să fie eliberată de toți soldații până în a treia zi din următoarea lună. Începând cu această dată, ei vor face parte din batalionul al treilea de infanterie. Semnat: Colonel Clopot Rotund”.

Închisoarea fusese dezafectată şi uitaseră de-a binelea de el!

Le mulțumi în gând celor doi gardieni care, înainte de a părăsi închisoarea, avuseseră bunul simț să lase deschisă uşa de la celula lui. Ar fi putut la fel de bine s-o lase închisă şi el ar fi murit de foame.

La capătul culoarului lung, un ghişeu permitea accesul direct la intrarea în clădire. Cele două batante, ornate cu ținte de bronz, ale unei uşi masive de lemn se bălăngăneau ca nişte obloane prost închise.

Când scoase capul afară, furtuna vuia, vântul răgea anunțând vijelia, aruncând valuri pe limba îngustă de pământ care lega clădirea de uscat. Digul, al cărui dalaj lucea la fiecare tunet, semăna cu lama unei săbii de oțel străpungând neantul. El se aventură prin furtună, înghițit

de violența vânturilor care aruncau asupra lui pachete de apă de mare. Ploua cu găleata şi cerul era brăzdat de fulgere. Fu cât pe ce să alunece pe pământul înmuiat atunci când începu să alerge nebuneşte către oraş, căruia îi zărea acoperişurile şiroind de apă la capătul digului pe jumătate inundat.

Cheiul, pe marginea căruia catargele corăbiilor expuse violenței furtunii se legănau ca nişte trestii, era lipsit de viață. Toți se zăvorâseră, fie în căsuțele de pescari cu obloane ermetic închise, fie în clădirile mai impozante ale celor trei sau patru armatori care deținеau navele de pescuit şi de transport, aşteptând ca vânturile venite dinspre Marele Ocean Rotund să-şi mai potolească furia.

Preotul taoist înainta către străduțele vechiului oraş şi o luă pe principala stradă negustorească, acolo unde se afla localul Luna Verde. Dar uşa acestuia era încuiată cu lacăt, ca şi cele ale dughenelor din jur.

Nu ştia unde să se ducă şi mergea la întâmplare, nu nemulțumit de a simți ploaia pe față după atâtea nopți şi zile fără să aibă nici cel mai mic contact cu elementele naturii. Simțea cum renaşte! Arsurile soarelui şi cele ale frigului, adesea mai tăioase, mângâierea vântului pe obraji şi divina senzație a picăturilor de apă pe pielea care, ca un teren arid şi însetat, le-ar fi băut erau singurele lucruri care dădeau corpului omenesc conştiința plenitudinii lui. Aşa cum peştele era făcut pentru apă, omul era făcut pentru natură, dar forțele de nestăpânit ale acesteia puneau totodată în evidență faptul că el era creatura cea mai fragilă.

Zhaogongming îşi dădu seama că ieşise din oraş. Căsuțele erau mai rare. În fața lui, strada se transformase într-un simplu drum. În depărtare, spre dreapta, zărea cealaltă parte a terasei Langya, recognoscibilă după crestătura minerală pe care o făcea în muntele acoperit de vegetație. Striată de halebardele ploii puternice, platforma ei era plină

de apă nămoloasă care se scurgea în rigole simetrice ca lacrimile unei măşti de dragon Taotie. El şi-l imaginã pe împăratul Centrului, înecat în acest potop, scrutând cu disperare orizontul. Uraganul nu lăsa nicio şansă corăbiilor care, din nefericire, se aventuraseră pe mare.

Dârdâia de frig. Ploaia era pe cât de dură, pe atât de rece.

Dar el era conştient că o pagină a vieții lui se întorcea...

Singura ființă pe care o iubise cu adevărat, frumosul Fildeş Imaculat, nu mai era. Nici Wudong, cel care îl învățase totul despre alchimie şi despre Dao. Salt de Tigru, tovarăşul său la bine şi la rău, părăsise Dongyin de mult timp. Chiar şi el fusese cât pe ce să moară într-o sumbră închisoare din care ieşise printr-un miraculos concurs de împrejurări.

Acum, va trebui să-şi înfrunte singur restul vieții.

Această perspectivă nu era în acelaşi timp periculoasă şi excitantă?

El se înfioră. Vânturile se potoleau. Furtuna se calmase şi noaptea, lipsită în sfârşit de fulgere, era neagră ca fundul unui puț.

Mâine, cum se întâmpla întotdeauna după furtuni, avea să fie vreme frumoasă şi soarele va străluci, aşa cum Yang venea mereu după Yin când acesta se stingea în neant. Să închizi o uşă pentru a deschide alta nouă şi să treci de la Cer la Pământ, aşa cum se trecea în *Yijing* de la trigrama Qian la trigrama Kun: ăsta era ciclul lucrurilor. Indiferent ce credeau ființele omeneşti, natura şi timpul îşi continuau în mod inexorabil lucrarea. Puteai foarte bine să trăieşti alte iubiri, alte aventuri asemănătoare celor cărora le păstrai o amintire emoționantă. Trecutul, ca şi viitorul, nu exista: nu exista decât punctul culminant – sau cel mai de jos – al ciclului. Regretele nu erau niciodată ireversibile pentru că totul putea, sub o formă sau alta, să se repete. Era de ajuns să accepți ideea bizară că omul era legat de o roată care se

învârtea mereu.

Ajunse să se convingă că avea să găsească, în altă parte şi mai târziu, un alt Fildeş Imaculat. Era, de asemenea, sigur că mâinile lui îndemânatice vor putea fabrica un alt fel de pulbere neagră care va arunca în aer nu doar toate stâncile, dar şi toate palatele celor puternici, cei a căror prosperitate se baza întotdeauna pe nefericirea altora.

Mai taoist ca niciodată, el simţea că are un suflet de rebel. Numai în natură, şi opunându-se instituţiilor omeneşti, spiritul îşi redobândea superioritatea. Era suficient să ai curajul de a te retrage din lume şi de a te lupta împotriva a ceea ce era nefast. Atunci, totul devenea posibil.

Astfel că, în ciuda oboselii pe care o simţea după suferinţele fizice şi mentale îndurate, fără a uita de toţi acei morţi care jalonau acum drumul sinuos al existenţei lui, şi mai ales de ruşinea de a fi fost la un pas de a trăda, Zhaogongming trăia o ciudată jubilaţie interioară.

Aceste încercări erau pe cale de a-l face să se schimbe?

Înţelesese că exista o modalitate prin care să n-o mai apuce pe un drum greşit, să nu se mai renege, să nu mai cedeze în faţa fricii: era de ajuns să jure că o să se arate mereu demn de Fildeş Imaculat şi de admiraţia pe care tânăra ordonanţă i-o dovedise.

El era sigur că atinsese punctul cel mai de jos al ciclului. Răul rămăsese aşadar în urma lui. Urmarea va fi în mod obligatoriu mai fastă.

Şi mai ales, era liber!

*

Lisi ştia că împăratul Qinshihuangdi nu va întârzia să le dea ordin să ridice tabăra.

El o să-şi amintească mereu privirea dură şi disperată în acelaşi timp a împăratului Centrului atunci când, prăvălit în

fotoliul de sub cortul său instalat pe terasa Langya, acesta se hotărâse să pună întrebarea fatidică:

— Pentru câte zile aveau provizii Cei O Mie care s-au îmbarcat pe corăbii?

Primul-ministru care, de câteva zile, se aştepta la această întrebare îşi pregătise deja răspunsul.

— Majestate, pentru o lună şi jumătate, nu mai mult.

— Dar eu credeam că li s-a dat hrană pentru cel puțin două luni! se înfurie împăratul Centrului.

— Din păcate, navele au plecat toate cu calele pline! Dacă se puneau mai mulți saci de orez, s-ar fi scufundat... zise Lisi cu cea mai blândă voce posibilă, având grijă să plece capul pentru a atrage asupra lui fulgerele imperiale.

Însă acestea, în mod curios, nu se dezlănțuiră.

Împăratul tocmai făcea în minte nişte calcule simple al căror rezultat nu era deloc încurajator. Termenul de epuizare a proviziilor trecuse de cinci zile iar corăbiile Expediției Celor O Mie nu se întorseseră. Din două una – ori Cei O Mie rămăseseră pe Insulele Nemuririi, ori expediția eşuase. În ambele cazuri, nu trebuia să mai conteze pe întoarcerea lor. Din cele două ipoteze, împăratul hotărâse, prin forța lucrurilor, să o privilegieze pe prima. Era unicul mod de a nu-şi pierde prestigiul şi de a întări pertinența deciziei lui de a organiza această călătorie a o mie de tineri şi tinere virgine. Se va spune mai târziu că aceştia preferaseră să rămână pe insulele paradisiace în loc să se întoarcă la Dongyin şi că împăratul Centrului nu se înşelase trimițându-i să descopere acele porturi ale longevității. De altfel, dacă preferaseră să rămână acolo, nu era o dovadă că se simțeau mult mai bine decât în oricare altă parte?

— Înțeleg că au preferat să-şi prelungească şederea acolo... chiar dacă asta nu prea ne aranjează afacerile, zise el privindu-l pe Lisi parcă somându-l să creadă ceea ce spune.

— Într-adevăr, aceşti tineri n-au niciun respect pentru suveranul lor! Când se vor întoarce, va trebui să-i pedepsesc măcar pe capii care-i îndeamnă să nu se supună ordinelor care le fuseseră date! zise Lisi cu aerul cel mai convins din lume.

El era sigur că navele fuseseră înghiţite de furtuni, dar nu avea altă alegere decât să susţină vorbele suveranului şi stăpânului său.

Acesta din urmă, satisfăcut să constate că niciun dram de ironie nu părea perceptibilă în privirea prim-ministrului său, se chinuia totuşi să-şi ascundă descurajarea, ca şi cum un munte de speranţă nebunească se prăbuşise pur şi simplu în faţa lui într-un nor de praf. La picioarele lui zăceau împrăştiate miile de bucăţi din harta maritimă desenată de Lisi. De furie, o rupsese, apoi o făcuse fărâme şi o călcase în picioare. Când îşi dădu seama că primul-ministru privea cu coada ochiului la rămăşiţele documentului pe care îl întocmise cu atâta trudă, Qinshihuangdi încercă, cu stângăcie, să le împingă cu piciorul sub fotoliu. Lisi, copleşit totuşi să vadă ce se alesese dintr-o muncă atât de grea, se prefăcu bineînţeles că nu vede nimic.

— Viitoarea etapă a turneului de inspecţie ne va duce pe malurile Fluviului Galben! zise împăratul Centrului, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Majestate, când doriţi să ridicăm tabăra? întrebă cu slugărnicie primul-ministru.

— Chiar mâine!

Abia dacă puteai descoperi, în spatele tonului ameninţător, o urmă de oboseală.

— Aşa vom face, Luminăţia Voastră!

Împăratul, care făcea eforturi extraordinare pentru a nu lăsa să se vadă nimic din deznădejdea pe care i-o provocase această recunoaştere de eşec deghizat, nu mai credea deloc

în întoarcerea Expediției Celor O Mie. Probabil că tinerii rămăseseră fără provizii, dacă nu cumva serviseră de festin rechinilor care colcăiau în apele Marelui Ocean Rotund! Își alungă din minte imaginea frumoasei prințese sogdiene care nu se va mai întoarce din Insulele Nemuririi și pe care n-avea s-o mai revadă niciodată. Nu îndrăznea să-și spună că singurul lucru care îi rămânea de făcut acum era să se ducă el însuși acolo, căci era unicul mod de a le descoperi. O îndoială înspăimântătoare într-adevăr se născuse în mintea lui din cauză că privise zile în șir acel ocean perfect pustiu unde nicio corabie nu apărea niciodată la orizont, cu excepția bărcilor mari ale pescarilor din Dongyin, către amiază, când se întorceau din campania lor nocturnă.

Și dacă aceste insule nu existaseră decât în imaginația vrăjitorilor și a magicienilor sau a acelor taoiști cu mintea întunecată de abuzul de cinabru care străbăteau drumurile în căutarea spiritelor credule și slabe? Și dacă Huayang îi inculcase toate astea pentru a continua să-l posede, așa cum făcuse și cu ceilalți regi ai Qin-ului, de la bătrânul Zhong până la Yiren? N-ar fi trebuit să-i asculte puțin pe cei care îl sfatuiseră să nu aibă încredere în bătrâna regină, în loc să le respingă cu un gest argumentele, grăbit cum era s-o vadă pentru a obține o granulă de longevitate sau, mai rău, pentru a practica uniunea suflurilor care făcea din el un sclav? Huayang manipulatoarea! Huayang taoista! Ar fi trebuit să nu se încreadă în ea! Și cum mai profitase ea!

Își imagina deja pedepsele la care avea s-o supună când se va întoarce la Xianyang. Nu numai că o va face să plătească pentru refuzul de a se duce la Taiyuan când o invitase, în urmă cu câteva săptămâni, dar mai ales va face în așa fel ca să demaște escrocheria pretinselor puteri cu care se fudulea și a căror victimă inocentă el se considera într-un fel.

Termenii procesului lui Huayang vor fi clari și implacabili:

folosind minciuna şi înşelătoria, sub acoperirea practicilor taoiste şi a căutării de reţete de Nemurire, această femeie abilă şi prost inspirată ar fi încercat să-l supună pe împăratul Centrului nefastei ei influenţe!

La orizontul circular al mării, vânturile care începuseră să sufle făceau să apară castelele dragonilor marini. El reuşea să le distingă perfect frontoanele şi torentele crenelate de spumă albă. Dragonii, asta era sigur, existau cu adevărat fiindcă puteai atât de clar să le vezi locuinţele...

Această viziune suscită o violentă emoţie în inima suveranului implacabil care, pentru a supravieţui, avea atâta nevoie să creadă în supranatural.

Şi dacă i-ar implora pe dragonii marini să aducă înapoi cele trei corăbii ale Expediţiei Celor O Mie, la nevoie mergând să-i caute pe fundul apelor unde fuseseră poate îngropaţi? Nu era aceasta o sarcină perfectă pentru primul dragon binefăcător? împăratul Centrului nu putea să spere, din partea acestor creaturi, la un tratament identic cu cel de care beneficiau atâţia necunoscuţi care obţineau o sumedenie de binefaceri? Nu făcea el suficient de bine în jurul lui, garantând securitatea popoarelor din Imperiu, ordonând construirea de diguri care împiedicau fluviile să se reverse şi să-i înece pe locuitorii care trăiau pe malurile lor şi concepând sisteme de irigaţie care le permitea să scape de foame, pentru ca, la rândul său, să obţină de la un dragon marin această ultimă favoare neînsemnată?

Dar el nu cunoştea formulele şi cu atât mai puţin gesturile necesare pentru a capta atenţia Şarpelui de Mare şi pentru a încerca să obţină acest serviciu din partea lui... Şi nu-şi imagina cum ar putea să-i ceară lui Lisi să-i găsească un magician sau un medium susceptibil de a-i rezolva problema. Asta ar fi fost încă o dovadă de slăbiciune din partea sa care nu putea decât să le dea idei celor care visau să-l ucidă pentru a-i lua locul.

Astfel că numai Huayang putea să-l ajute.

Huayang pe care tocmai o blestemase totuşi! Huayang de care nu reuşea să se rupă! Huayang indispensabila!

Huayang pe care o cunoştea suficient de bine pentru a şti că nu era o femeie obişnuită. Când se desprindea din braţele ei, după ce încercase zadarnic să-şi controleze ejacularea Licorii de Jad, aşa cum preconiza ea, el simţea mereu acelaşi foc interior căruia îi trebuiau nu mai puţin de două-trei zile ca să se stingă...

Huayang, unica lui confidentă! în ciuda recentului afront pe care i-l adusese, ea rămânea singurul punct de contact cu acea lume minunată a viselor şi a speranţelor în care Nemurirea era capabilă să se cuibărească în fructe de jad.

Huayang pe care, acum, era gata s-o ierte!

El era sigur că putea obţine de la ea cel puţin formula magică care îi permitea să le comande Dragonilor Mării printr-un simplu gest... De aceea hotărî să-şi alunge din minte orice dorinţă de răzbunare sau de pedeapsă în ceea ce o priveşte.

Aproape că îşi reproşa că se lăsase în voia unor asemenea copilării. Cu cât înainta în vârstă, cu atât avea mai mare nevoie de ea.

Este adevărat, ea continua să-i provoace frică. Dar această teamă copilărească, amestecată în mod inextricabil cu speranţa, pe care o simţea cel care domnea peste Imperiul Centrului, nu era ea complet inavuabilă?

*

Huayang era cât pe ce să leşine când îl scoase din micul pachet. Era un Pian, un fascicul de lamele de bambus, adică o bucată dintr-o carte. Îi fusese adus de bătrâna ei slujnică Ac de Jad, care era curbată ca o trestie în faţa vântului. Ea nu bănuia că-i adusese stăpânei ei un obiect a cărui

deținere sau folosire erau strict interzise, cu riscul condamnării la moarte, de la Marele Incendiu al Cărților!

Bătrâna regină se aplecă deasupra lui cu aviditate apoi, după ce dezlegase cu grijă panglicile de mătase care legau la un loc lamelele, ea citi prima frază scrisă pe planşeta de bambus puțin mai lată decât celelalte, înnegrită la foc, care servea oarecum de copertă a cărții.

Ideogramele, gravate cu stiletul, se vedeau perfect pe fondul negricios al planşetei. Se putea citi: *„Copie, exemplarul numărul trei, Cronicele Primăverilor şi Toamnelor lui Lubuwei*

Mâinile ei ridate tremurau ca frunzele de catalpa lovite de grindină atunci când etală în fața ei cele cincizeci de lamele care formau Pian-ul.

— Ac de Jad, de unde ai asta? întrebă ea în timp ce aranja cu grijă lamelele unele lângă altele în ordinea în care urmau să fie citite.

— Un necunoscut cu fața acoperită mi-a pus acest pachet în brațe în plină stradă, când mă întorceam de la piață. Nici măcar n-am avut timp să-l întreb ceva. Mi-a strigat că e pentru dumneavoastră înainte de a dispărea ca prin minune. Mi-a cerut, de asemenea, să vă dau urgent şi asta.

Ea îi întinse o altă lamelă. După ce-şi aruncă ochii peste ea, Huayang văzu că erau caractere cursive care păreau să fi fost scrise în grabă şi a căror descifrare îi lua mai mult timp decât de obicei.

— Peşte de Aur s-a întors! murmură ea în cele din urmă înainte de a pune în grabă lamelele în coperta lor.

— Băiatul ăla drăguț, proscris de regatul Qin şi constrâns să fugă departe de capitală? o întrebă cu o voce pițigăiată bătrâna ei slujnică.

— Chiar el. N-aş fi sperat niciodată, după atâtea suferințe morale, să cunosc, la sfârşitul zilelor mele, o bucurie atât de mare!

Veselia lui Huayang era atât de mare, încât ea părea că întinerise cu douăzeci de ani...

Lăsând-o ţintuită acolo pe biata Ac de Jad, complet depăşită de acest eveniment, regina se grăbise spre Zhaoji, alergând cu sprinteneala şi voioşia unei adolescente, pentru a-i împărtăşi această veste nesperată. Ducând în braţe coperta în care ascunsese Pian-ul, ea ţinea în cealaltă mână, ca pe o baghetă magică, misiva pe care Peşte de Aur i-o trimisese.

— Zhaoji! Zhaoji! Am o veste nemaipomenită pentru tine! strigă ea, aruncându-se în braţele confidentei şi fiicei ei spirituale care înfăşura un fir de mătase pe un ghem.

— Ce plăcere să te văd! Ce se întâmplă de eşti atât de bucuroasă?

— Peşte de Aur este la Xianyang cu Roză Primăvăratică... Au reuşit să pună mâna pe ascunzătoarea cu cărţi preţioase din fostul palat al lui Lubuwei. Unele exemplare au fost copiate şi încep să fie distribuite în tot Imperiul Centrului. Priveşte!

Ea scosese Pian-ul şi înşirase lamelele pe jos, apoi îi întinse mesajul scris pentru ele.

Zhaoji lăsă la o parte ghemul de mătase şi începu să citească planşeta pe care bătrâna regină i-o pusese autoritar în mâini.

— Peşte de Aur a hotărât să ducă bătălia inteligenţei. Câtă dreptate are! Pe acest teren, nicio forţă nu va putea vreodată să-l învingă! constată Zhaoji după ce citise cu atenţie scrisoarea celui care fusese copilul cu semn.

— Îţi dai seama: trei exemplare din fiecare! Şi cu misiunea de a le distribui literaţilor care la rândul lor se vor angaja ei înşişi să le copieze... Recunosc în asta ingeniozitatea lui Peşte de Aur. Numai el putea să inventeze o asemenea stratagemă! într-o lună, Imperiul va fi din nou plin de cărţi şi, când Qinshihuangdi va descoperi, va fi prea târziu. O

prăpastie imensă se va căsca dintr-odată sub augustele lui picioare. Se va îmbolnăvi, nu alta! Sper că îşi va da seama de vanitatea deciziei lui de a eradica scrierea! adăugă cu perfidie Huayang.

— Sunt sigură că micuța noastră Roză Primăvăratică a avut o contribuție importantă la asta. De altfel, cred că ea i-a semnalat lui Peşte de Aur existența ascunzătorii cu cărți.

— Acest cuplu tânăr o să aducă generațiilor viitoare ceea ce s-a încercat să li se ia: armele istoriei şi ale gândirii. Asta nu înseamnă instaurarea unui nou ciclu, mult mai fast, pentru poporul Imperiului Centrului? se aprinse Huayang.

— Reîntâlnirea dintre Roză Primăvăratică şi Peşte de Aur pecetluieşte, fără îndoială, o nouă alianță cu poporul Imperiului.

— Cum au reuşit aceste două turturele acolo unde au eşuat forțe de zece mii de ori mai puternice!

Cele două regine, uluite de surpriza provocată de intruziunea copilului cu semn în toropeala morbidă în care existența lor de suverane inutile şi abandonate le făcuse încet-încet să cadă, se strânseră în brațe cu entuziasmul a două fetițe.

— Şi la această invitație, de a ne întâlni cu ei pe Faleza Liniştii, ai de gând să răspunzi favorabil? îndrăzni în sfârşit Zhaoji să întrebe timid.

Se referea la ultimul paragraf din mesajul lui Peşte de Aur, în care acesta îşi exprima speranța de a le primi în tabăra Armatei Revoltaților, la marginea Falezei.

— Aşteptam reacția ta la acest subiect. Dacă te hotărăşti să mă însoțeşti, o să mă duc cu plăcere! răspunse Huayang.

— Voi face totul ca să-i revăd pe cei doi copii! Dacă am ezitat să-ți vorbesc despre asta, am făcut-o fiindcă nu voiam să exercit niciun fel de presiune asupra ta. Această aventură poate fi foarte bine o călătorie fără întoarcere... murmură Zhaoji cu lacrimi în ochi. Înțeleg mai bine acum de ce sunt

postate gărzi în cele patru colțuri ale capitalei.

— Eşti gata să-ți rişti viața pentru a-l revedea pe Peşte de Aur? Dacă suntem arestate sau pur şi simplu denunțate, nu Imperiul Centrului ne va sări în ajutor...

Spunând aceste cuvinte, Huayang o privea pe Zhaoji drept în ochi.

Pe o măsuță joasă, foarte aproape de ea, se etala o somptuoasă tapiserie din mătase brodată. Era o banieră[8]. Ornamentele complexe de motive şi figuri cu care era decorată erau realizate cu roşu aprins, ocru şi alb pe un fond negru brodat.

— Asta e ultima ta broderie? întrebă Huayang, văzând materialul.

— Această banieră îmi va acoperi sicriul, zise cu blândețe Zhaoji.

— Eşti atât de bântuită de gânduri negre de te supui la o asemenea muncă?

Cu ochii aplecați pe motivele brodate, ea examina acea bandă lungă care se lărgea la capăt într-un careu terminat la colțuri cu patru pompoane grele de mătase.

Broderia decupa spațiul în patru etaje; secțiunile inferioare şi superioare reprezentau lumea subterană şi respectiv lumea celestă, în timp ce etajele intermediare figurau cele două etape ale vieții de dincolo a lui Zhaoji, aşa cum erau ele definite de canoanele taoiste: cea a lui Shi, sau a cadavrului, şi cea a lui Jiu, sau a corpului glorios.

— Ai brodat cei zece sori în dudul găunos şi pe Zhulong al cărui corp de şarpe încolăcit în formă de spirală este înconjurat de şapte cocori! Văd nu mai puțin de patru dragoni ascensionali şi acolo este un Bi de jad aproape la fel de frumos ca acela al lui Lubuwei! De ce mi-ai ascuns că lucrezi la aşa ceva?

---

[8] Banieră – drapel militar. (n. trad.).

Bătrâna regină pentru care canoanele taoiste n-aveau niciun secret, era uluită de precizia motivelor multicolore brodate cu acul de prietena sa...

— Vroiam să ți-o arăt terminată. Priveşte: este şi corbul în soare, broasca în semilună ca şi iepurele alb. Şi, dacă reuşeşti să le distingi, vei zări, de asemenea, printre figurile care mă reprezintă, minuscule broscuțe țestoase şi iepuraşi drăgălaşi... îi arătă Zhaoji a cărui față se animase brusc.

— Trebuie că ți-ai petrecut ore întregi cu asta!

— Aşa e. Această broderie mă ține ocupată de luni de zile... Un mod ca oricare altul de a petrece timpul!

— Eşti mai tânără ca mine şi îți pregăteşti deja funeraliile? exclamă bătrâna regină pe un ton şi mai vesel şi care se vroia aproape glumeț.

— Nu este asta dovada, ca să-ți răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o, că nu mi-a fost niciodată teamă de moarte?

— În acest caz, o să mergem amândouă să-i revedem pe Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică!

— Când plecăm?

Vocea lui Zhaoji devenise dură şi clară ca sunetul produs de fonolitul de jad atunci când era lovit cu ciocanul din lemn de piersic.

87

Burduhănosul Dovleac Amar nu prea era în apele lui.

El preferase să aştepte sfârşitul după-amiezii ca să-i dea veşti proaste lui Nor Purpuriu. I se spusese că acesta se întorsese de la Dongyin foarte prost dispus, aşa că întrevederea se anunța foarte dificilă. El spera totuşi că la sfârşitul zilei energia scăzută a şefului Biroului Zvonurilor îl va împiedica să-şi dezlănțuie furia.

Sudoarea îi transformase fața buhăită de grăsime într-un

burete iar straturile stivuite ale bărbiei sale triple – care aminteau de acele frânghii ude ale corăbiilor pe care mateloții le înfăşurau pe chei – se umflaseră şi mai mult când îşi strecurase capul, tremurând, pe uşa biroului lui Nor Purpuriu, după ce acesta răcnise la el că putea să intre.

În ciuda grosimii pernei pe care şi-o pusese sub fund, Nor Purpuriu, cu fața împietrită şi o mutră disprețuitoare, suporta cu greu durerile care îi afectau posteriorul ca urmare a hopurilor drumului. El regreta amarnic că făcuse acea lungă călătorie ca să-şi dea seama la fața locului că primului-ministru, obsedat de căutarea fiicei lui, nu-i păsa deloc de întoarcerea la Xianyang a lui Peşte de Aur.

— Ai dorit să mă vezi. Sper că nu e vorba de nişte bagatele!

— Din păcate, nu. Doisprezece eunuci au dispărut din capitală fără urmă. Am toate motivele să cred că este vorba de o dezertare.

— Din câte ştiu eu, eunucii nu sunt soldați! zise, deja iritat, Nor Purpuriu, muşcând dintr-o costiță de porc caramelizată.

Şeful Biroului Zvonurilor se schimbă la față când Dovleac Amar îi întinse lamela de bambus pe care o ascunsese în mâneca tunicii sale de lână.

— Încă mai sunt cărți în Imperiul Centrului? sughiță el scuipând din gură bucata de porc pe care o sugea ca pe o bomboană.

El se aplecă asupra lamelei. Aceasta conținea un poem din *Cartea Odelor*, pe care-l recunoşteai dintre o mie.

„Mi-am scos carul, pentru a mă repezi în câmpie; este ordinul împăratului ca eu să mă duc; trupele mele se adună acolo şi sunt înarmate până-n dinți; pericolele care ne pândesc sunt, într-adevăr, mari!”

— Toți eunucii care au dispărut erau scribi recunoscuți, adăugă, încurcat, Dovleac Amar.

— Fii mai clar! urlă Nor Purpuriu care înțelesese totuşi perfect unde vroia să ajungă Dovleac Amar.

— Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică au pus să fie copiate cărțile prețioase din ascunzătoarea fostului palat al lui Lubuwei pentru a împânzi cu ele tot Imperiul Centrului, aşa cum țăranul seamănă grăunțe de mei pe câmp! gemu Dovleac Amar.

El îşi vedea deja capul rostogolindu-se în nisip, chiar după cel al lui Nor Purpuriu, când Qinshihuangdi va constata că fuseseră incapabili să exploateze în timp util informația primită, grație lui, chiar din gura lui Verigă Esențială, în cursul reuniunii confreriei Cercului Phoenix la care participase.

În ciuda durerii care îi cuprindea toată partea de jos a corpului, din cauza picioarelor anchilozate, Nor Purpuriu se ridicase. Pântecul lui flasc, precum o enormă meduză, ieşea din centura de piele peste care se revărsa ca un şorț de lățimea unei palme.

— Trebuie să ştiu neapărat locul unde se ascund complotiştii! Te fac responsabil cu asta! zise el pe un ton care nu admitea replică, înainte de a se prăbuşi din nou în fotoliul său.

Când părăsi, descumpănit, Biroul Zvonurilor, Dovleac Amar transpira atât de tare, încât partea de sus a tunicii i se lipea de torsul umflat ca un burduf. Nor Purpuriu îi impusese, nici mai mult, nici mai puțin, decât obligația unui rezultat. Trebuia cu orice preț să ştie unde se ascundeau Peşte de Aur şi complicii lui.

Un soare arzător lovea atât de puternic pavajul străduței pe care mergea, încât simțea căldura insuportabilă prin tălpile încălțărilor. Fără să-şi dea seama, paşii îl conduseseră către vechiul oraş, nu departe de zidul de piatră care înconjura Palatul Regal. Nu mai locuiau decât bătrâni acolo, în acel imobile vetuste pe care administrația

le dărâma una câte una, pe măsură ce locatarii decedau, apoi le transformau în sedii administrative mult mai vaste şi uniforme, recognoscibile după stilul pompos şi impersonal în acelaşi timp.

Atenția îi fu atrasă de un palanchin mare care staționa în fața intrării gineceului Palatului Regal, chiar în locul unde, altădată, şambelanii le introduceau discret în palat pe viitoarele concubine regale, cel mai adesea smulse familiei lor datorită felului cum arătau şi frumuseții care trebuia să corespundă exact canoanelor în vigoare pe atunci.

Erau nu mai puțin de şase oameni în jurul acestui fel de cort aşezat pe o platformă, pe care oscila. Cu strigăte scoase la unison, ei se pregăteau să ridice palanchinul, câte trei de fiecare parte, folosindu-se de două grinzi lungi care permiteau să fie plasat pe umeri pentru a fi transportat.

— E bun, proba este concludentă! strigă unul din bărbați, acum putem să le chemăm pe pasagerele noastre!

Abia aşezaseră jos palanchinul, că Dovleac Amar şi văzu apărând, pe uşa gineceului, două siluete înfăşurate în şaluri lungi. În momentul în care se pregăteau să urce în palanchin, el avu timp să observe, judecând după slugărnicia purtătorilor cocoşați de plecăciune şi cu un genunchi pe pământ, asemenea arcaşilor care se pregătesc să tragă, că era vorba de două doamne de rangul cel mai înalt.

— Regină Huayang şi regină Zhaoji, bine ați venit la bordul acestui palanchin! strigă atunci cel care părea să fie şeful purtătorilor.

Auzind aceste cuvinte, lui Dovleac Amar i se ridică sângele la cap. El mai avu, de asemenea, timp să vadă sub brațul uneia din cele două siluete un rulou înfăşurat care semăna înşelător cu un Pian de carte...

Că cele două regine, care nu ieşeau aproape niciodată, apelaseră la un palanchin, şi încă înarmate cu un obiect

strict interzis, i se păru ceva destul de neobişnuit încât să se hotărască, în ciuda căldurii şi a greutăţii dureroase pe care o simţea în picioare, să le supravegheze de departe.

Mergând, de bine de rău, repede şi cu paşi mici, el urmări deci palanchinul masiv care se legăna în faţa lui pe drum. Cele două femei ieşiseră din Xianyang şi se îndreptau acum spre nord-vestul oraşului, acolo unde un prim etaj de coline permitea accesul la contraforturile unui lanţ muntos ale cărui culmi dantelate se decupau pe cer.

Când ajunse, răsuflând din greu şi transpirând din cap până-n picioare, la poalele celei de-a doua bariere de coline, se făcuse deja noapte. Palanchinul se oprise şi cele două femei coborâseră din el. Probabil aveau de gând să-şi continue drumul singure. De fapt, nu trecu mult şi îi văzu întorcându-se înspre el pe cei şase purtători cu palanchinul gol şi abia dacă avu timp să se arunce în şanţ pentru a nu fi văzut. Cât despre cele două regine, o porniră cu un pas atât de vioi pe drumul care şerpuia în serpentine, încât siluetele lor minuscule se pierdură imediat printre stâncile muntelui.

Norocul era din nou de partea agentului Dovleac Amar.

Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la Xianyang, să-l trezească pe Nor Purpuriu, care probabil că dormea, şi să-i povestească cele văzute.

Dacă cele două femei se hotărâseră să se ducă, cu un Pian sub braţ, la bordul acelui palanchin, în direcţia platoului stâncos care surplomba Faleza Liniştii, înseamnă, cu siguranţă, că acolo şi nu altundeva îşi instalaseră Peşte de Aur şi complotiştii săi tabăra.

*

Se împlineau două săptămâni de când Zhaogongming mergea noaptea şi dormea ziua pentru a nu atrage atenţia jandarmilor pe care îi credea pe urmele lui, chiar dacă

abandonarea lui de către autorități în închisoarea pustie de la Dongyin ar fi putut să-l liniştească în ideea că el nu mai interesa pe nimeni.

Părăsise peninsula Shandong pentru a se pierde în sinuozitatea valurilor adânci de teren săpate de schimbările de albie a Fluviului Galben. Foarte răutăcios, acesta lăsa mereu, după trecerea lui, în chip de amintire, cursuri de apă care deveneau afluenții săi. În acea zonă, care devenea din ce în ce mai muntoasă pe măsură ce pătrunteai pe teritoriul ei, înaintarea era extraordinar de dificilă dacă vroiai să eviți drumurile deja trasate. După ce a rătăcit timp de două zile pe pante care se transformau în labirint, căci ajungeai mereu să te împiedici de un torent care curgea la vale şi pe care nu puteai să-l traversezi ca să mergi drept, el luase hotărârea să rămână pe drum. Dar cum nu vroia să se întâlnească cu nimeni, nu putea să meargă decât o dată cu lăsarea serii.

Noaptea trecută fusese atât de călduroasă şi de greu de suportat încât în dimineața aceea se hotărâse să intre într-un orăşel ale cărui case, ca nişte puişori speriați, păreau să se cuibărească una în cealaltă, agățate de o pantă la poalele căreia un torent aproape secat lăsa să se vadă haosul de pietre al albiei lui.

Zhaogongming nu ştia cum se numeşte acel târg şi începu să caute o cârciumă în care să se poată reface şi mai ales să-şi potolească setea cu un delicios ceai verde fierbinte.

Ajunse într-o piațetă în jurul căreia erau case mai impozante decât celelalte. Cea mai maiestuoasă dintre ele avea un fronton ornat cu colonete din pietre. De o parte şi de alta a uşii, erau două ferestre mari deschise. Apropiindu-se, i se păru că aude voci şi râsete. De zile întregi nu mai auzise nicio voce de om, niciun râset. De aceea vroia să vadă fețele celor care păreau să manifeste atâta bucurie şi încântare.

Piața era pustie. Doar doi câini vagabonzi își disputau o zdreanță. Nimeni n-avea așadar să se supere dacă el se apropia nonșalant de fereastra de unde ieșeau acele chiote de veselie.

Acum, putea liniștit să observe ceea ce se petrecea înăuntru; judecând după ceea ce vedea, că era vorba de o școală.

Conversația dintre cel care semăna cu un maestru caligraf, întrucât îi atârnau la cingătoare stilete și peneluri, și trei tineri care păreau a fi elevii lui era cât se poate de lămuritoare.

— Zhongli, Bihuang și Daozong, astăzi este o zi mare: avem de copiat o carte veche. Este vorba de o culegere de texte și de precepte redactată, la cererea unui fost prim-ministru al Qin-ului, Lubuwei, sub titlul *Cronicile Primăverilor și Toamnelor lui Lubuwei.* O să vă desfătați! Este un rezumat aproape exhaustiv a tot ceea ce a fost consemnat de scribii din Antichitate...

Ceea ce Zhaogongming auzise îi încălzea inima.

Elevii păreau uluiți. De luni de zile, învățătura profesorul lor se limita la niște ideograme pe care el reușise să le țină minte. Singurul text care le fusese lăsat la dispoziție era un fel de tabel de conversie care conținea sute de nume vechi și denumirea lor actuală, așa cum o decretase împăratul Centrului.

— Dar prin ce miracol au reapărut aceste cărți, despre care eu credeam că au fost toate arse? Qinshihuangdi cel Mare și-a schimbat părerea? întrebă cu uimire unul din cei trei elevi.

— Nici măcar nu vreau să-mi puneți această întrebare! îi răspunse maestrul de școală. Tot ce pot să vă spun este că omul care mi-a dat acest exemplar, care conține optsprezece Pian-uri, părea puțin efeminat.

— Dar e o cantitate serioasă! Cum le poate căra un singur

om? zise un alt elev.

— Le pusese într-o şaretă! E tot ce vă pot povesti despre el, ca şi faptul că mi le-a încredinţat sub pecetea secretului absolut şi cu promisiunea că vi le voi da să le copiaţi. Sarcina noastră este să transmitem, la rândul nostru, această copie la o altă şcoală, dacă aceasta acceptă, la rândul ei, să le transmită alteia şi tot aşa... răspunse profesorul de caligrafie.

— Altfel spus, devenim zalele unui lanţ imens! făcu observaţia acelaşi elev izbucnind în râs.

— Imensul lanţ al ştiinţei, asta este expresia exactă, în câteva săptămâni, lanţul astfel creat se va întinde în toată ţara şi cărţile vor căpăta din nou drept de cetate!

— Dar cum o să copiem toată asta? întrebă cel care părea cel mai tânăr.

— Avem rafturi întregi cu lamele de bambus fără nicio scriere pe ele! zise un altul.

Zhaogongming se apropiase de fereastra sălii de curs. Profesorul, un om tânăr şi zvelt la înfăţişare, avea coadă împletită şi purta pe cap micuţa tichie a literaţilor. El îi ajuta acum pe elevi să răzuiască piatra de cerneală şi apoi să pună praful negru într-un pahar de apă. Unul dintre ei, se întorsese cu braţele pline de mănunchiuri. Domnea deja în acea încăpere plină de instrumente de scris o atmosferă febrilă şi studioasă.

— Trebuie să faceţi fiecare cât puteţi de bine câte o copie a acestei cărţi. Gândiţi-vă la cei care, după voi, o vor citi şi o vor copia la rândul lor! reluă profesorul.

— Cine era acest Lubuwei care a pus să se facă această extraordinară compilaţie? zise unul din ucenicii copişti, terminând de dezlegat panglicile de mătase cu care erau legate lamele ultimelor Pian-uri.

— A fost prim-ministru al Qin-ului în perioada în care ţara nu era decât un regat. Era un negustor de cai cereşti

venit din regatul Zhao, a cărui fulgerătoare ascensiune politică va rămâne înscrisă în toate memoriile...

— Acest om trebuie să fi fost binecuvântat cu multe virtuți şi cu numeroase merite de a avut un asemenea destin! constată, uimit, cel mai tânăr dintre elevi.

— Într-adevăr. S-a spus chiar că a fost adevăratul tată al împăratului Qinshihuangdi... îl asigură profesorul.

Zhaogongming cunoştea perfect acest zvon, care circulase chiar din momentul în care prințul Yiren urcase pe tron. El nu avusese şansa să-l întâlnească pe Lubuwei, dar povestea acestui negustor de cai cereşti, venit din Zhao, regatul duşman care era urât în mod ereditar, şi devenit apoi al doilea personaj în Qin, după ce introdusese acea rasă cabalină care permisese refacerea şeptelului militar, îl fascinase întotdeauna.

Se întrebase mereu dacă nu cumva acest Lubuwei fusese inițiat în mod secret în taoism, căci nu vedea altă explicație a acestui destin atât de extraordinar. Parcursul său presupunea o energie mentală rezistentă la orice, care se putea obține numai prin exercițiile zilnice de regenerare a suflurilor aşa cum le practicau taoiştii ajunşi la gradul suprem de inițiere.

De aceea avusese întotdeauna cea mai mare simpatie față de acest personaj întruchipând alianța dintre afaceri şi politică, al cărui destin fusese cel puțin la fel de strălucit ca cel al unui Nemuritor sau ca al unui Stăpân Celest!

*

După ce abandonaseră palanchinul la baza pantei, cele două femei ajunseră repede pe platoul stâncos unde Armata Revoltaților îşi instalase tabăra. Peşte de Aur le zărise de atât de departe, încât ele fuseseră primele surprinse să-l vadă ieşindu-le în întâmpinare alergând. Râdea ca un copil

şi le primise călduros cu gesturi ample de bucurie. Chiar în spatele lui stătea Roză Primăvăratică.

Când îl strânse la piept, pentru prima oară după atâta timp, pe cel care purta semnul unui Bi pe fesa stângă, Huayang nu putu să-şi înăbuşe un hohot de plâns.

— Nu te-ai schimbat, micul meu Peşte de Aur. Eşti mereu acelaşi! Dacă ai şti cât de fericită sunt să te revăd! îi şopti ea la ureche.

Doi paşi mai în urmă, Zhaoji plângea în hohote.

— Cât despre tine, micuța mea Roză Primăvăratică, dragostea îți prieşte: eşti pur şi simplu strălucitoare... adăugă ea la adresa tinerei femei.

Este adevărat că fericirea făcea ca fața lui Roză Primăvăratică să strălucească, de când bătrâna regină o văzuse ultima oară la Xianyang, înainte ca ea să se refugieze la bunica ei, Vale-Adâncă.

— Ce fericită sunt să vă văd aici! Mi-era atât de teamă că n-o să răspundeți invitației mele, exclamă Peşte de Aur plin de recunoştință.

— Disponibilitatea noastră este mare. Nu mai avem mare lucru de făcut în timpul zilei, recunoscu Zhaoji, încă destul de emoționată.

— Şi mai ales nu mai avem ce pierde... zise Huayang cu voce scăzută, ca şi cum ar fi vrut să păstreze pentru ea această cugetare tristă.

Peşte de Aur le condusese pe cele două femei către luminiş, în locul unde scribii eunuci terminau de transcris, la lumina torțelor, copiile lucrărilor străvechi din care primele exemplare începuseră deja să fie răspândite în tot Imperiul Centrului. Luminate de flăcările roşiatice ale torțelor, coroanele copacilor păreau să formeze o boltă în onoarea celor două regine uitate, în timp ce ele făceau ochii mari în fața miilor de lamele de bambus etalate chiar pe pământ.

— Aţi organizat aici un veritabil atelier de copişti! remarcă Zhaoji.

— Mai multe sute de Pian-uri, adică echivalentul a treizeci de cărţi, copiate fiecare în trei exemplare, au fost deja expediate în cele patru colţuri ale Imperiului, afirmă, satisfăcut, Peşte de Aur.

Huayang, a cărei faţă trăda o reală nostalgie, luă din nou cuvântul, întorcându-se către Roză Primăvăratică:

— Îţi aminteşti de noaptea în care am ascuns cărţile cele mai importante din biblioteca Turnului Memoriei?

— În noaptea aceea, aţi făcut cel mai mare serviciu generaţiilor viitoare ale acestei ţări! observă Peşte de Aur.

După această revedere, masa de seară, împărţită în comun în jurul unui ceaun de bronz Ding în care se rumeniseră pulpe delicioase de iepure de casă, fu ocazia de a împărtăşi amintiri. Peşte de Aur le explică celor două regine proiectul lui de a restabili în Imperiul Centrului locul inteligenţei şi al memoriei, prin această împrăştiere a textelor vechi printre literaţii şi scribii care acceptau la rândul lor să le copieze.

— Nu gustaţi din această carne? o întrebă surprins Peşte de Aur pe Huayang, după ce văzuse că refuza să se atingă de bucăţile prăjite de iepure.

— Regimul taoisl la care mă supun mi-o interzice. Mă privez şi de cereale, recunoscu fosta regină.

— O să ajungeţi Nemuritoare! zise el cu umor.

— Nu-mi mai doresc asta... La ce bun să trăieşti zece mii de ani când te plictiseşti deja după şaizeci?

Jarul de sub ceaunul Ding se trecuse acum. Era timpul ca fiecare să se retragă şi să ia un repaos binemeritat.

— Vă propun nu numai să dormiţi aici în noaptea asta, ci, dacă doriţi, să rămâneţi cu noi cât vreţi. Simţiţi-vă aici ca acasă! spuse Peşte de Aur după ce constatase că cele două regine, epuizate de drum, cădeau efectiv din picioare de

somn.

— O să vedem asta mâine. Noi nu mai suntem decât două bătrâne creaturi abandonate şi obosite de onoruri şi riscăm să vă întârziem mişcările, îi răspunse Huayang lui Peşte de Aur care le conducea pe cele două femei către cortul ce le fusese pregătit.

— Omul are vârsta spiritului său! în această privinţă, voi sunteţi încă foarte tinere! replică amabil Peşte de Aur.

Bătrâna regină îi zâmbi înainte de a intra în cort. Fără îndoială că, dotat cu un asemenea farmec, acest Peşte de Aur era cu adevărat irezistibil, gândi ea după ce se întinse, înainte de a adormi cu ochii fixaţi pe rămurişul care servea de acoperiş pentru noua sa cameră.

Salt de Tigru părea îngrijorat când se apropie, a doua zi dimineaţă, de Peşte de Aur care bea liniştit un bol de ceai verde în poiană în compania unuia dintre eunucii copişti care venise să-i prezinte cele unsprezece Pian-uri ale cărţii *Zhouliy* ritualul celor din dinastia Zhou pe care-l caligrafiase în întregime.

Deşi se sculase mai târziu decât de obicei, îşi făcuse exerciţiul cotidian de divinaţie prin sufluri şi culori. Ceea ce ghicise în suflurile Qi venite fie din măruntaiele pământului, atunci când auscultase drumul, fie de pe colinele înconjurătoare, când adulmecase suflurile care le traversau pentru a citi culorile, nu-i permitea să-i dea veşti bune fiului spiritual al lui Lubuwei.

— Te rog să mă ierţi că vin să te avertizez atât de târziu, dar în dimineaţa asta, spre deosebire de ieri, suflurile sunt toate nefaste.

— De unde vin aceste sufluri nefaste de care vorbeşti? întrebă Peşte de Aur.

— Văd multe culori întunecate în această direcţie.

Salt de Tigru arăta colinele, presărate cu ienupări şi cu stânci scobite de vânturi, pe care trebuia să le traversezi

pentru a ajunge la Xianyang.

— Ce înseamnă asta? Vom fi fost descoperiți? Vor fi trimis jandarmi pe urmele noastre? întrebă, deodată îngrijorat, Peşte de Aur.

— Mă tem că da! răspunse Salt de Tigru, cu o mină sumbră.

— Asta va veni deci de acolo de jos! zise Peşte de Aur, arătând cu degetul în partea de vest.

După încuviințarea lui Salt de Tigru, ei se grăbiră amândoi în direcția indicată. Ajungând pe marginea platoului stâncos, zăriră micul drum care şerpuia, ducând spre locul unde se aflau ei.

— Dacă va fi un atac, el nu va putea veni decât de acolo! strigă Peşte de Aur.

— Într-adevăr, întări Roză Primăvăratică, care îi urmase de când îi văzuse plecând în fugă spre locul unde se termina cărarea.

— Dar cum vom putea să-i împiedicăm să urce aici? se nelinişti Peşte de Aur căutând o soluție.

— Şi dacă le-am pregăti o ambuscadă? propuse Salt de Tigru.

La rândul ei, Roză Primăvăratică era aprinsă la față din cauza concentrării.

— Imposibil, noi nu suntem destul de numeroşi, suspină Peşte de Aur. Şi mai ales nu avem nici catapulte, nici ulei fierbinte pentru a respinge cel mai mic atac de anvergură.

— În aceste condiții, ce putem face? gemu Salt de Tigru.

Atunci, tânăra femeie scoase un strigăt de bucurie. Găsise soluția.

— Am o idee: aminteşte-ți de cei doi bulgări de piatră enormi, un pic mai jos, în locul unde drumul întâlneşte culmea platoului stâncos pe care ne aflăm...

— Vorbeşti de cele două stânci mari printre care se trece în momentul în care cărarea ajunge la primul platou?

— Dacă cele două stânci s-ar rostogoli pe pantă, ar face praf toată coloana de atacatori, fie ea cât de mare!

— Dar ar fi nevoie de lovitura de coadă a unui dragon foarte viguros pentru a le mişca! interveni Salt de Tigru.

— Vino cu mine. O să-ți dovedesc că este posibil! îi ordonă ea.

— Nu vreau să te las singură mai jos. Poate sunt deja soldați care au început să urce ca să ia cu asalt colina, zise Peşte de Aur.

Ei ajunseră fără greutate la primul platou pe care dădea cărarea. Cei doi bulgări stâncoşi, atât de aproape unul de altul încât puteai să-i atingi întinzând brațele, formau, chiar în locul unde începea platoul, un fel de poartă strâmtă prin mijlocul căreia trecerea era obligatorie.

— Uită-te la aceste stânci, spuse Roză Primăvăratică. Nu seamănă ele cu ochii unui dragon care vrea să protejeze Armata Revoltaților?

— Drumul seamănă, de altfel, în mod ciudat cu limba unui dragon...

— Pentru ca aceşti bolovani să se rostogolească spre pantă, trebuie să începem să dăm la o parte pietrele care îi blochează la bază... presupuse Salt de Tigru începând să-şi facă de lucru la piciorul celor două stânci mari de granit al căror diametru era cel puțin de două mai mare decât înălțimea lui. Va fi semnul că marele dragon care doarme chiar dedesubt se va fi hotărât să facă ochii mari la eventualii atacatori!

Lăsat pe vine, el începuse deja să deplaseze una câte una câteva pietre mici care blocau cea mai masivă dintre cele două stânci.

— Chiar în această seară, după ce vom fi terminat de dat la o parte acest grohotiş, va fi de ajuns un bobârnac pentru ca aceste două proiectile enorme să se rostogolească pe drum!

Peşte de Aur, care scruta partea de jos a colinei unde şerpuia drumul, tresări brusc.

— Nu prea văd cum o să reuşim, ținând seama de timpul de care dispunem. După ceea ce văd răsărind pe drum, tare mi-e teamă că n-o să avem ocazia! îl preveni el.

Toți se întoarseră să privească în aceeaşi direcție ca el.

O coloană de soldați înarmați urcau panta colinei. Erau încă departe, dar li se puteau distinge capetele acoperite de plete negre, unse regulamentar cu ulei, care se vedeau ca nişte minuscule linii punctate pe fondul alburiu al megaliților abia colorați de lichen începând de la care se formau primele contraforturi. Peşte de Aur numărase deja o sută astfel de puncte negre, înțesate de sulițe şi tolbe cu săgeți, care înaintau în şir indian.

Coloanei nu îi trebuia toată ziua ca să ajungă la locul unde se aflau ei...

— Ne trimit un regiment întreg! glumi Peşte de Aur pentru a încerca să destindă atmosfera apăsătoare care se instalase între ei.

— Ce-o să se întâmple cu noi? Niciodată nu vom putea să dăm la o parte destule pietre pentru a debloca ochii dragonului! zise înnebunit Salt de Tigru.

El regreta amarnic că nu îşi începuse mai devreme şedința de divinație. Preveniți din timp, Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică ar fi avut mai mult timp pentru a-şi pregăti capcana minerală. Acum, dat fiind ritmul în care înainta coloana de soldați, era prea târziu să mai spere că vor putea mişca ochii Marelui Dragon fie chiar şi cu un deget.

— Unica soluție este să încercăm această pudră explozivă a lui Zhaogongming. Mi-a mai rămas puțin din ea... N-am folosit-o pe toată când am aprins crengile destinate înnegririi Pian-urilor, spuse atunci Roză Primăvăratică care scoase din corsaj frunza de catalpa împăturită cu grijă.

— Trebuie să construim repede două pârghii sub fiecare

piatră şi să le aruncăm în aer. Atunci, ele vor avea toate şansele să se rostogolească pe pantă. Cu siguranță, vor mătura totul în calea lor, toți copacii şi toți oamenii care se vor afla acolo, declară Peşte de Aur care tocmai depusese un sărut furtiv pe gâtul iubitei lui.

Foc Arzător, care se alarmase constatând absența lor, li se alăturase şi el de puțin timp.

— Prietenul tău este mai priceput decât un inginer! îi zise Salt de Tigru.

— Peşte de Aur ştie să facă totul! La muncă! exclamă tânărul eunuc.

Nici Salt de Tigru, nici Foc Arzător nu-şi menajau eforturile, băgând pietre plate sub cei doi imenşi bolovani stâncoşi.

— După care, va fi de ajuns să facem să explodeze aceste pârghii de piatră pentru ca cele două mase stâncoase să înceapă să se rostogolească pe pantă... mai zise Peşte de Aur a cărui concentrare era extremă.

— Şi ca un enorm car de luptă, cele două stânci îi vor spulbera pe atacatori! decretă Foc Arzător cu entuziasmul lui obişnuit.

O dată cu trecerea timpului, tovarăşul de zile albe şi zile negre al lui Peşte de Aur, atât de drag inimii acestuia, era pe cale să uite pățania sentimentală cu Baya Sogdiana, iar succesul acțiunilor fiului spiritual al lui Lubuwei îl consolase în cele din urmă.

Deja, se puteau auzi, abia înăbuşite de distanță, strigătele guturale ale soldaților care scandau marşul ascensiunii lor.

— Acum, Marele Dragon va fi gata să-şi rostogolească ochii! îi asigură Roză Primăvăratică.

Ea pusese restul de pulbere neagră, în două părți egale, sub fiecare din rocile sferice.

— Nu mai trebuie decât să aşteptăm să se apropie şi va fi suficient să aprindem pulberea lui Zhaogongming, adăugă

ea, apoi continuă cu voce scăzută, doar către Peşte de Aur: Sper că va exploda, altfel vom fi pierdut totul!

Luând-o pe după umeri, el o strânse la piept.

— Ai încredere, scumpa mea. Sunt convins că o vom scoate la capăt cu bine... Nu vrei să-l aprind eu?

— Nu. Îl voi aprinde chiar eu. Nu mi-e frică. Dacă tu ai încredere, sunt liniştită!

Atunci, cu un gest precis, ea aruncă o rămurică aprinsă sub fiecare din cele două stânci, după care sări în groapa unde se adăpostiseră toți.

*

După ce enorma explozie se făcu auzită, provocând ridicarea în aer a unei coloane de praf înaltă ca un brad înalt, cele două regine, speriate de tot acest zgomot, alergaseră din tabără pentru a veni să vadă ce se întâmplă. Era un spectacol în care oroarea şi bizareria se amestecau dezolant.

Cei doi bolovani stâncoşi lăsaseră pe pantă urmele trecerii lor. Nimic nu le rezistase: tufe de arbuşti spinoşi şi de rododendroni, ienupări şi zade, pini agățători şi plante aromatice, toată flora fusese făcută praf. La jumătatea pantei, trupurile ciopârțite şi muribunde ale soldaților coloanei zăceau în mijlocul bucăților de stânci. Fuseseră surprinşi, în timp ce urcau, de surparea gigantică datorată implacabilei traiectorii a celor două mase de piatră. Nu mai era nici urmă de drum. Sângele, oasele sparte şi creierul împroşcaseră peste tot, amestecându-se cu straturile minerale de care panta era plină.

Femeile nu îndrăzniseră să coboare să vadă acest tablou morbid. Singuri Peşte de Aur, Salt de Tigru şi Foc Arzător se duseseră, cu prudență, pentru a nu perturba echilibrul instabil al haosului stâncos pe care ochii mari ai dragonului

îi lăsaseră în urma lor când coborâseră panta.

Câțiva soldați încă mai agonizau, în timp ce corpurile lor erau pe jumătate îngropate sub dărâmături. Respirau cu greu, cu ochii ieşiți din orbite. În privirile celor morți, se putea citi teroarea pe care o trăiseră când muntele se prăvălise peste ei într-un bubuit asurzitor. Cât despre rămăşițele din jurul cadavrelor dezarticulate – bucăți de lănci şi spade, scuturi a căror piele de bivol fusese complet ciopârțită, haine zdrențuite reduse doar la nişte fâşii pline de sânge şi măduvă, ele dovedeau eficacitatea de temut a pul berei negre a preotului taoist.

Acum, în jur, nu mai mişca nimic, în timp ce norul gros de praf se risipea încet-încet, lăsând să apară partea de jos a muntelui.

Peşte de Aur urcă încet panta pentru a se duce la iubita lui. Când o luă de mână, cu privirea încă absorbită de toți acei soldați morți ale căror rămăşițe împrăştiate se amestecau cu cele ale colinei, el simți o senzație de blândețe şi de liniştire care îl făcu să-şi revină.

Această senzație, a cărei intensitate creştea, pleca de la mâna lui Roză Primăvăratică, apoi, traversând prin a lui, urca spre inimă unde se concentra.

În mod curios, mâna iubitei lui părea mai caldă şi mai fină decât de obicei.

Automat, el se întoarse spre ea.

Roză Primăvăratică ținea în mână discul de jad, iar Peşte de Aur atinsese şi el acel Bi negru înstelat.

Era discul de jad care îi unea.

Gândul fulgerător că, din acea zi, nimic rău nu va mai putea să li se întâmple niciodată îi trecu atunci prin minte şi îl făcu să zâmbească.

Steaua Țesătoarei nu se întâlnise, în sfârşit, cu cea a Văcarului?

Epilog

Hotărât lucru, bravul Dianhao va fi mereu la fel de tăntălău.

Dar ceea ce bravul Dianhao nu va şti niciodată – şi nu fără motiv – este că împăratul Centrului l-a ales ca vizitiu tocmai din acest motiv.

Un vizitiu imperial, oricât de puțin vicios şi inteligent ar fi, poate deveni un om de temut. La curent cu cele mai neînsemnate fapte şi gesturi ale stăpânului său, martor privilegiat al întâlnirilor şi destinațiilor lui, el îl are mereu sub ochi.

El le poate servi drept spadă complotiştilor îndrăzneți.

De aceea Qinshihuangdi n-a vrut niciodată pe lângă el alt vizitiu decât acest brav Dianhao.

Cu el, cel puțin, Marele împărat al Centrului nu se teme de nimic.

Într-adevăr, niciun complot nu va fi niciodată ațâțat de un om cu mintea atât de mărginită, devotat trup şi suflet stăpânului său, incapabil în plus să comunice cu altcineva, atât de puternică era bâlbâiala de care suferea.

Vizitiul Dianhao este un tăntălău dublat de un bâlbâit. Ca şi Hanfeizi, chiar dacă este într-adevăr mai prost decât strălucitul filosof legist, prieten cu Lubuwei.

Dianhao, aşadar, nu înțelege de ce împăratul Centrului i-a cerut să ducă la Xianyang acest tomberon plin de peşti cu care a ocupat careta imperială. De obicei, împăratul însuşi îl convoacă în ajun, într-un loc întunecat unde nişte şambelani îl introduc, cu ochii legați, după ce l-au condus prin culoare lungi şi întortocheate. Şi acolo, împăratul îi indică locul unde vor merge a doua zi.

De data asta, primul-ministru Lisi a fost cel care i-a transmis ordinele împăratului Centrului.

În ciuda nedumeririi, Dianhao n-a îndrăznit să-l întrebe

pe Lisi despre motivul acestei noi proceduri. De altfel, primul-ministru n-ar fi putut înțelege nicio boabă din bolboroseala vizitiului imperial.

De mai multe ore, Dianhao îi biciuieşte, din înaltul banchetei lui, pe cei şase catâri care trag din greu la caretă.

Mirosul de peşte stricat este atât de insuportabil, încât oamenii din escortă călăresc cu greu alături de convoi.

Chiar în urma lui, cocoțat pe un car, Lisi urlă fără încetare să meargă mai repede.

Cei şase catâri mânjiți de spumă se uită acum cu ochi terorizați. Este adevărat că biciul vizitiului Dianhao nu-i lasă niciodată în pace. De cum mersul animalelor încetineşte, Lisi urlă şi mai tare şi biciul lui Dianhao se abate peste urechile şi coamele lor.

Peste tot pe unde trece convoiul, mulțimea se dă la o parte din fața cumplitei duhori.

Cu cât trec zilele, cu atât aceasta devine mai insuportabilă.

Cei care au pus la cale stratagema au reuşit mai mult decât se aşteptau.

Punând să se răstoarne câteva butoaie cu hering peste cadavrul împăratului Centrului, Lisi şi zbirii lui se bazează pe mirosul de peşte pentru a-l masca pe cel al corpului în descompunere al suveranului care a fost găsit mort, în urmă cu o săptămână, pe plaja de pe țărmul mării Chinei unde se întorsese pentru a nu ştiu câta oară, slăbit de paludism[9], cu o ultimă şi nebunească speranță de a asista la întoarcerea Expediției Celor O Mie.

Nimeni, pe marginea acestui drum care răsună de zgomotul roților şi al harnaşamentelor de bronz zăngănitoare ale surprinzătorului convoi lansat în plină

[9] Paludism – boală infecțioasă caracterizată prin puternice accese de friguri; malarie. (n. trad.)

viteză, nu bănuieşte că, astupându-şi nasul în faţa acestei infecţii, asistă în acelaşi timp şi la ultima călătorie a unui suveran disprețuit, de umbra căruia toți continuă să se teamă, căci nu e văzut niciodată.

Umilul popor al Imperiului, care se dă la o parte din calea norului fetid, şi bietul Dianhao, care nu conteneşte să-şi biciuiască animalele sfârşite de oboseală, nu vor şti niciodată că, sub muntele albăstriu de hering putrezit, se află corpul lipsit de viață al Marelui împărat Qinshihuangdi pe care complotiştii au hotărât să-l pună să facă în secret o ultimă călătorie, timp în care la Xianyang se organizează simulacrul succesiunii lui.

Cel al cărui cadavru se ascunde în norul pestilențial a murit frustrat. Într-adevăr, ultimii ani ai vieții glorioase a lui Quinshihuangdi vor fi fost consacrați aşteptării unui eveniment care, din nefericire pentru el, nu s-a întâmplat niciodată.

De la deziluzia de la Dongyin şi de la primele lui îndoieli cu privire la existența Insulelor Nemuririi, au trecut cinci ani în cursul cărora căutarea Nemuririi a devenit o obsesie în capul împăratului Centrului.

Astfel că a ajuns să-şi abandoneze complet rolul.

Imperiul părea solid stabilit. Teroarea domnea în mod eficient. Perioada cuceririlor militare era revolută fiindcă toate „Regatele Combatante” acceptaseră să se supună. Marele Zid se întindea acum neîntrerupt din Orient până în Occident.

Totul îi reuşise aşadar Fiului Cerului. Cel puțin asta credea el!

Nu mai trebuia decât să fie făcută să meargă imensa maşină birocratică şi polițienească prin care Suveranul Centrului controla totul.

Sau, mai degrabă, credea că controlează totul.

Căci, de fapt, totul ajunsese să-i scape acestui om, pe

care visul de a deveni Nemuritor şi obsesia comploturilor, obligându-l să ducă o existenţă solitară şi retrasă, îl făcuseră încet-încet să părăsească ţărmurile realităţii pentru cele ale paranoiei.

Reapariţia cărţilor proscrise nici măcar nu-l surprinsese, fiindcă el nu ştiuse nimic despre asta.

Nimeni nu îndrăznise, de teama furiei lui incontrolabile, să-i spună.

Pe scurt, acest împărat era singurul care nu ştia că devenise orb şi surd.

Până la moartea lui, Lisi continuă să-i confirme cu tărie, cu frica de a fi prins într-o bună zi cu minciuna, că niciun Pian nu mai circula în Imperiul Centrului şi că tagma literaţilor confucianişti fusese redusă pentru totdeauna la tăcere şi la supunere.

Regimul imperial, cum se întâmplă adesea cu dictaturile muribunde, era încorsetat în învelişul corupţiei. Toţi cei care deţineau o putere cât de mică se temeau atât de mult să n-o piardă, încât munceau ca să pună deoparte ceea ce avea să le permită să scape de oprobriu şi de sărăcie în ziua în care, în mod ineluctabil, prăbuşirea sistemului îi va priva de ea.

Pe faţă, toţi se arătau zeloşi şi slugarnici. În spate, toată lumea bârfea şi fura. Numai suveranul suprem nu-şi dădea seama. Dar, devenind invizibil, nu riscai să nu mai vezi tu însuţi nimic?

În realitate, la sfârşitul vieţii, Marele împărat al Centrului Qinshihuangdi nu putea s-o mărturisească nimănui, dar era obosit de putere şi de onoruri. Îl interesa numai ceea ce nu obţinuse încă: Nemurirea.

Să fii Nemuritor, însemna să poţi zbura spre cer ca pasărea phoenix şi să te poţi contopi cu ploaia când ea cobora din nori să ude pământul şi să dea naştere fluviilor; însemna, de asemenea, posibilitatea de a dormi o noapte în arborele Fusang şi, de acolo, să vezi cum iese soarele din

trunchiul lui pentru a se duce să-şi petreacă ziua pe cer.

Setea de Nemurire a Marelui împărat al Centrului devenise pur şi simplu de nepotolit.

Iată de ce se folosise de toate pretextele, invocând vagi inspecţii teritoriale, pentru a părăsi capitala şi comploturile care se ţeseau aici, stimulate de senzaţia de vacuitate a puterii pe care dezinteresul lui pentru orice acţiune publică o făcea să se nască în sufletul celor care doreau să aibă mereu mai mult şi, în cazul celor mai îndrăzneţi sau al celor mai nebuni, să-i succeadă într-o bună zi.

Atunci, cu câteva zile înainte de moarte, fără a preveni pe nimeni, Qinshihuangdi îl chemase pe Dianhao, vizitiul. A doua zi, în zori, aveau să plece în secret în una din provinciile de pe ţărmul Oceanului Oriental.

Nimeni nu bănuise că micuţa caretă din lemn închis la culoare, trasă de doi cai celeşti lucioşi precum jadul şlefuit, îl ascundea pe suveranul invizibil, cel pe care nimeni nu îndrăznea să-l privească drept în ochi.

Ajuns pe ţărmul mării Chinei, împăratul Centrului străbătuse cu paşi mari plaja ore în şir, scrutând cu disperare orizontul, bântuit de speranţa nebună de a-i vedea întorcându-se din Insulele Nemuririi, cu braţele încărcate de fructe de jad, pe acei o mie de băieţi şi fete pe care el avusese temeritatea de a-i trimite acolo la bordul celor trei corăbii plecate în larg.

Acolo murise, doborât de o criză de inimă, în plin soare, singur.

Dianhao, plecat la vânătoare de sturzi, aşa cum avea obiceiul când împăratul îşi petrecea ziua scrutând oceanul, nu-şi mai găsise stăpânul, al cărui cadavru fusese subtilizat de doi agenţi ai Biroului Zvonurilor însărcinaţi de Lisi să-l supravegheze îndeaproape.

De cum fusese înştiinţat de decesul împăratului Centrului, primul-ministru se grăbise să meargă pe acea

plajă. El analiza cu realism situația de decadență în care împăratul decedat lăsase Imperiul să alunece. Şi reapariția tuturor acelor cărți vechi, care păreau să fi crescut ca florile pe câmpie, constituia o prevestire foarte rea, dar şi un sumbru avertisment. Ea era dovada că situația politică era plină de incertitudini. Forțe invizibile, căci erau subterane, activau sub calmul aparent de la suprafața lucrurilor. Complotiştii, era sigur, îşi ascuțeau armele şi îşi pregăteau cu grijă conspirațiile.

Luciditatea lui nu îl împiedica totuşi să fie atins de o oarecare oboseală.

Ca şi împăratul Centrului, Lisi rămânea stăpânit de propria lui obsesie, chiar dacă aceasta era de o natură cu totul diferită de cea a lui Qinshihuangdi.

Obsesia lui Lisi era desigur mult mai banală, ea se numea Roză Primăvăratică. Absența fiicei lui, pe care n-o mai văzuse de când fugise cu discul de jad, devenea pe zi ce trece mai apăsătoare.

În unele dimineți, el se vedea abandonând totul, puterea şi onorurile, pentru a pleca în căutarea ei şi pentru a încerca s-o facă să-l ierte. Dar ştia în mod nedesluşit că s-ar fi obosit degeaba şi că ea nu va accepta niciodată să se întoarcă.

Roză Primăvăratică alesese să fie de partea lui Peşte de Aur.

Şi prin asta îi înfipsese adânc în inimă un pumnal.

În consecință, nu-i mai rămânea decât puterea şi acel teribil şi fatal angrenaj în care aceasta te antrena. Căci dacă slăbeai cât de puțin presiunea, într-un sistem precum cel al Imperiului Centrului unde toți se supravegheau, se temeau unul de altul şi se urau, puterea pe care o deținei ajungea să-ți scape printre degete. Lisi, ca toți ceilalți, şi în ciuda poziției lui cvasi supreme, era aşadar condamnat să meargă tot mai departe în neîncredere şi tiranie, în acea înlănțuire

de constrângeri unde fiecare era singur, prizonier al urii pe care o suscita şi al nenorocirii pe care o provoca altora.

Cu un împărat atât de absent, toată puterea îi revenise – nimic mai normal – omnipotentului său prim-ministru. Dar legitimitatea acestuia nu era dată decât de Qinshihuangdi. Ce se va întâmpla în ziua în care toţi vor afla de dispariţia împăratului?

Toţi duşmanii acestuia riscau atunci să se dezlănţuie împotriva lui.

Moştenitorul tronului, primul băiat al împăratului, un oarecare Huhai, n-avea nici zece ani. Succesiunea nu fusese niciodată pregătită. Împăratul era atât de sigur că va reuşi să atingă Nemurirea încât nici măcar nu îşi înscrisese fiul în testament.

Aşa că moartea subită a suveranului nici că se putea să cadă mai rău.

De acum înainte, Lisi era convins că singurul aliat posibil în această perioadă nesigură care începea se numea Zhaogao, generalul a cărui ascensiune profesională fusese favorizată de împărat şi de primul-ministru după misiunea de la Dongyin, în ciuda apucăturilor lui pe care convenienţa le dezaproba. Neîndrăznind, din cauza lor, să-l numească ministru de război pe şeful de stat-major al armatelor imperiale, împăratul îl făcuse asistentul principal al primului său ministru. Un mod foarte abil de a arăta că acesta din urmă nu avea mână liberă. Generalul cu Bicepşi de Bronz, mai apt să mânuiască lăncile şi spadele decât stiletul şi penelul, redus la rolul de grefier al celui de-al doilea om din Stat: situaţia era cel puţin ridicolă!

Dar Zhaogao nu părea deranjat de această funcţie nepotrivită care îi permisese să descopere arcanele Curţii. Cât despre Lisi, în diabolica lui şiretenie, făcuse în aşa fel, pentru a şi-l apropia mai mult, ca să-l manipuleze cu totul pe asistentul său principal.

Aşa îl făcuse să intre în intimitatea lui şi nu-i ascunsese nimic din ambiţiile sale.

De la moartea lui Qinshihuangdi, cei doi bărbaţi, uniţi la bine şi la rău, se ocupară, aşadar, în mod logic, cu trasul sforilor.

Au urzit un plan.

După întoarcerea la Xianyang, Lisi şi Zhaogao vor aştepta momentul potrivit pentru a anunţa poporului moartea suveranului său. Şi acesta este motivul pentru care bravul Dianhao se întreabă de ce i s-a cerut să aducă în capitală acel tomberon de peşti împuţiţi!

Odată moartea împăratului Centrului dezvăluită, tânărul Huhai va fi încoronat, pentru a se evita orice şovăială şi pentru a pune capăt veleităţilor unora şi altora. Va trebui pur şi simplu să-l convingă pe geomantul îmbrăţişează Simplitatea să stabilească o dată pentru ceremonia de remitere a mandatului său de către Cer, fără ca totuşi să i se spună acestui bătrân, cam suspicios şi mai ales cam prea vorbăreţ, despre moartea lui Qinshihuangdi. Astfel, anunţurile celor două evenimente, moartea tatălui şi urcarea pe tron a fiului, vor fi făcute concomitent.

Dar acel brav Dianhao, ca să ne întoarcem la el, care va primi o lovitură de sabie în gât în timpul unei încăierări, după o seară de beţie cruntă, doar la câteva zile după ce adusese la Xianyang cadavrul intrat în putrefacţie, nu va şti niciodată că domnia lui Huhai nu va dura şi că organizarea Statului, aşa cum o voise împăratul Centrului, va fi foarte repede urmată de haos.

Ca majoritatea potentaţilor care se lasă în voia descendenţei lor, fără a îndrăzni să recunoască faţă de ei-înşişi că nu este demnă, Qinshihuangdi ar fi fost incapabil să transmită puterea unui succesor apt să preia torţa lui.

Fiul său, Huhai, nu va domni decât câteva luni, după care va fi răsturnat de la putere.

Planul lui Lisi şi al lui Zhaogao va da greş.

Totuşi, Imperiul Centrului va supravieţui, ca sistem de putere, fondatorului său, dar sub o formă puţin diferită, mai puţin teribilă, mai puţin implacabilă, fără îndoială mai puţin ambiţioasă mai ales prin intermediul prinţilor Han care nu vor mai fi din descendenţa împăratului Galben.

Dar fundamentele Imperiului Chinez şi în special ale armăturii sale administrative, acest subtil şi eficace amestec de subjugare, meritocraţie şi control social, vor rămâne intacte. Astfel că va fi nevoie de secole întregi pentru reconsiderarea modelului lui Qinshihuangdi.

Va trebui să aşteptăm anul 1911, când Republica va succeda regimului imperial.

Şi chiar după această basculare în era modernă, modelul puterii împăratului Centrului va continua să servească de referinţă pentru numeroşi conducători chinezi, începând cu cel mai celebru dintre ei, Mao Zedung, care ar putea fi considerat, fără teama de a greşi, ultimul împărat al Chinei...

Ciudat destin a avut până la urmă Suveranul Invizibil, dacă e să-l comparăm cu cel al lui Peşte de Aur care a fost pentru el un fel de geamăn astral.

Într-adevăr, cine se putea gândi că viaţa copilului cu semnul Bi pe piele va fi atât de fecundă, de împlinită şi mai ales mai reuşită decât cea a împăratului Centrului, chiar dacă numele de Peşte de Aur nu apare nicăieri, nici în cronicile istorice şi nici în nenumăratele urme ale civilizaţiei materiale din acele timpuri, în timp ce acela al lui Qinshihuangdi rămâne omniprezent în memoria colectivă, fie şi numai prin toate realizările monumentale – începând cu fabulosul lui mormânt, cu mii de soldaţi şi cai din teracotă – pe care le-a ridicat dintr-un capăt în altul al imensului teritoriu pe care a domnit fără a se lăsa vreodată văzut de poporul său?

Între două destine opuse, cel al unui atotputernic care, după ce s-a săturat de putere, n-a reuşit niciodată să-şi împlinească ultimul vis, acela de a atinge ţărmul Insulelor Nemuririi, şi cel al unei fiinţe care, bazându-se doar pe steaua lui norocoasă, dar având şansa de a întâlni dragostea adevărată, a hotărât să promoveze ideile de justiţie şi toleranţă, de credinţă în cultură şi cunoaştere, în care el credea profund, există, prin forţa lucrurilor, un abis.

Fără îndoială, existenţa lui Peşte de Aur va fi fost, în definitiv, mult mai fericită decât cea a împăratului.

Roză Primăvăratică şi Peşte de Aur, înconjuraţi de două regine cărora le-au luminat bătrâneţea, avură şansa remarcabilă de a asista la căderea programată a regimului dictatorial instaurat de împăratul Galben, dar şi la renaşterea literaturii, a poeziei şi a filosofiei, în timp ce tot teritoriul Imperiului se umplea de cărţi, aşa cum florile răsăreau pe câmpii şi la marginea pădurilor.

Ei au format un cuplu indestructibil care a trăit, departe de locurile puterii şi ale războiului, retras din lume, o viaţă în întregime consacrată unul altuia.

Viaţa iubirii împărtăşite. Viaţa fericirii adevărate.

Care a fost, după atâtea aventuri, destinul acestui cuplu?

Au avut mulţi copii? Şi-au găsit alte cauze de apărat? Până unde i-au dus talentele lor extraordinare?

Să-mi fie permis să-l las, pur şi simplu, pe cititor să-şi imagineze.

El ştie despre ce vreau să vorbesc, căci fiecare individ, indiferent ce crede, cunoaşte un dram de fericire.

Fiecare ştie foarte bine că momentele cel mai intens trăite ale fiinţelor omeneşti sunt acelea ale plăcerilor simple ale vieţii, când fiecare clipă este savurată precum un fruct cules dintr-un copac.

Astfel, scumpul nostru disc de jad nu se va fi înşelat aşadar acordând favorurile sale bărbaţilor şi femeilor care,

indiferent de împrejurări – fie ele cele mai teribile, în ciuda îndoielii şi a momentelor de disperare, au crezut mereu în şansa lor; celor a căror credinţă şi speranţă au rămas neclintite; acelor fiinţe care au dorit să-şi ia destinul în propriile mâini, în ciuda tuturor greutăţilor şi adesea cu riscul vieţii, urmându-şi calea pe drumul anevoios unde lumina alternează cu întunericul şi unde prăpastia fără fund nu e niciodată departe.

Acel drum care, pentru cei plini de tenacitate, ajunge întotdeauna în vârf.

Iar priveliştea pe care o ai de acolo, de sus, tocmai fiindcă este inimaginabilă, îţi taie întotdeauna răsuflarea.

Căci din înaltul muntelui, ţi se dezvăluie, în mod sigur, frumuseţea lumii, cu orizonturile ei albăstrii în care cerul şi pământul se amestecă, aşa cum au exprimat-o, dincolo de limbajul nostru occidental puţin familiarizat cu aceste concepte, dar probabil în modul cel mai corect şi cel mai sensibil totodată, marii poeţi şi marii pictori chinezi din epoca Tang.

Căci, în vârful acestui munte sacru universal, pe care, în consecinţă, merită să-l escaladezi, Omul intră în comuniune cu Natura. Atunci corpul lui ajunge să se contopească cu pietrele şi arborii, reuşeşte să le adulmece miresmele infinite şi să profite din plin de acea pace ciudată pe care doar elementele naturii o au pentru că, în Haosul originar, Natura şi Omul formează un Tot.

Căci în mijlocul rocilor, al apelor, al plantelor şi al norilor, cărora el le descoperă în sfârşit, cu uimirea primei priviri, adevărata esenţă, Omul se simte, pentru prima oară, într-adevăr bine.

Căci la capătul acestui drum se află Marea Pace, Marea Armonie şi Marele Echilibru al lui Yin şi Yang.

În China, acest drum extraordinar poartă numele „Dao”.

Pe Marele Drum al lui Dao, cel care conduce oamenii de la

naştere până la moarte, discul de jad va fi mereu o busolă infailibilă.

Dragă cititorule, nu-ți mai rămâne decât să-ți găseşti propriul disc de jad.

Odată ce îl vei fi întâlnit, el nu va înceta să te protejeze.

Gândeşte-te la Bi-ul negru înstelat pe care Lubuwei l-a descoperit în piața din Handan. Ştia el ce avea să găsească? Nu!

Gândeşte-te la Peşte de Aur şi la Roză Primăvăratică. S-au îndoit ei, uneori, că se vor revedea? Da!

Asemenea stelelor din constelația Văcarului şi a Ţesătoarei, separate de Calea Lactee, n-au reuşit ei, datorită discului de jad, să se regăsească în cele din urmă?

Acum, pleacă-ți ochii şi uită-te să vezi ce ai în palmă...

...Îl țineai, fără s-o ştii.

A fost de ajuns să-l priveşti pentru ca el să apară.

Fii atent. Fii încrezător. Nu îl pierde, acum că îl ai.

Şi el te va ajuta să găseşti în tine forța şi energia care te vor face să muți munții din loc la fel de uşor cum vântul risipeşte un nor...

Dacă ți-l doreşti cu adevărat, el te va ajuta să trăieşti!

Principalele personaje

Desăvârşire Naturală – *Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuşti, responsabil al Turnului Memoriei.*

Uneori Aşa – *prieten din adolescență al lui Lisi, devenit doctor şef al Curții în timpul domniei lui Anguo, Mare Şambelan al împăratului Centrului.*

Anwei – *fiu al bătrânului rege Zhong şi al primei lui concubine, Stea a Sudului, trimis ca ostatic la curtea din Chu, apoi numit şef al campaniei împotriva regatului Chu, după care a fost demis din funcții şi a devenit Tâlharul cu Coamă*

de Cal...

Cu Aplicație – *şef al Secției de Căutare a trădătorilor şi răzvrătiților din cadrul Biroului Zvonurilor.*

Baya – *fiica prințului Agur, care domneşte peste regatul Sogdiana.*

Dovleac Amar – *Responsabil cu împăturirea Cearşafurilor Imperiale şi membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix.*

Blând Eufemism – *Responsabil cu Aranjarea Mobilierului Imperial şi membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix.*

Alege Simplitatea – *Şeful Careului de Geomanți al Curții Imperiale.*

Ac de Jad – *slujnica lui Huayang.*

Foc Arzător – *tânăr eunuc, membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix.*

Pădure de Pinacluri – *eunuc şi Director al înaltului Concubinaj, apoi Mare Şambelan şi şef al bucătarilor regali în vremea lui Anguo, fost şef şi încă membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix.*

Omul fără Frică – *un războinic hun care, cândva, l-a salvat de la moarte pe Lubuwei şi care l-a găsit pe Peşte de Aur.*

Huayang – *soția răposatului rege Anguo.*

Lance Neprețuită – *ofițer de informații al generalului Zhaogao.*

Fildeş Imaculat – *ordonanța generalului Zhaogao.*

Lisi – *tatăl lui Rozã Primăvăraticăf numit vicecancelar în timpul domniei lui Anguo, apoi ministru al Ordinii Publice sub Yiren şi, în fine, ministru al Legii şi Numelor şi Prim-ministru al împăratului Centrului.*

Verigă Esențială – *şef al Biroului Zvonurilor în timpul lui Anguo, fost şef şi încă membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix.*

Nor Purpuriu – *noul şef al Biroului Zvonurilor.*

Perfect în Toate – *arhitect al regatului Qin, Mare Arhitect al regatului Qin în timpul lui Zheng, apoi Mare Arhitect Imperial.*

Peşte de Aur – *copilul găsit de Omul fără Frică, fiul adoptiv al lui Lubuwei.*

Rozã Primăvăratică – *fiica lui Lisi şi a lui Neclintită Stea de Răsărit.*

Salt de Tigru – *ofițer de ordonanță a lui Anwei, retras pe muntele Taishan cu Zhaogongming.*

Tigru de Bronz – *tatăl lui Peşte de Aur.*

Vale Adâncă – *preoteasă medium pe piscul Huashan, mama lui Neclintită Stea de Răsărit şi bunica lui Rozã Primăvăratică.*

Yaomei – *guvernanta lui Peşte de Aur.*

Zhaogao – *fiul secretarului lui Lubuwei, a crescut alături de Zheng şi de Peşte de Aur, devenit şef al unui regiment, apoi colonel şi în fine şef de stat-major al armatelor Imperiului.*

Zhaogongming – *fost asistent al marelui preot Wudong, retras pe muntele Taishan.*

Zhaoji – *o tânără dansatoare dintr-un circ ambulant de care Lubuwei s-a îndrăgostit, Sofia lui Yiren, rege al Qin-ului, şi mamă a lui Zheng, viitorul împărat al Centrului.*

Zheng – *fiul secret al lui Zhaoji şi Lubuwei, oficial fiu al lui Yiren, devenit Marele împărat al Centrului Qinshihuangdi.*

Zheng Guo – *inginer hidrolog, responsabil al şantierului Marelui Canal din Nord-Est.*

De acelaşi autor:

Împărăteasa mătăsii

Vol. I Acoperişul lumii

Vol. II Uzurpatoarea

Drumul Mătăsii este, dincolo de orice considerente, fie ele literar-stilistice, istorice, sociale, o pledoarie pentru libertate, pentru eliberarea spiritului şi trupului din canoanele vremii. Orientul şi Occidentul se întâlnesc aici, în

tot ce au ele mai bun sau mai rău: dorința de putere, trădare, minciună, compromis, crimă, dar şi viziune, credință, iertare, iubire. Prin iubire se eliberează atât cuplurile de tineri ce apar în roman, cât şi însăşi împărăteasa, Wuzhao cea diabolică, dar şi cea libertină, pătimaşă dornică să trăiască plăcerea la cote maxime. Scenele de alcov din roman, descrise în amănunt, cu un talent manifest al detaliului, încarcă paginile cu o senzualitate de parfum oriental...

biblioteca de buzunar biblioteca de buzunar

José Frèches

DISCUL DE JAD

Insulele Nemuririi

Zheng, Peşte de Aur, Roză Primăvăratică şi Zhaogao au crescut împreună, într-un regat în plin avânt. Apoi Zheng a pus mâna pe putere ca pe o armă demoniacă, fondând Marele Imperiu pe dictatura Statului şi neavând decât o singură obsesie, Nemurirea.
În timp ce Zheng îşi caută paradisul, Peşte de Aur strânge, împreună cu câţiva prieteni, o mică armată pentru a-l elimina pe Împărat. Nu-i mai lipseşte decât muza, flamura, raţiunea lui de a trăi şi de a lupta, Roză Primăvăratică, dispărută fără urmă cu discul de jad.
Cincizeci de bărbaţi hotărâţi şi o femeie rebelă împotriva marii armate a unui Împărat ale cărui convingeri se clatină... Un al treilea volum cu adevărat palpitant!

Jose Freches are o licenţă în istoria artei chineze şi un masterat în istorie. În 1971 a devenit conservator la muzul Guimet. După diverse funcţii în domeniul comunicării, audiovizualului şi industriei, el conduce o galerie de artă şi de antichităţi la Gallargue-le-Monteux, în regiunea Gard. Discul de Jad, primul său roman (XO, 2002) a cunoscut un succes imens.

De acelaşi autor
Împărăteasa mătăsii:
I. Acoperişul Lumii (XO Editions, 2003, Ed. Allfa 2005)
II. Ochii lui Buddha (XO Editions, 2004, Ed. Allfa 2005)
III. Uzurpatoarea (XO Editions 2004, Ed. Allfa 2005)
Moi, Buddha (XOeditions, 2004)
Il etait une fois la Chine (XO, 2005)
L'empire des Larmes:
I La guerre de l'opium (XO, 2006) în curs de apariţie la Ed. Allfa
II Le sac du palais d'ete (XO, 2006) în curs de apariţie la Ed. Allfa

ISBN 978-973-724-116-0

Caii cereşti
Peşte de aur
Insulele Nemuririi

www.all.ro